

THUỘC DANH MỤC SÁCH BÁN CHẠY NHẤT THEO *NEW YORK TIMES*

SYLVIA DAY

Dịch giả: Vương Tú Huệ

Làm ebook: Dấu Lẻ

Âm ảnh, yêu, âm ảnh, yêu...

Soi chiếu

BỘ TIỂU THUYẾT **CROSSFIRE**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Soi chiếu

Sylvia Day

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

Giới thiệu

Bộ tiểu thuyết CROSSFIRE gồm 3 tập: CHẠM MỎ – SOI CHIẾU – HÒA QUYỆN, thuộc thể loại tiểu thuyết tình cảm dành cho người trưởng thành.

Nhân vật chính là Gideon Cross, người đàn ông đẹp trai, giàu có, quyền lực bậc nhất New York, và Eva Tramell, cô tiểu thư tóc vàng xinh đẹp, thông minh, con nhà dòng dõi.

Hai người tưởng chừng như hoàn hảo ấy có quá khứ đau đớn vì bị lạm dụng tình dục từ chính những người gần gũi. Do di chứng đó, Eva luôn trốn tránh, lo sợ, còn Gideon luôn muốn chiếm hữu để xóa đi cảm giác bị chiếm đoạt khi trước. Hai người đến với nhau trước hết vì sức hấp dẫn thể xác. Với nỗi hoài nghi lớn trong tâm hồn, họ chỉ cảm thấy là của nhau mỗi khi gần gũi hoàn toàn như vậy. Trong quá trình đó, họ phải trải qua nhiều thử thách để dần dà hiểu biết tâm hồn nhau và đi đến đám cưới viên mãn.

Quá trình này không đơn giản, bởi hai người đều phải thay đổi bản thân, và chịu tác động bởi những rào cản bên ngoài. Gideon thành đạt và đẹp trai, vì vậy anh có rất nhiều người theo đuổi. Eva bị kẻ xâm hại thời nhỏ đeo bám muốn ám hại, nên luôn sống trong lo sợ. Khi Gideon chấp nhận đánh liều những gì anh có để giết kẻ đe dọa Eva, quan hệ của hai người thực sự tiến lên một bước mới, hy sinh vì nhau, và sẵn sàng hòa quyện vào nhau.

Tập 2 SOI CHIẾU là quá trình hai bên đối mặt với những bóng ma trong quá khứ của nhau và cùng giải quyết để vượt qua.

CHẠM MỞ - SOI CHIẾU - HÒA QUYỆT.

Câu chuyện tình dữ dội và lãng mạn giữa New York

- thành phố sôi động của những giấc mơ.

Gideon Cross, người đàn ông 28 tuổi, nam tính, lịch lãm và quyền lực bậc nhất New York.

Eva Tramell, cô gái thông minh, quyến rũ với mái tóc vàng rực rỡ và cặp mắt xám hút hồn.

Họ sẽ là cặp đôi tuyệt vời nếu mỗi người đều không có một quá khứ sau lưng...

Như hai mảnh kim cương vỡ, họ phải CHẠM, theo nghĩa gần gũi nhất của từ này, để từ từ MỞ cánh cửa lòng, cùng vượt qua những vết thương, và cuối cùng HÒA QUYỆT, mãi mãi.

Sách dành cho người trưởng thành.

Tác phẩm có những nội dung nhạy cảm, độc giả cân nhắc trước khi xem.

“Em biết. Em biết anh yêu em, Gideon.” Yêu điên cuồng, mãnh liệt và đầy ám ảnh. Cũng giống như tôi yêu anh.

“Anh mắc kẹt với em rồi Eva.” Gideon trao cho tôi nụ hôn ngọt ngào nhất trên đời. “Anh có thể giết người vì em đó.” Anh thì thầm. “Anh có thể từ bỏ hết mọi thứ vì em... nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em. Hai ngày xa nhau là tối đa rồi đó, đừng bao giờ đòi hỏi thêm nhé, anh không cho đâu.”

Tôi không hề xem nhẹ mấy lời nói đó. Tôi biết sự giàu có khiến anh cách biệt với mọi người, cho anh cái sức mạnh và sự tự chủ mà anh đã từng bị chiếm đoạt. Anh từng là nạn nhân của bạo lực và sự độc ác, vậy mà anh dám hy sinh mọi thứ đang có vì tôi. Điều đó với tôi có ý nghĩa hơn rất nhiều so với ba chữ “Anh yêu em.”

“Em chỉ cần hai ngày thôi cưng. Rồi em sẽ đền bù cho anh xứng đáng.”

Vẻ khó chịu trong mắt anh được thay bằng một ánh nhìn cháy bỏng.

“Định lấy chuyện đó ra dỗ ngọt anh hả, cưng?”

“Ừ, rất nhiều nữa là khác.” Tôi dày mặt thừa nhận. “Suy cho cùng thì cách này luôn hiệu quả đối với anh mà.”

Tác giả

Sylvia Day

Sylvia Day là một trong số những tác giả có sách bán chạy nhất bên ngoài nước Mỹ theo đánh giá của tạp chí New York Times với trên hai mươi tiểu thuyết đoạt giải được xuất bản tại hơn 40 quốc gia. Trong đó, ở 21 quốc gia, tiểu thuyết của bà dẫn đầu với số bản in lên đến mười triệu bản. Bộ tiểu thuyết Crossfire đã được hãng Lionsgate chọn dựng thành phim, ngoài ra Sylvia Day cũng vừa được đề cử trong danh mục Tác Giả Xuất Sắc Nhất cho giải thưởng Goodreaders Choice Award.

Xem thêm về Sylvia Day tại www.sylviaday.com, [Facebook.com/AuthorSylviaDay](https://www.facebook.com/AuthorSylviaDay) hay [Twitter@SylDay](https://twitter.com/SylDay).

Chương 1

Tôi yêu New York với nỗi say đắm mê cuồng, như với tình yêu dành cho người duy nhất ấy. Nơi đây chính là một xã hội thu nhỏ, với bao nhiêu là cơ hội của thế giới hiện đại bên cạnh những truyền thống cũ. Bảo thủ và phóng túng xen lẫn với nhau, cũng như sự lập dị tồn tại song song cùng những giá trị hiếm hoi vô giá. Chính cái nhịp sống dồn dập của thành phố tiếp thêm sức mạnh cho những tập đoàn kinh doanh quốc tế, qua đó càng lôi kéo thêm nhân lực từ khắp nơi đổ về.

Và một trong những hiện thân của niềm rung động nổi tiếng đầy tham vọng đó vừa mới làm cho tôi quay cuồng lên đỉnh đến hai lần, co rúm cả mình vì sung sướng.

Tôi liếc nhìn mặt gương nhẵn nhúm khi bước vô phòng đựng quần áo khổng lồ của Gideon, khẽ rung mình nhớ lại cơn khoái cảm. Tóc vẫn còn ướt, trên người tôi chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm. Còn một tiếng rưỡi nữa là tôi phải có mặt ở công ty, nghĩa là thời gian khá sít sao. Rõ ràng là tôi cần phải thu xếp thời gian cho chuyện làm tình mỗi buổi sáng trước khi đi làm, nếu không sẽ rất cấp rập. Gideon thức dậy mỗi ngày để chinh phục thế giới, và anh thích bắt đầu công cuộc chinh phục đó với tôi.

Tôi may mắn quá còn gì nữa?

New York đang bước vào tháng Bảy, trời khá nóng nên tôi chọn quần vải lạnh mặc với áo lụa sát cánh xám nhạt cùng màu mắt. Không biết làm tóc nên tôi chỉ buộc gọn ra sau thành đuôi ngựa rồi bắt đầu trang điểm. Khi thấy mình đã chuẩn chu, tôi mới ra khỏi phòng ngủ.

Vừa bước ra tôi đã nghe giọng Gideon, thoáng bất an vì anh nghe có vẻ đang nổi nóng, giọng trầm và nói nhanh hơn bình thường. Gideon không phải là người dễ nổi giận, trừ những lúc bị tôi chọc tức ra. Chỉ có tôi mới có thể dễ dàng khiến anh lớn tiếng, chửi rủa, thậm chí đưa tay ôm lấy mái tóc đẹp đen tuyền dài tới vai.

Nhưng Gideon là ví dụ rõ nhất của cái gọi là quyền lực ngầm. Anh không bao giờ cần phải lớn tiếng bởi chỉ cần với một ánh mắt hay bằng một từ cộc lốc anh cũng có thể khiến người khác run sợ.

Anh đứng trong phòng làm việc, lưng quay ra ngoài, tai đeo thiết bị nghe điện thoại không dây. Tay khoanh trước ngực, mắt nhìn ra cửa sổ của căn hộ tầng thượng trên Đại lộ số Năm, anh mang dáng vẻ của một người đàn ông cô độc, tách biệt hoàn toàn khỏi cái thế giới mà anh đang cai trị.

Tôi đứng tựa vào khung cửa ngắm anh, thầm nghĩ thứ tôi đang thấy tuyệt vời hơn nhiều so với khung cảnh ngoài cửa sổ anh đang nhìn ra. Từ chỗ tôi, bóng anh soi cạnh mấy tòa nhà chọc trời, đầy uy lực và không kém ấn tượng. Trước khi tôi bò ra khỏi giường thì anh đã tắm xong. Giờ đây cái thân thể mà tôi say mê đã được bọc trong bộ comple ba mảnh đắt tiền, phô ra dáng người hoàn hảo và tấm lưng rộng đầy quyền lực.

Trên tường là chiếc khung lớn chứa nhiều hình của hai đứa chụp chung, có cả một tấm anh chụp lúc tôi đang ngủ. Còn lại hầu hết là hình do đám phóng viên săn ảnh bám theo anh chụp. Anh là Gideon Cross, chủ tập đoàn Cross Industries, và ở cái tuổi hai mươi tám khó tin này, anh là một trong hai mươi lăm người giàu nhất thế giới. Tôi nghĩ anh sở hữu phần lớn Manhattan, và tôi chắc chắn anh là người đàn ông hấp dẫn nhất hành tinh. Vậy mà anh chụp hình tôi ở khắp nơi, làm như tôi cũng quyến rũ giống anh.

Anh duyên dáng xoay người lại, ánh mắt xanh lơ lạnh như băng hướng về phía tôi. Dĩ nhiên là này giờ anh biết tôi đang đứng đây nhìn anh. Mỗi khi chúng tôi ở gần nhau, lúc nào trong không khí cũng nghe có gì đó như tiếng tí tách của những tia lửa điện, giống như cảm giác một cơn sấm chớp đang chực chờ nổ ra. Có thể anh cố ý chần chờ một chút rồi mới quay lại để cho tôi kịp ngấm nhìn anh thêm, vì anh biết tôi rất thích làm vậy.

Đen và Ngụy Hiếm. Và là của tôi.

Chúa ơi... Tôi không bao giờ có thể làm quen được với cái cảm xúc mạnh mẽ mỗi khi nhìn thấy gương mặt đó. Hai bên xương gò má sắc nét như bức tượng, cặp lông mày cong đen đậm, đôi mắt xanh dưới hàng mi dày, và đôi môi nữa... đôi môi được chạm khắc tạo thành sự kết hợp hoàn hảo để khơi gợi đồng thời cả nhục cảm lẫn sự tàn bạo. Tôi sung sướng bao nhiêu khi đôi môi ấy nở nụ cười mời gọi, thì cũng run rẩy bấy nhiêu khi anh nghiêm nghị mím chặt môi. Rồi khi được cũng chính đôi môi đó chạm vào, cơ thể tôi bốc cháy lên vì anh.

Trời ạ, mình đang nghĩ gì vậy hả? Tôi hơi mỉm cười nhớ lại mình đã từng nhăn nhó mỗi khi nghe lũ con gái ca ngợi mấy anh bạn trai bánh bao. Nhưng rồi chính tôi giờ đang đứng đây, không ngừng trầm trồ ngưỡng mộ vẻ đẹp long lanh của người đàn ông phức tạp, rối rắm, có nhiều vấn đề mà cũng gợi tình muốn chết này, người mà mỗi ngày trôi qua tôi càng yêu thương sâu đậm hơn.

Khi bắt gặp ánh mắt của tôi, anh vẫn không ngừng mải mồm cái người tội nghiệp nào đó ở đầu dây bên kia, nhưng những tia nhìn lạnh lùng khó chịu đã dần chuyển thành ấm áp rồi cháy bỏng.

Lẽ ra tới bây giờ tôi đã phải quen với sự thay đổi thái độ này mỗi khi anh nhìn tôi, vậy mà nó vẫn đủ sức làm tôi chao đảo. Ánh mắt nói lên anh muốn gần tôi dữ dội đến như thế nào, mà đúng là lần nào anh cũng làm như vậy, cho tôi thấy cái ham muốn không ngại ngùng và không thèm giấu giếm của anh. Đó chính là thứ cốt lõi trong mọi việc Gideon làm, sức mạnh và sự

thống trị.

“Tám giờ thứ Bảy gặp nhé.” Anh nói rồi tháo cái tai nghe thấy lên bàn. “Lại đây, Eva.”

Lại thêm một cơn rùng mình khi nghe anh gọi tên mình bằng cái giọng ra lệnh, giống như lúc anh nói “Đến đi, Eva” khi anh nằm trên người tôi, lấp đầy cơ thể khao khát của tôi.

“Mình không có thời gian đâu cưng à.” Tôi lùi ra khỏi phòng, biết mình sẽ yếu đuối nếu tới gần anh. Chỉ riêng cái giọng nói mang âm vực hơi cao của anh đã có thể làm tôi rung rinh. Và cơ thể tôi hoàn toàn chịu khuất phục ở bất cứ nơi đâu anh chạm vào.

Tôi vội vàng quay ra bếp pha cà phê.

Anh lăm bắm gì đó khi bắt đầu đuổi theo và nhanh chóng bắt kịp tôi. Cái thân hình đàn ông rắn rỏi ấm áp cao gần một mét chín ép tôi dựa vô tường.

“Em biết khi em bỏ chạy thì sao không.” Anh cắn môi tôi, rồi lấy lưỡi xoa dịu chỗ vừa bị cắn. “Thì anh sẽ luôn bắt được em.”

Người tôi mềm đi trong sự đầu hàng đầy hạnh phúc khi nép sát vào anh. Tận đáy lòng tôi luôn khao khát anh mãnh liệt, đến nỗi da thịt gần như đau buốt. Phải thừa nhận đó là nhục dục, nhưng ngoài ra hẳn phải còn nhiều thứ khác nữa. Tình cảm tôi dành cho anh sâu đậm và quý giá đến nỗi nó không hề bị chi phối bởi những ham muốn của anh đối với tôi. Tôi ắt sẽ rất hoảng sợ nếu bị người khác dùng sức mạnh cố khuất phục như vậy, nhưng với Gideon thì không. Anh luôn biết tôi cần gì và khi nào thì nên dừng lại.

Anh nhoẻn miệng cười làm tim tôi ngưng mất một nhịp.

Hai đầu gối tôi mềm đi trước gương mặt đẹp nghệt thở được mái tóc óng ả bao quanh. Bề ngoài của Gideon hoàn toàn lịch thiệp trang nhã, chỉ trừ đúng mái tóc nghệ sĩ đó mà thôi.

Anh dí mũi xuống mặt tôi. “Em không thể cười với anh như vậy rồi bỏ đi được. Nói anh nghe coi em đang nghĩ cái gì lúc anh nói điện thoại.”

Tôi cười méo xệch. “Thì em nghĩ cái vẻ đẹp của anh làm em choáng ngợp và bị ám ảnh đến mức độ nào. Em phải tìm cách thoát khỏi nỗi ám ảnh đó thôi.”

Gideon đẩy tôi sát lên người anh hơn, rồi điệu nghệ xoay hông chà xát khiêu khích. Anh biết rõ mình rất giỏi mấy chuyện này. “Còn lâu anh mới để cho em thoát.”

“Vậy hả?” Tôi nghe máu chảy trong người nóng dần lên như đòi có anh lần nữa. “Đừng có nói với em là anh lại muốn bị một cô nàng mắt sáng rỡ đeo bám thêm lần nữa nha, thưa quý ngài Ghét-Những-Kỳ-Vọng-Bị-Cường-Điệu-Hóa.”

“Anh chỉ muốn một điều,” anh thì thầm, nâng mặt tôi lên, ngón tay cái vuốt ve môi tôi, “là làm cho em mãi nghĩ tới anh để không có thời gian nghĩ tới bất cứ ai khác hết.”

Hơi thở tôi bắt đầu hơi run. Tôi lại hoàn toàn bị chinh phục bởi cái ánh mắt da diết, giọng nói khiêu khích và mùi hương da thịt ngọt ngào của anh. Anh là thứ chất gây nghiện mà tôi chưa hề có ý định từ bỏ.

“Gideon ơi...” Tôi thở phập phồng, hoàn toàn bị mê hoặc.

Anh khẽ rên lên rồi phủ môi lên môi tôi, xua hết mọi suy nghĩ trong đầu tôi bằng một nụ hôn sâu đầy nhục cảm... nụ hôn suýt nữa đã có thể khiến tôi quên mất cái vẻ lo lắng anh vừa thoáng để lộ ra.

Tôi luồn tay vào tóc, giữ anh lại trong nụ hôn dài. Hai đứa chỉ mới quen nhau được chưa đầy một tháng. Điều tệ hơn là cả tôi và Gideon đều không biết vun đắp mối quan hệ kiểu nào khác ngoài lối sống như hiện giờ, nghĩa là vờ như hai đứa đều bình thường, không có quá khứ đau đớn sau lưng.

Anh siết chặt vòng tay. “Anh đang định cuối tuần này mình sẽ đi nghỉ ở Florida Keys, rồi suốt thời gian đó không thèm mặc gì trên người hết.”

“Ừm, nghe có vẻ hay.” Hơn cả hay nhiều đó chứ. Dù rất thích nhìn anh trong bộ vét rất đẹp này, tôi vẫn muốn nhìn làn da anh hơn. Tôi tránh không nói là cuối tuần này mình không rảnh...

“Nhưng bây giờ thì anh lại mới có chuyện phải giải quyết vào cuối tuần rồi.” Anh thì thầm, miệng không rời môi tôi.

“Mấy việc mà anh đã bỏ bê từ hôm giờ vì em phải không?” Tôi hiểu anh phải đổi gì khi luôn đi làm về sớm với tôi. Mẹ tôi đã kết hôn ba lần, toàn với những người có vai vế thế lực, nên tôi biết cái giá cho tham vọng lúc nào cũng là thời gian.

“Anh trả lương cao cho người khác là để được ở bên cạnh em mà.”

Gideon né tránh rất hay. Tôi cảm nhận sự bực bội trong ánh mắt anh nên lảng sang chuyện khác. “Cảm ơn cung. Để em đi pha cà phê không thôi trễ mất.”

Anh liếm môi tôi trước khi để tôi đi. “Anh muốn đi khoảng tám giờ tối mai, em mang đồ mỏng thôi nhé, thời tiết ở Arizona hơi khô và nóng đó.”

“Cái gì?” Tôi chớp mắt khi anh biến mất trở vô phòng làm việc. “Việc của anh ở tận Arizona hả?”

“Không may là vậy.”

Hừm... Tôi quyết định không hy sinh ly cà phê để tranh cãi tiếp mà đi vào bếp, gót giày nhện thành tiếng trên sàn gỗ trái thảm Aubusson của Pháp khi bước xuyên qua căn hộ rộng lớn có kiến trúc kiểu cũ với những khung cửa sổ cao có mái vòm. Không gian sang trọng được bao phủ bởi màu gỗ tối và phong màn màu trung tính, có những điểm nhấn là các họa tiết trang trí bằng đá quý. Dù nhìn rất đắt tiền nhưng ngôi nhà vẫn toát lên vẻ ấm cúng, thân mật và là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi thư giãn.

Tới bếp tôi vội vàng lấy cái bình đặt dưới cái máy pha cà phê tự động. Gideon theo vào, một tay cầm áo vét, tay kia cầm điện thoại. Tôi chuẩn bị bình cà phê của anh rồi mở tủ lạnh lấy sữa.

“Mà vậy hóa ra lại hay.” Tôi nhìn anh, nhắc lại chuyện tối qua. “Cuối tuần này em cũng phải nói chuyện với Cary.”

Gideon bỏ điện thoại vô túi trong áo khoác rồi treo lên giá. “Em sẽ đi với anh, Eva.”

Tôi thở mạnh, cho sữa vào cà phê. “Em đi làm gì? Nằm sẵn chờ anh xong việc để làm tình hả?”

Anh nhìn tôi, cầm ly cà phê đang bốc khói lên nhấp một ngụm rồi nói bằng giọng không thể nào bình tĩnh hơn. “Mình có cần tranh cãi về chuyện này hay không?”

“Anh lại làm khó em hả? Mình thỏa thuận rồi mà. Anh biết em không thể bỏ Cary một mình sau vụ tối qua mà.” Cái mớ xác thịt tối hôm qua trong phòng khách nhà tôi là một cấp độ mới của hai từ *trụy lạc*.

Tôi cất hộp sữa đi, thấm thía cái cảm giác bị ý chí của anh cuốn theo. Lúc nào cũng vậy, khi cần là Gideon có thể làm cho tôi cảm nhận được ý muốn của anh. Và tôi hầu như không thể cưỡng lại việc phải cho anh thứ anh muốn. “Anh cứ đi làm việc, còn em ở lại lo cho bạn em, xong tội mình lại tiếp tục ở bên nhau.”

“Phải tới tối Chủ nhật anh mới về được, Eva à.”

Ôi... Tôi nhói lòng khi nghe hai đứa phải xa nhau lâu như vậy. Thông thường tình nhân

không dành hết thời gian ở bên nhau, nhưng Gideon và tôi không giống như vậy. Cả tôi và anh đều có những nỗi lo lắng, sợ hãi riêng, mặt khác lại còn “nghiện” nhau nữa, nên hễ xa nhau là không ổn. Tôi không thể xa anh được, tôi chưa bao giờ có thể ngưng nghĩ tới anh quá mấy tiếng đồng hồ.

“Em cũng đâu có chịu nổi.” Anh nói nhỏ, nhìn tôi bằng đôi mắt xuyên thấu tâm can. “Đợi tới Chủ nhật thì hai đứa mình chết mất.”

Tôi thối nhẹ rồi nhấp một ngụm cà phê, do dự khi nghĩ tới chuyện phải xa anh cả kỳ nghỉ cuối tuần. Điều khiến tôi thấy khó chịu hơn cả là việc anh sẽ có gần ấy thời gian không ở bên cạnh tôi. Anh có biết bao nhiêu là chọn lựa khác, biết bao người phụ nữ bình thường và dễ chịu hơn tôi nhiều.

Nhưng tôi vẫn cố. “Mình biết làm như vậy thì không hẳn là tốt mà, Gideon.”

“Ai nói không tốt? Không ai hiểu gì về chuyện của anh với em hết.”

Điều này thì tôi phải đồng ý.

“Mình phải đi làm thôi.” Tôi biết câu chuyện đang lâm vào bế tắc. Đành để bàn sau vậy.

Gideon tựa hẳn người lên quầy, chân bắt chéo lì lợm. “Cái mình cần làm là em đi cùng với anh.”

“Anh nè.” Tôi bắt đầu không yên, nhịp chân lên sàn. “Em không thể từ bỏ hết mọi thứ vì anh được. Em mà thành con búp bê là anh sẽ chán em liền, nghĩ tới em còn chán nữa huống chi là anh. Em nghĩ là dù không muốn nhưng mình cứ tạm xa nhau vài ngày để giải quyết việc riêng cũng không chết chóc gì.”

Anh nhìn sâu vào mắt tôi. “Em phiền phức như vậy mà búp bê cái nỗi gì.”

“Thì nời nào úp vung nấy.”

Gideon đứng thẳng người dậy, rũ bỏ cái vẻ suy tư và lập tức nhìn tôi bằng ánh mắt khắt khe nghiêm nghị. Đúng là người mau thay đổi, y như tôi. “Gần đây em xuất hiện trên báo chí khá nhiều đó Eva, chuyện em đang ở New York không còn là bí mật gì nữa đâu. Anh không thể để em ở lại một mình được. Nếu cần thì rủ Cary đi luôn đi, em có thể nói chuyện với anh ta trong lúc chờ anh làm việc về để bên em.”

“À.” Dù khá cảm kích việc anh cố khiến câu chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn, tôi nhận ra lý do thật sự khiến Gideon cứ khẳng khẳng bắt tôi đi theo. Là Nathan. Gã anh trai cùng mẹ khác cha

là cơn ác mộng trong quá khứ mà Gideon lo sợ sẽ lại tái diễn ở hiện tại. Tôi hết hoảng khi nhận ra chưa chắc anh đã sai. Sự ẩn dật giữ tôi an toàn trong bao năm qua giờ đây đã bị mối quan hệ đình đám với anh phá vỡ.

Khỉ thật... chúng tôi không có thời gian nói chuyện đó lúc này, nhưng tôi biết chắc Gideon sẽ không chịu nhượng bộ. Anh là loại người cần sự sở hữu tuyệt đối. Anh luôn có cách đánh bại mọi đối thủ và nhất là sẽ không để ai làm hại đến tôi. Tôi là chỗ trú ẩn an toàn của anh, nghĩa là cũng vô cùng quý giá đối với anh.

Gideon liếc đồng hồ. “Mình phải đi thôi cưng.”

Anh cầm áo vét lên, ra dấu cho tôi đi trước. Tôi lấy ví và túi xách khi đi ngang qua phòng khách. Chỉ một lúc sau hai đứa đã xuống tới sảnh rồi chui vô băng sau chiếc Bentley SUV.

“Chào Angus.” Tôi nói khi người lái xe khẽ nhắc vành chiếc nón tài xế kiểu xưa.

“Chào buổi sáng, cô Tramell.” Ông mỉm cười. Angus đã lớn tuổi, mái tóc đỏ bạc đi khá nhiều. Tôi có cảm tình với ông vì nhiều lý do, một phần cũng vì ông đã lái xe cho Gideon từ khi anh còn đi học và thật sự rất quan tâm đến anh.

Theo cái đồng hồ Rolex của mẹ và dượng tặng thì tôi sẽ đi làm đúng giờ... nếu không bị kẹt xe. Angus khéo léo lướt vào biển xe cộ trên đường. Sau khi ra khỏi căn hộ yên tĩnh tuyệt đối của Gideon, tiếng ồn của đường phố Manhattan làm tôi tỉnh ngủ không thua gì một liều ca-phê-in. Tiếng còi xe inh ỏi, tiếng bánh xe va vào nắp cống khiến tôi bừng tỉnh. Dòng người đi bộ gấp gáp đổ dọc hai bên con đường đang chật cứng xe cộ trong khi mấy tòa nhà sừng sững vươn lên trời che cho tất cả khỏi ánh nắng dù mặt trời có lên cao đến đâu.

Chúa ơi, tôi yêu New York thật rồi. Mỗi ngày trôi qua tôi cứ như dần hấp thu cái thành phố này vào máu thịt mình.

Tôi ngả ra ghế rồi nắm tay Gideon. “Anh thấy sao nếu em và Cary cũng đi đâu đó, ví dụ như Vegas chẳng hạn?”

Anh nheo mắt. “Em nghĩ anh đe dọa Cary hả? Đó là lý do em không muốn rủ cậu ta đi Arizona chứ gì?”

“Cái gì? Không phải, em không nghĩ vậy.” Tôi quay hắt qua nhìn anh. “Nhiều khi phải mất cả đêm nói chuyện thì Cary mới chịu tâm sự.”

“Em không nghĩ vậy?” Gideon lặp lại lời tôi, làm như anh chỉ nghe thấy đúng câu đầu tiên đó thôi.

“Biết đâu anh ấy cảm thấy khó chia sẻ với em tại vì lúc nào em cũng ở với anh hết thì sao.” Tôi giải thích thêm, giữ chặt ly cà phê khi xe chạy qua một cái ổ gà. “Nghe nè, chắc chắn anh phải thôi chuyện ghen tuông với Cary đi. Em thật sự coi anh ấy như anh trai em. Em không ép anh phải thích anh ấy, nhưng anh phải chấp nhận một thực tế là Cary luôn luôn là một phần trong cuộc đời em.”

“Em có nói với anh ta như vậy về anh không?”

“Em không cần phải nói. Anh ấy hiểu mà. Ý của em là làm sao để hai đứa mình mỗi người thỏa hiệp một chút.”

“Anh không quen thỏa hiệp.”

Tôi nhướn mày. “Em biết anh không thỏa hiệp trong công việc, nhưng còn đây là chuyện tình cảm, Gideon à, ai cũng phải vừa cho vừa...”

Gideon lau bầu ngắt lời tôi. “Em sẽ đi máy bay của anh, ở khách sạn của anh. Nếu đi khỏi khách sạn thì em phải đi cùng với vệ sĩ.”

Điều kiện miễn cưỡng được anh đưa ra ngắn gọn và nhanh chóng đến nỗi tôi sững sờ im lặng một lúc lâu. Thời gian đó đủ để anh nhướn mày nhìn tôi theo kiểu *chịu thì đi không thì thôi*.

“Anh không thấy làm vậy hơi lỗ hủ?” Tôi lấn tới. “Em có Cary đi cùng mà.”

“Em không thể trách anh không tin tưởng anh ta sau vụ tối hôm qua.” Anh bắt đầu uống cà phê như thể cuộc bàn luận đã xong. Tôi đã được anh đưa ra lựa chọn.

Tôi hẳn đã nổi khùng với cái kiểu độc đoán đó nếu không hiểu rõ anh làm vậy cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho tôi. Tôi có những kẻ thù xấu xa trong quá khứ, mà mối quan hệ với Gideon đã khiến tôi trở nên nổi tiếng khắp các phương tiện truyền thông, điều hoàn toàn có thể dẫn Nathan Barker tìm tới tôi.

Hơn nữa, giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát vốn luôn là một phần bản chất của Gideon. Tôi muốn có anh thì phải chấp nhận luôn điều đó.

“Cũng được.” Tôi đồng ý. “Khách sạn nào là của anh?”

“Anh có vài cái, em có thể chọn.” Anh quay nhìn ra cửa sổ. “Scott sẽ gửi danh sách cho em, khi nào em quyết định thì cậu ta sẽ thu xếp mọi thứ. Mình sẽ cùng bay đi rồi cùng bay về.”

Tôi nghiêng người tựa vai lên thành ghế, nhấp thêm một ngụm cà phê, để ý thấy tay Gideon để trên đùi hơi nắm lại. Liếc gương mặt bất động của anh phản chiếu qua cửa kính, tôi biết anh đang hơi bực bội.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói nhỏ.

“Không cần. Anh vẫn không thích chuyện này, Eva.” Miệng anh hơi đành lại. “Cái anh chàng ở cùng nhà với em có vấn đề khá nặng, mà anh thì phải xa em suốt mấy ngày.”

Không muốn thấy anh không vui, tôi cầm ly cà phê của anh rồi đặt cả hai ly lên giá đỡ, xong leo lên ngồi hẳn trên đùi anh. “Em rất biết ơn anh vì sự thỏa hiệp này, Gideon à, nó có ý nghĩa rất lớn với em đó.”

Đôi mắt xanh thăm nhìn xoáy lấy tôi. “Ngay lúc nhìn thấy em anh đã biết là em sẽ làm anh phát điên mà.”

Tôi mỉm cười nhớ lại lần đầu gặp nhau. “Lúc thấy em ngồi bệt xuống đất trong sảnh tòa nhà Crossfire đó hả?”

“Trước đó kia. Ở bên ngoài.”

Tôi nhú mày. “Bên ngoài đâu?”

“Trên lề đường.” Gideon siết tay trên hông tôi, lần nào làm thế anh cũng làm tôi thêm muốn anh. “Lúc đó anh đang chuẩn bị đi họp. Chỉ cần xuống trễ một phút thôi là anh đã vượt mất em rồi. Anh vừa lên xe thì nhìn thấy em bước tới góc đường.”

Tôi chợt nhớ tới chiếc Bentley lượn lờ bên vệ đường hôm đó. Lúc đi vô tôi mãi mê ngắm tòa nhà nên không để ý, nhưng lúc đi ra thì tôi có thấy chiếc xe.

“Em hạ gục anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.” Anh sốt ruột giải thích. “Làm anh muốn em ngay lập tức, muốn một cách dữ dội, gần như là bạo lực.”

Sao trước giờ tôi không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Tôi cứ tưởng hôm đó hai đứa chỉ tình cờ chạm mặt nhau thôi. Nhưng thì ra là anh đang đi ra... và cố tình quay trở vô. Chỉ để gặp tôi.

“Em đứng lại ngay cạnh xe của anh.” Gideon nói tiếp. “Rồi em ngược nhìn lên tòa nhà, ngay lúc đó anh hình dung ra cảnh em nhìn lên anh với chính ánh mắt đó.”

Giọng anh trầm xuống làm tôi hơi lúng túng. “Ánh mắt gì?” Tôi thì thầm, bị thôi miên bởi tia lửa trong mắt anh.

“Háo hức, một chút sợ hãi... cảm thấy bị đe dọa.” Anh kéo sát tôi vô người mình. “Lúc đó không gì có thể cản anh đi theo em trở vô. Rồi anh nhìn thấy em đúng như trong trí tưởng tượng, gần như quỳ trước mặt anh. Ngay trong giây phút đó anh vẽ ra trong đầu gần một chục thứ mà anh sẽ làm với em ở trên giường.”

Tôi nuốt nước bọt, nhớ lại lúc đó mình cũng có phản ứng tương tự. “Lần đầu nhìn thấy anh em đã nghĩ tới chuyện làm tình một cách dữ dội.”

“Anh biết.” Tay anh lần lên trên người tôi. “Anh còn biết là em cũng nhìn thấy... thấy con người thật bên trong anh. Em nhìn thấu hết ruột gan anh.”

Đó chính là lý do tôi té bệt xuống sàn. Khi nhìn vào đôi mắt đó tôi thấy ngay con người đầy kiểm soát với một tâm hồn u ám. Tôi nhìn thấy quyền lực, sự tham lam, ý chí thống trị và vô vàn đòi hỏi. Tận đáy lòng tôi đã biết sẽ bị anh chiếm hữu. Thật là nhẹ nhõm khi biết anh cũng cảm thấy cơn chấn động đó.

Gideon giữ vai kéo tôi lại gần đến khi trán hai đứa chạm vào nhau. “Chưa có ai nhìn thấu anh như vậy cả, Eva. Em là người duy nhất.”

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Trong tất cả mọi việc, Gideon là người rất khó chịu, nhưng với tôi anh lại vô cùng ngọt ngào, thậm chí còn hơi trẻ con nữa. Những tình cảm tinh khiết và tự nhiên đó làm tôi xúc động. Nếu mọi người không thể thấy gì khác ngoài gương mặt điển trai và gia tài kếch xù của anh thì rõ ràng không ai xứng đáng để thân thiết với anh cả. “Em không biết nữa. Anh có vẻ rất... dừng dừng. Làm như em không có chút tác động nào lên anh hết.”

“Dừng dừng hả?” Anh chế giễu. “Anh phát cuồng lên vì em. Tới nỗi từ lúc đó trở đi anh toàn gây rắc rối thôi.”

“Trời. Cảm ơn nha.”

“Em đã khiến cho anh cần em.” Giọng anh bức tức. “Giờ thì anh không thể sống thiếu em hai ngày được.”

Nâng mặt anh trên tay, tôi hôn anh đổ dành. “Em yêu anh,” rồi ghé sát đôi môi đẹp như ngọc. “Em cũng không chịu nổi khi phải xa anh.”

Gideon hôn lại, ngẫu nhiên. Thế nhưng anh giữ tôi trong tay rất dịu dàng, cẩn thận như đang ôm giữ một báu vật. Sau nụ hôn dài hai đứa đều thở gấp.

“Em thậm chí còn không phải mẫu người anh thích mà.” Tôi trêu chọc để bớt căng thẳng

trước khi bắt đầu một ngày làm việc. Chuyện Gideon thích phụ nữ tóc nâu ai cũng biết, thậm chí còn được cả báo chí ghi nhận nữa.

Xe dừng lại, Angus vẫn để máy nổ nhưng bước ra khỏi xe để cho chúng tôi được riêng tư. Nhìn ra cửa sổ tôi thấy tòa nhà Crossfire ngay bên cạnh.

“À chuyện ấy,” Gideon ngả đầu ra sau dựa lên ghế, hít một hơi sâu, “Corinne rất ngạc nhiên khi gặp em. Em không giống như cô ấy tưởng tượng.”

Tôi mím môi khi nghe nhắc tới người cũ của anh. Dù biết Gideon đến với cô ta chỉ vì tình bạn và sự cô đơn chứ không phải yêu, nhưng tôi vẫn không tránh khỏi cơn ghen. Rõ ràng ghen tuông là một điểm yếu chết người của tôi. “Tại vì em tóc vàng hả?”

“Vì... em không giống cô ấy.”

Tôi giật mình. Tôi chưa nghĩ tới chuyện Corinne đã vô tình dựng lên tiêu chuẩn về phụ nữ cho anh. Chẳng phải cả Magdalene Perez, người muốn thành bạn gái của anh, cũng nói là cô nàng để tóc dài là để cho giống Corinne đó sao. Giờ tôi mới hiểu hết ý nghĩa của chuyện đó. Chúa ơi... nếu đó là sự thật thì Corinne thật sự có sức ảnh hưởng đối với Gideon, hơn tôi tưởng rất nhiều. Tim tôi đập dồn dập, bao tử quặn lại. Tôi thấy một nỗi căm ghét vô lý đối với cô ả. Tôi căm thù vì cô ta đã từng có Gideon. Tôi căm thù tất cả mọi cô gái đã từng có thân xác của anh, ham muốn của anh, từng được anh chạm vào.

Tôi lao xuống khỏi người Gideon.

“Eva.” Anh giữ tôi lại. “Anh cũng không biết cô ấy nói vậy có đúng không nữa.”

Tôi nhìn xuống tay anh đang giữ trên đùi mình. Chiếc nhẫn của tôi, bằng chứng của sự sở hữu, trên ngón tay áp út của Gideon làm tôi bình tĩnh lại. Nhìn lên đôi mắt bối rối của anh, tôi hỏi. “Anh không biết hả?”

“Nếu sự thật đúng là như vậy thì đó cũng không phải do anh cố ý. Anh không cố tìm kiếm hình ảnh của Corinne trong những cô gái khác. Anh thậm chí còn không biết mình tìm kiếm điều gì cho tới khi anh gặp em.”

Nghe câu đó tôi nhẹ nhõm hẳn. Có thể là anh không cố ý tìm người giống Corinne thật, mà cho dù có thì cũng đã sao chứ, tôi hoàn toàn khác hẳn cô ta về ngoại hình lẫn tính cách. Tôi là duy nhất đối với anh, khác hoàn toàn tất cả những người anh đã từng quen. Phải chi mà cái ý nghĩ đó đủ để tôi dẹp cơn ghen tuông này đi.

“Biết đâu cô ấy chỉ chưa đến mức độ thành một hình mẫu của anh thôi.” Tôi vượt hai hàng

lông mày đang cau lại trên mặt anh. “Tối nay anh thử hỏi bác sĩ Petersen coi. Sau bao nhiêu năm trị liệu em vẫn không có câu trả lời. Giữa hai đứa mình có quá nhiều thứ không giải thích được. Em vẫn chưa hiểu anh thấy cái gì ở em mà khiến anh bị hấp dẫn như vậy.”

“Cưng à, vấn đề nằm ở chỗ những thứ mà em thấy được ở anh.” Anh nói khẽ, nét mặt giãn ra. “Em thấy con người thật của anh mà vẫn yêu anh nhiều như anh yêu em. Mỗi tối khi đi ngủ anh đều lo sợ sáng hôm sau tỉnh dậy em sẽ biến mất, lo là anh sẽ làm em hoảng sợ bỏ đi, anh còn nằm mơ thấy em...”

“Đừng nói nữa, Gideon.” Chúa ơi. Ngày nào anh cũng làm tim tôi mềm nhũn ra như vậy.

“Anh biết anh không thể diễn đạt cảm xúc của anh đối với em giống như cách em làm, nhưng anh là của em. Em biết rõ điều đó mà.”

“Em biết. Em biết anh yêu em, Gideon.” Yêu điên cuồng, mãnh liệt và đầy ám ảnh. Cũng giống như tôi yêu anh.

“Anh mặc kệ với em rồi Eva.” Gideon trao cho tôi nụ hôn ngọt ngào nhất trên đời. “Anh có thể giết người vì em đó.” Anh thì thầm. “Anh có thể từ bỏ hết mọi thứ vì em... nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em. Hai ngày xa nhau là tối đa rồi đó, đừng bao giờ đòi hỏi thêm nhé, anh không cho đâu.”

Tôi không hề xem nhẹ mấy lời nói đó. Tôi biết sự giàu có khiến anh cách biệt với mọi người, cho anh cái sức mạnh và sự tự chủ mà anh đã từng bị chiếm đoạt. Anh từng là nạn nhân của bạo lực và sự độc ác. Việc anh dám hy sinh mọi thứ vì tôi có ý nghĩa hơn rất nhiều so với ba chữ *Anh yêu em*.

“Em chỉ cần hai ngày thôi cưng. Rồi em sẽ đền bù cho anh xứng đáng.”

Vẻ khó chịu trong mắt anh được thay bằng một ánh nhìn cháy bỏng.

“Định lấy chuyện đó ra dỗ ngọt anh hả, cưng?”

“Ừ, rất nhiều nữa là khác.” Tôi dày mặt thừa nhận. “Suy cho cùng thì cách này luôn hiệu quả đối với anh.”

Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt có một tia ranh mãnh làm tôi hồi hộp. Cái nhìn đó một lần nữa nhắc nhở tôi một điều không thể quên là rằng Gideon không phải là người có thể bị điều khiển hay thuần hóa.

“Ôi, Eva ơi.” Anh khẽ gầm gừ, uể oải trườn lên băng ghế da trong tư thế của một con báo

vừa sẵn được con mồi một cách dễ dàng.

Tôi rùng mình khoan khoái. Nếu con báo là Gideon thì tôi rất sẵn lòng bị ăn tươi nuốt sống.

Chương 2

Ngay trước khi tôi bước ra khỏi thang máy để vô sảnh của Waters Field & Leaman, công ty quảng cáo mà tôi đang làm trên tầng hai mươi, Gideon thì thào vào tai tôi. “Nghĩ tới anh cả ngày nhé.”

Tôi kín đáo siết tay anh trong thang máy đông kín người. “Lúc nào cũng vậy.”

Anh đi tiếp lên tầng trên cùng, văn phòng chính của tập đoàn Cross Industries. Tòa nhà Crossfire này là của anh, bên cạnh rất nhiều bất động sản khác trong thành phố, bao gồm cả khu căn hộ tôi đang ở.

Tôi cố phớt lờ thực tế đó. Mẹ tôi, người vợ trẻ của một tỷ phú, đã từ bỏ tình yêu của bố tôi để đổi lấy cuộc sống giàu sang. Đó là quyết định mà tôi chưa bao giờ hiểu được. Tôi luôn sẵn sàng chọn tình yêu thay vì tiền bạc, nhưng có lẽ chuyện đó dễ dàng là bởi vì bản thân tôi đã có sẵn một khoản tiền đầu tư khá lớn, dù tôi chưa từng và sẽ không bao giờ muốn đụng vô đó. Cái giá tôi phải trả là quá lớn, không tiền bạc nào có thể bù đắp được.

Megumi, cô nàng lễ tân mở cửa cho tôi với nụ cười tươi rói. Nom cô thật xinh đẹp với mái tóc đen óng mượt cắt ngắn thật sành điệu bao quanh khuôn mặt châu Á xinh xắn.

“Xin chào,” tôi đứng lại bên quầy, “Trưa nay bồ có hẹn đi ăn với ai chưa?”

“Giờ thì có rồi đó.”

“Tuyệt.” Tôi toét miệng cười rất chân thành. Dù rất thích đi chung với Cary, nhưng tôi cũng cần có bạn gái. Cary đã có nhiều mối quan hệ mới ở thành phố này trong khi tôi chỉ toàn bị cuốn vào Gideon ngay từ những ngày đầu tiên. Đúng là tôi thích ở bên anh hơn hết thấy mọi người khác, nhưng tôi hiểu như vậy không tốt. Kết bạn với phụ nữ dễ và nhanh hơn nhiều, và đó là kiểu tình bạn cần được nuôi dưỡng.

Tôi bước về bàn của mình. Khi cất túi xách, tôi lấy điện thoại ra và thấy có một tin nhắn của

Cary: *Anh xin lỗi, bé.*

“Cary Taylor...” Tôi thở dài. Dù rất giận nhưng tôi vẫn quý mến anh.

Mà Cary đã chọc tôi nổi điên theo đúng nghĩa. Ai mà muốn về nhà bắt gặp một cuộc mây mưa trác táng ngay trong phòng khách của mình, nhất là khi vừa mới cãi nhau với bạn trai nữa chứ.

Tôi nhả lại. *Nếu được thì dành hết cuối tuần cho em.*

Cary im lặng một lúc lâu, chắc đang nghiền ngẫm yêu cầu của tôi. Cuối cùng anh cũng trả lời. *Định cho anh một trận hả?*

“Chắc vậy.” Tôi tự lẩm bẩm, rùng mình nhớ lại cuộc thác loạn của anh lúc tôi bước vô nhà. Nhưng quan trọng hơn tôi nghĩ mình và Cary cần dành một ít thời gian với nhau. Hai đứa mới dọn tới Manhattan chưa bao lâu. Thành phố mới, nhà mới, công việc và trải nghiệm mới, rồi hai đứa đều có bạn trai mới nữa. Cả hai đều phải cố gắng vật lộn để thích nghi, mà Cary và tôi đều mang một quá khứ không nhẹ nhàng gì, nên cuộc phấn đấu đó không phải là dễ dàng. Trước đây hai đứa sẽ dựa vào nhau trong những tình huống khó khăn như vậy, nhưng gần đây thời gian hạn hẹp không cho phép chuyện đó. Phải tìm cách thu xếp thôi. *Anh nghĩ sao về một chuyến đi Vegas? Hai anh em thôi.*

Tuyệt!

Ok... bàn thêm sau nhé. Tôi chuyển điện thoại qua chế độ rung rồi cất đi, mắt nhìn lướt qua mấy khung hình để trên bàn. Một cái có hình của ba mẹ tôi, tôi và Cary, cái còn lại là tôi với Gideon. Cái khung hình này do chính Gideon làm, bắt tôi phải để ở đây để nhớ tới anh, cũng như anh để hình tôi trên bàn làm việc. Làm như phải nhắc thì tôi mới nhớ anh vậy...

Tôi thích giữ hình của người thân bên cạnh: mẹ tôi với mái tóc vàng cuốn thành lọn, nụ cười quyến rũ đang ngắm cảnh biển vùng Riviera nước Pháp trên chiếc du thuyền của cha dượng; cha dượng tôi, Richard Stanton, nhìn rất nổi bật, với vẻ vương giả và mái tóc bạc kim càng làm tôn thêm vẻ đẹp của người vợ trẻ; anh chàng Cary lúc nào cũng cực kỳ ăn ảnh với mái tóc nâu rục rỡ, đôi mắt xanh lá cây sáng ngời và nụ cười rộng lém lỉnh. gương mặt đáng giá đó đang xuất hiện ngày càng nhiều trên báo chí khắp nơi, và không bao lâu nữa sẽ đại diện cho thương hiệu Grey Isles, tỏa sáng trên các bảng quảng cáo và trạm dừng xe buýt.

Tôi nhìn qua lối đi và lớp tường bằng kính vào phòng làm việc nhỏ xíu của Mark Garrity. Áo khoác hiệu Aeron của anh vắt trên ghế, nhưng không thấy Mark đâu. Tôi không ngạc nhiên khi tìm thấy anh đang cau có cúi mặt vào ly cà phê trong phòng nước. Mark và tôi có một điểm chung là không có cà phê không chịu được.

“Em tưởng anh biết cách sử dụng rồi chứ.” Xem ra anh chàng đang gặp rắc rối với cái máy pha cà phê.

“Anh biết chứ, thì nhờ em chỉ đó.” Mark ngẩng mặt lên nở nụ cười ranh mãnh. Anh có làn da bóng đậm màu, hàng ria mép tỉa tót kỹ lưỡng và đôi mắt nâu sáng ấm. Không chỉ dễ nhìn, Mark còn là người sắp rất tuyệt vời. Anh luôn chỉ bảo tận tình trong công việc và biết tin tưởng nhân viên nên không bao giờ nhắc tôi cái gì hai lần cả. Tôi và anh làm việc rất ăn ý, hy vọng sau này cũng luôn ổn thỏa như vậy.

“Em thử đi.” Mark lấy cái ly thứ hai đang bốc khói trên máy xuống đưa cho tôi. Tôi cầm lấy, cảm kích vì anh đã chu đáo nhớ là tôi thích uống cà phê với kem và đường.

Cà phê còn nóng nên tôi chỉ từ tốn nhấp một ngụm nhỏ, rồi bất ngờ phát sặc vì mùi vị rất lạ. “Cái gì vậy?”

“Cà phê mùi việt quất.”

Tới phiên tôi cáu kỉnh. “Làm gì có ai muốn uống cái thứ này chứ?”

“Thì đó, việc của mình, bây giờ là phải tìm hiểu coi ai sẽ muốn uống để bán cho người ta.” Anh giơ ly cà phê lên. “Chúc mừng khách hàng mới nào!”

Tôi nhăn nhó đứng thẳng người lên uống thêm một ngụm nữa.

Tôi cam đoan là hai tiếng sau đó lưỡi mình vẫn còn bị cái mùi việt quất đó đeo bám. Tới giờ nghỉ giải lao, tôi thử tìm kiếm thông tin về bác sĩ Terrance Lucas, người rõ ràng là đã chọc tức Gideon tối hôm qua ở buổi tiệc. Tôi chỉ mới gõ được cái tên lên trang tìm kiếm thì điện thoại bàn reo.

“Văn phòng của Mark Garrity.” Tôi nghe máy. “Eva Tramell nghe ạ.”

“Em nghiêm túc vụ đi Vegas hả?” Cary hỏi luôn.

“Hoàn toàn nghiêm túc.”

Im lặng một chút. “Có phải em định thông báo là sẽ dọn qua ở chung với anh bạn trai tỷ phú của em nên anh phải cuốn gói không?”

“Cái gì? Không. Anh điên rồi hả?” Tôi nhắm nghiền mắt, tưởng tượng ra Cary đang lo lắng như thế nào. Hai đứa đã quá thân, không thể nảy ra nghi ngờ kiểu đó. “Anh kẹt với em suốt đời

rồi, anh biết mà.”

“Vậy là tự nhiên em nổi hứng muốn đi Vegas hả?”

“Có thể nói vậy. Thử tưởng tượng cảnh mình nằm ườn bên hồ bơi uống mojito và được phục vụ thức ăn tận phòng suốt mấy ngày đi.”

“Anh không chắc mình hùn được bao nhiêu tiền vô đó.”

“Đừng lo, Gideon sẽ lo chi phí. Máy bay với khách sạn là của anh ấy hết. Mình chỉ trả tiền đồ ăn thức uống thôi.” Tôi nói xạo vì định sẽ tự trả hết trừ tiền máy bay ra. Cary không cần phải biết mấy chuyện đó.

“Mà anh ấy không đi chung hả?”

Tôi tựa hẳn ra ghế, nhìn hình của Gideon để trên bàn. Mới xa nhau có mấy tiếng mà tôi đã nhớ anh rồi. “Gideon có việc ở Arizona, anh ấy sẽ đi và về chung trên máy bay, nhưng ở Vegas thì chỉ có hai anh em mình thôi. Em nghĩ nên như vậy.”

“Ừ.” Cary thở mạnh. “Anh cũng muốn đổi gió và có thời gian riêng với cô em gái của anh.”

“Vậy được rồi. Gideon muốn đi lúc tám giờ tối mai.”

“Anh sẽ bắt đầu sửa soạn. Muốn anh xếp đồ cho em luôn không?”

“Thiệt hả? Vậy còn gì bằng!” Cary hoàn toàn có thể làm nghề tư vấn hình ảnh và trang phục. Nói về thời trang thì anh có tài năng thực thụ.

“Eva nè.”

“Sao?”

Anh thở dài. “Cảm ơn em đã chịu đựng mấy thứ rác rưởi của anh.”

“Im ngay.”

Cúp máy xong tôi ngồi thừ người nhìn cái điện thoại một lúc lâu, trong lòng buồn bực vì Cary vẫn không thấy vui dù mọi chuyện đang diễn ra khá suôn sẻ. Anh đúng là chuyên gia tự hủy hoại bản thân mình, không bao giờ tin rằng mình có thể được hạnh phúc cả.

Khi quay nhìn lại màn hình máy tính, tôi mới nhớ ra là mình đang tìm hiểu về bác sĩ

Terrance Lucas. Trên mạng có vài bài báo và mấy đường liên kết hình ảnh.

Bác sĩ nhi khoa. Bốn mươi lăm tuổi. Đã kết hôn hai mươi năm. Tôi hồi hộp tìm kiếm “bác sĩ Terrance Lucas và vợ”, trong bụng hơi run khi tưởng tượng sẽ nhìn thấy người phụ nữ da rám nắng với mái tóc nâu dài. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy bà Lucas có làn da trắng và mái tóc ngắn màu đỏ.

Như vậy tôi càng thắc mắc hơn, vì lúc đầu cứ nghĩ hai người đàn ông mà thù địch nhau như vậy thì chỉ có thể là vì một người phụ nữ.

Thật ra Gideon và tôi chưa biết gì nhiều về nhau, trừ những chuyện không hay. Hay ít nhất là anh biết chuyện của tôi, còn tôi thì chỉ đoán mò chuyện của anh qua một vài biểu hiện bên ngoài. Chúng tôi biết một số thói quen ăn ở của nhau qua những lần cùng ngủ qua đêm, nhưng tôi và anh chưa bên nhau đủ lâu để biết nhiều điều hơn. Nói thẳng ra tôi nghĩ cả hai đứa đều chưa thật sự sẵn sàng để dò hỏi nhiều về nhau, bởi không ai muốn tạo thêm áp lực cho cái mối quan hệ vốn đã mong manh này.

Chúng tôi đến với nhau vì không thể cưỡng lại được. Trước đây tôi chưa bao giờ có cảm giác say sưa như những lúc hạnh phúc bên anh, mà tôi biết anh cũng thấy vậy. Cả hai đều chịu hy sinh một số thứ để có những giây phút tuyệt vời hoàn hảo bên nhau, và những khoảnh khắc đó lại quá mong manh, chỉ có sự ương ngạnh, lòng quyết tâm và tình yêu mới khiến chúng tôi tiếp tục đấu tranh cho nó mà thôi.

Thôi, tự hành hạ mình vậy là đủ rồi.

Tôi kiểm tra hộp thư và thấy kết quả về “Gideon Cross” trên Google. Mấy đường liên kết hầu hết đều là hình của Gideon và tôi tại buổi tiệc từ thiện tối hôm trước.

“Chúa ơi.” Nhìn hình mình trong chiếc đầm hiệu Vera Wang màu vàng nhạt tôi không khỏi nghĩ tới mẹ. Không phải chỉ vì nét giống nhau như đúc giữa hai mẹ con, ngoại trừ mái tóc dài thẳng của tôi, mà còn bởi vì người đàn ông đầy quyền lực mà tôi đang đi bên cạnh.

Monica Tramell Barker Mitchell Stanton thích lấy chồng lớn tuổi và giàu có. Bà biết rõ mình là ai và lúc nào cũng làm rất tốt vai trò của mình. Hai lần li dị đều là do bà tự quyết định, và cả hai người chồng cũ đều buồn khi mất bà. Tôi không bao giờ coi thường mẹ, vì những thứ bà cho đi cũng không thua kém những gì bà nhận được, nhưng suốt thời thơ ấu cho tới lúc trưởng thành tôi luôn phải đấu tranh để được độc lập trong cuộc sống. Tài sản quý giá nhất đối với tôi là quyền được từ chối.

Tôi đóng màn hình hộp thư lại, tạm gác chuyện riêng sang một bên để tiếp tục tìm kiếm các thông tin nghiên cứu thị trường cho cà phê mùi trái cây. Tôi sắp xếp mấy cuộc họp cho Mark với đội ra chiến lược, rồi giúp anh suy nghĩ chương trình cho một nhà hàng bán thức ăn không

chứa tinh bột. Gần tới giờ trưa, tôi bắt đầu thấy đói bụng thì điện thoại reo. Tôi nghe máy như thường lệ.

“Eva hả?” Một giọng nữ hơi nặng vang lên. “Magdalene đây. Nói chuyện một phút được không?”

Tôi dựa ra thành ghế, cảnh giác. Tôi và Magdalene đúng là bắt đầu hơi đồng cảm khi Corinne bất ngờ xuất hiện trở lại, nhưng tôi vẫn không quên cô ả đã rất hung hăng trong lần gặp đầu tiên. “Chuyện gì vậy?”

Cô nàng thở dài, vội vàng tuôn ra một mạch như sợ tôi đổi ý. “Tối hôm qua tôi ngồi ngay sau lưng Corinne nên có nghe được một chút cuộc trò chuyện giữa Gideon và cô ấy.”

Bụng tôi thắt lại, chuẩn bị chịu cơn xóc động mạnh. Magdalene đúng là biết cách khai thác điểm yếu của tôi trong mối quan hệ với Gideon. “Lựa lúc tôi đang làm việc để bới chuyện này lên thì thật là hèn,” Tôi lạnh nhạt đáp, “Tôi không...”

“Anh ấy không có phốt lò cô đâu.”

Tôi há hốc miệng trong vài giây, cô nàng nói tiếp ngay.

“Anh ấy tìm cách đối phó với cô ta, Eva à. Lúc đó Corinne đang đề xuất những nơi Gideon nên dắt cô đi chơi vì cô mới tới New York lần đầu, nhưng cô nàng chơi cái chiêu cũ rích là cứ nhắc nhở anh ấy về mấy chỗ ‘của-tui-mình-hồi-xưa’ để làm Gideon xao xuyến.”

“Lại ôn lại chuyện cũ chứ gì.” Tôi lẩm bẩm, thầm nghĩ tôi không nghe được mấy chuyện đó vậy mà lại hay.

“Ừ.” Magdalene hít một hơi dài. “Cô bỏ đi vì nghĩ Gideon mãi nói chuyện không để ý tới cô, nên tôi chỉ muốn nói rằng lúc đó anh ấy vẫn nghĩ tới cô và đang cố ngăn không để Corinne làm cô buồn.”

“Sao cô lại quan tâm tới chuyện của tôi?”

“Ai nói tôi quan tâm? Tôi nợ cô một lần, Eva, về vụ lần gặp đầu tiên của hai đứa mình.”

Tôi suy nghĩ một chút về câu nói đó. Magdalene nói đúng, cô nàng đã cư xử không phải khi chặn tôi trong toilet để giờ móng vuốt ghen tuông ra. Nhưng tôi vẫn không tin đó là động lực duy nhất của cô ả. Có thể bởi vì giữa hai kẻ thù, tôi và Corinne, cô nàng thấy tôi dễ tiếp cận và dễ đối phó hơn thôi. Chắc Magdalene muốn tranh thủ người này để chống lại người kia đây mà. “Được rồi, cảm ơn cô.”

Nhưng đúng là tôi thấy nhẹ nhõm hơn, như cất được cái gánh nặng mà hôm qua giờ tôi cũng không nhận ra.

“Còn một chuyện nữa.” Magdalene nói tiếp. “Gideon đã đuổi theo cô.”

Tôi siết chặt ống nghe trong tay. Gideon lúc nào cũng đuổi theo tôi... vì tôi lúc nào cũng là người bỏ đi. Quá trình hồi phục quá khó khăn khiến tôi phải bảo vệ nó bằng mọi giá. Hễ khi có bất cứ thứ gì có thể đe dọa tình trạng cân bằng của mình là tôi cắt bỏ ngay lập tức.

“Eva nè, trước đây những người khác mà Gideon quen đã từng ra tối hậu thư kiểu đó, kiểu như buồn chán quá, muốn được anh ấy để ý hay muốn anh ấy làm cái gì đó to tát... Bọn họ bỏ đi và chờ Gideon đuổi theo. Cô biết Gideon làm gì không?”

“Không làm gì cả.” Tôi hiểu người đàn ông của mình. Người từng không bao giờ dành thời gian giao tiếp với phụ nữ mà anh ta làm tình, và cũng không làm tình với phụ nữ được anh xếp vào dạng các mối quan hệ xã hội. Corinne và tôi là hai ngoại lệ duy nhất của anh với quy luật đó. Đó là lý do vì sao tôi ghen với cô ta kinh khủng.

“Anh ấy không làm gì ngoại trừ kêu Angus đưa họ về nhà an toàn.” Cô nàng khẳng định, làm tự nhiên tôi nghĩ Magdalene hẳn cũng đã thử làm vậy rồi. “Nhưng khi cô bỏ đi, Gideon hối hả đuổi theo ngay. Lúc vội vã chào mọi người anh ấy giống như mất hồn vậy.”

Bởi vì anh ấy đang lo sợ. Tôi nhắm mắt, thầm tự nguyện rửa mình.

Gideon đã từng nói với tôi nhiều lần là mỗi lần tôi bỏ đi anh ấy rất sợ tôi sẽ đi mất luôn. Bản thân tôi cũng không thể sống thiếu anh, vậy mà tôi cứ làm cái chuyện đó thì có ích gì chứ? Chẳng trách sao anh vẫn chưa kể với tôi về chuyện quá khứ.

Tôi phải ngưng chạy trốn thôi. Cả tôi và Gideon từ bây giờ sẽ phải kiên trì chiến đấu vì cả hai, nếu muốn mối quan hệ này sẽ có kết quả.

“Vậy bây giờ đến lượt tôi nợ cô hả?” Tôi nói lạnh lùng, vẫy tay chào lại Mark khi anh đi ngang qua trên đường ra ăn trưa.

Magdalene thở dài. “Tôi và Gideon chơi với nhau lâu rồi. Mẹ tôi và mẹ anh ấy là bạn thân, Eva, tôi và cô sẽ còn gặp nhau nhiều, nên tôi muốn hai đứa mình không phải khó xử khi chạm mặt lần sau.”

Chính cô nàng này đã chặn đầu để nói với tôi là ngay khi Gideon làm tình với tôi xong là tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh ấy. Mà chuyện đó xảy ra đúng vào lúc tôi đang yếu đuối nhất nữa

chứ.

“Nghe nè, Magdalene nếu cô không gây chuyện thì sẽ không có vấn đề gì.” Bởi vì cô ta cũng thẳng thắn, nên tôi nói luôn. “Tự tôi cũng có thể phá hỏng chuyện với Gideon rồi, tôi không cần ai giúp đâu.”

Cô nàng cười khẽ. “Ừ, tại tôi không biết nên mới nhiệt tình và lo lắng thái quá. Anh ấy mới phải lo lắng về chuyện với cô. Thôi sao cũng được, hết một phút rồi, tôi không phiền cô nữa.”

“Cuối tuần vui vẻ.” Tôi nói thay lời cảm ơn. Thật lòng tôi vẫn không tin tưởng Magdalene.

“Cô cũng vậy nhé.”

Lúc gác ống nghe lên, tôi liếc nhìn hình Gideon để trên bàn, trong lòng tự dưng dâng trào cảm giác tham lam muốn chiếm hữu. Anh là của tôi, nhưng sao mong manh quá. Và chỉ cần tưởng tượng tới chuyện anh thuộc về người khác là tôi đã muốn phát điên lên.

Tôi mở ngăn kéo lõi điện thoại trong túi xách ra, gửi một tin nhắn trong cơn ham muốn bất chợt được ngẫu nhiên anh, và để anh cũng bị kích thích: “Em sẽ làm bất cứ chuyện gì để có anh trong em ngay lúc này.”

Tôi liên tưởng tới vẻ mặt của Gideon khi tôi dùng miệng... và tiếng rên rỉ của anh như con thú hoang lúc sắp lên đỉnh...

Tôi xóa cái tin nhắn sau khi gửi, cất điện thoại lại vô túi, rồi tắt hết cửa sổ trên máy tính, đi ra quầy lễ tân tìm Megumi đi ăn trưa.

Megumi đứng dậy, tôi được dịp ngắm chiếc đầm sát tay màu oải hương có thắt dây lưng xinh xắn của cô.

“Bồ có muốn ăn món gì đặc biệt không?”

Tôi chợt dạ suýt sặc khi nghe cô nàng hỏi câu đó ngay sau khi vừa gửi cái tin nhắn kia đi. “À không, bồ chọn đi, mình dễ ăn lắm.”

Hai đứa ra tới thang máy.

“Mình đang mong đến cuối tuần quá đi mất.” Megumi với ngón tay được phết sơn kỹ lưỡng bấm nút thang máy. “Còn một ngày rưỡi nữa.”

“Có kế hoạch gì hay hả?”

“Để coi đã.” Megumi thở dài, vén tóc ra sau tai. “Hẹn hò qua mai mới đó mà.” Megumi rầu rĩ giải thích.

“À. Bồ tin tưởng người làm mai không?”

“Là bạn ở cùng nhà với mình giới thiệu. Mình có nói ít nhất phải tìm cho mình một anh chàng đẹp trai, cô ta phải liệu mà làm cho được nếu không muốn bị mình trả đũa.”

Tôi mỉm cười lúc thang máy tới. “Ồ, vậy có vẻ buổi hẹn sẽ khá là thú vị.”

“Cũng không hẳn. Bạn mình hẹn hò với anh chàng này trước rồi đó chứ. Cô nàng thề thốt là anh ta rất được, nhưng thuộc mẫu người hợp với mình hơn.”

“Ừm.”

“Mình biết mà.” Megumi lắc đầu, ngược lên nhìn cây kim chỉ số tầng đang đi qua trên đầu thang.

“Bồ phải kể mình nghe mới được nha.”

“Tất nhiên rồi. Chúc mình may mắn đi.”

“Chắc chắn.” Lúc bước ra khỏi thang máy thì tôi nghe điện thoại rung trong túi xách, tôi vừa đi qua cửa an ninh vừa lôi máy ra, giật thót trong bụng khi thấy tên Gideon trên màn hình. Anh không nhắn tin mà gọi cho tôi luôn.

“Mình xin lỗi một chút nhé.” Tôi nói với Megumi.

Cô nàng thờ ơ phẩy tay. “Không sao, nghe đi.”

“Chào anh.” Giọng tôi ranh mãnh.

“Eva.” Tôi suýt hụt chân khi nghe anh thì thầm, giọng thô ráp, trầm đục đầy hứa hẹn.

Tôi bước chậm lại, nhận ra mình ghen lời khi chỉ cần nghe anh gọi. Cái chất giọng khàn đục nói cho tôi biết anh đang muốn tôi hơn bất cứ thứ gì.

Trong khi mọi người xung quanh lũ lượt ra vào thì tôi đứng yên dưới sức nặng của sự im lặng ở đầu dây bên kia, như một ham muốn không nói thành lời nhưng rất khó cưỡng. Tôi thậm chí còn không nghe thấy tiếng anh thở, nhưng vẫn cảm nhận được ham muốn của anh.

Nếu không phải do Megumi đang kiên nhẫn đứng chờ thì tôi đã trở vô thang máy đi thẳng lên tầng thượng để thỏa mãn cơn khát của cả hai rồi.

Ký ức về lần trước trong văn phòng anh khiến máu tôi sôi lên, nước miếng ứa ra trong miệng. Tôi nuốt nặng nhọc. “Gideon...”

“Em muốn thì đã được anh chú ý rồi nè. Anh muốn nghe chính miệng em nói.”

Mặt tôi nóng bừng. “Ở đây không được. Em gọi lại anh sau nhé.”

“Đi qua chỗ cây cột đi, tránh lối đi ra.”

Tôi giật mình nhìn quanh tìm anh, rồi sức nhớ số anh gọi là từ trên văn phòng. Tôi ngẩng lên tìm cái camera, ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng ham muốn của anh. Cơn rạo rức xâm chiếm lấy tôi.

“Nhanh lên cưng, bạn em đang chờ kìa.”

Tôi bước vội ra sau cây cột, thở hổn hển.

“Giờ nói anh nghe coi, tin nhắn của em làm anh cứng hết rồi, em định tính sao đây?”

Tôi đưa tay sờ lên cổ, quay nhìn Megumi, lúc này đang nhướn mày nhìn tôi. Tôi giờ một ngón tay lên ra dấu xin thêm một phút nữa, rồi quay lưng lại thì thầm vô ống nghe. “Em muốn có anh.”

“Để làm gì? Để chọc ghẹo anh như em đang làm bây giờ hả?” Giọng anh hoàn toàn điềm tĩnh.

Tôi biết mình phải rất để ý khi mỗi lần Gideon giở giọng nghiêm trọng khi nói về chuyện này.

“Không phải.” Tôi ngược nhìn lên chỗ gần camera trên trần nhà. “Để làm cho anh sung sướng. Em thích làm anh lên đỉnh, Gideon.”

Anh thở mạnh. “Chuyện đó đúng là rất tuyệt.”

Chỉ tôi mới hiểu câu nói đó có ý nghĩa như thế nào với Gideon. Đối với anh trước đây tình dục từng là nỗi đau đớn, thậm chí sự nhục mạ, hay đơn giản chỉ là ham muốn và nhu cầu. Giờ đây, khi ở với tôi, nó lại trở thành tình yêu và nỗi sung sướng. “Lúc nào cũng tuyệt hết.”

“Vậy thì tốt, Eva, bởi vì anh rất trân trọng em và chuyện của hai đứa mình, kể cả cái nhu cầu làm tình vô tận và liên tục của tụi mình nữa, nó cũng rất quý giá và quan trọng đối với anh.”

Tôi tựa vào cây cột, nhận ra mình đã quay lại một thói quen rất tiêu cực, đó là lạm dụng đam mê thể xác để làm dịu đi những nỗi lo lắng. Nếu Gideon say mê tôi thì anh sẽ không thể say mê người khác. Nhưng làm sao mà lúc nào anh cũng biết được là tôi đang nghĩ gì?

“Anh nói đúng,” tôi nhắm mắt, “nó rất quan trọng.”

Đã từng có lúc tôi tìm đến tình dục để cảm thấy được yêu thương, không hề phân biệt được ham muốn nhất thời với sự quan tâm chân thật. Đó là lý do mà bây giờ tôi luôn đòi hỏi phải có tình cảm thân thiết với một người đàn ông trước khi đưa nhau lên giường. Tôi không bao giờ muốn bước xuống giường với cảm giác vừa làm chuyện dơ bẩn và rẻ tiền thêm một lần nào nữa.

Và chắc chắn tôi không hề muốn làm chuyện của tôi với Gideon trở thành hạ cấp chỉ bởi vì nỗi sợ hãi vô lý là sẽ mất anh.

Bỗng tôi nhận ra mình đang mất cân bằng. Trong lòng tôi cứ bồn chồn rất lạ, như là có gì không ổn sắp xảy ra.

“Sau giờ làm việc em sẽ có cái em muốn cưng à.” Giọng anh trầm và khàn hơn. “Giờ thì đi ăn với đồng nghiệp vui vẻ nhé. Anh sẽ nghĩ tới em.”

“Em yêu anh, Gideon.”

Sau khi cúp máy tôi phải hít thở vài hơi để trấn tĩnh lại rồi mới dám đi qua chỗ Megumi. “Xin lỗi nhé.”

“Bồ ổn chứ hả?”

“Ừ, mình vẫn ổn.”

“Chuyện giữa bồ với Gideon Cross vẫn ly kỳ hấp dẫn chứ hả?” Megumi liếc tôi, mỉm cười.

“Ừ, cũng ổn.” Tôi ước gì mình có thể tâm sự về chuyện đó với Megumi. Ước gì tôi có thể xả ra hết những cảm xúc của tôi về anh, chuyện tâm trí tôi hoàn toàn bị anh xâm chiếm, hay cảm giác ôm anh trong tay khiến tôi phát điên lên được, thậm chí chuyện anh đang giết tôi bằng chính những nỗi đau khổ ẩn giấu trong lòng.

Nhưng tôi không thể làm vậy. Không bao giờ. Anh quá nổi tiếng. Mọi chi tiết về đời tư của

anh đều đáng giá vô cùng. Tôi không thể đùa với chuyện đó được.

“Anh ta thì đương nhiên là ổn rồi.” Megumi tán thành. “Bồ có quen anh ta trước khi về làm việc ở đây không?”

“Không, nhưng mình nghĩ trước sau gì bọn này cũng sẽ gặp nhau.” Mẹ tôi và Gideon đều là mảnh thường quân hảo tâm của các tổ chức từ thiện giúp đỡ trẻ em bị lạm dụng. Một lúc nào đó tôi và anh sẽ không tránh khỏi chạm mặt nhau. Tôi tự hỏi không biết lúc đó sẽ thế nào, khi Gideon đang khoác tay một cô nàng tóc nâu xinh đẹp, còn tôi thì sẽ đang đi cùng Cary. Liệu khi nhìn thấy nhau từ xa thì bọn tôi có phản ứng một cách bản năng như lúc gặp nhau ở Crossfire hay không?

Anh nói là đã muốn có tôi ngay từ lúc nhìn thấy tôi đứng bên ngoài tòa nhà.

Megumi đẩy cánh cửa xoay bước ra ngoài. “Mình đọc báo thấy nói hai người khá nghiêm túc, nên tưởng bồ quen anh ta trước rồi chứ.”

“Những chuyện đăng lên mấy trang đó không tin hết được đâu.”

“Vậy là không nghiêm túc hả?”

“Ý mình không phải vậy.” Mà thật ra là quá nghiêm túc nữa là đằng khác. Thậm chí đến mức dữ dội và đau đớn.

Cô nàng khẽ lắc đầu. “Khỉ thật, mình bắt đầu tò mò rồi. Một trong những niềm đam mê tội lỗi của mình, ngoài những anh chàng nóng bỏng như Gideon Cross ra, là ngồi lê đôi mách đó nha. Mình cứ thắc mắc không biết cặp với một người có cơ thể ngon lành như anh ta thì sẽ như thế nào. Nói nghe coi, ở trên giường anh chàng tuyệt vời lắm phải không?”

Tôi mỉm cười, thầm nghĩ chơi với con gái cũng có cái vui. Không phải là Cary không quan tâm tới đàn ông, nhưng nói chuyện kiểu phụ nữ lúc nào cũng vui hơn. “Không có gì phải phàn nàn hết.”

“Cái đồ quỷ hên muốn chết!” Megumi huých vai tôi, nói đùa. “Còn anh chàng ở chung nhà với bồ thì sao? Mình thấy trên hình anh ta cũng đẹp trai lắm. Có bạn gái chưa? Giới thiệu cho mình được không?”

Tôi quay đi giấu cái cau mày. Trước đây tôi đã từng phải trả giá cho việc giới thiệu Cary với bạn bè hay người quen rồi. Ai gặp Cary cũng có tình cảm rất nhanh, nhưng rồi chỉ được đau khổ mà thôi bởi anh không bao giờ có thể đáp lại lại tình yêu của họ. Cứ mỗi khi mọi chuyện bắt đầu suôn sẻ là anh lại phá hỏng nó đi. “Mình cũng không biết anh ta có độc thân không nữa.

Dạo này cuộc sống của anh chàng khá... phức tạp.”

“Ừ, nếu có cơ hội thì mình không từ chối đâu. Nói bõ biết vậy thôi. Bõ thích ăn bánh taco không?”

“Thích lắm.”

“Vậy đi thôi. Mình biết một quán ngon lắm cách đây vài dãy nhà thôi.”

Mọi chuyện đều tốt đẹp suốt bữa ăn trưa với Megumi. Sau bốn mươi phút nói chuyện phiếm, ngắm nghía đàn ông, ăn ba cái taco với thịt nướng ngon tuyệt, tôi khá vui vẻ. Bọn tôi về trước giờ làm việc hơn mười phút, vậy cũng tốt vì gần đây tôi không được đứng giờ cho lắm, dù Mark chẳng bao giờ phàn nàn gì.

Cả thành phố bủa vây quanh chúng tôi, người và xe lao đi trong cái nóng nực ẩm ướt, cố tận dụng hết thời gian ít ỏi trong ngày. Tôi lướt ánh mắt tọc mạch qua tất cả mọi người, mọi thứ.

Đàn ông mặc đồ công sở đi cạnh phụ nữ váy thụng mang dép lê. Quý bà quý cô trong trang phục sang trọng đắt tiền, đi giày giá năm trăm đô lênh khênh đi qua mấy xe bán xúc xích bốc khói với người bán hàng đang lớn giọng rao. Sự pha trộn đa sắc đó khiến tôi cảm thấy phấn khích và tràn đầy sức sống hơn ở bất kỳ nơi nào khác.

Khi hai đứa đứng chờ đèn đỏ ngay đối diện tòa nhà Crossfire, tôi lập tức để ý thấy chiếc Bentley đậu trước cửa. Chắc Gideon mới đi ăn trưa về. Tôi không khỏi tưởng tượng cảnh Gideon ngồi trong xe vào cái ngày hôm đó, nhìn tôi đang ngửa cổ thưởng thức tòa nhà Crossfire hùng vĩ của anh. Nghĩ tới đó thôi tôi đã thấy nôn nao chộn rộn.

Nhưng rồi người tôi bỗng nhiên lạnh toát.

Bởi vì ngay lúc đó, một cô gái tóc nâu tuyệt đẹp ủa ra khỏi cánh cửa quay rồi đứng lại một chút, cho tôi đủ thời gian ngắm nghía kỹ người phụ nữ lý tưởng của Gideon, dù chỉ là trong tiềm thức. Chính cô nàng mà Gideon đã tỏ ra lưu luyến ngay trước mặt tôi khi gặp lại vào tối hôm qua ở phòng tiệc Waldorf Astoria. Nhìn cô ả khoác tay rồi tựa vào người anh là đủ khiến cơn ghen trỗi lên cháy lòng.

Corinne Giroux như một cơn gió mát thoáng tới trong chiếc đầm màu kem và đôi giày gót nhọn đỏ thẫm. Cô ta đưa một tay lên vuốt mái tóc đen dài nhìn có vẻ không được gọn gàng như khi gặp tôi tối hôm qua. Thậm chí còn hơi rối nữa. Rồi cô ả lấy ngón tay quệt ngang miệng, làm đường kẻ viền môi nhòa mất.

Tôi lôi điện thoại ra chụp lại một tấm hình. Nhờ ống kính thu gần của máy ảnh trên điện

thoại, tôi thấy được vì sao cô ả phải chùi son môi đi. Bởi vì nó đã bị lem nhem. Bị người khác chạm vào thì đúng hơn, giống như vừa bị hôn một cách thô bạo.

Đèn bật xanh, Megumi và tôi hòa vào dòng người băng qua đường, khiến khoảng cách giữa tôi và vị hôn thê cũ của Gideon thu hẹp lại. Angus bước ra khỏi xe, nói gì đó với Corinne rồi mở cửa xe cho cô ta. Cảm giác bị phản bội bởi cả Gideon và Angus xâm chiếm, tôi tức giận nghẹt thở, bước chân lảo đảo.

“Nè!” Megumi nắm tay giữ tôi khỏi té. “Tụi mình chỉ uống margarita không có rượu mà!”

Tôi nhìn Corinne duyên dáng yếu điệu bước lên xe của Gideon, hai tay nắm chặt tức tối. Qua làn nước mắt căm giận, tôi thấy chiếc Bentley xuống khỏi lề đường rồi biến mất.

Chương 3

Bước vô thang máy, tôi bấm nút tầng trên cùng rồi nói khi Megumi ra ở lầu hai mươi. “Nếu có ai hỏi thì nói năm phút nữa mình về nhé.”

“Hôn anh ta một cái giùm mình nhé.” Cô nàng tinh nghịch. “Cứ tưởng tượng cuộc sống của bồ là mình thấy háo hức lây đó.”

Tôi ráng gượng cười trước khi cửa đóng và thang tiếp tục đi lên. Tới tầng cao nhất, tôi bước ra một gian sảnh tràn ngập hương hoa nhưng cực kỳ nam tính. Cánh cửa kính mờ khắc dòng chữ CROSS INDUSTRIES, không gian dịu bớt bởi mấy chiếc giỏ treo đầy hoa huệ và dương xỉ.

Cô nàng tiếp tân tóc đỏ của Gideon tự nhiên vui vẻ hơn bình thường, bấm nút mở cửa trước khi tôi tới gần. Cô ta còn nhoẻn miệng cười khiến tôi cảnh giác. Tôi luôn có ấn tượng là cô ta không thích mình, nên nụ cười đó chẳng đáng tin chút nào mà chỉ làm tôi thêm bối rối. Tuy vậy tôi vẫn chào lại, vì bản chất tôi vốn không phải dạng đánh đá vô lý với người khác.

Tôi theo lối hành lang dẫn vào phòng Gideon, ngưng lại ở cái bàn lớn giống như quầy lễ tân thứ hai, chỗ thư ký của anh, Scott, đang ngồi.

Scott đứng dậy khi thấy tôi. “Chào Eva.” Rồi cầm điện thoại lên. “Để tôi báo với sếp là cô tới nhé.”

Bức vách ngăn phòng làm việc của Gideon làm bằng kính trong, nhưng có thể được làm mờ bằng điều khiển ở trong phòng. Lúc này kính đang mờ, làm tôi càng khó chịu. “Anh ấy ở trong phòng một mình hả?”

“Phải, nhưng mà...”

Tôi chưa nghe hết câu thì đã đẩy cửa bước vô trong. Căn phòng rộng kinh khủng chia làm ba khu tách biệt, mỗi khu đều lớn hơn phòng làm việc của Mark, sếp tôi. Trái ngược với không gian ấm cúng trong căn hộ của Gideon, phòng làm việc của anh phủ toàn gam màu lạnh gồm trắng, đen, xám, với điểm nhấn duy nhất là mấy chiếc bình thủy tinh màu có gắn đá trang trí xếp trên kệ gắn tường ở phía sau quầy rượu.

Cửa sổ cao từ trần xuống tới sàn nhà nhìn ra thành phố ở cả hai mặt. Bức vách đối diện bàn làm việc khổng lồ treo kín các màn hình đang chiếu tin tức trên khắp thế giới.

Tôi liếc quanh sàn nhà, bắt gặp cái gối bị đá văng dưới đất. Bên cạnh là mấy vết lõm trên mặt thảm cho thấy chiếc ghế dài đã bị dịch chuyển lệch đi vài phân.

Tim tôi đập nhanh hơn, mồ hôi túa ra hai bàn tay. Cơ thể tiết tăng lên gấp bội.

Tôi vừa nhìn thấy cánh cửa phòng tắm để mở thì Gideon từ trong đó bước ra, làm tôi nghẹt thở với thân hình để trần đẹp tuyệt. Tóc anh ướt sũng giống vừa tắm xong, cổ và ngực đỏ rần như mới vận động mạnh.

Anh đứng sững lại khi nhìn thấy tôi, ánh mắt thoáng tối sầm trước khi nét mặt trở lại lạnh băng như thường lệ.

“Bây giờ không phải lúc, Eva.” Anh nói khi lấy cái áo sơ mi đang vắt trên thành ghế khoác lên người. Sáng nay khi ra khỏi nhà anh mặc áo khác. “Anh sắp trễ hẹn rồi.”

Tôi bấu chặt túi xách trong tay. Nhìn thấy anh như vậy làm ham muốn của tôi lại trỗi dậy. Tôi biết mình yêu anh điên dại và cần anh như cần từng hơi thở, cho nên tôi biết cảm giác của Corinne và Magdalene, cũng dễ hiểu nếu họ sẽ tìm mọi thủ đoạn để cướp anh từ tôi. “Sao anh không mặc áo?”

Tôi không cưỡng lại được phản ứng bản năng của cơ thể khi nhìn thấy anh, khiến cho cơn giận khó kiềm chế hơn. Cái áo sơ mi phẳng phiu chưa cài nút để lộ làn da rám nắng trên ngực và vùng bụng đẹp hoàn hảo. Đám lông ngực gọn dần thành một đường kẻ đậm dần xuống dưới, biến mất trong lưng quần. Tôi nhức nhối vì cơn ham muốn khi tưởng tượng cái cảm giác có anh ở trong mình.

“Áo anh bị dính bẩn.” Gideon vừa cài nút áo vừa bước qua quầy rượu lấy cặp khuy măng sét. “Anh phải đi liền rồi, em cần gì thì cứ gọi Scott nhé, còn không thì chờ anh về, chắc không quá hai tiếng.”

“Sao anh lại bị trễ?”

Anh trả lời mà mắt không nhìn tôi. “Tại giờ chót anh lại có một cuộc họp khác.”

Ồ vậy hả? “Sáng nay anh tắm rồi mà?” *Sau khi làm tình với tôi cả tiếng đó.* “Sao giờ phải tắm nữa?”

“Sao em lại tra hỏi anh?” Anh nạt lại.

Tôi đi vô phòng tắm để tự tìm câu trả lời. Hơi ẩm thật là ngọt ngào. Mặc cho lý trí nhắc nhở tôi có thể sẽ không chịu đựng nổi thứ sắp tìm thấy, tôi vẫn lục lọi trong giỏ quần áo dơ... để lôi ra chiếc áo sơ mi của anh với một vệt son đỏ dính trên tay áo. Ngực tôi quặn thắt vì cơn đau.

Thả cái áo xuống sàn, tôi quay người bỏ đi, thấy cần phải tránh xa Gideon càng nhanh càng tốt trước khi nôn ọe hay bật khóc.

“Eva!” Anh la lớn khi tôi đi ngang. “Em bị cái quái gì vậy?”

“Đồ khốn nạn.”

“Cái gì?”

Tôi vừa định mở cửa thì bị anh nắm khuỷu tay kéo lại. Tôi quay lại giáng lên mặt anh một cú tát mạnh khiến đầu anh quay hẳn qua một bên, còn tay tôi thì đau nhói.

“Quý tha ma bắt.” Anh gầm lên, tóm lấy hai cánh tay tôi. “Đừng có đánh anh nghe chưa!”

“Đừng có đụng vô tôi!” Cảm giác chạm vào da thịt anh thật khó cưỡng.

Anh lùi lại. “Em bị cái quái gì nhập vậy?”

“Em nhìn thấy cô ả, Gideon à.”

“Thấy ai?”

“Corinne.”

Anh cau có. “Em đang nói chuyện gì?”

Tôi lôi điện thoại ra đưa tấm hình trước mặt anh. “Bắt quả tang nhé!”

Gideon nheo mắt nhìn lên màn hình, rồi nét mặt giãn ra. “Bắt quả tang cái gì?” Anh nói, giọng nhẹ nhàng hẳn.

“Ôi trời, đồ khốn.” Tôi cắt điện thoại đi, quay ra cửa. “Tôi không hơi đâu diễn tả lại cho anh nghe.”

Anh chống tay lên cửa kính chặn không cho tôi mở cửa, rồi ép tôi vào trong người anh giữa hai cánh tay, cúi xuống rít lên bên tai tôi. “Có đó, anh thề là em sẽ phải nói hết ra.”

Tôi nhắm nghiền mắt vì tư thế đó gợi nhớ tới những cảm xúc nóng bỏng vào lần đầu tiên tôi ở trong căn phòng này. Anh cũng giữ tôi lại như vậy, rồi quyến rũ đưa tôi vào cơn mê muội trên chính cái ghế mà mới đây đã hứng chịu hành động nào đó đủ mạnh làm nó bị lệch đi.

“Tấm hình đó nói lên nhiều thứ phải không?” Tôi rít lên qua hàm răng đang nghiến chặt.

“Thì cứ coi như có ai đó đã làm chuyện gì thô bạo với Corinne, nhưng như vậy thì liên quan gì tới anh chứ?”

“Anh nói giỡn hả. Thả tôi ra.”

“Anh không thấy có chút gì giống đùa giỡn ở đây hết. Thật ra là anh nghĩ anh chưa từng bị một người phụ nữ nào làm cho điên tiết như bây giờ. Em lao vào đây với cái thái độ buộc tội vớ vẩn và còn phẫn nộ làm như chính đáng lắm vậy...”

“Em có lý do chính đáng!” Tôi vịn người luồn dưới tay anh thoát ra ngoài, tạo một khoảng cách cần thiết vì giờ đây ở gần anh khiến tôi đau đớn. “Em không bao giờ phản bội anh hết. Nếu em muốn lang chạ lung tung thì em sẽ chia tay với anh trước.”

Gideon khoanh tay đứng dựa vào cánh cửa. Áo sơ mi phanh ngực và bỏ ngoài quần, anh nhìn thật quyến rũ, làm tôi càng nổi điên hơn.

“Vậy là em nghĩ anh phản bội em?” Giọng anh lạnh lùng, rành mạch.

Tôi hít một hơi dài để cố vượt qua nỗi đau khi nghĩ tới cảnh anh và Corinne ở trên cái ghế dài sau lưng. “Giải thích em nghe coi tại sao Corinne lại có mặt ở tòa nhà này. Tại sao văn phòng của anh nhìn như vậy, còn anh thì như vậy?”

Mắt anh lướt qua cái ghế, chiếc gối rớt dưới sàn, rồi quay lại nhìn tôi. “Anh không biết tại sao Corinne lại có mặt ở đây trong bộ dạng như vậy. Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là tối hôm qua cùng với em đó.”

Tối hôm qua nghe giống như hàng thế kỷ trước vậy. Tôi ước gì tối hôm qua chưa từng xảy ra.

“Em đâu có ở cùng với anh.” Tôi nhắc. “Cô ả chỉ cần đóng đũa cặp lông mi nói là muốn giới thiệu anh với ai đó thế là anh bỏ em lại ngay.”

“Trời ơi là trời.” Mắt anh tóe lửa. “Lại là chuyện này nữa hả.”

Tôi tức tối đưa tay quệt giọt nước mắt.

Anh gầm lên. “Ý em là anh đi với cô ấy vì muốn ở bên cạnh cô ấy hơn là em hả?”

“Làm sao em biết được, Gideon. Anh bỏ rơi em mà. Anh mới có câu trả lời chứ.”

“Em bỏ rơi anh trước.”

Tôi há hốc miệng. “Làm gì có!”

“Không có hả? Mình vừa tới nơi là em đã bỏ đi. Anh phải đi tìm và thấy em đang khiêu vũ với tên cặn bã đó.”

“Martin là cháu của Stanton!” Richard Stanton là cha dượng tôi, nên Martin cũng như người nhà.

“Anh không cần biết hắn có là cha xứ đi chăng nữa. Hắn muốn tán tỉnh em.”

“Trời ạ, thật là vô lý, anh thôi đánh trống lảng đi. Lúc đó anh đang nói chuyện làm ăn với đối tác mà, em đứng đó thì kỳ cục lắm.”

“Kỳ cục hay không thì chỗ của em cũng là ở đó!”

Tôi giật mình như vừa bị đánh. “Anh nói lại coi?”

“Thử nghĩ coi nếu mình cùng tới dự một bữa tiệc của công ty em, rồi khi em bắt đầu nói chuyện với đồng nghiệp về một chiến dịch quảng cáo thì anh bỏ đi, xong em thấy anh đang khiêu vũ với Magdalene, thì em nghĩ sao?”

“Em...” Chúa ơi, tôi chưa hề nghĩ theo hướng đó.

Gideon vẫn đang đứng tựa vô cánh cửa, điềm tĩnh và gọn gàng, nhưng tôi cảm nhận được cơn giận đang rung lên dưới vẻ bề ngoài lạnh lẽ của anh. Sự tập trung thường trực càng cao độ mỗi khi anh tức giận. “Chỗ của anh là ở bên cạnh em, hỗ trợ em, và đôi khi chỉ để làm đẹp cho cánh tay em thôi. Đó không chỉ là nghĩa vụ, mà còn là đặc quyền của anh, Eva à, nên ngược lại em cũng phải như vậy.”

“Em tưởng em đi chỗ khác sẽ tiện cho anh hơn.”

Gideon nhướn mày một cách mỉa mai thay cho câu trả lời.

Tôi khoanh tay trước ngực. “Đó là lý do anh bỏ đi với Corinne đó hả? Để trừng phạt em hả?”

“Eva, anh mà muốn phạt em thì anh sẽ đè em xuống đánh đòn.”

Tôi nheo mắt. Không đời nào có chuyện đó.

“Anh biết tính em.” Gideon nói cộc lốc. “Anh không muốn em nổi ghen trước khi anh có cơ hội giải thích. Anh cần vài phút để nói cho cô ấy biết mối quan hệ nghiêm túc giữa hai đứa mình, cho cô ấy biết là anh muốn em được vui vẻ thoải mái ở buổi tiệc. Đó là lý do duy nhất anh đi cùng cô ấy.”

“Anh kêu cô ta giữ bí mật chuyện của hai người chứ gì? Không được nói cho em biết cô ta là cái gì của anh phải không? Tiếc là Magdalene lại đi mách lẻo mất rồi.”

Cũng có thể Corinne và Magdalene đã âm thầm thỏa thuận như vậy. Corinne đủ hiểu Gideon để đoán anh sẽ xử lý mọi việc như thế nào; cô nàng không khó khăn gì để lên kế hoạch đối phó với những phản ứng của anh đối với sự trở về của mình.

Điều này giải thích lý do tại sao Magdalene gọi điện cho tôi sáng nay. Magdalene và Corinne đã bàn bạc với nhau lúc tôi và Gideon thấy họ ở Waldorf. Thử tưởng tượng coi, hai người phụ nữ cùng muốn có một người đàn ông nhưng anh ta lại đang ở bên cạnh một người khác, nên nếu tôi còn ở đây thì cả hai đều chẳng được gì. Như vậy không thể loại trừ khả năng bọn họ đang hợp tác với nhau.

“Anh làm vậy là vì muốn em nghe câu chuyện đó từ miệng anh.” Anh nói gọn lỏn.

Tôi bỏ qua lời giải thích đó vì quan tâm tới chuyện đang xảy ra hơn. “Ngay trước khi lên đây em nhìn thấy Corinne bước vô xe của anh.”

Gideon lại nhướn mày. “Vậy hả?”

“Đúng vậy. Anh giải thích được không?”

“Không được.”

Tôi điên tiết vì bị tổn thương, bỗng nhiên cảm thấy không thể chịu nổi nếu phải tiếp tục nhìn thấy anh. “Vậy thì tránh ra, tôi phải về làm việc tiếp.”

Anh không thèm nhúc nhích. “Trước khi em đi anh chỉ muốn làm rõ một chuyện: Em có tin là anh làm tình với cô ta không?”

Tôi hơi do dự khi anh nói toạc ra kiểu đó. “Em không biết phải tin cái gì nữa. Bằng chứng rõ ràng là...”

“Anh không quan tâm dù cho em có nhìn thấy anh với cô ấy trần truồng trên giường đi chăng nữa.” Anh đứng thẳng dậy nhanh đến nỗi tôi giật mình bước thụt lùi. Gideon tiến lại gần hơn. “Anh muốn biết là em có bao giờ nghĩ là anh có thể, hay sẽ làm tình với cô ta không. Em có bao giờ nghĩ vậy hay không?”

Chân tôi bắt đầu run, nhưng tôi quyết không bước lùi nữa. “Giải thích vết son trên áo anh đi.”

Anh nghiêng răng. “Không.”

“Cái gì?” Lời từ chối thẳng thừng làm tôi cụt hứng.

“Trả lời anh đi.”

Tôi nhìn anh, thấy cái mặt nạ thường ngày anh đeo trước tất cả mọi người trừ tôi ra. Anh chột giơ tay ra như định vuốt má tôi, nhưng cuối cùng lại rút về. Ngay trong khoảnh khắc đó tôi nghe rằng anh nghiêng chặt, như thể chuyện rút tay về là cả một sự đấu tranh tư tưởng. Tôi đau đớn tuyệt vọng thầm nghĩ anh không chạm vào tôi như vậy lại tốt hơn.

“Em cần nghe anh giải thích.” Tôi nói nhỏ, có cảm giác anh đang hơi cau mày. Có lúc khi quá muốn tin vào cái gì đó tôi có thể tự bịa ra những lý do để thoát khỏi thực tại khó chấp nhận.

“Anh chưa bao giờ làm gì để em phải nghi ngờ hết.”

“Giờ thì có rồi, Gideon.” Tôi thở hắt ra như bong bóng xì hơi, bỏ ý định gặng hỏi tiếp. Anh

đang đứng ngay trước mặt tôi nhưng vẫn cực kỳ xa cách. “Em hiểu anh cần thời gian trước khi có thể chia sẻ với em về những chuyện không hay trong quá khứ, nên em đã cố gắng rất nhiều để không hối thúc anh. Nhưng chuyện này thì khác, nó đang làm em tổn thương. Anh có hiểu không?”

Gideon lau bầu chửi rửa rồi ấp lấy mặt tôi bằng đôi tay mát lạnh. “Anh bất chấp mọi chuyện để làm sao cho em không bao giờ phải ghen tuông, nhưng thật ra anh cũng thích khi thấy em muốn sở hữu anh. Anh muốn thấy em đấu tranh vì anh, anh muốn thấy em trân trọng anh, nổi điên lên vì anh. Nhưng chiếm hữu mà không tin tưởng thì sẽ thành địa ngục. Nếu em mà không tin anh thì hai đứa mình đâu còn gì nữa.”

“Lòng tin có được là nhờ cả hai phía, Gideon à.”

Anh hít một hơi dài. “Khỉ thật. Đừng nhìn anh như vậy.”

“Em đang cố nghĩ xem anh là ai. Đâu rồi cái anh chàng nhảy phắt ra nói là muốn làm tình với em? Đâu rồi cái người không hề ngần ngại nói là cảm thấy khó chịu khi em đang đòi chia tay? Em tin là lúc nào anh cũng thẳng thắn một cách tàn nhẫn như vậy hết. Em trông cậy vào chuyện đó. Còn bây giờ thì...” Tôi lắc đầu, nhe răng không nói thêm được nữa.

Mặt anh có vẻ bớt dứt khoát hơn, nhưng môi vẫn lì lợm mím chặt.

Tôi nắm lấy tay anh giật ra, thấy trong lòng vỡ vụn. “Lần này em không bỏ chạy, nhưng có thể chính anh là người đẩy em đi. Anh nên suy nghĩ về chuyện đó.”

Tôi bỏ đi. Gideon không ngăn tôi lại.

Tôi tập trung làm việc suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó. Mark thích suy nghĩ lớn thành tiếng, nên tôi có thể học hỏi được rất nhiều, và tôi rất thích cách anh luôn giao tiếp tự tin và nhã nhặn với khách hàng. Tôi thích thú quan sát anh đưa ra những yêu cầu một cách vừa chắc chắn mà lại vừa thân thiện trong cuộc họp.

Sau đó chúng tôi nghiên cứu bảng phân tích nhu cầu của một công ty sản xuất đồ chơi trẻ em, xem xét những chi phí quảng cáo không hiệu quả và những kênh chưa sử dụng, ví dụ như quảng cáo trên trang blog cá nhân của các bà mẹ. Tôi thầm biết ơn công việc đã giúp tôi xao lãng khỏi chuyện riêng, đồng thời mong mau đến buổi tập Krav Maga chiều nay để đốt bớt căng thẳng.

Hơn bốn giờ thì điện thoại reo, tôi nhanh nhẹn trả lời, tim hụt một nhịp khi nghe giọng của Gideon.

“Mình nên đi lúc năm giờ để kịp giờ hẹn với bác sĩ Petersen.” Anh nói.

“À.” Tôi quên mất lịch điều trị chung của hai đứa là vào mỗi thứ Ba và thứ Năm. Hôm nay là buổi đầu tiên.

Đột nhiên tôi tự hỏi không biết có phải đây cũng chính là buổi cuối luôn hay không.

“Tới giờ anh sẽ xuống đón em.” Anh cộc lốc.

Tôi thở dài, không thấy hứng thú chút nào. Tôi vẫn còn cáu kỉnh vì chuyện hồi trưa. “Em xin lỗi vì đã đánh anh. Em không nên làm vậy chút nào. Em phải tự trách mình vì chuyện đó.”

“Cung à.” Gideon thở hắt ra. “Em đã không hỏi đúng câu quan trọng duy nhất.”

Tôi nhắm mắt lại, bực mình vì anh luôn đọc được suy nghĩ của mình. “Sao cũng được. Nó cũng không thay đổi được sự thật là anh đang có những bí mật giấu em.”

“Bí mật là thứ mình có thể giải quyết được. Còn chuyện phản bội thì không.”

Tôi chà tay lên chỗ sau đầu đang đau buốt. “Ừ, anh nói đúng.”

“Chỉ có mình em thôi, Eva.” Giọng anh chắc chắn và rành rọt.

Tôi hơi rùng mình vì sự giận dữ trong giọng nói đó. Anh vẫn còn giận vì bị tôi nghi ngờ. Mặc kệ. Tôi cũng giận vậy.

“Em sẽ xong việc lúc năm giờ.”

Anh đứng giờ như thường lệ. Trong khi tôi tắt máy và cất đồ thì Gideon nói chuyện với Mark về tiến triển của vụ Kingsman Vodka. Tôi vừa làm vừa lén quan sát anh. Anh gây ấn tượng mạnh với dáng người cao, rắn rỏi trong bộ com-ple màu tối. Gideon mang dáng điệu của một người bất khả xâm phạm, dù tôi đã nhìn thấy những lúc anh vô cùng yếu đuối.

Tôi yêu người đàn ông dịu dàng và sâu sắc đó, nhưng cũng căm ghét cái vỏ bọc bên ngoài và những cố gắng che giấu bản thân của anh.

Anh quay qua bắt gặp tôi đang nhìn. Tôi nhìn thấy một thoáng Gideon mà tôi yêu trong ánh mắt xanh hoang dại đó, khi anh bộc lộ thoáng qua nỗi khao khát tuyệt vọng với tôi. Rồi con người đó biến mất ngay, thay bằng cái mặt nạ lãnh đạm cố hữu. “Em xong chưa?”

Rõ ràng anh đang giấu tôi chuyện gì đó. Tôi cứ muốn phát điên khi cảm giác được cái hố

sâu ngăn cách giữa hai đứa, phát điên lên với suy nghĩ có những chuyện anh không thể tin tưởng để nói với tôi.

Lúc hai đứa đi ra ngang qua quầy tiếp tân, Megumi đưa tay chống cằm bật ra một tiếng thở dài não ruột.

“Cô ấy si tình anh đó, Cross.” Tôi lẩm bẩm lúc anh bấm nút thang máy.

“Thì sao chứ.” Anh khịt mũi. “Cô ta thì biết gì về anh.”

“Cả ngày nay em cũng đang tự hỏi mình câu đó.” Tôi nói khẽ.

Lúc đó tôi chắc chắn là anh có cau mày.

Bác sĩ Lyle Petersen có dáng người cao, mái tóc xám gọn gàng và đôi mắt xanh dương rất sáng nhưng hiền lành. Văn phòng của ông được bài trí rất có phong cách với những màu sắc trung tính, còn đồ nội thất thì cực kỳ tiện nghi thoải mái. Nghĩ cũng hơi lạ khi bây giờ ông lại trở thành bác sĩ của tôi, vì trước giờ ông chỉ biết đến tôi với tư cách là con gái của một bệnh nhân điều trị với suốt mấy năm trời.

Tôi nhìn ông ngồi xuống chiếc ghế bành màu xám đối diện sofa của tôi và Gideon, ánh mắt sắc sảo lần lượt nhìn hai đứa, để ý thấy tôi và anh đang ngồi ở hai đầu ghế một cách khá căng thẳng và đầy phòng thủ. Suốt quãng đường tới đây cũng vậy.

Bật nắp cái máy tính bảng lên, bác sĩ Petersen rút cây viết ra, nói. “Hay mình bắt đầu bằng cái lý do dẫn tới sự căng thẳng lúc này giữa hai người nhé?”

Tôi chờ mấy giây để cho Gideon nói trước, nhưng cũng không ngạc nhiên khi anh chỉ ngồi im như thóc. “À, trong vòng hai mươi bốn tiếng trở lại đây tôi đã được gặp vị hôn thê của Gideon mà anh chưa bao giờ kể cho tôi nghe...”

“Hôn thê cũ.” Gideon gầm gừ.

“... Tôi biết được lý do mà anh ấy chỉ hẹn hò mấy cô nàng tóc nâu là bởi vì cô ta...”

“Tôi không có hẹn hò.”

“... rồi tôi bắt gặp cô nàng rời khỏi văn phòng của anh ấy sau giờ nghỉ trưa trong bộ dạng như vậy...” Tôi đưa điện thoại ra.

“Cô ấy rời khỏi tòa nhà, chứ không phải văn phòng của tôi.” Gideon cãi lại.

Tôi mở cái hình ra rồi đưa điện thoại cho bác sĩ Petersen. “Cô nàng leo lên xe của anh đó, Gideon!”

“Thì lúc nãy trên đường đi Angus có nói rồi, ông thấy cô ấy đứng đó nên lịch sự chở cô ấy đi thôi.”

“Đồ ông ta dám nói gì khác!” Tôi bật lại. “Angus lái xe cho anh từ lúc anh còn nhỏ tới giờ, đương nhiên là ông ta bênh anh rồi.”

“Ồ, vậy bây giờ mọi chuyện đã trở thành một vở kịch rồi hả?”

“Vậy chứ Angus ở đó làm gì?” Tôi truy hỏi.

“Chở anh đi ăn trưa.”

“Ăn ở đâu? Chỉ cần em chứng minh được là anh và cô ta không ở cùng một chỗ thì mình sẽ bỏ qua chuyện này.”

Hai hàm răng anh nghiến chặt. “Anh nói với em rồi, anh có cuộc họp đột xuất nên cuối cùng không đi ăn trưa được.”

“Họp với ai?”

“Không phải với Corinne.”

“Đó không phải câu trả lời!” Tôi quay qua bác sĩ Petersen, người đang điềm tĩnh đưa trả cái điện thoại cho tôi. “Khi tôi lên văn phòng để hỏi anh ấy chuyện gì đang xảy ra, thì bắt gặp anh ta vừa tắm xong, cái sa lông trong phòng đã bị dịch chuyển, mấy cái gối văng đi khắp nơi...”

“Có một cái gối thôi!”

“... và dấu son đỏ dính trên áo.”

“Có tới mấy chục công ty trong Crossfire.” Gideon nói lạnh lùng. “Cô ấy có thể bước ra từ bất cứ công ty nào.”

“Phải rồi.” Tôi dài giọng, mỉa mai. “Đương nhiên rồi.”

“Chẳng phải anh nên đưa cô ấy ra khách sạn hơn sao?”

Tôi hít thở mạnh, đầu óc choáng váng. “Anh vẫn còn giữ cái phòng đó hả?”

Chiếc mặt nạ trôi tuột ra, tôi lộ vẻ sợ hãi. Việc anh vẫn còn căn phòng ở khách sạn, nơi mà anh dùng chỉ để làm tình với các cô gái, nơi tôi sẽ không bao giờ bước vào thêm lần nào nữa, như một cú trời giáng khiến tim tôi đau buốt. Tôi bật ra một tiếng rên nhỏ như tiếng khóc, mắt nhắm nghiền đau đớn.

“Chậm lại đã.” Bác sĩ Petersen xen vào, tay viết nhanh nguệch ngoạc. “Tôi muốn tua lại một chút. Gideon, sao anh không kể cho Eva nghe chuyện của Corinne?”

“Tôi có lý do để làm vậy.” Anh nói nhát gừng.

“Anh ta chẳng bao giờ kể cái gì hết.” Tôi nói nhỏ, lục tìm khăn giấy trong túi xách để khỏi làm lem thuốc chải lông mi. *Tại sao anh ấy lại giữ cái phòng đó?* Lời giải thích duy nhất chính là để dùng nó với người khác ngoài tôi ra.

“Hai người đang nói tới chuyện gì?” Ông hỏi cả hai.

“Lúc nào tôi cũng phải xin lỗi hết.” Gideon lẩm bẩm.

Bác sĩ Petersen ngẩng lên. “Vì chuyện gì?”

“Tất cả mọi chuyện.” Anh đưa một tay lên vuốt tóc.

“Anh có cảm thấy Eva đòi hỏi quá nhiều từ anh không?”

Gideon liếc nhìn tôi. “Không. Cô ấy chẳng đòi hỏi gì cả.”

“Ngoại trừ sự thật.” Tôi chỉnh, quay qua nhìn anh.

Mắt anh lóe sáng như muốn xuyên thủng tôi. “Anh chưa bao giờ nói dối em cả.”

“Anh có muốn cô ấy đòi hỏi một số thứ từ anh không, Gideon?” Bác sĩ Petersen chất vấn.

Gideon nhúu mày.

“Suy nghĩ thử xem nhé, mình sẽ quay lại chuyện này sau.” Rồi ông quay qua tôi. “Tôi tò mò về bức ảnh mà cô chụp, Eva. Cô đã đối mặt với một tình huống mà sẽ khiến đa số phụ nữ rất đau khổ...”

“Không có tình huống gì ở đây cả.” Gideon nhắc lại một cách lạnh lùng.

“Tình huống theo góc nhìn của cô ấy.” Bác sĩ Petersen làm rõ.

“Một góc nhìn rõ ràng là rất phi lý, xét đến khía cạnh quan hệ thể xác trong mối quan hệ của hai chúng tôi.”

“Được thôi. Mình sẽ bàn về chuyện đó. Trung bình thì một tuần hai bạn gần nhau bao nhiêu lần?”

Tôi nóng mặt, quay qua nhìn Gideon đang nở nụ cười tự mãn.

“Ừm...” Tôi lúng búng. “Rất nhiều.”

“Hàng ngày hả?” Bác sĩ Petersen nhướn mày khi tôi hết duỗi chân ra rồi lại vắt chân lên, khẽ gật đầu. “Hay nhiều lần trong một ngày?”

Gideon chen vô. “Thường là vậy.”

Đặt cái máy tính lên đùi, ông quay qua nhìn thẳng vào mắt Gideon. “Liều lượng hoạt động tình dục như vậy có bình thường đối với anh không?”

“Không có gì trong mối quan hệ với Eva là bình thường cả, bác sĩ à.”

“Vậy tần suất quan hệ của anh trước khi gặp Eva thì sao?”

Gideon nghiêng chặt răng, liếc nhìn tôi.

“Không sao, anh nói đi.” Phải thừa nhận nếu là tôi thì tôi sẽ không muốn trả lời câu hỏi đó trước mặt anh.

Anh vớ tay ra. Tôi đặt tay lên tay anh, thầm biết ơn cái cử chỉ trấn an đó. “Hai lần một tuần. Trung bình.” Anh nói cộc lốc.

Trong đầu tôi nhanh chóng tính nhẩm con số phụ nữ đã từng lên giường với anh, tay còn lại co thành nắm trên đùi.

Bác sĩ Petersen dựa ra ghế. “Eva đề cập tới chuyện giữ bí mật và thiếu giao tiếp trong mối quan hệ này. Hai người có thường xuyên dùng tình dục để giải quyết mâu thuẫn không?”

Gideon nhướn mày. “Trước khi ông cho rằng Eva phải chịu đựng nhu cầu sinh lý quá mức của tôi thì ông nên biết là số lần cô ấy khởi xướng chuyện vui vẻ cũng nhiều ngang bằng với

tôi. Nếu có ai trong chúng tôi không theo kịp nhu cầu của người kia thì đó phải là tôi, do đặc trưng về sinh lý của đàn ông.”

Bác sĩ Petersen nhìn tôi chờ xác nhận.

“Hầu hết mọi va chạm giữa chúng tôi đều dẫn tới tình dục.” Tôi thú nhận. “Kể cả khi cãi vã.”

“Vậy hai người quan hệ trước hay sau khi giải quyết xong mâu thuẫn?”

Tôi thở dài. “Trước.”

Ông bỏ cây viết xuống và bắt đầu gõ nhịp bằng tay. Tôi thầm nghĩ sau khi chúng tôi nói xong hết mọi chuyện không chừng ông sẽ viết được cả một cuốn tiểu thuyết.

“Chuyện tình cảm của hai người có gắn liền với quan hệ thể xác ngay từ ban đầu không?” Ông hỏi.

Tôi gật đầu dù biết ông không nhìn thấy. “Chúng tôi rất hấp dẫn trong mắt nhau.”

“Hẳn nhiên rồi.” Ông ngược lên, khẽ mỉm cười. “Tuy nhiên tôi muốn hai bạn thử cân nhắc khả năng kiêng khem một thời gian trong quá trình...”

“Khả năng đó là không thể nào.” Gideon xen vào. “Làm vậy không ích gì đâu. Tôi nghĩ chúng ta nên tập trung giải quyết những thứ có vấn đề mà không cần phải loại bỏ những gì không phải là vấn đề.”

“Tôi không chắc đó không phải là một vấn đề, Gideon à.” Bác sĩ Petersen nói một cách khách quan. “Nó không bình thường chút nào.”

“Bác sĩ à.” Gideon vắt một chân lên đầu gối chân kia, tỏ quyết tâm không lay chuyển được. “Cách duy nhất để tôi không chạm vào Eva nữa là giết tôi chết. Ông phải tìm cách khác để giúp chúng tôi thôi.”

“Vụ điều trị này còn mới đối với anh.” Gideon nói khi hai đứa đã ngồi trên xe về nhà. “Nên anh không chắc lắm. Mọi thứ có thật sự tuyệt vọng như vậy không?”

“Lẽ ra đã có thể tốt hơn.” Tôi mệt mỏi ngồi tựa ra nhắm mắt lại, kiệt sức đến nỗi bỏ luôn ý định đi tập Krav Maga lúc tám giờ. “Giờ em chỉ muốn đi tắm nhanh rồi đi ngủ thôi.”

“Anh còn vài việc phải giải quyết trước khi đi ngủ.”

“Không sao.” Tôi gấp dài. “Hay mình nghỉ ngơi một ngày rồi ngày mai gặp nhau cũng được.”

Hoàn toàn im lặng. Một lúc sau không khí căng thẳng đến nỗi tôi phải ngẩng dậy mở mắt ra nhìn anh.

Anh đang nhìn tôi chăm chăm, môi mím chặt lo lắng. “Em đang cắt đứt với anh hả?”

“Không có, em...”

“Sao mà không có. Em tìm cách buộc tội anh, rồi giờ em đuổi anh đi.”

“Em kiệt sức rồi, Gideon. Em không thể đón nhận quá nhiều rắc rối trong một ngày được đâu, nếu không em sẽ chết mất. Em cần nghỉ ngơi và...”

“Anh cần em.” Anh cắt ngang. “Anh phải làm gì thì em mới chịu tin anh?”

“Em không tin là anh phản bội, chịu chưa? Dù tất cả mọi thứ đều rất giống bằng chứng, em vẫn không thể thuyết phục mình là anh lại làm vậy. Nhưng em không chịu nổi những bí mật của anh. Em sẵn sàng làm mọi chuyện cho mối quan hệ này còn anh thì cứ...”

“Em nghĩ anh không làm vậy hả?” Gideon xoay người qua để nhìn thẳng vào mặt tôi. “Trong cuộc đời anh chưa bao giờ làm nhiều chuyện như vậy vì bất cứ ai hay bất cứ thứ gì khác.”

“Anh không thể cứ phải cố gắng vì em được. Anh phải làm điều đó vì anh.”

“Đừng có nói vớ vẩn. Anh không cần phải tập luyện làm bạn trai để thực hành với ai khác nữa hết.”

Tôi rên lên khe khẽ, áp mặt lên lưng ghế nhắm mắt lại. “Em không muốn cãi nhau, Gideon. Em chỉ muốn một buổi tối yên ắng để nghỉ ngơi. Cả ngày nay em mệt lắm rồi.”

“Em bệnh hả?” Anh nhích lại gần, nâng gáy tôi lên, hôn lên trán. “Trán em không nóng, hay là em đau bao tử?”

Tôi hít một hơi mùi da thịt nồng nàn của anh, thềm được rúc vào mặt vào cổ anh.

“Không phải.” Rồi chợt nhớ ra một thứ, tôi cất tiếng rên rỉ.

“Sao vậy?” Anh kéo tôi vào lòng vuốt ve. “Em muốn đi bác sĩ không?”

“Em tới tháng rồi.” Tôi nói nhỏ vì sợ Angus nghe thấy. “Từ bây giờ em có thể sẽ bị bắt cứ lúc nào. Không hiểu sao em quên băng đi mất. Chả trách sao em cứ thấy mệt mỗi quạu quọ. Thì ra là do hoóc môn.”

Gideon không nói gì. Sau vài giây tôi ngẩng lên nhìn anh.

Anh nở một nụ cười buồn bã. “Tình huống này anh chưa gặp lần nào. Trước đây khi chỉ chơi bời qua đường thì đâu có mấy chuyện này.”

“Vậy thì may cho anh là bây giờ anh sẽ được trải nghiệm những tình huống mà người đàn ông có vợ hay bạn gái sẽ gặp phải.”

“Anh biết mình may mắn.” Gideon vuốt tóc khỏi trán tôi, trong khi mái tóc bông bênh của anh đang phủ quanh gương mặt đẹp đến nghẹt thở. “Và nếu anh thật sự rất may mắn, thì có thể ngày mai khi khỏe hơn em sẽ thích anh trở lại.”

Ôi trời. Tim tôi đau nhói trong lồng ngực. “Bây giờ em cũng thích anh mà. Em chỉ không thích chuyện anh cứ giữ bí mật thôi. Chuyện đó sẽ làm cho mình xa nhau đó.”

“Vậy thì đừng để nó xảy ra.” Ngón tay anh lần theo đường lông mày trên mặt tôi. “Tin anh đi mà.”

“Thì anh cũng phải tin em mới được.”

Anh gập người xuống hôn lên môi tôi, thì thầm. “Em không nhận ra hả cưng. Anh không tin ai hơn tin em cả.”

Tôi luồn tay dưới áo vét ôm lấy thân hình rắn chắc ấm áp của anh, không khỏi có suy nghĩ là hai đứa đang bắt đầu xa nhau dần.

Nụ hôn của Gideon càng sâu hơn, lưỡi anh nhẹ nhàng lần vào giữa hai môi tôi, giả vờ như đang từ tốn. Tôi dẫn mình vào trong nụ hôn tham lam đó. Lúc nào tôi cũng muốn nhiều hơn từ anh, vì tận đáy lòng tôi muốn quên đi chuyện anh luôn giữ lại nhiều thứ cho riêng mình.

Anh khẽ rên lên một tiếng khêu gợi làm cơn ham muốn chực trào trong tôi. Anh xoay đầu lại rồi tiếp tục dán chặt đôi môi đẹp đẽ lên miệng tôi. Cả hai đứa đắm chìm trong nụ hôn sâu và hơi thở gấp gáp.

Gideon kéo tôi lại gần hơn, bàn tay còn lại luồn vào trong áo vuốt ve dọc lưng tôi nóng hổi, mấy ngón tay dịu dàng âu yếm trong khi nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt. Người tôi cong lên trước sự mơn trớn đó, thêm được anh chạm vào nhiều hơn nữa.

“Gideon...” Lần đầu tiên sự gần gũi về thân xác không giúp tôi nguôi ngoai cơn khắc khoải trong lòng.

“Suyt.” Anh dỗ dành. “Anh ở đây nè, không đi đâu hết.”

Tôi nhắm mắt, úp mặt vào cổ anh, tự hỏi phải chăng hai đứa đã quá cứng đầu khi cứ khăng khăng ở bên nhau, trong khi hóa ra đó không phải là lựa chọn tốt nhất.

Chương 4

Tôi giật mình tỉnh dậy với tiếng hét bị một bàn tay ướt đầm mồ hôi bịt lại. Một sức nặng đè lên người làm tôi nghẹt thở, rồi bàn tay lần dưới áo ngủ sờ soạng nắn bóp. Tôi hoảng sợ, chân vụt đá loạn xạ.

Đừng... đừng mà. Làm ơn đi, đừng làm vậy nữa...

Nathan thở hổn hển như con thú, banh hai chân tôi ra. Cái khúc thịt cứng ngắc giữa hai chân hằn diên cuồng thúc vào đùi tôi. Tôi ra sức chống cự, buồng phổi như muốn bốc cháy. Nhưng hằn quá mạnh, tôi không cách gì đẩy ra được. Tôi đã không còn lối thoát.

Ngừng lại ngay! Cút đi, đừng có đụng vào tôi nữa. Trời ơi, tha cho tôi đi mà... đừng làm tôi đau nữa...

Mẹ ơi!

Tay Nathan đè mạnh, nhấn đầu tôi xuống gối. Tôi càng chống cự thì hằn càng hăng tiết, phun vào tai tôi những lời lẽ tục tĩu kinh khủng nhất. Hằn lần ra được chỗ giữa hai đùi tôi rồi thọc mạnh vô, rên lên sung sướng. Tôi chết điếng trong cơn đau kinh hoàng.

“Thấy chưa...” Hằn vừa thở vừa lẩm bẩm, *“khi tao vô trong là mày sẽ thích thôi mà... con nhỏ lẳng lơ... mày thích mà...”*

Tôi không thở được, lồng ngực rung lên trong tiếng khóc nức, mũi với miệng bị bàn tay Nathan bịt chặt. Tôi lại cố chống cự... cố hít thở... tôi sắp ngạt thở mất...

“Eva! Tỉnh dậy!”

Tôi mở choàng mắt khi nghe tiếng quát, giật người ra khỏi bàn tay đang giữ lấy mình, cố bò ra xa, đập văng cả cái mền đang đắp trên người, rồi ngã nhào xuống khỏi giường.

Cú va chạm với sàn nhà làm tôi tỉnh hẳn, tiếng hét vì đau đón lẫn sợ hãi vụn vỡ trong cổ họng trước khi thoát được ra ngoài.

“Chúa ơi, Eva ơi, đừng làm mình bị thương chứ!”

Tôi hóp lấy hóp để không khí rồi bò bằng cả hai tay hai chân về hướng phòng tắm.

Gideon bế xốc tôi lên ôm chặt vào ngực. “Eva!”

“Khó chịu quá.” Tôi hỗn hển, đưa một tay lên bịt miệng lại vì sắp sửa nôn.

“Anh đưa em đi.” Anh nói dứt khoát rồi sai bước gấp rút vô phòng tắm. Gideon đặt tôi xuống cạnh bồn toilet, nhắc nắp dậy lên rồi quỳ cạnh giữ tóc cho tôi khi tôi nôn mửa, bàn tay ấm áp liên tục xoa dọc lưng tôi.

“Cung ơi...” Anh cứ lăm bắm không ngừng. “Không sao đâu, em an toàn rồi.”

Khi đã tống hết ra ngoài, tôi nhấn nút xả nước rồi úp gương mặt ướt đẫm mồ hôi lên cánh tay, cố không nghĩ tới cơn ác mộng nữa.

“Bé cung.”

Tôi quay qua thấy Cary đang đứng trên ngưỡng cửa phòng tắm, gương mặt đẹp trai nhăn nhó.

Anh đang mặc quần jean với áo thun tay dài, làm tôi sực nhớ Gideon cũng đang ăn mặc tương tự. Không phải là bộ comple lúc ban ngày nữa, nhưng cũng không phải bộ đồ thun mà anh đã thay khi hai đứa về nhà hồi tối. Thay vào đó là quần jean và áo thun đen.

Tôi thấy khó hiểu, liếc nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn nửa đêm. “Hai người đang làm gì vậy?”

“Anh vừa về tới.” Cary nói. “Trên đường lên đây thì gặp Cross.”

Tôi quay qua Gideon, lúc này cũng đang lo lắng nhăn nhó y như Cary. “Anh đi đâu về hả?”

Gideon đỡ tôi đứng dậy. “Thì anh nói là tối nay anh có việc phải giải quyết mà.”

Tới tận nửa đêm sao? “Việc gì vậy?”

“Chuyện đó không quan trọng.”

Tôi vùng ra khỏi anh đi đánh răng. Lại thêm một bí mật nữa. Thật ra thì anh có tất cả bao nhiêu chuyện đang giấu tôi?

Cary xuất hiện bên cạnh, nhìn tôi trong gương. “Lâu rồi em đâu có bị ác mộng.”

Tôi nhìn vào đôi mắt xanh đầy lo lắng của anh, biết là mình đang tỏ ra như thế nào.

Anh siết vai tôi. “Cuối tuần này mình sẽ nghỉ ngơi thư giãn. Anh và em đều cần như vậy. Còn bây giờ em có ổn không?”

“Tôi sẽ lo cho cô ấy.” Gideon đứng dậy sau khi ngồi xuống thành bồn tắm để tháo giày.

“Dù vậy thì anh vẫn ở đây.” Cary hôn nhẹ lên trán tôi. “Cần anh thì cứ gọi nhé.”

Ánh mắt của Cary trước khi đi cho tôi biết anh không yên tâm chuyện Gideon ngủ lại đây. Thật ra thì bản thân tôi cũng hơi dè dặt. Tôi nghĩ nỗi lo lắng về cơn rối loạn hành vi trong giấc ngủ của Gideon cũng góp phần khiến tâm trạng tôi bất ổn trong thời gian gần đây. Như Cary đã nói, người yêu của tôi là một trái bom nổ chậm mà tôi vẫn cứ để anh ngủ chung trên giường.

Tôi súc miệng rồi cất bàn chải. “Em phải đi tắm.”

Trước khi ngủ tôi đã tắm rồi, nhưng bây giờ lại thấy nhớp nháp. Người tôi đầy mồ hôi, mỗi khi nhắm mắt tôi lại cảm thấy mùi của Nathan trên người mình.

Gideon mở nước rồi bắt đầu cởi quần áo, làm tôi bị xao lãng bởi thân hình tuyệt vời của anh, cơ bắp rắn chắc gọn gàng, dáng người gầy nhưng vô cùng thanh lịch và mạnh mẽ.

Tôi trút quần áo xuống sàn rồi bước vào dưới vòi nước nóng, thở phào nhẹ nhõm. Anh bước theo sau, vén tóc qua một bên rồi hôn lên vai tôi. “Em thấy sao rồi?”

“Đỡ hơn rồi.” *Vì có anh ở đây.*

Anh nhẹ nhàng vòng hai tay qua eo tôi, giọng hơi run khi hỏi. “Anh... Lạy Chúa, Eva ơi. Em mơ thấy Nathan hả?”

Tôi hít một hơi dài. “Một ngày nào đó hai đứa mình sẽ nói với nhau về các giấc mơ chứ?”

Anh cũng hít sâu, tay vuốt ve hông tôi. “Em quyết định như vậy rồi hả?”

“Ừ.” Tôi lẩm bẩm. “Quyết định như vậy.”

Hai đứa đứng một lúc lâu giữa màn hơi nước và bao nhiêu là bí mật, tuy thể xác gần kề bên nhau nhưng trong tâm trí thì xa cách muôn trùng. Tôi căm ghét cái cảm giác này. Tôi thấy muốn khóc và không thèm kiềm chế nữa. Khóc ra được thấy đỡ hơn nhiều. Tôi để tất cả mọi nỗi bức dọc của suốt một ngày dài trôi ra theo nước mắt.

“Cưng ới...” Vòng tay Gideon kéo tôi sát vào anh, đỡ dành, bảo vệ tôi bằng cơ thể to lớn của mình. “Đừng khóc nữa mà... trời ới, anh chịu không nổi đâu. Nói anh nghe đi, bây giờ em cần cái gì. Nói anh nghe anh làm được gì cho em đi.”

“Rửa sạch cho em đi.” Tôi tựa vào anh, cần cái cảm giác được anh chiếm đoạt một cách dịu dàng. Ngón tay tôi đan với tay anh. “Làm cho em sạch sẽ trở lại đi.”

“Em lúc nào cũng sạch sẽ mà.”

Hơi thở run rẩy, tôi khẽ lắc đầu.

“Nghe anh nè Eva. Không ai có thể đụng tới em được nữa.” Anh nói quả quyết. “Không kẻ nào có thể làm hại em nữa đâu. Không bao giờ.”

Tôi siết chặt tay anh hơn.

“Hắn sẽ phải bước qua anh trước. Chuyện đó không bao giờ xảy ra.”

Cổ họng tôi nghẹn đắng không thốt nên lời. Cảnh tượng Gideon phải đối mặt với những gì xảy ra trong giấc mơ của tôi... nhìn thấy gã đàn ông làm mấy chuyện đó với tôi... khiến cơn lo sợ cố hữu cả ngày nay trong lòng tôi càng tăng gấp bội.

Gideon với lấy đầu gối tôi. Tôi nhắm mắt lại, xua hết mọi thứ ra khỏi đầu, chỉ còn nghĩ tới người đàn ông bên cạnh, người đang cũng chỉ biết có mình tôi thôi.

Tôi nín thở chờ đợi những ngón tay thần kỳ của anh. Khi được anh chạm vào, tôi với tay vịn lên bức tường trước mặt, tận hưởng, thì thầm sung sướng vì mấy ngón tay anh xoa bóp trên da đầu.

“Thích không?” Giọng anh trầm hơn.

“Lúc nào em cũng thích.”

Tôi đắm chìm trong cảm giác sung sướng khi được Gideon gọi và xả tóc, rung mình lúc anh dùng cái lược răng to chải lên mái tóc ướt sũng. Lúc anh chải xong, tôi thất vọng thở dài thành tiếng, khiến anh phải thì thầm dỗ. “Anh chưa xong mà đâu cưng.”

Tôi vừa thoáng ngửi thấy mùi sữa tắm, rồi bỗng nhiên...

“Ôi Gideon.”

Tôi cong người lên. Hai ngón tay cái của anh đang ấn lên vai tôi, nhẹ nhàng xoa bóp vừa đủ khiến da thịt cực kỳ thư giãn. Rồi anh di chuyển ngón tay y như vậy xuống dọc sống lưng, xuống nữa...

“Em sắp té mất.” Tôi lí nhí, đầu óc mụ mị vì sung sướng.

“Anh sẽ đỡ em, cưng à. Anh luôn luôn đỡ em mà.”

Những đau đớn mất mát trôi sạch dưới bàn tay chăm sóc nâng niu kiên nhẫn của Gideon. Cơ ác mộng của tôi được gột rửa không phải nhờ nước và xà bông mà chính bởi bàn tay anh. Tôi quay lại nhìn anh đang cúi xuống vuốt bấp chân mình, thân hình đầy cơ bắp săn chắc. Tôi giữ mặt anh nâng lên.

“Anh rất tốt với em, Gideon ơi.” Tôi nói dịu dàng. “Em sẽ không bao giờ quên được điều đó, dù chỉ trong một phút giây nào đó.”

Ngực phập phồng, anh đứng dậy, hai tay lướt từ dưới chân lên tới đùi, cho tới khi cơ thể anh bao phủ lấy tôi. Gideon đặt lên môi tôi một nụ hôn dịu dàng, nhẹ tênh. “Anh biết ngày hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện. Mà khỉ thật, cả tuần này đều như vậy hết. Anh cũng thấy mệt mỏi.”

“Em biết.” Tôi ôm chầm lấy anh, má áp vào ngực anh. Anh thật mạnh mẽ và chắc chắn. Tôi thích cái cảm giác được ở trong vòng tay anh.

Anh vốn đã hơi cương cứng, càng cứng hơn khi tôi chạm vào. “Eva...” Anh đằng hắng. “Để anh làm cho xong đã cưng.”

Tôi cắn nhẹ lên mặt anh, đưa tay ra kéo anh sát vô người mình. “Thay vì vậy thì anh bắt đầu chuyện khác đi?”

“Kế hoạch ban đầu phải như vậy.”

Anh nói cứ như là hai đứa sẽ có thể làm khác đi khi đang trần truồng đứng cạnh nhau. Mỗi khi ở bên anh, tay anh chỉ cần đặt lên hông tôi thôi cũng đủ làm tôi phập phồng. “Ừm... tùy cơ ứng biến đi cưng.”

Gideon ôm lấy cổ, đẩy mặt tôi lên, nhưng cái nhú mào thì hoàn toàn thiếu quyết tâm. Anh chưa kịp giải thích lý do cho sự tiết chế này thì ở bên dưới tôi đã cầm lấy anh trong tay.

Anh gầm gừ, hông cựa quậy không yên. “Eva...”

“Anh như vậy mà không làm gì thì thật là phí.”

“Anh không dám làm liều đâu.” Mắt anh tối sầm lại như hai viên ngọc bích. “Em mà sợ khi anh đụng vô em thì chắc anh phát điên mất.”

“Gideon, đi mà...”

“Khi nào được thì anh nói.” Anh dứt khoát.

Lập tức tôi buông tay ra.

Anh bước lùi ra một chút, đưa tay xuống giữa hai chân.

Tôi đứng không yên, mắt dán vào mấy ngón tay dài khéo léo đó. Khi anh lùi xa hơn, tôi nhức nhối vì cảm giác thiếu thốn và mất mát. Cảm giác lờ đờ uể oải khi được anh xoa bóp ban nãy bỗng biến thành một ngọn lửa âm ỉ, giống như đồng củi khô được xếp này giờ đột nhiên cháy bén lên.

“Em có thích cái này không?” Anh nói như rên, tay từ từ chuyển động.

Ngạc nhiên vì bị khiêu khích ngay sau khi anh vừa từ chối, tôi ngược nhìn lên, nghệt thờ.

Gideon cũng đang bị kích thích. Tôi không thể nào dùng từ ngữ để diễn tả anh lúc này. Anh nheo mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, lưỡi liếm dọc viền môi giống như đang nếm mùi vị da thịt tôi. Tôi biết cái ánh mắt đó nói lên điều gì và sẽ đưa tôi đến đâu... tôi biết anh sẽ dữ dội như thế nào mỗi lần như vậy...

Đó là ánh mắt của dục vọng, của cơn thèm khát được làm tình mãnh liệt và liên tục. Anh đứng đó trong phòng tắm, thân thể trần trụi chuyển động làm tôi mê hoặc.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì khêu gợi và nam tính hơn thế.

“Ôi trời ơi.” Tôi thở hổn hển, nhìn không chớp mắt. “Anh gọi tình kinh khủng.”

Ánh mắt anh cho thấy anh hiểu cảm giác của tôi. Gideon lần tay còn lại lên trên bụng, rồi bóp chặt lấy ngực mình, làm tôi nhói lòng vì ganh tị. “Cái này có đủ cho em lên đỉnh không?”

Bây giờ tôi mới hiểu. Gideon không dám chạm vào tôi ngay sau khi tôi vừa gặp ác mộng vì sợ sẽ làm tôi phát hoảng. Nhưng anh muốn khiêu khích tôi để tôi tự thỏa mãn. Nghĩ tới đó, bao nhiêu cảm xúc tràn ngập trong lòng, tôi thấy biết ơn anh, bên cạnh niềm đam mê và âu yếm.

“Em yêu anh, Gideon.”

Anh nhắm nghiền mắt như không chịu nổi mấy lời nói đó. Khi anh mở mắt ra, một tia nhìn mạnh mẽ khiến tôi rùng mình vì ham muốn. “Vậy chứng minh đi.”

Những tia nước vẫn đang chảy lên lưng, cùng với màn hơi nước mờ ảo giữa hai đứa chỉ càng làm cho cảnh tượng của Gideon thêm gợi tình. Rõ ràng là anh rất cường tráng.

Bất giác tôi cũng đưa tay lên người mình.

“Đúng rồi đó cưng. Làm cho anh thấy đi.”

Tôi thoáng phân vân không biết mình có làm được chuyện này không. Cách đây chưa bao lâu tôi vẫn còn mắc cỡ khi nhắc tới chuyện tự vui vẻ trước mặt Gideon.

“Nhìn anh nè, Eva.” Hai tay anh không chút ngưng ngừng làm tôi bị kích động. “Anh không muốn ra một mình. Anh muốn em làm cùng với anh.”

Tôi muốn anh cũng bị tôi kích thích, cũng nhức nhối thèm khát như tôi đang cảm thấy. Tôi muốn thân thể của mình, ham muốn của mình cũng thiêu đốt tâm trí anh, giống như anh đang làm với tôi.

Tôi nhìn anh không chớp mắt, hai tay di chuyển, tai lắng nghe từng hơi thở của anh, cố đoán xem làm gì thì sẽ kích động được anh.

Tự nhiên ở một khía cạnh nào đó tôi thấy lúc này hai đứa thậm chí còn gần gũi nhau hơn cả khi làm tình, vì đang nhìn thấy nhau rất rõ. Gideon và tôi đang hoàn toàn trần trụi, và đang có được khoái cảm từ việc nhìn thấy nhau.

“Gideon...” Tôi thở hổn hển, hông di chuyển theo từng cử động.

“Anh đây nè.” Anh đáp lại bằng giọng khàn đục mời gọi. Tay anh cũng đang di chuyển mỗi

lúc càng nhanh và mạnh hơn.

Rất nhanh tôi co thắt dữ dội, không kiềm được phải hét lên. Cơn sung sướng làm cả người mềm nhũn, tôi phải đưa tay vịn lên tường để không khuỵu xuống. Ngay lập tức Gideon đã đứng bên cạnh đỡ lấy hông tôi, bàn tay tham lam như đang nắm giữ một vật thuộc về mình, và cùng một lúc, chúng tôi lên đến đỉnh.

Tôi nhón chân ra khỏi phòng ngủ lúc hơn sáu giờ sáng. Tôi đã thức dậy được một lúc và nằm trên giường ngắm Gideon trong giấc ngủ. Hiếm khi có dịp được anh để yên cho nhìn ngắm như vậy, vì bình thường tôi toàn thức dậy sau anh.

Tôi đi dọc hết hành lang ra khu phòng khách rộng lớn sang trọng. Việc tôi và Cary sống ở khu nhà giàu của New York, trong một căn hộ rộng lớn đủ cho cả một gia đình, nghe có vẻ phi lý. Nhưng tôi biết không nên tranh cãi với mẹ và dượng khi đụng đến những vấn đề có liên quan tới sự an toàn của mình. Chắc chắn họ sẽ không chịu nhượng bộ trong việc chọn địa điểm hay đòi hỏi các dịch vụ an ninh như tiếp tân và bảo vệ, nhưng tôi chấp nhận nghe lời trong việc này để được du di mấy thứ khác.

Tôi đang đứng trong bếp chờ cà phê sôi thì Cary đi vào. Anh nhìn thư thái và vẫn rất đẹp trai trong bộ đồ thun rộng màu xám của trường Đại học San Diego, mái tóc nâu rối bời vì ngủ dậy, trên cái cằm vuông râu ria mọc lởm chởm.

“Chào buổi sáng, bé cưng.” Anh nói nhỏ, hôn nhẹ lên trán tôi khi đi qua.

“Anh dậy sớm vậy.”

“Em cũng vậy mà.” Cary lấy hai cái ly trong tủ ra, mở tủ lạnh lấy sữa, xong bước tới gần chăm chú nhìn tôi. “Em sao rồi?”

“Em không sao, thật mà.” Tôi khẳng định khi thấy anh có vẻ nghi ngờ. “Gideon đã chăm sóc cho em.”

“Ừ. Nhưng nên nhớ anh ta chính là lý do tại sao em lại gặp ác mộng đó.”

Tôi rót cà phê ra hai ly, bỏ đường vô lý của tôi, rồi kem cho cả hai. Vừa làm tôi vừa kể cho Cary nghe về Corinne và bữa tiệc Wardorf, rồi vụ tôi cãi nhau với Gideon khi bắt gặp cô ả xuất hiện ở Crossfire.

Cary đứng tựa hông lên quầy, hai chân bắt chéo, một tay khoanh trước ngực. Anh nhấp một ngụm cà phê. “Vậy cuối cùng là không có lời giải thích hả?”

Tôi lắc đầu, lòng nặng trĩu. “Còn anh sao rồi?”

“Tự nhiên em đổi đề tài vậy.”

“Thì cũng đâu còn gì để nói. Chỉ là câu chuyện một chiều từ em thôi mà.”

“Em có nghĩ là anh ta lúc nào cũng sẽ có bí mật không?”

Tôi nhúu mày, hạ cái ly xuống. “Ý anh là sao?”

“Ý anh là anh ta chỉ mới hai mươi tám tuổi, là con của một kẻ lừa đảo đã tự tử để trốn tội, nhưng lại sở hữu một tài sản khổng lồ.” Cary nhướn một bên lông mày đầy ngụ ý. “Thử nghĩ xem. Mấy chuyện đó có khi nào đi chung với nhau không?”

Tôi nhìn xuống ly cà phê, không dám thú nhận là mình cũng từng có đôi lần thắc mắc như vậy. Tài sản của Gideon gia tăng một cách chóng mặt đến khó tin, nhất là đối với độ tuổi của anh. “Em không thấy Gideon giống loại lừa đảo, ngay cả khi anh ấy gặp nhiều khó khăn trong việc thừa kế hợp pháp những gì thuộc về mình.”

“Anh ta có bao nhiêu là bí mật, liệu em có dám chắc là mình biết về anh ta đủ nhiều để đánh giá như vậy không?”

Tôi nghĩ tới người đàn ông vừa ngủ với mình, cảm thấy nhẹ nhõm khi tôi có thể trả lời một cách chắc chắn, ít nhất là vào lúc này. “Có.”

“Vậy thì thôi.” Cary nhún vai. “Hôm qua anh đi gặp bác sĩ Travis.”

Suy nghĩ của tôi lập tức chuyển sang hướng khác khi nghe nhắc tới bác sĩ tâm lý của hai đứa hời ở San Diego. “Vậy hả?”

“Ừ. Tối hôm bữa anh đúng là không ra gì.”

Nhìn anh bối rối vuốt tóc, tôi hiểu anh đang nhắc tới vụ thác loạn trong phòng khách mà tôi bắt gặp.

“Cross đánh Ian gãy mũi và té môi.” Anh nói, làm tôi nhớ lại phản ứng bạo lực của Gideon khi gã “bạn” của Cary sẵn tới định lôi kéo tôi tham gia. “Hôm qua anh có gặp Ian, nhìn hắn ta giống như vừa bị nện một viên gạch vào mặt. Hắn đang hỏi kẻ đánh hắn là ai để kiện đó.”

“Ôi.” Tôi giật thót mình. “Khốn kiếp thật.”

“Anh biết. Trong giới nhà giàu thì mấy vụ kiện cáo lúc nào cũng rất phiền phức tốn kém. Anh không hiểu lúc đó anh nghĩ gì nữa.” Cary dụi dụi mắt. “Anh nói là anh cũng không biết người đánh hấn là ai, chắc chỉ là một gã nào đó em gặp ở quán rượu rồi đưa về nhà thôi. Cross ra tay từ bên hông nên lan chả kịp thấy gì hết.”

“Nhưng hai cô ả kia thì nhìn Gideon rất kỹ.” Tôi cay đắng.

“Bọn họ biến khỏi cửa ngay lúc đó.” Cary chỉ ra cửa như thể chuyện đó vừa mới xảy ra. “Ừa ra như ong vỡ tổ vậy. Chỉ có anh đưa lan đi bệnh viện thôi, mà bọn anh cũng chả ai biết hai ả đó là ai cả. Cho nên nếu lan không tình cờ gặp lại bọn họ thì coi như không sao.”

Tôi ôm ngực, lại trào lên nỗi lo lắng.

“Anh sẽ để ý nghe ngóng tình hình.” Cary trấn an tôi. “Vụ tối hôm đó như hồi chuông cảnh tỉnh anh vậy, sau khi kể hết với bác sĩ trong buổi điều trị, anh hiểu ra được một vài chuyện. Sau đó anh đi gặp Trey để xin lỗi.”

Tôi hơi buồn khi nghe nhắc đến Trey. Tôi đã rất hy vọng mối quan hệ giữa Cary và anh chàng sinh viên thú y sẽ tốt đẹp, nhưng rõ ràng là Cary lại phá hỏng chuyện. Y như những lần trước. “Rồi kết quả sao?”

Anh lại nhún vai, nhưng là cái nhún vai đau khổ. “Anh đã làm cậu ấy tổn thương đêm đó, xong bây giờ khi cố gắng sửa sai thì lại làm cậu ấy buồn thêm.”

“Anh chia tay với cậu ta hả?” Tôi với tay ra siết chặt tay Cary.

“Thật ra bọn anh cực kỳ bình tĩnh, nếu không muốn nói là lạnh như nước đá vậy. Trey muốn anh làm người tình đồng tính nhưng anh thì không phải đồng tính, anh lưỡng tính.”

Thật đau lòng khi nghe chuyện Cary bị kỳ vọng trở thành một người khác với bản chất của anh, vì xưa giờ anh luôn luôn bị như vậy. Tôi thật sự không hiểu tại sao. Với tôi, con người thật của anh đã quá tuyệt vời. “Em rất tiếc, Cary à.”

“Anh cũng thấy tiếc. Trey là người tốt chỉ bởi vì lúc này anh chưa sẵn sàng cho những mối quan hệ phức tạp như vậy. Anh đang tập trung làm việc. Anh nghĩ tinh thần mình chưa đủ ổn định để bị mệ đầu thêm nữa.” Anh mím môi. “Có khi em cũng nên thử suy nghĩ lại. Tụi mình chỉ mới vừa dọn tới đây, vẫn còn khá nhiều thứ phải làm để ổn định cuộc sống.”

Tôi gật đầu tán thành, hiểu lý do vì sao anh lại nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn quyết tâm theo đuổi tới cùng mối quan hệ với Gideon. “Anh có nói chuyện với Tatiana luôn không?”

“Không cần thiết.” Anh vuốt tay tôi trước khi buông ra. “Cô nàng thoải mái lắm.”

Tôi khịt mũi rồi nhấp một ngụm cà phê.

“Không phải là ý đó.” Cary trách móc, nở một nụ cười ranh mãnh. “Ý anh là cô ấy không mong đợi hay đòi hỏi gì cả. Miễn là anh ăn mặc đẹp, và làm cho cô ta lên đỉnh mỗi khi làm tình là được. Thật ra anh thấy khá thoải mái với Tatiana, không phải chỉ vì cô nàng làm tình giỏi, mà bởi vì khi ở bên cạnh một người không gây phiền phức gì mà chỉ muốn vui vẻ thì cảm giác rất dễ chịu.”

“Gideon cũng rất hiểu em. Anh ấy hiểu những khó khăn của em và luôn tìm cách để thích nghi. Anh ấy cũng đang cố gắng. Cary à, chuyện đó không dễ dàng gì đâu.”

“Em có nghĩ anh ta ngoại tình với người yêu cũ trong giờ ăn trưa không?” Anh hỏi đột ngột.

“Không.”

“Em chắc không?”

Tôi hít một hơi thật sâu để củng cố tinh thần rồi thú nhận. “Gần như là chắc chắn. Em nghĩ bây giờ anh ấy đang say mê em. Chuyện giữa hai đứa em khá là nóng bỏng, anh biết rồi đó. Nhưng cô ả kia cũng có ảnh hưởng đối với Gideon. Anh ấy nói đó là do anh ấy cảm thấy tội lỗi với cô ta, nhưng điều đó đâu thể giải thích được vì sao anh ấy luôn thích phụ nữ tóc nâu.”

“Đó là lý do tại sao em lại nổi điên lên và đánh anh ta. Sự có mặt của cô nàng làm em mất hết lý trí. Mà Cross lại không giải thích chuyện gì đang xảy ra. Em có thấy như vậy là không ổn không?”

Tôi biết là không ổn. Và tôi rất bực. “Hôm qua tụi em đi gặp bác sĩ Petersen.”

Cary nhướn mày. “Kết quả thế nào?”

“Ông ấy không có khuyên hai đứa phải tránh xa nhau càng nhanh càng tốt.”

“Chứ nếu ông ấy khuyên như vậy thì em có nghe không?”

“Lần này em sẽ không bỏ chạy khi đụng chuyện nữa đâu, Cary à, nghiêm túc đó.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. “Nếu em là loại người sợ thuyền to sóng lớn thì em đã không có ngày hôm nay.”

“Nhưng mà cưng ơi, Cross là sóng thần đó.”

“Ha!” Tôi không nhịn được cười. Chỉ có Cary mới làm cho tôi cười được vào những lúc như vậy. “Nói thật với anh là em nghĩ nếu em không quen được với Gideon thì chắc em cũng không quen được với ai.”

“Đó là em đang tự ái thôi.”

“Anh ấy biết em bị cái gì.”

“VẬY THÌ TỐT.”

Tôi nhướn mày. “Tốt hả?” Nghe có vẻ dễ dàng quá.

“Anh không tin lắm, nhưng thôi tạm chấp nhận vậy.” Rồi Cary nắm tay tôi. “Làm tóc cho em đi làm thôi.”

Tôi mỉm cười đầy biết ơn. “Anh là nhất.”

Cary huých vào hông tôi. “Anh sẽ không để cho em quên điều đó đâu.”

Chương 5

“So với một cái bẫy giết người thì chiếc này khá là lộng lẫy.” Cary nói.

Tôi lắc đầu, đi trước vô buồng chính trên chiếc máy bay riêng của Gideon. “Anh sẽ không chết đâu mà lo. Tỷ lệ an toàn của máy bay cao hơn xe hơi đó.”

“Chứ em nghĩ mấy con số thống kê đó không bị mấy hãng hàng không bóp méo hả?”

Không nhịn được cười, tôi dừng lại đập lên vai anh một cái, rồi liếc nhìn nội thất cực kỳ sang trọng bên trong chiếc máy bay, trong lòng thầm trầm trồ. Tôi đã từng thấy nhiều máy bay riêng trước đây, nhưng như thường lệ, Gideon vẫn luôn đạt đến mức mà ít ai bì kịp.

Khoang hành khách rất thoáng với lối đi rộng chính giữa. Tất cả sàn và vách đều có màu trung tính, nâu hoặc xanh nước biển. Bên trái là mấy chiếc ghế xoay rộng dành cho một người

có kèm bàn riêng, còn bên phải là cái sofa dài ngăn nhiều đoạn. Cạnh mỗi ghế đều có bảng điều khiển chương trình giải trí. Tôi đoán ở phía sau thế nào cũng có phòng ngủ với một hay hai phòng tắm thật xa hoa.

Một tiếp viên nam đỡ lấy hai chiếc túi vải hành lý của tôi và Cary, rồi mời chúng tôi ngồi xuống mấy cái ghế có bàn bên tay trái. “Ông Cross sẽ đến trong khoảng mười phút nữa.” Anh ta nói. “Trong khi chờ đợi anh chị có muốn uống gì không ạ?”

“Cho tôi nước nhé.” Tôi liếc nhìn đồng hồ, mới có hơn bảy giờ rưỡi.

“Còn tôi uống Bloody Mary,” Cary nói, “nếu anh có.”

Anh chàng tiếp viên mỉm cười. “Cái gì chúng tôi cũng có.”

Cary bắt gặp cái nhìn của tôi. “Sao hả? Anh chưa ăn tối mà. Nước cà chua sẽ giúp anh cầm cự tới bữa ăn, còn rượu thì sẽ làm cho thuốc chống say máy bay ngấm nhanh hơn.”

“Thì em có nói gì đâu.” Tôi cãi.

Tôi quay ra cửa sổ nhìn bầu trời đang tối dần, lòng lại nghĩ tới Gideon như một thói quen. Cả ngày nay từ lúc ngủ dậy anh rất ít nói. Ngồi trên xe đi làm anh cũng im lặng. Khi tôi xong việc lúc năm giờ anh có gọi điện nhưng cũng chỉ nói là Angus sẽ đưa tôi về nhà rồi chở tôi và Cary ra sân bay, còn anh sẽ gặp tôi trên máy bay.

Nhưng tôi quyết định đi bộ về nhà vì mấy ngày rồi đã không đi tập. Angus nói Gideon không thích như vậy, dù tôi đã từ chối rất lịch sự với một lý do chính đáng. Có lẽ Angus nghĩ tôi vẫn còn bực ông vụ chở Corinne, mà đúng là như vậy thật. Phải nói là có một phần nhỏ trong tôi muốn ông phải áy náy vì chuyện đó, nhưng phần lớn hơn thì tự ghét mình vì thói nhỏ mọn đó.

Khi đi xuyên qua Công viên Trung tâm trên con đường uốn lượn giữa những hàng cây, tôi tự nhủ là sẽ không để cho mình phải khổ sở vì bất cứ người đàn ông nào nữa. Kể cả Gideon. Tôi sẽ không cho phép những nỗi lo lắng trong mối quan hệ với anh làm hỏng chuyến đi Vegas với người bạn thân nhất của mình.

Đi được nửa đường thì tôi dừng lại, quay nhìn căn hộ trên cao của Gideon ở đại lộ số Năm. Tôi tự hỏi anh có đang ở trên đó, xếp hành lý và chuẩn bị cho kỳ cuối tuần không có tôi bên cạnh, hay vẫn còn đang ở văn phòng giải quyết nốt công việc.

“Ồ ồ.” Cary nói như hát khi anh chàng tiếp viên quay lại với khay đựng thức uống của hai đứa. “Em lại có cái vẻ mặt đó rồi.”

“Về mặt gì?”

“Về mặt đầy tâm trạng đó.” Anh cụng cái ly chân cao vào cốc uống nước vuông thấp của tôi. “Muốn kể anh nghe không?”

Tôi chưa kịp trả lời thì Gideon bước vô, nét mặt nghiêm khắc, một tay cầm cặp da, còn tay kia là cái túi vải đựng quần áo. Anh đưa hành lý cho tiếp viên xong quay qua gật đầu chào Cary rồi đưa tay vuốt má tôi. Sự tiếp xúc đơn giản đó cũng làm tôi cảm thấy như bị điện giật. Xong anh biến mất vào căn buồng phía sau, đóng cửa lại.

Tôi cau có. “Anh ấy có vẻ không vui.”

“Và cũng rất gợi cảm. Anh ấy khiến cái bộ complê...”

Thường thì complê làm người đàn ông đẹp trai hơn. Nhưng Gideon đi ngược lại quy tắc đó: chính anh làm bộ đồ thêm phần giá trị.

“Đừng có làm em phân tâm.” Tôi cắn nhần.

“Làm tình với anh ta đi. Đảm bảo anh ta sẽ vui lên ngay.”

“Anh nói y như một gã đàn ông thứ thiệt.”

“Chứ em nghĩ ra cách khác hả?” Cary cầm lấy cái chai nước bằng thủy tinh trên bàn tôi. “Coi nè.”

Anh đưa tôi coi cái nhãn ghi *Sòng bạc và Trung tâm Cross*. “Đây mới thật sự là ngẫu.”

Tôi mỉm cười chế giễu. “Thì để câu mấy con cá lớn chứ gì.”

“Là sao?”

“Thì mấy tay cò bạc lớn đó. Những người không hề chớp mắt khi giở một lá bài lên là thua tới vài trăm ngàn đô. Phải có nhiều chiêu để dụ mấy tay này tới chơi, như cung cấp thức ăn đồ uống, phòng nghỉ, hay cả phương tiện đi lại nữa. Chồng trước của mẹ em cũng là một tay như vậy. Cũng một phần do vậy mà bà đòi li dị.”

Cary nhìn tôi. “Vậy mà em cũng biết hả. Té ra đây là máy bay của công ty à?”

“Một trong năm chiếc của công ty.” Anh chàng tiếp viên quay lại với một khay đựng trái cây và phô mai.

“Chúa ơi.” Cary lẩm bẩm. “Cả một tiểu đội còn gì.”

Nói rồi anh móc trong túi ra một vỉ thuốc chống say máy bay nhỏ, uống mấy viên với Bloody Mary.

“Em uống không?”

“Không, cảm ơn anh.”

“Vậy em có định giải quyết quý ngài Nóng bỏng và Tâm trạng không?”

“Không biết nữa. Có khi em sẽ đọc sách thôi.”

Cary gật đầu. “Ừ vậy không chừng còn tốt hơn cho đầu óc đó.”

Nửa tiếng sau Cary đã nằm dài trên ghế ngáy đều, tai đeo cặp tai nghe giảm tiếng ồn. Tôi nhìn anh một lúc lâu, mừng thầm khi thấy anh thảnh thơi, nhẹ nhàng, khóe miệng giãn ra trong giấc ngủ sâu.

Tôi đứng dậy đi tới căn phòng Gideon bước vô lúc nãy. Tôi tự hỏi có nên gõ cửa không, nhưng rồi gạt đi. Anh đang muốn xa lánh tôi, và tôi sẽ không cho anh cơ hội làm được chuyện đó.

Gideon nhìn lên khi tôi bước vô, gương mặt không có vẻ gì là ngạc nhiên. Anh đang ngồi sau bàn làm việc, nghe một người phụ nữ nói chuyện qua thiết bị truyền hình vệ tinh. Áo khoác của anh vắt lên thành ghế, cà vạt trên cổ đã nới lỏng. Sau khi ngược nhìn tôi khoảng vài giây anh lại tiếp tục cuộc đối thoại.

Tôi bắt đầu cởi đồ.

Đầu tiên là cái áo thun, sau đó tới giày rồi quần jeans. Trên màn hình người kia vẫn tiếp tục nói, nhắc tới mấy từ như “mối lo ngại”, “bất đồng”, nhưng Gideon đã dán mắt vào tôi, nóng bỏng và mãnh liệt.

“Mình sẽ bàn tiếp vào sáng mai, Allison nhé.” Anh ngắt lời rồi bấm một nút trên bàn phím làm màn hình tắt phụt ngay trước khi chiếc áo ngực của tôi bay qua rơi xuống đầu anh.

“Em mới là người sắp tới tháng,” tôi nói, “nhưng người sáng nắng chiều mưa lại là anh.”

Anh kéo cái áo ngực xuống để trên đùi, ngồi tựa hẳn ra ghế, đặt tay lên hai bên thành ghế

rồi đan hai bàn tay vào nhau. “Cho nên em định khóa thân để làm anh phấn khởi lên hả?”

“A! Đàn ông thật là dễ đoán. Cary kêu em làm tình với anh để anh vui lên. Mà khoan, đừng có mừng vội, không có chuyện đó đâu.” Tôi bước lùi ra. Tôi phải làm cho anh nhìn vào đôi mắt chứ không phải bộ ngực. “Em nghĩ là anh nợ em một món lớn đó, cưng. Trong mấy ngày hôm nay em đã là một người bạn gái rất biết thông cảm, đúng không nè?”

Anh nhướn mày.

“Thử nghĩ coi,” tôi nói tiếp, “anh sẽ làm gì nếu một hôm anh qua nhà em, bắt gặp bạn trai cũ của em đang đi ra, vừa đi vừa nhét áo vô quần. Rồi lúc anh lên lầu thì thấy ghế sa lông của em như một bãi chiến trường, còn em thì vừa mới tắm xong.”

Gideon nghiêng răng. “Mình không nên tưởng tượng là anh sẽ làm gì đâu.”

“Vậy thì anh nên đồng ý là em đã phản ứng khá là tuyệt vời rồi còn gì.” Tôi khoanh tay trước ngực, biết tư thế này sẽ càng làm ánh mắt anh bị phân tâm. “Anh rất quyết tâm mỗi lần muốn trừng phạt em. Vậy còn thưởng cho em thì sao?”

“Chuyện đó anh cũng được chọn hả?” Anh dài giọng, mắt hơi dờ đi.

Tôi mỉm cười. “Chắc không được đâu.”

Gideon bỏ cái áo ngực lên bàn rồi từ tốn đứng dậy. “Vậy thì anh chọn đi cưng, em muốn được thưởng cái gì?”

“Trước hết em muốn anh thôi đừng có cau có nữa.”

“Cau có hả?” Anh mím môi cố nhịn cười. “Hừm, sáng nay ngủ dậy anh không thấy em đâu, rồi trong hai ngày sắp tới anh cũng sẽ phải thức dậy mà không có em.”

Tôi bước lại gần anh, đặt hai bàn tay lên bộ ngực vạm vỡ. “Chỉ tại vậy thôi đó hả?”

“Eva à.” Người đàn ông cao lớn mạnh mẽ này có khả năng làm tôi mủi lòng rất nhanh.

Tôi cúi mặt, biết giọng mình nghe đã có vẻ xiêu xiêu. Gideon thật là khéo léo.

Anh nâng mặt tôi lên. “Nói đi cưng.”

“Em thấy giống như anh đang xa lánh em vậy.”

Hình như anh có khẽ gầm lên một tiếng. “Anh đang có rất nhiều thứ phải lo, nhưng như vậy không có nghĩa là anh không nghĩ tới em.”

“Em cảm thấy vậy mà, Gideon. Giữa hai đứa mình có một khoảng cách mà trước đây không có.”

Tay anh lần xuống ôm quanh cổ tôi. “Không có khoảng cách gì hết, Eva à. Em tóm gọn anh rồi còn gì.” Rồi siết chặt hơn một chút. “Đó, em có cảm thấy không?”

Tôi vội hít vào một hơi. Tim tôi đập nhanh vì một nỗi sợ len lỏi trong lòng, không phải là sợ Gideon, bởi tôi biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ làm tôi đau.

“Có nhiều khi,” giọng anh khản đặc, ánh mắt cháy bỏng như xuyên thủng da thịt tôi, “anh thấy không thở nổi.”

Nếu không vì ánh mắt bối rối đầy khát khao đó thì tôi đã tìm cách thoát ra rồi. Anh khiến tôi cảm thấy mình cũng yếu đuối, cũng bị lệ thuộc vào người khác như lệ thuộc vào từng hơi thở.

Thay vì bỏ chạy, tôi quyết định làm điều ngược lại. Tôi ngẩng mặt lên, buông xuôi, không còn sợ hãi gì nữa. Tôi phải thừa nhận anh đã đúng khi nói là tôi khao khát được anh dẫn dắt theo. Việc dâng hiến cho anh khiến tôi thấy trong lòng tự nhiên thanh thản hẳn, một cảm giác mà trước đây chưa từng có.

Anh ngừng lại một lúc, im lặng đến nỗi chỉ còn nghe tiếng thở. Tôi biết anh đang bị giằng xé bởi nhiều cảm xúc lẫn lộn, và tự hỏi vì sao lại như vậy.

Rồi anh thở hắt ra. “Cái em cần là gì hả Eva?”

“Anh - ngay tại đây.”

Anh lần tay xuống bóp lấy vai tôi, rồi vuốt ve dọc hai cánh tay. Xong anh đan hai bàn tay với tôi, áp trán hai đứa vào nhau. “Em có vẻ đặc biệt thích làm tình trên các phương tiện di chuyển hả?”

“Em muốn có anh bất cứ khi nào có thể.” Tôi lặp lại lời anh từng nói trước đây. “Chắc phải tới cuối tuần sau em mới qua kỳ và khỏe lại đó.”

“Ôi chán thật.”

“Nên mình vui vẻ liền bây giờ đi.”

Anh với lấy cái áo khoác quàng lên người tôi rồi đẩy tôi ra khỏi phòng làm việc.

“Em thấy chưa?” Gideon rê lưỡi dọc vành tai tôi, hơi thở hỗn hển ướt át. “Em tóm được anh ở trên lẫn ở dưới. Vậy thì còn khoảng cách gì nữa hả cưng?”

Đúng là trong vòng ba tiếng đồng hồ sau đó thì không còn khoảng cách gì nữa.

Khi người quản lý khách sạn quẹt tấm thẻ để mở cánh cửa kép dẫn vào phòng khách sạn, Cary huýt sáo một hồi dài.

“Ôi chào.” Anh nắm tay kéo tôi vô. “Coi nè, căn phòng này rộng đến mức có đủ chỗ để chơi nhào lộn luôn đó.”

Anh nói đúng. Nhưng nếu muốn thử nhào lộn thì phải chờ tới sáng hôm sau mới được, vì hai chân tôi vẫn còn run sau màn ra mắt câu lạc bộ Làm-Tình-Trên-Cao.

Ngay trước mắt hai đứa là quang cảnh tráng lệ về đêm của khu Vegas Strip. Cửa sổ bằng kính chạy suốt từ trần nhà xuống tới sàn, góc phòng có để chiếc đàn dương cầm.

“Sao lúc nào mấy căn phòng hạng sang cũng có đàn dương cầm vậy ta?” Cary vừa nói vừa giở miếng vải phủ lên, gõ đại một tiếng lên phím.

Tôi nhún vai, quay nhìn người quản lý chờ câu trả lời nhưng cô ta đã đi ra chỗ khác, gót giày êm ru trên tấm thảm dày màu trắng. Căn phòng được trang trí theo kiểu xa hoa của Hollywood vào thập niên năm mươi. Lò sưởi thông hai mặt ốp đá nhám màu xám, được trang trí bằng một cái bánh xe to bằng gỗ. Bộ sa lông màu xanh nhạt có bốn cái chân gỗ mảnh khảnh y như gót giày của cô nàng quản lý. Tất cả mọi thứ toát lên cái vẻ hoài cổ như gợi nhớ một thời hoàng kim đã qua.

Căn phòng này thật ra hơi quá lố. Tôi biết mình sẽ được cho ở phòng hạng sang, nhưng không nghĩ là tới mức độ như vậy. Lúc ở quầy lễ tân khi nghe nói thì tôi đã định từ chối, nhưng khi thấy Cary cười tươi rồi giơ hai ngón tay cái lên tôi lại không nỡ. Hy vọng Gideon không bị thiệt hại nhiều khi cho chúng tôi ở đây.

“Anh vẫn muốn ăn bánh mì kẹp phô mai hả?” Tôi với lấy cái thực đơn thức ăn trên bàn.

“Thêm một chai bia nữa. Mà thôi hai chai luôn đi.”

Cary đi theo người quản lý vô phòng ngủ phía bên trái, còn tôi nhấc ống nghe, quay số trên cái điện thoại kiểu cổ để gọi thức ăn.

Nửa tiếng sau, tôi đã tắm xong, ngồi xếp bằng trên tấm thảm trong phòng khách ăn món gà Alfredo ngon lành. Cary ngồi bên kia bàn, ngấu nghiến cái bánh kẹp, ra chiều rất thỏa mãn.

“Em có bao giờ ăn nhiều như vậy vào giờ này đâu.” Anh nhận xét.

“Em sắp tới tháng mà.”

“Bài vận động trên máy bay cũng giúp ích chứ hả.”

Tôi nheo mắt. “Sao anh biết? Em thấy anh ngủ say như chết mà.”

“Suy luận logic thôi cưng. Lúc anh đi ngủ em đang khó chịu như bà già, còn lúc anh dậy thì em giống như mới hút cần sa xong vậy.”

“Còn Gideon thì sao?”

“Anh ta nhìn vẫn vậy, nghiêm nghị và gợi tình muốn chết.”

Tôi cảm nĩa vô dĩa mì. “Thật là bất công.”

“Thì đã sao nào?” Anh huơ tay một vòng. “Coi anh ta đối đãi em ra sao nè.”

“Em đâu có cần mấy thứ này, Cary.”

Cary nhóp nhép miếng khoai tây chiên. “Có khi nào em thử nghĩ coi em thật sự cần cái gì không? Em đã có hết thời gian, thân xác của anh ta, lại còn được sử dụng luôn tài sản của anh ta nữa. Đâu có tệ hả?”

“Ừ.” Tôi tán thành, xoắn mì bằng cái nĩa. Qua mấy cuộc hôn nhân của mẹ tôi với giới tài phiệt, tôi biết để có được thời gian của họ là rất khó, vì đó chính là thứ quý giá nhất của các đấng ông chồng giàu có. “Không tệ, nhưng vẫn chưa đủ.”

“Phải như vậy mới là sống chứ.” Cary tuyên bố khi nằm dài trên ghế bên hồ bơi. Anh mặc mỗi chiếc quần sọc màu xanh nhạt, đeo kính râm, làm tự nhiên cánh đàn bà con gái toàn chọn đi qua mé bên này. “Chỉ còn thiếu một ly mojito nữa thôi là đủ. Phải có rượu thì mới gọi là ăn mừng chứ.”

Tôi cười. Tôi nằm trên cái ghế bên cạnh anh, tận hưởng ánh nắng ấm cùng với vài tia nước thỉnh thoảng bắn lên từ dưới hồ. Cary có thói quen rất hay ho là hở ra chuyện gì cũng ăn mừng. “Vậy mình ăn mừng cái gì đây?”

“Mừng mùa hè sang.”

“Được thôi.” Tôi bước chân xuống ghế, thắt lại cái xà rồng quanh hông trước khi đứng dậy. Lúc này tôi có xuống bơi nên tóc vẫn còn ướt, được quấn cao lên bằng một cái kẹp to. Ánh nắng nóng như thiêu đốt trên da khiến tôi thấy dễ chịu, gần quên hẳn được cảm giác mệt mỏi khi sắp sửa tới tháng.

Tôi đi về phía quầy rượu, đảo mắt một vòng dưới cặp kính mát, liếc qua mấy cái ghế và lều thay đồ cạnh hồ bơi. Khu vực này khá là đông khách, trong đó có không ít người đẹp đến nỗi tôi phải nhìn lại hai, ba lần. Có một đôi làm tôi đặc biệt chú ý vì nhìn khá giống tôi và Gideon. Cô nàng tóc vàng đang nằm sấp khoanh tay tựa cổ, chân đang đưa nghịch ngợm. Anh chàng tóc đen gọi cảm bên cạnh thì một tay gối sau đầu, còn tay kia không ngừng vuốt ve dọc trên lưng người tình.

Nụ cười lập tức tắt trên môi cô gái khi bắt gặp ánh mắt của tôi. Đôi mắt cô nàng giấu dưới cặp kính đen hiệu Jackie O, nhưng tôi biết là cô ta đang nhìn mình. Tôi quay đi, hơi mỉm cười vì hiểu cảm giác khi có người phụ nữ khác ngắm nghía người yêu của mình.

Tìm thấy một chỗ trống trên quầy rượu, tôi chen vô đứng chờ, ra hiệu cho người pha rượu là tôi muốn gọi thức uống. Hệ thống phun sương trên trần làm da dịu lại, tôi ngồi xuống cái ghế gần nhất vừa trống.

“Cô định uống món gì vậy?”

Tôi quay lại nhìn người vừa hỏi. “Chưa biết nữa, nhưng chắc là mojito.”

“Để tôi mời cô một ly nhé!” Anh chàng mỉm cười để lộ hàm răng trắng loáng nhưng không đều mấy, rồi giơ tay ra khoe bắp tay rắn chắc rất đẹp. “Gọi tôi là Daniel nhé.”

Tôi bắt tay anh. “Eva. Rất vui được gặp anh.”

Daniel chống tay tựa người lên quầy rượu. “Cô đến Vegas để công tác hay đi nghỉ?”

“Tôi đi nghỉ dưỡng. Còn anh?” Trên bắp tay phải của Daniel có một cái hình xăm nhìn rất ngộ bằng tiếng nước ngoài. Anh không thuộc dạng đẹp trai nhưng rất tự tin và có duyên, mà theo tôi thì đối với đàn ông hai thứ đó thậm chí còn quyến rũ hơn một gương mặt đẹp nữa.

“Tôi đi làm.”

Tôi liếc nhìn cái quần bơi anh đang mặc. “Vậy có lẽ tôi chọn sai công việc mất rồi.”

“Tôi làm kinh doanh...”

“Xin cảm phiền.”

Cả hai quay nhìn cô gái vừa xen ngang vào câu chuyện. Một cô nàng tóc nâu đáng người chắc nịch, mặc cái áo thun màu đen có thêu tên *Sheila* và dòng chữ *Cross Towers and Casino*. Cái tai nghe và đai lưng to cho thấy đây là nhân viên an ninh.

“Chào cô Tramell.” Sheila gật đầu.

“Tôi đây?” Tôi nhướn mày.

“Nhân viên phục vụ sẽ đến lều của cô để cô gọi nước.”

“Vậy tốt quá, cảm ơn. Nhưng tôi đứng đây chờ cũng được.”

Thấy tôi không chịu đi, cô nàng quay qua Daniel. “Thưa ông, nếu ông cảm phiền ra ngồi phía bên kia quầy, thức uống của ông sẽ được miễn phí.”

Daniel gật đầu qua loa, rồi nhìn tôi cười đắc thắng. “Tôi cũng thích ở đây hơn, cảm ơn nhé.”

“Tôi e là tôi phải yêu cầu ông đi ạ.”

“Hả?” Nụ cười của Daniel biến mất, thay vào là vẻ mặt cau có. “Tại sao?”

Tôi chớp mắt nhìn Sheila lần nữa, chợt hiểu ra vấn đề, Thì ra là Gideon cho người theo dõi để có thể kiểm soát tôi từ xa.

Sheila nhìn tôi, giọng vẫn bình thản. “Tôi sẽ đưa cô về lều, thưa cô Tramell.”

Trong một tích tắc tôi định làm khó cô nàng, ví dụ như túm lấy Daniel và hôn anh ta say đắm để tỏ thái độ với anh chàng người yêu quá đáng của tôi, nhưng rồi tôi kiềm lại kịp. Suy cho cùng cô ta cũng chỉ làm công ăn lương thôi. Ông chủ của cô ta mới đáng tội.

“Xin lỗi nhé, Daniel.” Tôi đỏ bừng mặt, bối rối như đứa trẻ bị mắng và thấy rất khó chịu vì chính cảm giác đó của mình. “Rất vui được gặp anh.”

Anh nhún vai. “Nếu cô đổi ý thì...”

Tôi cảm thấy rõ ánh mắt của Sheila sau gáy mình trên đường quay trở về ghế ngồi. Tôi bắt ngờ quay lại đối diện với cô ta. “Vậy là cô được chỉ thị sẽ can thiệp chỉ khi nào có người bắt chuyện với tôi, hay là có cả một danh sách các tình huống hãn hoi?”

Sheila ngập ngừng một chút rồi thở dài. Cô nàng hawn cho rằng tôi là một con bé tóc vàng xinh xắn nhưng không đủ ngoan để có thể được tin tưởng cho đi chơi một mình. “Có một danh sách.”

“Dĩ nhiên rồi.” Gideon mà, đâu có bỏ sót chuyện gì được. Tôi tự hỏi anh soạn cái danh sách đó vào khi nào, từ lúc tôi nói sẽ đi Vegas hay anh đã có sẵn từ trước rồi. Biết đâu anh luôn có cái danh sách như vậy khi quen mấy người khác. Biết đâu anh làm nó là để áp dụng cho Corinne.

Càng nghĩ tôi càng tức.

“Quái thật, đúng là không tin nổi.” Tôi nhăn nhó với Cary khi Sheila kín đáo bước ra xa một chút. Cứ làm như chỉ cần như vậy là tôi sẽ quên sự có mặt của cô ta hay sao.

“Sao vậy?”

Tôi kể anh nghe chuyện vừa xảy ra. Nét mặt Cary đanh lại.

“Nghe điên quá, Eva à.” Anh quát.

“Chứ sao nữa. Em sẽ không chấp nhận chuyện này đâu. Anh ta phải hiểu rằng đây không phải là cách để giữ một mối quan hệ. Mà nói về tin tưởng thì phải nhìn coi anh ta đã làm cái gì để em tin kìa.” Tôi ngồi bệt xuống ghế. “Nếu cứ phải cho người theo dõi để ngăn em tiếp xúc với người lạ thì anh ta tin tưởng em tới mức độ nào hả?”

“Anh không để yên đâu, Eva.” Cary ngồi dậy bỏ chân xuống đất. “Vụ này quá đáng rồi.”

“Anh tưởng em chịu để yên hả? Mà em thắc mắc sao anh ấy lại cho nữ nhân viên đi theo em. Tại vì cô ta sẽ có thể theo em vô tận toilet, hay chỉ đơn giản là anh ấy cũng không tin tưởng để cho đàn ông làm việc này luôn?”

“Em nói thiệt không? Vậy sao còn ngồi đây phờn nằng mà chưa chịu cho anh ta một trận đi.”

Cái suy nghĩ nãy giờ định hình rõ hơn trong đầu tôi. “Em đang lên kế hoạch nè.”

“Ồ vậy hả?” Cary nở một nụ cười tinh quái. “Nói nghe coi.”

Tôi cầm điện thoại lên, dò trong danh bạ số của Benjamin Clancy, vệ sĩ của cha dượng tôi.

Clancy nhắc máy ngay hồi chuông đầu tiên.

“Chào Clancy, Eva đây.”

Mắt Cary trợn tròn dưới cặp kính mát.

Tôi đứng dậy, nhép miệng ra dấu cho Cary *“Em lên phòng.”*

Anh gật đầu. “Mọi thứ vẫn ổn.” Tôi trả lời câu hỏi của Clancy. Tôi chờ tới lúc bước vô trong cánh cửa, khi Sheila đang ở phía sau và vẫn còn bên ngoài, mới nói vô điện thoại. “Clancy nè, tôi cần anh giúp một chuyện.”

Tôi vừa nói chuyện xong với Clancy thì có cuộc gọi tới. Nhìn tên người gọi hiện ra, tôi cười toe toét, hồ hởi bắt máy. “Chào bố!”

Ông cười to. “Con gái bố thế nào rồi?”

“Vẫn đang vui vẻ gây rối đủ thứ nè bố.” Tôi cởi cái xà rồng vắt lên ghế rồi ngồi xuống. “Còn bố thì sao?”

“Thì vẫn cố ngăn rắc rối xảy ra, lâu lâu cũng có cảm giác tận hưởng niềm vui công việc.”

Bà Victor Reyes là cảnh sát tuần tra ở Oceanside, California. Đó là lý do tôi theo học ở Đại học San Diego. Lúc đó mẹ tôi đang gặp trục trặc với cuộc hôn nhân thứ hai, còn tôi thì đang trong giai đoạn nổi loạn và tự hủy hoại mình để cố quên những chuyện xảy ra với Nathan trong suốt quãng thời gian dài trước đó.

Một trong những quyết định sáng suốt nhất của tôi chính là chuyển ra sống ở ngoài, thoát khỏi cái quỹ đạo ngột thở dưới sự kèm cặp của mẹ tôi. Tình yêu thương thầm lặng của bố dành cho tôi, đưa con duy nhất của ông cho tới giờ, đã giúp cuộc đời tôi thay đổi. Ông cho tôi được tự do, dù cũng có một vài giới hạn giao hẹn trước, và giới thiệu bác sĩ Travis cho tôi, bắt đầu cho một giai đoạn hồi phục khả năng cũng như tình bạn của tôi với Cary.

“Con nhớ bố lắm.” Dù tôi rất yêu mẹ, và biết bà cũng rất yêu tôi, nhưng quan hệ giữa tôi với mẹ luôn gặp bất đồng, còn với bố thì lúc nào cũng thoải mái dễ dàng hơn.

“Vậy thì chắc con sẽ vui khi nghe bố thông báo tin này. Hai tuần nữa là bố có thể qua thăm con, tức là vào cái tuần sau của tuần tới đó, nếu con thấy tiện. Bố không muốn cản trở công

việc của con.”

“Ôi trời, bố chả bao giờ cản trở gì hết. Con mong được gặp bố quá đi mất.”

“Bố không ở lâu được, đêm thứ Năm bay tới, xong tối Chủ nhật là về lại.”

“Con mong quá. Để con lên kế hoạch, mình sẽ chơi bời cho ra trò.”

Giọng cười của ông làm tôi ấm lòng. “Bố đến thăm con chứ không phải đi tham quan New York đâu, đừng có chộn rộn mấy vụ ngắm cảnh quá nhé.”

“Khỏi lo, con bảo đảm mình sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi thư giãn. Bố còn phải gặp Gideon nữa.” Lòng tôi rộn ràng khi nghĩ tới cuộc gặp gỡ của hai người.

“Gideon Cross hả? Chứ sao lần trước con nói là không có gì mà?”

“Dạ phải.” Tôi nhăn mũi. “Lúc đó tụi con cãi nhau nên con tưởng là sẽ chia tay.”

Im lặng một chút. “Chuyện có nghiêm trọng không?”

Tôi cũng im lặng, ngồi không yên. Bố tôi có óc quan sát đã được huấn luyện bởi nghề nghiệp, nên chắc chắn khi gặp ông sẽ nhận ra ngay sự căng thẳng giữa tôi và Gideon. “Dạ, thì đâu có lúc nào dễ dàng đâu bố. Có nhiều vấn đề lắm, nhất là con. Nhưng tụi con đang cố gắng.”

“Anh ta có trân trọng con không, Eva?” Giọng ông nghiêm lại. “Bố không cần biết anh ta giàu cỡ nào, nhưng con không cần phải cố gắng thay đổi gì hết.”

“Không phải như vậy đâu.” Tôi nhìn xuống mấy ngón chân sơn phết sành điệu của mình, chợt hiểu ra đây sẽ không phải chỉ đơn thuần là cuộc gặp gỡ giữa người cha thương con với anh bạn trai mới. Vì chuyện của mẹ mà bố tôi không ưa cánh đàn ông nhà giàu. “Khi gặp anh ấy bố sẽ hiểu.”

“Được thôi.” Giọng ông đầy ngờ vực.

“Thật mà bố.” Không thể trách ông lo lắng được, bởi vì chính việc tôi tự hủy hoại mình với những gã bạn trai chẳng ra gì đã khiến ông phải tìm bác sĩ Travis cho tôi. Trong số những anh bạn trai cũ của tôi ông đặc biệt ghét một anh chàng ca sĩ mà tôi cứ phát cuồng chạy theo, còn có một tay thợ xăm hình bị ông bắt khi đang vừa lái xe vừa để một cô ả khác nhiệt tình thổi kèn. “Gideon tốt với con lắm. Anh ấy hiểu con.”

“Bố hứa sẽ không thành kiến, chịu chưa? Khi nào đặt vé xong bố sẽ gửi lịch bay cho con. Còn

mấy chuyện khác thì sao?”

“Tụi con vừa bắt tay vào làm chương trình quảng cáo cho một nhãn hiệu cà phê mùi việt quất.”

Lại im lặng một hồi. “Con nói giỡn hả?”

Tôi cười lớn. “Phải chi giỡn thôi cũng đỡ. Chúc con may mắn giúp cho nó bán chạy đi. Chắc hẳn con sẽ để dành một ít món đó cho bố.”

“Vậy mà bố cứ tưởng là con thương bố chứ.”

“Thương vô cùng chứ sao. Còn chuyện của bố sao rồi? Hôm bữa hẹn hò ỏn không?”

“Ừ... cũng không đến nỗi tệ.”

Tôi khịt mũi. “Bố có định gặp lại người ta không?”

“Thì cũng đang tính vậy.”

“Bố kể chuyện nhiều thông tin ghê ha.”

Ông lại cười, di chuyển làm chiếc ghế phát ra cái âm thanh kéo kẹt quen thuộc. “Con muốn biết điều về đời sống tình cảm của bố làm gì chứ.”

“Cũng đúng.” Thật ra tôi từng nhiều lần thử tưởng tượng hồi xưa chuyện tình của bố với mẹ như thế nào. Lúc đó ông là chàng trai gốc La tinh xuất thân tầm thường, còn mẹ là cô tiểu thư mới lớn danh giá dễ thương nhưng trong đôi mắt xanh chỉ có hình bóng của đồng tiền. Tôi nghĩ hai người lúc đó chắc cũng khá lãng mạn.

Hai bố con nói chuyện thêm một lúc nữa, chủ yếu là háo hức về cuộc đoàn tụ sắp tới. Tôi luôn mong là sau khi tôi ra trường và dọn tới New York thì hai bố con vẫn sẽ tiếp tục thân thiết như lúc trước, thế nên tôi tự đặt ra quy định về chuyện gọi điện cho ông mỗi ngày thứ Bảy. Giờ bố lại sắp tới thăm nên tôi cũng đỡ lo hơn.

Tôi vừa cúp máy thì Cary bước vô, dáng điệu rất xứng đáng với hai chữ người mẫu.

“Vẫn đang lên kế hoạch trả thù hả?” Anh hỏi.

Tôi đứng dậy. “Xong rồi. Bố em vừa gọi điện, tuần sau nữa ông sẽ tới New York.”

“Vậy hả? Tuyệt vời. Bác Victor vui tính lắm.”

Rồi hai anh em cùng đi vô bếp, Cary lấy trong tủ lạnh ra hai chai bia. Lúc nhận phòng tôi đã để ý thấy trong tủ lạnh có đủ những loại thức uống mà tôi hay dùng lúc ở nhà, tự hỏi không biết là Gideon có óc quan sát và trí nhớ tốt hay anh đã tìm hiểu bằng cách khác, ví dụ như là lén lấy hóa đơn mua đồ của tôi coi chẳng hạn. Không có gì qua mắt anh được. Đối với Gideon thì chuyện giữa hai đứa tôi phải có ranh giới trong cuộc sống riêng là rất khó chấp nhận, bằng chứng là anh đang cho vệ sĩ vây quanh tôi.

“Lần cuối cùng bố mẹ em ở cùng một tiểu bang, chưa nói tới chuyện cùng thành phố nhé, là cách đây bao lâu rồi?” Cary vừa hỏi vừa khui bia.

Trời ạ... “Em không biết nữa, có thể là trước khi mẹ sinh em ra.” Tôi nhận chai bia từ anh rồi tu một hơi dài. “Em cũng không định hàn gắn cho hai ông bà đâu.”

“Mừng cho những kế hoạch sắp tới nào.” Anh cụng chai với tôi. “Nói tới kế hoạch, hồi nãy anh đã định đi lên phòng của một cô nàng vừa gặp dưới hồ bơi, nhưng cuối cùng anh lại lên đây với em đó. Anh nghĩ hôm nay hai đứa mình chỉ nên dành thời gian cho nhau thôi.”

“Vinh dự cho em quá.” Tôi hài hước. “Mà em đang định quay xuống trở lại đây.”

“Ở ngoài nóng quá, nắng gắt lắm.”

“Thì ở New York cũng xài chung cái mặt trời này mà.”

“Đồ nanh nọc.” Mắt anh sáng rỡ. “Hay mình tắm rửa rồi đi ra ngoài ăn trưa đi. Anh đãi.”

“Được thôi. Nhưng em nghĩ Sheila vẫn kè kè đó.”

“Mặc kệ cô ta, cả sếp cô ta nữa. Tại sao đám nhà giàu lúc nào cũng bị ám ảnh mấy chuyện phải kiểm soát này nọ vậy ta?”

“Thì nhờ nắm quyền kiểm soát nên bọn họ mới giàu.”

“Thôi kệ. Anh vẫn thích kiểu ám ảnh của tụi mình hơn, ít ra mình không quậy phá gì người khác.” Anh khoanh tay trước ngực, tựa người lên quầy rượu. “Em sẽ chịu đựng mấy trò đó của anh ta hả?”

“Còn tùy.”

“Tùy cái gì?”

Tôi toét miệng cười rồi bước về phía phòng mình. “Thay đồ đi, lát đi ăn em sẽ nói cho nghe.”

Chương 6

Tôi xếp hành lý vừa gần xong thì nghe thấy giọng nói không lẫn vào đâu được của Gideon ngoài phòng khách. Tự nhiên tôi hồi hộp vô cùng. Gideon chưa nói gì về chuyện của tôi, dù có gọi điện cho tôi sáng nay lúc mới ngủ dậy và tối qua khi tôi và Cary đi chơi về.

Giả bộ không biết gì cũng thật là nhúc óc. Tôi cứ lo không biết Clancy có làm được đúng như lời tôi dặn không, nhưng khi hỏi lại thì anh ta đảm bảo mọi thứ vẫn diễn ra đúng kế hoạch.

Tôi nhón chân nhẹ nhàng đi ra, vừa kịp thấy Cary bước khỏi cửa đi ra ngoài. Gideon đứng một mình giữa phòng khách, nhìn tôi một cách bí hiểm như biết trước tôi sẽ xuất hiện. Anh diện quần jeans lưng xệ với áo thun đen. Mắt tôi nóng ran sau hai ngày không được nhìn thấy anh.

“Chào em.”

Tay tôi không ngừng vôn vê cái quần thun đen đang mặc. “Chào, cưng yêu.”

Đôi môi đẹp hơi mím lại một chút. “Giọng điệu trêu mếu đó có lý do đặc biệt gì không?”

“À, thì lúc nào em cũng nói vậy mà. Mà đó cũng là cách gọi của một nhân vật mà em thích trong truyện. Thỉnh thoảng em cũng thấy anh giống anh ta.”

“Anh nghĩ anh không muốn em thích ai khác ngoài anh hết, dù là ngoài đời hay trong

truyện.”

“Rồi anh sẽ quen thôi.”

Anh lắc đầu, bước tới gần tôi. “Giống như anh phải quen với cái gã lực lưỡng như võ sĩ sumo mà em cho đi theo anh đó hả?”

Tôi cắn môi để cố nhịn cười. Lúc nhờ Clancy tìm giúp người để theo dõi Gideon ở Phoenix, giống như kiểu Sheila làm với tôi, tôi đâu có đưa ra yêu cầu về ngoại hình. Tôi chỉ cần đó là đàn ông, và đưa ra một danh sách các tình huống mà anh ta cần can thiệp vào. “Cary đi đâu vậy?”

“Anh cho cậu ấy một tài khoản để xuống sông bạc chơi rồi.”

“Mình chưa về liền hả?”

Anh chậm rãi tiến sát bên tôi, dáng điệu nguy hiểm như mọi khi. Cử động của đôi vai và ánh mắt anh nói lên điều đó. Nếu không phải do cái tướng đi của anh đang toát ra một vẻ gợi tình chết người thì chắc tôi đã sợ phát khiếp. “Em đang tới tháng hả?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì anh sẽ yêu cái miệng của em.”

Tôi nhướn mày. “Vậy cũng được hả?”

“Được chứ.” Anh cong môi. “Nhưng mà đừng lo. Anh sẽ ưu tiên giải quyết cho anh trước.”

©STENT

Anh nói rồi bế thốc tôi lên, lao vào phòng, nằm đè lên nhau trên giường. Tôi thở gấp khi môi anh nghiền chặt, bị cuốn đi trong niềm đam mê dưới sức nặng của cái cơ thể mà tôi yêu dấu. Mùi hương thơm tho làm sao. Làn da ấm áp làm sao.

“Em nhớ anh.” Tôi rên lên, quấn lấy anh trong đôi tay và giữa hai chân mình. “Mặc dù nhiều lúc anh rất thấy ghét.”

Gideon lau bầu. “Em mới là cái người làm anh điên tiết nhất.”

“Ai biểu anh chọc giận em trước. Em không phải vật sở hữu của anh. Anh không thể...”

“Em là của anh.” Anh cắn mạnh vào tai khiến tôi đau nhói phải thét lên. “Và anh có thể làm vậy!”

“Nếu vậy thì anh cũng là của em. Em cũng làm vậy được!”

“Thì em làm rồi đó. Em có biết công việc của anh khó khăn như thế nào khi người ta không thể đến gần anh trong vòng một mét không?”

Tôi hơi khựng lại. Tôi đã ra cái quy định “một mét” ấy cho anh đối với tất cả phụ nữ.

“Ai mà cần phải tới gần anh như vậy, mà để làm gì?”

“Để chỉ ra những chỗ quan trọng trên bản thiết kế anh đang xem, hay để cùng xuất hiện trong camera của một cuộc họp trực tuyến. Vì em mà những việc đó trở nên vô cùng khó khăn.”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống mặt tôi. “Trong khi anh phải làm việc, còn em thì đang đi chơi.”

“Em không cần biết. Em làm được thì anh cũng làm được.” Nhưng tôi thầm thỏa mãn vì thấy Gideon cũng phải khổ sở như mình.

Anh đưa tay xuống. “Chắc chắn là em sẽ không được bình đẳng tuyệt đối trong mối quan hệ này đâu.”

“Còn lâu mới không được.”

Hông anh đã nằm gọn giữa hai chân tôi. Anh đu đưa người, chà xát cái phần đang căng cứng vào tôi.

“Không, không được.” Anh lặp lại giữ tôi lại.

Rồi anh xoay hông đổi tư thế. Đường may trên chiếc quần jeans của anh ở vào đúng cái thế khuấy động cơn thèm muốn có anh luôn chực trào trong tôi.

Máu tôi sôi lên vì thèm khát. “Đừng làm vậy nữa. Anh làm vậy là em không suy nghĩ được gì hết.”

“Vậy thì đừng có nghĩ nữa. Hãy lắng nghe thôi, Eva. Con người anh và những thứ anh có luôn biến anh thành mục tiêu của phụ nữ. Em biết mà, em biết sống với sự giàu có và sức hút của nó là như thế nào mà.”

“Anh chàng ở quầy rượu không phải là một mối đe dọa.”

“Chưa chắc.”

Tôi phát cáu. Sự thiếu tin tưởng không thêm giấu giếm làm tôi khó chịu, cộng thêm việc anh không chịu chia sẻ những bí mật mà anh đang ôm ấp, còn tôi thì cứ phải chấp nhận chuyện đó.

“Bỏ em ra.”

“Anh thích như vậy hơn.” Anh giật mạnh hông, lại cọ sát vào tôi.

“Em ghét anh.”

“Anh biết.” Vẫn không ngừng xoay hông. “Nhưng em sẽ thích cái này.”

Tôi xô anh ra, nhưng không được vì anh nặng quá. “Không thích đâu, em đang giận anh lắm.”

“Em chắc không?”

Anh quá tự mãn, càng khiến tôi tức hơn. Vì không thể quay đi, tôi nhắm mắt lại để không nhìn anh nữa. Anh chẳng thèm quan tâm, vẫn tiếp tục uốn người đẩy vào tôi. Cái lớp quần áo ngăn cản ở giữa, cùng với việc chúng tôi chỉ đang vờn nhau giúp tôi nhìn rõ hơn những chuyển động tuyệt vời của cơ thể anh.

Gideon rất biết làm tình.

Anh không phải chỉ di chuyển bên trong một người đàn bà, mà anh còn cho cô ta niềm vui tận hưởng, khám phá những sự va chạm tưởng như bất tận. Những khi run rẩy với tất cả tâm trí bị choáng ngợp bởi niềm sung sướng, tôi đã không cảm nhận được tài năng này. Còn bây giờ thì tôi thấy rất rõ.

Tôi cố gắng chống chọi cơn khoái cảm, nhưng cũng không kiềm chế nổi tiếng rên.

“Thấy không cưng?” Anh ngọt ngào. “Thấy em làm anh căng như thế nào chưa? Em thấy em gây ra chuyện gì chưa?”

“Anh dám dùng chuyện này để trừng phạt em hả?” Tôi trách móc, hai ngón chân lún sâu xuống nệm giường.

Im lạng một thoáng, rồi đôi môi anh mân mê trên cổ tôi, cơ thể nhấp nhô khi anh bắt đầu làm tình với tôi qua lớp quần áo.

“Anh đâu có giận, cưng.”

“Sao cũng được. Anh ăn hiếp em.”

“Còn em thì làm anh phát điên. Em có biết khi anh phát hiện ra việc em làm thì chuyện gì xảy ra không?”

Tôi nhìn anh qua đôi mắt nhắm hờ. “Chuyện gì?”

“Anh cương cứng.”

Tôi trợn mắt.

“Ngay nơi công cộng, rất đáng xấu hổ.” Anh nâng ngực tôi trong bàn tay, mân mê. “Anh phải trốn khỏi một cuộc họp để chờ cho nó qua. Anh bị kích thích khi em chọc tức anh, Eva.” Giọng anh nhỏ hơn, thậm dấm ham muốn. “Khiến cho anh muốn làm tình với em, thật lâu.”

“Chúa ơi.” Hông tôi nảy lên, cơn khoái cảm gần như cực điểm.

“Và bởi vì không thể,” anh gầm gừ, “nên anh sẽ dành cho em trước, sau đó để em đáp trả.”

Tôi bật tiếng rên, sung sướng khi nghĩ đến việc làm anh thỏa mãn. Chúng tôi luôn hòa hợp trong tình dục.

“Đúng rồi cưng.” Anh thì thầm, “Cứ vậy nhé, Chúa ơi, em gọi tình quá.”

“Gideon.” Tôi vuốt ve lưng anh, cơ thể cong lên để áp sát vào anh. Rồi tôi nghe mình thốt lên một tiếng rên dài, mọi căng thẳng vỡ òa, giải tỏa.

Anh hôn tôi, như uống lấy những âm thanh tôi đang phát ra khi rùng mình, tay giữ chặt tóc anh.

Rồi anh lăn vòng qua, để tôi lên trên. “Cưng ơi!”

Tôi bò xuống giường, háo hức không kém, cầm lấy anh trong tay.

Gideon kéo một cái gối ra sau đầu, rên lên khe khẽ. Tôi nhìn vào mắt anh khi đưa tay sâu hơn.

“Đúng rồi.” anh rít lên. “Eva ơi, anh muốn...”

Tôi hít thật sâu mùi hương anh, cảm nhận phần da thịt mềm mại nóng hổi của anh. Tôi sẽ cho anh toại nguyện.

“Ôi Chúa ơi.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt gợi cảm tăm tối. “Anh thích cái cách em làm vậy, tham lam y như là không bao giờ đủ.”

Đúng vậy. Không bao giờ là đủ. Niềm sung sướng của anh có ý nghĩa quá lớn đối với tôi, bởi nó vô cùng chân thực và sống động. Với anh, tình dục luôn có phương pháp và được tính toán, nhưng anh đã không thể áp dụng điều đó với tôi vì anh ham muốn tôi đến mức điên cuồng không giải thích được. Chỉ hai ngày thiếu vắng tôi thôi, anh đã trở nên... dang dở.

Tay tôi nắn bóp nhẹ nhàng, cảm nhận từng mạch máu dưới làn da mềm mại. Một âm thanh rì rào thoát lên từ cổ họng Gideon, rồi lưỡi tôi chạm phải sự ấm áp có vị mặn mặn. Anh sắp chịu hết nổi, mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp dồn dập. Mồ hôi thấm ướt lông mày, tôi cũng bị kích thích không kém gì anh. Anh giờ hoàn toàn là của tôi, trong đầu chỉ còn duy nhất một khát khao được lên đỉnh, miệng lẩm bẩm yếu ớt về những gì anh sẽ làm với tôi trong lần sau.

“Đúng rồi, cưng. Hãy làm cho anh ra vì em đi.” Cổ anh rướn cao lên, hơi thở như sắp vỡ tung trong lồng ngực. “Khỉ thật!”

Rồi Gideon lên đỉnh, cũng như tôi, mãnh liệt và dữ dội. Xong anh cuộn người lại, kéo tôi vào ôm siết trong lồng ngực mình. Anh ôm tôi như vậy thật lâu. Tôi nằm yên lắng nghe nhịp tim anh chậm dần lại, hơi thở đều đặn bình thường.

Mãi một lúc sau, anh mới cất lời thì thầm trên tóc tôi: “Cảm ơn em. Anh cần như vậy.”

Tôi mỉm cười rồi rúc vào ngực anh. “Rất sẵn lòng, cưng.”

“Anh nhớ em lắm.” Anh dịu dàng, chạm môi vào lông mày tôi. “Nhiều kinh khủng. Và không phải chỉ vì cái này.”

“Em hiểu.” Hai đứa tôi đều cần sự gần gũi về thể xác, cần những va chạm điên cuồng và những cơn khoái cảm để giải tỏa bớt cái cảm xúc choáng ngợp, hoang dại khi ở bên nhau. “Tuần sau bố em sẽ bay sang thăm em.”

Anh ngẩng lên nhìn tôi chế giễu. “Em phải báo anh cái tin đó trong lúc anh vẫn chưa mặc

quần áo tử tế hả?”

Tôi cười lớn. “Thấy giống như bị phụ huynh bắt quả tang không?”

“Khỉ thật.” Anh hôn lên trán tôi rồi nằm ngửa ra, sửa sang lại quần áo. “Em muốn buổi gặp đầu tiên như thế nào? Đi nhà hàng hay là ăn ở nhà? Nhà em hay nhà anh?”

“Em sẽ nấu ở nhà em.” Tôi đuổi người, vuốt cái áo thun thẳng lại.

Anh gật đầu, thay đổi thái độ. Người tình dễ chịu, thỏa mãn mới ban nãy lập tức bị thay thế bởi người đàn ông mặt lạnh như tiền xuất hiện rất thường xuyên gần đây.

“Anh có muốn làm gì khác không?” Tôi hỏi.

“Không. Anh cũng nghĩ đó là ý hay. Như vậy bố em sẽ thoải mái hơn.”

“Còn anh có thoải mái không?”

“Có chứ.” Anh chống cằm lên một tay, tay kia vuốt tóc khỏi trán tôi. “Nếu có thể thì anh muốn tránh không phô trương về tiền bạc trước mặt ông.”

Tôi hít sâu. “Đúng là em chưa nghĩ tới chuyện đó. Em chỉ nghĩ là nếu nấu nướng ở nhà em thì em sẽ thoải mái bừa bừa hơn thôi. Anh nói cũng đúng. Nhưng sẽ không sao đâu, Gideon. Chỉ cần bố thấy tình cảm của anh dành cho em thì ông sẽ yên tâm thôi.”

“Anh quan tâm chuyện bố em nghĩ gì bởi vì nó quan trọng đối với em. Nếu ông không thích anh và chuyện đó làm ảnh hưởng mối quan hệ của mình...”

“Chuyện đó chỉ xảy ra khi anh muốn vậy thôi.”

Anh gật đầu cụt lủn làm tôi không yên tâm lắm. Đa số đàn ông đều lo lắng khi lần đầu gặp bố mẹ bạn gái, nhưng Gideon thì khác. Anh không có vẻ gì bối rối cả. Vẫn tỉnh như thường. Tôi chỉ muốn anh và bố tự nhiên thoải mái khi gặp nhau, chứ không phải căng thẳng hay có tâm lý tự vệ.

Tôi chuyển đề tài. “Anh giải quyết xong công việc ở Phoenix chưa?”

“Xong rồi. Một trong số những người quản lý dự án phát hiện vài bất thường trong sổ sách, cô ta làm rất đúng khi yêu cầu anh phải điều tra kỹ càng. Anh không bao giờ dung thứ cho thói biến thái.”

Tôi cau mày, nghĩ tới chuyện cha anh đã lừa gạt của nhà đầu tư bao nhiêu là tiền trước khi tự tử. “Dự án gì vậy?”

“Khu nghỉ dưỡng có sân gôn.”

“Nào là hộp đêm, khu nghỉ dưỡng, căn hộ cao cấp, rồi rượu vodka, sòng bạc... và cả một chuỗi phòng tập để giữ gìn sức khỏe mà hưởng thụ cuộc sống hả?” Tôi xem trên trang web của Cross Industries biết anh còn có công ty phần mềm và thiết kế trò chơi nữa, chưa kể đang xây dựng một mạng truyền thông xã hội riêng dành cho giới trẻ ở thành thị. “Anh tính làm vua trong lĩnh vực hưởng thụ hả?”

“Vua chúa gì?” Anh trợn mắt vẻ khôi hài. “Tâm trí của anh dành hết cho việc tôn thờ em thôi.”

“Sao anh giàu được như vậy?” Tôi buột miệng hỏi, do trong lòng cứ bứt rứt vì lời nói bóng gió của Cary về chuyện Gideon còn quá trẻ trong khi tích lũy được một tài sản khổng lồ như vậy.

“Thì ai cũng có nhu cầu ăn chơi hết, nên sẵn sàng trả tiền để được có đặc quyền trong mấy chuyện đó.”

“Ý em không phải vậy. Em thắc mắc là anh bắt đầu Cross Industries như thế nào. Làm sao anh có vốn để khởi nghiệp?”

“Anh chơi xì dách.”

Tôi chớp mắt. “Cờ bạc? Anh giỡn hả?”

“Không giỡn.” Anh cười rồi ôm tôi chặt hơn.

Nhưng tôi vẫn không hình dung ra Gideon là người bài bạc. Qua người chồng thứ ba của mẹ, tôi học được một điều là cờ bạc có thể trở thành một căn bệnh âm thầm và hiểm ác làm người ta mất hết tự chủ. Tôi không tin một người thích kiểm soát và cứng nhắc như Gideon lại thấy cái trò chơi may rủi đó có gì hấp dẫn.

Rồi tôi chợt hiểu ra. “Thì ra là anh đếm bài.”

“Hồi xưa lúc anh còn chơi thôi.” Anh thú nhận. “Giờ anh bỏ rồi. Mấy tay cờ bạc quen biết hồi xưa đối với anh cũng chỉ là công cụ, giống như tiền anh kiếm được trên sòng bài vậy thôi.”

Tôi cố tiếp thu chuyện đó, thấy hơi khó tin, nhưng rồi cũng tạm chấp nhận. “Nhớ nhắc em

không được đánh bài với anh nha.”

“Đánh bài chơi đồ vui đó.”

“Vui cho anh thôi.”

Anh nheo mắt. “Em cũng vui mà. Em biết mỗi lần thấy em khóa thân là anh sẽ bị làm sao mà.”

Tôi nhìn xuống bộ đồ còn nguyên trên người mình. “Và cả lúc em không khóa thân cũng vậy.”

Gideon cười tươi rói, không ngại ngừng gì hết.

“Giờ anh còn cờ bạc không?”

“Mỗi ngày. Nhưng không phải trong việc làm ăn, mà là với em.”

“Với em? Với mối quan hệ của mình hả?”

Ánh mắt anh bỗng nhiên dịu dàng trêu mếu làm cổ tôi hơi nghẹn. “Em là cái rủi ro lớn nhất của anh.” Môi anh chạm nhẹ lên môi tôi. “Mà cũng là phần thưởng lớn nhất.”

Khi trở lại làm việc sáng thứ Hai, tôi có thể cảm nhận mọi thứ lại trở về như cũ giống trước khi Corinne xuất hiện. Tôi và Gideon phải tìm cách thích nghi với chu kỳ phụ nữ của tôi, một chuyện mà cả hai đứa đều chưa từng gặp phải trong những mối quan hệ trước đây. Bây giờ tình dục là cách mà Gideon thể hiện cảm xúc. Những gì không nói được bằng lời, anh nói qua cơ thể mình, và ham muốn thể xác là cách tôi biểu hiện lòng chung thủy với anh, là thứ giúp anh cảm nhận được mối gắn kết giữa hai đứa.

Cho dù tôi có thể nói yêu anh cả ngàn lần đi nữa, và mỗi lần nói ra đều làm anh rung động, thì chỉ có sự dâng hiến về thể xác mới giúp anh thấy được sự tin tưởng của tôi với anh, một sự tin tưởng có ý nghĩa rất lớn khi xét tới quá khứ mà tôi đã trải qua.

Như anh từng nói, anh đã nghe câu “em yêu anh” không ít lần, nhưng chưa bao giờ tin bởi anh biết nó không bao hàm lòng tin và tính trung thực. Với anh câu nói đó không có ý nghĩa gì nhiều, thế nên anh không nói với tôi. Tôi cố gắng che dấu sự tổn thương của mình khi anh làm vậy, bởi tôi biết muốn ở bên anh tôi buộc phải quen với những điều này.

“Chào buổi sáng, Eva.”

Tôi nhìn lên thấy Mark đã đứng ở chỗ tôi, nụ cười hơi tinh quái như thường lệ. “Khi nào anh sẵn sàng thì mình thảo luận tiếp nhé.”

“Cà phê trước đã. Em uống thêm ly nữa không?”

Tôi cầm lấy cái ly đã cạn, đứng lên. “Đương nhiên rồi.”

Cả hai tiến về phòng lấy nước.

“Em hơi rám nắng thì phải.” Mark liếc nhìn tôi, nói.

“À phải, em có phơi nắng một chút hồi cuối tuần. Ngồi ì một chỗ không làm gì hết cũng hay. Thật ra em nghĩ đó là một trong số những thứ mà em thích làm.”

“Anh ganh tị quá. Steven chả bao giờ chịu ngồi một chỗ lâu. Lúc nào cậu ấy cũng kéo anh đi đâu đó để làm cái gì đó.”

“Anh chàng ở chung nhà với em cũng vậy. Nhìn anh ta chạy tới chạy lui mà phát mệt.”

“À, suýt nữa thì quên.” Mark nhường tôi bước vô trước. “Shawna có nhờ anh nhắn em. Con bé có vé đi xem ban nhạc rock nào đó biểu diễn, hỏi em có muốn đi không.”

Tôi nhớ tới cô nàng búi tóc đỏ quăn rũ mình gặp hôm trước. Shawna là em gái của Steven, bạn trai lâu năm của Mark. Hai người gặp nhau lúc học đại học và yêu nhau tới giờ. Tôi rất thích tính cách của Steven, nên tôi nghĩ mình cũng sẽ thích Shawna.

“Anh có phiền khi em liên lạc với cô ấy không?” Tôi thấy nên hỏi trước bởi vì dù sao đi nữa cô ta cũng coi như là em dâu của Mark, mà Mark lại là sếp tôi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Đừng có lo, không có gì kỳ đâu.”

“Vậy tốt quá.” Tôi cười, hy vọng sẽ có thêm một người bạn gái ở New York. “Cảm ơn anh.”

“Trả ơn anh bằng một ly cà phê đi.” Anh lấy một cái ly ra đưa cho tôi. “Anh nghĩ em pha ngon hơn anh.”

Tôi nhìn anh. “Bố em hay nói như vậy.”

“Vậy chắc đúng rồi đó.”

“Hoặc có thể chỉ là một chiêu nịnh nọt mà đàn ông hay xài khi nhờ vả thôi.” Tôi cãi. “Anh

với Steven phân công nhau pha cà phê như thế nào?”

“Chả cần phải phân công. Có một tiệm Starbucks ngay đầu ngõ.”

“Em chắc chắn như vậy là ăn gian, nhưng bây giờ em chưa nạp đủ cà phê để chỉ ra cụ thể là như thế nào.” Tôi đưa Mark ly cà phê nóng hổi. “Chắc em cũng không nên nói cái ý tưởng vừa mới nghĩ tới luôn.”

“Nói thử coi. Nếu thật sự rất tệ thì anh sẽ dùng để chọc em cả đời.”

“Trời đất, cảm ơn trước nha.” Tôi cầm ly cà phê bằng hai tay. “Liệu mình có nên tiếp thị cà phê mùi việt quất giống một loại trà không? Kiểu bỏ trong một cái cốc uống trà nhỏ có in hoa văn màu mè, để trên đĩa đàng hoàng, có thể thêm một hai cái bánh với một ít kem bên cạnh. Làm giống như là một bữa ăn nhẹ cao cấp buổi chiều vậy. Rồi mời một anh chàng người Anh đẹp trai rạng ngời ngời nhâm nhi chẳng hạn.”

Mark mím môi suy nghĩ. “Anh thích ý tưởng đó. Thử bàn với bên phòng sáng tạo coi sao.”

“Sao con không nói với mẹ là con đi Las Vegas hả?”

Tôi thầm thở dài trong bụng, chỉnh lại ống nghe điện thoại khi mẹ tôi cất lên cái giọng bức tức lo lắng đó. Tôi vừa về tới bàn thì điện thoại đã reo. Mà tôi nghĩ nếu kiểm tra hộp thư thoại chắc thế nào cũng phải có hai ba tin nhắn của bà. Mẹ tôi mà lo lắng chuyện gì rồi là sẽ không bao giờ để yên. “Chào mẹ. Con xin lỗi, con cũng định lát nữa sẽ gọi điện rồi hẹn gặp mẹ luôn.”

“Mẹ thích Vegas lắm.”

“Vậy hả?” Tôi cứ tưởng bất cứ cái gì có chút liên quan tới cờ bạc mẹ đều ghét hết chứ. “Con đâu có biết.”

“Thì con đâu có thêm hỏi.”

Giọng nói của mẹ nghe có vẻ buồn làm tôi nhăn mặt. “Con xin lỗi mà.” Tôi nói lại lần nữa. Từ nhỏ tôi đã biết xin lỗi liên tục là cách hiệu quả với mẹ. “Tại con muốn có ít thời gian với Cary. Nếu mẹ muốn thì mình có thể lên kế hoạch mai mốt đi Vegas chung.”

“Vậy thì vui quá còn gì. Mẹ thích đi chơi với con, Eva à.”

“Con cũng thích như vậy.” Tôi nhìn qua tấm hình mẹ chụp với dượng Stanton để trên bàn. Mẹ tôi rất đẹp. Bà thuộc kiểu phụ nữ luôn toát lên một vẻ mong manh yếu đuối mà đàn ông không bao giờ cưỡng lại được. Đúng là bà khá là dễ vỡ, nhưng mặt khác lại không phải dễ ăn

hiếp. Không ai lợi dụng được mẹ cả, và bà luôn có cách điều khiển đàn ông.

“Con có hẹn ăn trưa với ai chưa? Hay để mẹ đặt bàn rồi qua đón con nhé.”

“Con rủ thêm một đồng nghiệp được không?” Sáng nay Megumi rủ tôi đi ăn trưa, hứa hẹn sẽ chiêu đãi tôi bằng câu chuyện hẹn hò của cô ta.

“Ôi không sao, mẹ cũng muốn gặp gỡ đồng nghiệp của con.”

Tôi mỉm cười sung sướng. Đúng là mẹ hay làm tôi tức điên lên, nhưng điểm yếu nhất của bà chính là yêu thương tôi quá mức. Tình thương đó cộng với tình trạng thần kinh không ổn định của bà đôi khi trở thành một khuyết điểm làm người khác phát cáu, nhưng suy cho cùng cũng xuất phát mục đích tốt mà thôi. “Vậy mẹ đón tụi con lúc mười hai giờ nhé. Nhưng con chỉ được nghỉ trưa một tiếng thôi, nên phải ăn cái gì gần gần và nhanh nhanh nha.”

“Cứ để mẹ lo. Mẹ mong gặp con quá.”

Mẹ tôi và Megumi làm quen rất nhanh chóng. Tôi nhận ra cái ánh mắt của Megumi ngay, vì bao nhiêu năm nay tôi đã từng thấy nó trên mặt của biết bao nhiêu người khi lần đầu tiên gặp mẹ. Monica Stanton là một nhan sắc tuyệt vời, kiểu vẻ đẹp cổ điển mà ai cũng phải dừng mắt thật lâu vì nó quá hoàn hảo. Thêm vào đó cái ghế bành màu tím bà đang ngồi càng làm nổi bật mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh.

Ngược lại, mẹ tôi cũng rất thích gu thời trang của Megumi. Nếu tôi thường chọn kiểu quần áo cổ điển hay tiện lợi, thì Megumi lại thích phối hợp màu sắc và kiểu dáng lạ và độc đáo, giống y như cách bài trí của cái quán cà phê thời thượng ở gần trung tâm Rockefeller mà mẹ đưa hai đứa tới.

Quán này khiến tôi liên tưởng tới “Alice lạc vào xứ thần tiên”, với những nội thất có hình dáng vô cùng độc đáo, được mạ vàng hay phủ bởi mấy tấm vải nhung có màu sắc sặc sỡ. Cái ghế Megumi đang ngồi có lưng ghế uốn éo đến thái quá, còn chiếc ghế bành của mẹ tôi thì có bốn chân hình đầu thú.

“Mình đang cố nghĩ xem anh ta có gì không ổn.” Megumi kể tiếp. “Để mình nói cho nghe, một người tuyệt như vậy không có lý do gì phải chịu đựng mấy vụ hẹn hò mai mối đúng không.”

“Cũng không phải chịu đựng gì đâu.” Mẹ tôi phản đối. “Cô nghĩ anh ta cũng đang tự hỏi sao lại may mắn tìm được con đó.”

“Cảm ơn cô!” Megumi cười toe toét. “Anh chàng hấp dẫn lắm. Không phải giống như Gideon

Cross, nhưng cũng coi như đẹp trai.”

“À mà Gideon thế nào rồi?”

Tôi biết mẹ tôi không có hỏi chơi. Bà đã biết là tôi kể với Gideon về chuyện Nathan, và rất khó chịu về chuyện đó. Mẹ cho rằng chuyện xảy ra dưới mái nhà của mình mà bà không biết là vô cùng nhục nhã, và thấy mình có lỗi lớn nhất, dù sự thật hoàn toàn không phải vậy. Lúc đó mẹ không biết là vì tôi giấu. Tôi bị Nathan hăm dọa nên không dám kể với ai. Vậy mà mẹ vẫn lo lắng chuyện Gideon biết. Tôi mong một ngày nào đó bà sẽ hiểu là Gideon cũng như tôi, không trách móc gì bà hết.

“Anh ấy phải làm việc rất nhiều.” Tôi trả lời. “Mẹ biết rồi đó. Từ lúc hai đứa con quen nhau con chiếm khá nhiều thời gian của anh ấy, nên giờ anh ấy phải làm bù.”

“Con xứng đáng được vậy mà.”

Tôi nhấp một ngụm nước lớn để cưỡng lại cái thôi thúc muốn nói với mẹ là bố sắp tới New York. Tôi biết mẹ sẽ trở thành đồng minh của tôi trong việc thuyết phục bố tin vào tình cảm của Gideon đối với tôi, nhưng nếu vì vậy mà nói ra chuyện ông tới đây thì thật là ích kỷ. Tôi không biết mẹ sẽ phản ứng ra sao, nhưng nhiều khả năng bà sẽ bị căng thẳng, mà chuyện đó sẽ khiến mọi người xung quanh phải khổ sở. Vì lý do gì đó không biết, mẹ muốn cắt đứt tất cả mọi liên lạc với bố. Từ lúc đủ lớn để bắt đầu hiểu chuyện, tôi cứ thắc mắc không biết làm cách nào mà mẹ lại xoay sở để có thể tránh không gặp gỡ hay nói với bố một lời nào.

“Hôm qua mẹ thấy hình của Cary bên hông một chiếc xe buýt.”

“Vậy hả mẹ?” Tôi ngồi thẳng dậy. “Ở đâu vậy?”

“Trên đường Broadway. Hình như là quảng cáo quần jeans thì phải.”

“Cháu cũng thấy bảng quảng cáo đó.” Megumi nói. “Thật ra thì cháu cũng không để ý anh ta đang mặc cái gì trên người nữa. Anh chàng nhìn rất khá.”

Nghe tới đó tôi không khỏi mỉm cười. Mẹ tôi rất hay bày tỏ rõ ràng sự ngưỡng mộ đối với đàn ông. Đó cũng là một trong những lý do khiến bọn họ ai cũng thích bà, vì bà làm cho họ hạnh diện. Megumi có vẻ khá thích hợp để gia nhập “câu lạc bộ” này của bà.

“Anh chàng đang bắt đầu được nhớ mặt ra khi đi ra đường rồi đó.” Tôi mừng thầm là lần này lý do không phải vì mấy bài báo lá cải trên mạng mà anh xuất hiện cùng với tôi. Đối với cánh săn tin thì chuyện bạn gái của Gideon Cross sống chung nhà với một nam người mẫu đẹp trai cũng giống như là mỏ vàng vậy.

“Đương nhiên rồi.” Mẹ tôi hơi trách móc. “Không phải trước giờ con luôn tin vậy sao?”

“Con luôn mong như vậy.” Tôi khẳng định. “Nhưng thực tế đáng buồn là người mẫu nam lúc nào cũng có ít việc làm hơn người mẫu nữ.” Dù vậy tôi vẫn cầu mong Cary sẽ có cách vượt qua mọi khó khăn. Nếu không chắc anh sẽ rất khó chấp nhận. Xưa nay anh luôn đầu tư rất nhiều vào ngoại hình của mình, nên sẽ không cho phép mình thất bại. Tận đáy lòng tôi luôn lo sợ một ngày nào đó chính cái nghề nghiệp này sẽ trở thành một nỗi ám ảnh mà cả anh và tôi đều không chịu đựng nổi.

Mẹ tôi nhã nhặn nhấp một hớp nước khoáng. Dù đặc sản của quán là thức uống pha từ ca cao, bà vẫn cẩn thận không vượt quá tiêu chuẩn ca-lo-ri tiêu thụ cho một bữa ăn. Tôi thì cầu thả hơn, gọi phần súp với bánh mì kẹp, cả một món tráng miệng mà sẽ khiến tôi phải chạy bộ thêm một tiếng đồng hồ nữa so với bình thường. Tôi tự nhủ mình đang tới tháng, tức là thời kỳ mà tôi cho là được ăn sô cô la thoải mái, nên được phép hưởng thụ một chút.

“Vậy cháu có định gặp anh chàng đó lần nữa không?” Mẹ tôi mỉm cười quay qua Megumi.

“Cháu hy vọng vậy.”

“Cung ơi, mấy chuyện đó đừng có phó thác cho may rủi.”

Tôi ngồi tựa hẳn ra ghế khi bà bắt đầu giảng giải về kinh nghiệm đối phó với đàn ông. Mẹ tôi tuyệt đối tin tưởng là mỗi người phụ nữ đều xứng đáng được một người đàn ông giàu có say mê, và đây là lần đầu tiên trong đời bà không còn tìm mọi cách mai mối cho tôi. Dù rất lo lắng khi giới thiệu Gideon với bố, tôi chưa bao giờ mấy may nghĩ ngợi tới phản ứng của mẹ về chuyện Gideon. Vì hai lý do khác nhau, tôi và mẹ đều nghĩ anh là người tình lý tưởng cho tôi.

“Mẹ bồ tuyệt quá.” Megumi nói khi bà đi vô toilet để sửa sang lại trước khi ra về. “Mà hên là bồ cũng đẹp y như mẹ bồ nhé, chứ mình nghĩ con gái mà có mẹ đẹp hơn chắc bực bội lắm ha.”

Tôi cười lớn. “Mai mốt mình sẽ rủ bồ đi chung tiếp. Bồ với mẹ mình hợp nhau đó.”

“Vậy thì thích quá.”

Tới giờ về, tôi nhìn ra Clancy với chiếc xe ngoài lề đường, tự nhiên muốn đi bộ để tiêu bớt bữa ăn trưa khổng lồ vừa rồi. “Con muốn đi bộ.” Tôi nói với mẹ và Megumi. “Hôm nay con ăn nhiều quá, hai người cứ đi xe đi nha.”

“Mình đi với bồ.” Megumi nói. “Trời hơi nóng, nhưng mình vẫn muốn có không khí trong lành một chút. Máy lạnh trong văn phòng làm da mình khô hết rồi.”

“Mẹ cũng đi chung luôn.”

Tôi nhìn đôi giày cao gót của mẹ đầy nghi ngờ. Mà thật ra lúc nào bà cũng mang giày cao gót mà. Đối với bà đi bộ trên hai gót giày nhọn chắc cũng không khác gì tôi đi giày đế bằng.

Chúng tôi đi bộ về Crossfire theo đúng tốc độ “chuẩn” của Manhattan, tức là nhanh và đều. Dù phải liên tục tránh người đi ngược chiều, nhưng có mẹ tôi đi trước thì chuyện đó tự nhiên dễ như không. Tất cả đàn ông đều tự động dạt ra hai bên nhường đường, xong ngoái nhìn theo bà ngưỡng mộ. Trong bộ đầm xanh lơ đơn giản mà gợi cảm, bà như cơn gió mát thổi qua buổi trưa oi bức.

Chúng tôi vừa queo qua khúc quanh trước khi tới Crossfire thì mẹ tôi bỗng khựng lại đột ngột làm tôi và Megumi đâm sầm vào lưng bà. Như vấp phải cái gì, mẹ lão đảo ngã chúi ra phía trước, may mà tôi vừa kịp giữ khuỷu tay đỡ bà khỏi té.

Tôi nhìn xuống đất coi bà vấp trúng cái gì, nhưng trên mặt đường trống trơn. Lúc ngược lên, tôi thấy bà đang bàng hoàng nhìn về hướng Crossfire.

“Chúa ơi, mẹ!” Tôi kéo mẹ ra khỏi dòng người đang đi. “Mặt mẹ trắng bệch ra vậy? Mẹ say nắng hả? Có chóng mặt không?”

“Cái gì?” Mẹ tôi đưa tay lên cổ, hai mắt vẫn mở to nhìn chăm chăm về hướng đó.

Tôi cố nhìn theo ánh mắt bà để xem đó là cái gì.

“Cô đang nhìn cái gì vậy?” Megumi hỏi, cũng nhú mào nhìn theo xuống phố.

“Thưa bà Stanton.” Clancy đã ra khỏi xe chạy tới. Nãy giờ anh vẫn lái xe cách chúng tôi một khoảng an toàn. “Bà có sao không?”

“Cậu có nhìn thấy...?” Mẹ lên tiếng hỏi, nhìn sang Clancy.

“Thấy cái gì hả?” Tôi lo lắng hỏi. Cái cách Clancy đưa ánh mắt chuyên nghiệp và rất tập trung nhìn dọc con phố khiến tôi hơi lạnh sống lưng.

“Để tôi đưa mọi người về.” Clancy nói nhỏ.

Thật ra chỉ còn qua đường nữa thôi là tới cửa chính của tòa nhà, nhưng giọng nói quả quyết của Clancy khiến không ai dám cãi. Cả ba leo lên xe, mẹ tôi ngồi ghế trước.

“Chuyện hồi nãy là sao vậy?” Khi hai đứa đã vô tới sảnh tòa nhà, Megumi hỏi. “Mẹ bồ giống

như mới gặp ma hay sao đó.”

“Mình cũng chả hiểu nữa.” Tự nhiên tôi thấy như muốn bệnh.

Rõ ràng có thứ gì đó đã làm mẹ tôi kinh sợ. Ngày nào chưa tìm ra nguyên nhân thì ngày đó tôi sẽ không dễ yên.

Chương 7

Lưng tôi đập mạnh xuống sàn, hai buồng phổi đau nhói. Toàn thân tê buốt, tôi chớp mắt nhìn lên trần nhà, cố lấy lại hơi thở.

Gương mặt Parker Smith hiện ra. “Em đang phí thời gian của anh đó. Nếu đã đi tập thì phải tập trung. Tập trung tuyệt đối chứ không được để tâm trí ở tận đâu đâu nữa.”

Tôi nắm tay để anh đỡ đứng dậy. Xung quanh là hơn chục học viên khác của Parker đang hăng say với môn Krav Maga. Căn phòng tập ở Brooklyn cực kỳ nhộn nhịp với bao nhiêu là âm thanh và hoạt động liên tục.

Anh nói đúng. Tôi vẫn còn mãi nghĩ ngợi về thái độ kỳ lạ của mẹ tôi lúc về tới Crossfire trưa nay.

“Em xin lỗi.” Tôi nói nhỏ. “Em đang nghĩ tới chuyện khác.”

Nhanh như chớp, Parker lao tới chạm vào gối, và vai tôi. “Bộ em tưởng đối thủ của em sẽ chờ em chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tấn công hả?”

Tôi cúi người né, tự ép mình phải tập trung. Parker cũng né, ánh mắt cực kỳ cảnh giác. Cái đầu trọc và nước da màu cà phê sữa sáng bóng dưới ánh đèn huỳnh quang. Phòng tập này vốn là một nhà kho cũ bị bỏ hoang do khủng hoảng kinh tế, cũng một phần bởi địa điểm không tốt. Đó là lý do mẹ và dượng tôi lo lắng đến nỗi cho Clancy đưa đón mỗi lần tôi đi tập. Khu vực này hiện đang có vài dự án tái định cư. Tôi nghĩ đó là dấu hiệu tốt, nhưng mẹ và dượng lại nói như thể tình hình khu này sẽ càng phức tạp hơn.

Tôi chặn được lần tấn công tiếp theo của Parker, rồi phản đòn rất nhanh và mạnh. Tôi cố dẹp hết mọi suy nghĩ ra khỏi đầu cho tới khi về đến nhà.

Khoảng một tiếng sau khi Gideon về, tôi đang trong bồn tắm nước nóng với một lô nến thơm mùi vani xung quanh. Dù tóc vẫn còn ướt cho thấy anh vừa tắm xong ở phòng tập, anh vẫn chui vô bồn với tôi. Lúc anh cởi quần áo, tôi nhìn không chớp mắt.

©S.T.E.N.T

Gideon bước vô bồn tắm, ngồi xuống sau lưng tôi, kẹp tôi vô giữa hai chân. Anh choàng tay ôm rồi nhấc tôi lên đặt lên đùi.

“Dựa đi cưng.” Anh thì thầm. “Anh cần cảm thấy em.”

Tôi sung sướng chìm vào vòng tay anh, da thịt cứ thế mềm ra, mong mỏi được anh chạm tới. Tôi khao khát những giây phút này khi cảm xúc mãnh liệt đưa hai đứa tách biệt khỏi thế giới xung quanh. Cũng là những khoảnh khắc tôi cảm nhận được tình yêu không nói thành lời của anh.

“Em lại bị bầm dập hả?” Anh áp má sát lên mặt tôi.

“Ừ, tại em không tập trung gì hết.”

“Nhớ anh hả?” Mũi anh cọ trên vành tai.

“Được vậy cũng đỡ.”

Anh im bật, rồi đổi thái độ. “Nói anh nghe coi em bận tâm vì chuyện gì?”

Tôi thích cái cách anh luôn đoán được tâm trạng của tôi và phản ứng rất phù hợp. Tôi cũng luôn cố gắng làm vậy với anh. Thật sự là để duy trì mối quan hệ giữa hai người vốn đòi hỏi cao về cảm xúc thì sự linh hoạt là rất cần thiết.

Tôi siết chặt tay anh rồi kể chuyện mẹ hồi trưa.

“Em cứ tưởng lúc đó mẹ nhìn thấy bố... Trưa giờ em cứ nghĩ... Anh có hệ thống ghi hình ở khu vực trước tòa nhà mà phải không?”

“Có chứ. Để anh coi thử cho.”

“Tổng cộng chỉ trong vòng mười phút là cùng. Em muốn coi thử coi là cái gì thôi.”

“Rồi, coi như xong.”

Tôi ngửa mặt ra sau trả ơn anh bằng một nụ hôn. “Cảm ơn anh.”

Gideon đặt môi lên vai tôi. “Cưng à, anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì cho em mà.”

“Kể cả kể em nghe về quá khứ của anh hả?” Nói xong tôi lập tức tự trách mình khi cảm thấy anh hơi căng thẳng. “Không phải ngay bây giờ.” Tôi vội vàng nói thêm. “Chỉ cần hứa với em là anh sẽ làm thôi.”

“Ngày mai lên văn phòng ăn trưa với anh đi.”

“Lúc đó thì anh kể hả?”

Gideon thở hắt ra. “Eva à!”

Tôi quay đi, buông tay anh ra, thất vọng vì sự né tránh thường lệ. Vịn lên thành buồng tắm, tôi chuẩn bị bước ra, tránh xa người đàn ông đã khiến tôi tưởng là gần gũi nhất trên đời nhưng hóa ra lại vô cùng xa cách. Ở cạnh anh là tôi lại đau đầu, vì cứ mỗi lần tôi nghĩ mình khá chắc chắn về một thứ gì đó thì ngay vài giây sau lại phải bắt đầu thấy nghi ngờ về chính điều đó. Lần nào cũng như lần nào.

“Em xong rồi.” Tôi lẩm bẩm, thối tắt một ngọn nến. Một làn khói bay lên, mỏng manh và mơ hồ như chính sự thấu hiểu của tôi về người yêu. “Em đi ra đây.”

“Không được.” Tay anh vòng qua ngực giữ tôi lại. Nước chảy tung tóe khắp nơi, hỗn loạn như tâm trạng của tôi lúc này.

“Buông em ra, Gideon.” Tôi nắm cổ tay anh kéo ra.

Anh úp mặt vào cổ tôi, ngoan cố. “Rồi, sẽ tới lúc đó, được không em? Chỉ là... không phải bây giờ.”

Tôi hơi ngơ, cảm thấy một chút thỏa mãn khi đoán trước được câu trả lời của anh.

“Tối này mình đừng nói chuyện đó nữa được không?” Anh thì thầm, vẫn không buông tay. “Đừng cãi nhau nữa, anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi. Mình gọi cái gì về ăn rồi coi tivi, rồi ôm nhau nằm ngủ. Được không em?”

Tôi nhận ra có gì đó không ổn nên quay lại nhìn anh. “Anh bị sao vậy?”

“Anh chỉ muốn ở bên cạnh em thôi.”

Nước mắt chực trào ra vì tôi biết anh vẫn đang giấu tôi rất nhiều chuyện. Hai đứa cứ y như đang dò dẫm đi trong bãi mìn, lúc nào cũng có thể vấp phải những bí mật và những nỗi niềm không thể nói ra.

“Được rồi.”

“Anh muốn được ở bên em mà không phải cãi vã gì hết, Eva à.” Anh vân vê ngón tay trên má tôi. “Cho anh được làm vậy nhé, bây giờ thì hôn anh một cái đi.”

Tôi quay lại, thu mình vào giữa hai chân anh, nâng mặt anh trên tay rồi đặt lên môi anh một nụ hôn. Tôi hôn anh dịu dàng, trùu mển, nâng niu môi anh như đồ dảnh, làm cho hai đứa quên đi hết mọi chuyện rối rắm trước mắt.

“Hôn anh đi.” Gideon thì thảo, tay đỡ lưng, không ngừng vuốt ve tôi. “Hôn bằng cả trái tim đó.”

“Ừ. Lúc nào cũng vậy mà.” Tôi hứa hẹn.

“Cưng ơi!” Anh luồn tay vô mái tóc ướt sũng, giữ tôi lại rồi bắt đầu một nụ hôn điên dại.

Ăn tối xong, Gideon ngồi tựa lưng lên đầu giường, đặt máy tính trên đùi tiếp tục làm việc. Tôi cũng nằm sấp trên giường coi tivi, chân đơng đưa nghịch ngợm.

“Em thuộc hết lời thoại của phim này rồi phải không?” Anh hỏi để kéo tôi ra khỏi cái màn hình tivi đang chiếu phim *Ghostbuster*. Trên người Gideon đang mặc mỗi cái quần đùi màu đen.

Tôi rất thích nhìn thấy anh trong bộ dạng thư thái, thoải mái và gần gũi như vậy. Tôi tự hỏi Corinne đã từng thấy cảnh này chưa. Nếu có, hẳn cô nàng cũng đang vô cùng muốn có lại nó. Tôi biết, bởi chính tôi cũng sẽ rất tuyệt vọng nếu bị tước mất đặc ân này.

“Chắc vậy.” Tôi thú nhận.

“Và em cứ phải đọc to lên mới được hả?”

“Vậy thì có sao không, cục cưng?”

Anh cười thích thú. “Không sao. Em coi bao nhiêu lần rồi?”

“Một triệu triệu lần thôi.” Tôi quay lại chống hai tay hai chân nhòp dậy. “Nữa không?”

Anh nhướn một bên mắt.

“Anh là keymaster^[1] phải không?” Tôi gầm gừ, bò tới gần.

[1] Keymaster: tên một con ma nhập vào một nhân vật trong phim Ghostbuster.

“Em mà nhìn anh kiểu đó thì em muốn anh là ai cũng được.”

Tôi nheo mắt lại, nhìn anh, thở dồn dập. “Anh có muốn nhập vô thân xác này không?”

Anh nhoẻn cười, dẹp máy tính qua một bên. “Lúc nào cũng muốn hết.”

Tôi bò lên vòng tay ôm lấy vai anh, thì thào. “Hôn em đi, hơi kè đánh cắp thân xác.”

“Lời thoại đâu phải vậy đâu. Mà hôm bữa em nói anh là vua hưởng thụ gì mà. Sao giờ thành kẻ ăn cắp thân xác của người khác rồi?”

Tôi bắt đầu chuyển động nghịch ngợm. “Em muốn anh là ai cũng được mà, quên rồi hả?”

Gideon túm lấy người tôi rồi ngả người ra sau. “Vậy giờ em muốn sao?”

“Anh là của em.” Tôi cắn nhẹ lên cổ anh. “Của riêng em thôi.”

Tôi không thở nổi, ráng hét lên nhưng mũi và miệng bị bóp nghẹt. Chỉ một tiếng rên vụt thoát ra ngoài, còn lại bao nhiêu lời kêu cứu hoảng loạn tắt đi trong lồng ngực.

Tránh ra đi, dừng lại, đừng có đụng vô tôi nữa... Chúa ơi, đừng làm vậy nữa mà...

Mẹ đâu rồi? Mẹ ơi...

Tay Nathan bịt chặt miệng làm môi tôi đau nhói. Sức nặng cơ thể hấn đè lên người khiến đầu tôi lún sâu xuống gối. Tôi càng chống cự thì hấn càng hăng tiết, thở hổn hển như con thú, lao tới tìm cách ấn vào trong tôi. Cái quần lót vẫn còn trên người giúp tôi ngăn cơn đau xé da đã phải nếm chịu vô số lần trước đây.

Như thể đọc được ý nghĩ đó, hấn rít lên bên tai tôi. “Bây giờ thì chưa đâu, nhưng rồi mày sẽ biết đau là gì.”

Tôi chết điếng người như bị tạt gáo nước lạnh. Tôi biết giọng nói này.

Gideon. Không!

Tim đập thành thịch hai bên tai, tôi thấy bụng mình quặn thắt, cơn buồn nôn kéo tới dâng lên cuống họng.

Không thể nào diễn tả hết cảm giác bệnh hoạn khi bị chính người mình tin cậy nhất cưỡng bức.

Nỗi sợ hãi xen lẫn với cơn giận dữ dâng trào, trong đầu tôi bỗng vang lên lời Parker khi dạy mấy động tác cơ bản.

Và tôi quyết định tấn công người yêu của mình, người có cơn ác mộng vô tình trùng hợp với ác mộng của tôi theo một cách tồi tệ kinh hoàng nhất. Cả hai đứa đều từng bị lạm dụng tình dục, nhưng trong giấc mơ tôi vẫn là nạn nhân, còn anh lại biến thành thủ phạm, hung hãn trả đũa kẻ đã tấn công mình, quyết tâm khiến hẳn phải nếm chịu những đau đớn nhục nhã mà anh đã trải qua.

Tay tôi bóp lấy yết hầu buộc anh giật lùi ra một chút, thêm một cú thúc gối lên giữa hai chân đẩy anh bật ngửa ra sau. Tôi lăn khỏi giường, rút bịch xuống sàn nhà rồi lồm cồm bò dậy chạy ra cửa.

“Eva!” Gideon thở hổn hển, dường như đã tỉnh hẳn và biết chuyện gì vừa xảy ra. “Chúa ơi, Eva, chờ đã!”

Tôi phóng ra khỏi cửa chạy nhanh vô phòng khách.

Tôi chui vào một góc tối, ngồi xuống cuộn người lại, hóp lấy không khí, khóc nức lên thành tiếng vọng khắp nhà. Tôi cắn răng chui xuống đầu gối khi ánh đèn trong phòng ngủ sáng lên, vẫn ngồi yên không nhúc nhích hay nói năng gì khi Gideon bước ra phòng khách một lúc sau đó.

“Eva ơi? Chúa ơi, em có sao không? Anh có... làm em đau không?”

Bác sĩ Petersen gọi đó là chứng rối loạn tình dục bất thường trong giấc ngủ, một biểu hiện của chấn thương nghiêm trọng về tâm lý mà Gideon từng trải qua. Đối với tôi nó đơn giản là cái địa ngục mà cả hai đứa đang rớt xuống.

Nhìn anh mà tim tôi tan nát. Dáng vẻ tự hào thường trực bị thay bằng vẻ thảm hại, hai vai rụt lại, đầu cúi xuống. Anh đã mặc quần áo, tay xách theo túi đồ, ngừng lại bên quầy bếp. Tôi vừa định mở miệng thì nghe tiếng kim loại rơi xuống mặt đá.

Lần trước tôi đã ngăn không cho anh bỏ đi. Lần này tôi không làm được vậy.

Lần này tôi muốn anh đi.

Tiếng chốt cửa rất khẽ vang lên trong màn đêm yên ắng. Tôi thấy trong lòng mình có gì đó vừa tắt lịm. Nỗi sợ hãi tuôn ra theo nước mắt. Ngay khi anh vừa đi khỏi, nỗi nhớ đã dâng trào. Tôi không muốn anh ở lại, cũng không muốn anh đi.

Tôi không nhớ mình cứ ngồi như vậy bao lâu trước khi đủ sức đứng lên đi ra sa lông. Tôi lơ mơ nhận ra trời vừa hửng sáng khi nghe văng vẳng tiếng điện thoại di động của Cary reo. Không lâu sao, Cary chạy ào ra phòng khách.

“Eva!” Anh lập tức đến bên tôi, ngồi xuống, đặt hai tay lên đầu gối. “Hắn ta điên tới mức nào hả?”

Tôi chớp mắt nhìn anh. “Sao?”

“Cross vừa gọi điện, nói đêm qua anh ta lại gặp ác mộng.”

“Không xảy ra chuyện gì hết.” Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

“Nhìn em giống như đã có chuyện rồi. Nhìn em...”

Tôi nắm tay anh lại khi anh đứng dậy, miệng bật tiếng chửi.

“Em không sao.”

“Khỉ thật, Eva à, anh chưa bao giờ thấy em như vậy. Anh không chịu được.” Rồi Cary ngồi xuống bên cạnh, kéo tôi vào vai anh. “Vậy là quá đủ rồi đó. Cắt đứt với hắn đi.”

“Bây giờ em không thể quyết định được.”

“Chứ em còn chờ gì nữa?” Cary nhìn thẳng vào mắt tôi. “Em định chờ tới khi nó từ một chuyện tình không có kết quả thành một vết thương suốt đời luôn hả?”

“Em mà bỏ anh ấy thì anh ấy chẳng còn ai. Em không thể...”

“Đó đâu phải chuyện của em. Eva à... Trời ơi, em đâu có trách nhiệm phải cứu vớt hắn ta.”

“Nhưng mà... anh không hiểu đâu.” Tôi ôm chầm lấy anh, vùi mặt lên vai anh, òa khóc. “Anh ấy cứu em.”

Khi nhìn thấy chìa khóa Gideon bỏ lại trên quầy bếp, tôi nôn thốc nôn tháo, suýt nữa còn không kịp chạy đến bồn rửa.

Sau khi bao tử đã trống trơn, một cơn đau chột xâm chiếm, khủng khiếp đến mức tôi không đứng nổi. Bám vào mép kệ bếp tôi thở hổn hển, người ướt đầm mồ hôi, òa khóc nức nở, tưởng chừng như mình không thể nào sống được thêm năm phút nữa, đừng nói chi là cả ngày. Nói chỉ là cả đời.

Lần trước khi Gideon trả chìa khóa lại, hai đứa đã chia tay trong bốn ngày. Tôi không khỏi nghĩ rằng lần này biết đâu chừng là chia tay luôn. Tôi đã làm gì vậy hả trời? Sao tôi không giữ anh lại? Sao tôi lại không nói lời nào khi anh đi?

Điện thoại báo có tin nhắn. Tôi vội móc trong túi xách ra, thầm mong đó là Gideon. Sáng giờ anh đã gọi điện cho Cary ba lần rồi, mà vẫn chưa nói gì với tôi.

Khi thấy tên anh hiện trên màn hình, một nỗi đau nhói xen lẫn ngọt ngào xuyên qua ngực tôi.

Hôm nay anh làm việc ở nhà. Angus sẽ chờ ở dưới để đưa em đi làm.

Nỗi sợ hãi làm bụng tôi quặn thắt. Hai đứa vừa có một tuần vô cùng vất vả, nên cũng dễ hiểu nếu anh cảm thấy mệt mỏi. Dù vậy thì một nỗi sợ ngấm ngấm lạnh lẽo vẫn còn cào trong bụng làm tôi nổi da gà.

Tay tôi run run khi bấm phím trả lời. *Vậy tối nay có gặp nhau không?*

Im lặng một lúc lâu, tôi sốt ruột định nhắn thêm một tin nữa thì anh trả lời: *Không chắc đâu. Anh có hẹn với bác sĩ Petersen rồi còn nhiều việc phải làm nữa.*

Tôi nắm chặt cái điện thoại trong tay, phải bấm tới ba lần mới xong dòng chữ để gửi đi. *Em muốn gặp anh.*

Im lặng đáng sợ. Tôi chịu hết nỗi cơn hoảng loạn, nhấc điện thoại bàn lên định gọi thì có tin nhắn tới: *Để anh coi sao.*

Trời ơi... nước mắt lã chã làm tôi không nhìn nổi dòng chữ trên màn hình. Tôi biết anh đã bỏ cuộc rồi. *Đừng bỏ chạy. Em không bỏ cuộc đâu.*

Lại thêm một lần chờ đợi mỏi mòn. *Em nên làm vậy đi.*

Tôi đấu tranh tư tưởng có nên gọi điện xin nghỉ phép hôm nay không. Nhưng rồi tôi quyết định sẽ đi làm. Đã có rất nhiều lần tôi để mình rơi vào cái lối mòn tự hủy hoại bản thân để quên đi những nỗi đau. Dù biết mất Gideon tôi sẽ không sống nổi, nhưng đánh mất bản thân mình thì còn tệ hơn cái chết.

Tôi phải cố mà sống, cố mà vượt qua, từng chút một.

Thế là khi tới giờ đi làm, tôi leo lên chiếc Bentley đang chờ sẵn. Nét mặt lạnh tanh của Angus chỉ làm tôi thêm lo lắng, nên tôi đóng cửa ngăn lại, đưa mình vào chế độ tự vệ để có thể sống sót qua một ngày dài trước mặt.

Cả ngày hôm đó trôi qua khá mập mờ. Tôi làm việc chăm chỉ và tập trung để không phải phát điên, dù thật lòng tâm trí vẫn không thể nào tập trung công việc. Tới giờ nghỉ trưa tôi lại tìm mấy việc lặt vặt để làm vì không nuốt nổi thứ gì, cũng không muốn nói chuyện với ai. Chiều đó suýt nữa tôi đã bỏ lớp Krav Maga, nhưng rồi cũng cố lết đi tập và ráng tập trung như lúc ở công ty. Tôi không cho phép mình dừng lại, dù cho con đường phía trước chưa chắc gì tôi đã vượt qua nổi.

“Tốt hơn rồi đó.” Lúc giải lao Parker nói. “Em vẫn chưa tập trung, nhưng đỡ hơn hôm qua rồi.”

Tôi gật đầu rồi lấy khăn lau mồ hôi. Lúc đầu tôi quyết định tập với Parker là chỉ để rèn luyện thêm thể lực ngoài việc tập thể dục ra thôi, nhưng những gì xảy ra đêm qua cho thấy khả năng tự vệ là thứ vô cùng quan trọng.

Hình xăm trên bắp tay Parker nhấp nhô khi anh giơ chai nước lên uống. Vì thuận tay trái, nên động tác đó cũng làm chiếc nhẫn cưới màu vàng trên ngón tay áp út sáng lên dưới ánh đèn. Tôi sực nhớ, nhìn xuống cái nhẫn của mình. Tôi nhớ khi Gideon tặng tôi chiếc nhẫn này, anh nói mấy chữ X nạm kim cương bao xung quanh sợi dây bằng vàng giống như anh đang bảo bọc cho tôi. Tôi tự hỏi giờ đây anh có còn nghĩ như vậy nữa không. Không biết anh có còn muốn cố gắng tiếp tục chuyện của hai đứa nữa hay không. Về phần tôi, thề có Chúa là tôi chưa hề đổi ý.

“Sẵn sàng chưa?” Parker vút chai nước vào sọt rác.

“Nhào vô đi.”

Anh cười. “Có thể chứ.”

Parker là ông thầy nghiêm khắc, nhưng có thể nói bản thân tôi cũng cố gắng rất nhiều. Tôi để hết tâm trí vào bài tập, tìm cách xả mọi ưu phiền căng thẳng qua từng động tác. Mỗi lần tấn công được một đòn là tôi lại củng cố thêm quyết tâm tiếp tục chiến đấu cho tình yêu nhiều trắc trở của mình. Tôi sẵn sàng cố gắng nhiều hơn nữa, sẵn sàng trở thành một chỗ dựa cho Gideon

để hai đứa có thể vượt qua mọi khó khăn. Và tôi sẽ nói cho anh biết điều đó, dù anh có muốn nghe hay không đi nữa.

Hết một tiếng đồng hồ, tôi tắm rửa, chào tạm biệt mọi người rồi bước ra bên ngoài trong không khí buổi tối vẫn còn hơi oi bức. Clancy đã đánh xe tới, đang đứng tựa vô mũi xe với dáng điệu cảnh giác mà nhìn sơ qua ai cũng nhận ra là của vệ sĩ chuyên nghiệp. Dù trời rất nóng anh vẫn mặc áo khoác để che vũ khí đeo bên sườn.

“Tập tành ổn không?” Anh đứng thẳng người dậy mở cửa cho tôi. Từ khi biết Clancy tới giờ, mái tóc vàng thẫm của anh luôn cắt húi cua kiểu quân đội, cái kiểu tóc càng làm anh mang một vẻ u sầu khó tả.

“Vẫn đang học thôi.” Tôi ngồi vô băng sau, kêu Clancy chở tôi về chỗ của Gideon. Tôi có chìa khóa nên tự mở cửa vô được.

Trên đường đi tôi thắc mắc không biết hôm nay Gideon có tới chỗ bác sĩ Petersen như đã hẹn không. Anh đồng ý đi trị liệu là vì tôi, nên nếu tôi không còn quan trọng nữa thì biết đâu anh thấy không có lý do gì để tiếp tục việc đó.

Tôi bước vào gian sảnh sang trọng nền nã của tòa nhà, tới bên quầy lễ tân đăng ký. Lúc vô tới thang máy riêng tôi mới bắt đầu thấy lo. Cách đây ít lâu Gideon đã đưa tên tôi vào danh sách khách được ra vô thoải mái, một việc làm có ý nghĩa rất đặc biệt với cả hai đứa bởi căn hộ này là một nơi trú ẩn thiêng liêng của anh mà rất ít người được lui tới. Tôi là người tình duy nhất từng qua đêm ở đây, và cũng là người duy nhất, ngoài những người phục vụ phòng, có chìa khóa riêng. Mới hôm qua đây tôi vẫn còn yên tâm là mình sẽ được chào đón, còn bây giờ...

Bước vào gian sảnh lát đá cẩm thạch trắng đen như bàn cờ được trang trí bằng rất nhiều hoa loa kèn trắng, tôi hít một hơi dài trước khi mở cửa, chuẩn bị tinh thần vì không biết sẽ nhìn thấy anh đang làm gì. Lần trước khi anh làm vậy với tôi trong cơn ác mộng, anh đã hoàn toàn suy sụp, nên giờ đây tôi không khỏi sợ hãi khi nghĩ tới tâm trạng của anh. Tôi lo sợ chứng rối loạn trong giấc ngủ này sẽ khiến hai đứa mất nhau.

Nhưng vừa vào tôi đã biết anh không có ở nhà. Căn nhà thiếu mất hơi ấm nồng nàn quen thuộc của anh.

Đèn tự động bật sáng khi tôi bước vào gian phòng khách sang trọng, cố dặn mình cứ tự nhiên như ở nhà. Tôi đi tới cuối hành lang nơi có căn phòng của mình, đứng lại trên ngưỡng cửa một chút để làm quen với cảm giác kỳ lạ khi nhìn thấy bản sao của phòng ngủ bên nhà tôi. Dù giống một cách khó hiểu, từ màu tường cho đến đồ nội thất và tấm trải giường hay màn cửa, nhưng không hiểu sao nó vẫn khiến tôi thấy sợ sệt kỳ lạ.

Gideon làm căn phòng này như một nơi trú ẩn để tôi có thể trốn vào mỗi khi muốn ở một

mình. Theo một cách nào đó thì lúc này tôi cũng đang chạy trốn, nên quyết định dùng căn phòng này thay vì phòng ngủ của anh.

Tôi để đồ trên giường rồi đi tắm, xong mặc cái áo thun của Cross Industries mà Gideon để sẵn trong tủ. Tôi ráng không nghĩ tới chuyện anh đang làm gì mà vẫn chưa về nhà, ra phòng khách mở tivi lên rồi rót một ly rượu vang. Vừa lúc đó thì điện thoại di động reo.

“Alô?” Cuộc gọi tới từ một số máy lạ.

“Eva hả? Shawna đây nè.”

“À, chào Shawna.” Tôi cố không tỏ ra thất vọng.

“Mình gọi cho bồ giờ này có trễ quá không?”

Tôi nhìn đồng hồ thấy đã gần chín giờ, lòng vừa lo vừa tức. Anh đang ở đâu sao vẫn chưa về? “Không sao đâu mình chỉ đang coi tivi thôi.”

“Xin lỗi nha tối hôm qua mình không nghe cuộc gọi của bồ được. Mình biết là cũng hơi gấp, nhưng bồ có muốn đi coi buổi biểu diễn của nhóm Six-Ninths thứ Sáu này không?”

“Buổi biểu diễn của ai?”

“Six-Ninths. Bồ không biết hả. Mình theo dõi lâu rồi nên được ưu tiên mua vé trước. Vấn đề là bạn bè mình ai cũng thích hip hop với nhạc trữ tình hết, bồ là... hy vọng cuối cùng của mình đó, mình mong là bồ thích nhạc alternative rock.”

“Mình thích alternative rock mà.” Điện thoại tôi báo đang có cuộc gọi đến. Khi thấy tên Cary, tôi chuyển cuộc gọi vô hộp thư thoại vì biết mình có thể gọi lại cho anh ngay.

“Sao mình đoán tài thế không biết?” Shawna cười sung sướng. “Mình có bốn vé nè, bồ rủ thêm ai cũng được. Gặp nhau lúc sáu giờ rồi kiếm gì ăn nhé? Chín giờ buổi biểu diễn mới bắt đầu.”

Gideon bước vô ngay khi tôi vừa trả lời Shawna. “Hẹn như vậy nha.”

Anh đứng lại sau cánh cửa, một tay cầm áo khoác, tay kia cầm cặp da, nút áo sơ mi bật tung. Anh vẫn giấu mình sau cái mặt nạ, tuyệt nhiên không để lộ chút cảm xúc nào khi thấy tôi đang ngồi trên ghế sofa của anh, mặc áo của anh, uống rượu của anh và coi tivi của anh. Anh nhìn tôi từ đầu tới chân, nhưng đôi mắt đẹp vẫn lạnh như băng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình kì cục và vô duyên gì đâu.

“Mình sẽ báo lại với bồ vụ cái vé thứ hai nhé.” Tôi nói với Shawna rồi từ từ đứng dậy cho đỡ đường đột. “Cảm ơn bồ đã nghĩ tới mình.”

“Mình rất vui vì bồ chịu đi. Chắc chắn tại mình sẽ có một buổi tối rất vui.”

Tôi hứa với Shawna ngày hôm sau sẽ gọi lại rồi cúp máy. Trong lúc đó thì Gideon đã đặt cái cặp xuống, thả áo khoác lên thành ghế bên cạnh bàn nước.

“Em tới đây bao lâu rồi?” Anh hỏi, tay nói cái cà vạt ra.

Tôi đứng đó, hai tay toát mồ hôi khi nghĩ có khi sắp bị anh đuổi ra khỏi nhà. “Chưa lâu lắm.”

“Ăn gì chưa?”

Tôi lắc đầu. Cả ngày nay tôi không ăn được gì, nhờ buổi trưa uống một ly sinh tố protein nên mới đi tập với Parker nổi.

“Vậy gọi gì ăn đi.” Anh đi ngang qua tôi vô hành lang. “Thực đơn mấy quán giao đồ ăn tận nhà để trong ngăn kéo bên tủ lạnh đó. Anh đi tắm cái đã.”

“Anh có ăn không?” Tôi hỏi với theo.

Gideon không quay lại. “Có. Anh cũng chưa ăn gì hết.”

Cuối cùng, tôi vừa quyết định chọn bánh mì tươi với súp cà chua thì điện thoại reo lần nữa.

“Cary hả?” Tôi nhắc máy, ước gì mình đang ở nhà với anh để khỏi phải đối mặt với cuộc chia tay sắp diễn ra.

“Ừ, hồi nãy Cross có qua đây tìm em đó, anh đuổi hắn ta đi rồi.”

“Cary ới.” Tôi thở dài. Không trách Cary được, đổi ngược là tôi thì tôi cũng làm vậy. “Cảm ơn anh báo cho em biết nhé.”

“Em đang ở đâu?”

“Em ở nhà Gideon đợi anh ấy nãy giờ. Anh ấy vừa về tới. Chắc em sẽ về nhà sớm thôi.”

“Chuẩn bị cho hắn một trận hả?”

“Chắc người bị cho một trận là em thì có.”

Cary thở hắt ra. “Anh biết em chưa sẵn sàng cho chuyện này, nhưng như vậy là cách giải quyết tốt nhất. Em nên gọi cho bác sĩ Travis càng sớm càng tốt, ông ấy sẽ giúp em nhìn rõ vấn đề hơn đó.”

Tôi nuốt cục nghẹn trong cổ họng. “Em... ừ, có lẽ vậy.”

“Em ổn không?”

“Em muốn ít ra cũng chia tay trong danh dự, mặt đối mặt với nhau.”

Cái điện thoại bị giật khỏi tay tôi.

Gideon nhìn tôi khi nói tiếp, “tạm biệt, Cary,” rồi tắt nguồn điện thoại, bỏ lên bàn. Anh mặc cái quần lưng xệ màu đen, tóc vẫn còn ướt. Nhìn thấy anh tôi chột đau nhói lòng khi nghĩ đến tất cả những gì mình sắp sửa mất - những khát khao thèm muốn đến nghẹt thở, cảm giác gần gũi dễ chịu, hay cái cảm giác mọi cố gắng đều xứng đáng bởi một mục đích lớn lao nhưng mong manh dễ vỡ...

“Em hẹn gì với ai đó?”

“Hả? À, là Shawna, em dâu của Mark. Cô ấy có vé xem ca nhạc tối thứ Sáu.”

“Em chọn được món ăn chưa?”

Tôi gật đầu, tay mân mê mép cái áo thun dài tới đùi, tự nhiên thấy ngượng ngịu.

“Rót cho anh một ly gì mà em đang uống đi.” Anh vờ qua người tôi cầm cái thực đơn lên. “Để anh gọi. Em ăn gì?”

Tôi thở phào khi đi qua tủ để ly. “Súp với bánh mì giòn.”

Khi mở nút chai rượu lúc này khui uống dở, tôi nghe anh gọi đồ ăn bằng giọng nói gay gắt mà tôi đã yêu từ lần đầu tiên được nghe. Lúc anh gọi súp cà chua với mì gà, tôi nghe ngực mình thắt lại, không ngờ anh không cần hỏi cụ thể mà vẫn biết tôi muốn ăn cái gì. Đây chính là một trong những điều may mắn khiến tôi cảm thấy định mệnh của hai đứa là phải ở bên nhau, nếu có thể vượt qua được con đường chông gai này.

Tôi đưa anh ly rượu vừa rót, nhìn anh uống một hớp. Gideon có vẻ mệt, không biết đêm qua anh có thức trắng giống tôi không.

Anh hạ ly xuống, liếm chút rượu còn dính trên môi. “Anh có qua nhà tìm em. Chắc Cary nói với em rồi chứ gì.”

Tôi đưa tay xoa ngực đang đau nhói. “Em xin lỗi vì ăn mặc như vậy. Khỉ thật, em không tính toán kỹ lắm.”

Anh tựa người lên kệ bếp, bắt chéo chân. “Nói tiếp đi.”

“Em tưởng anh có ở nhà. Mà đáng lẽ em nên gọi điện thoại trước. Lúc tới thấy anh chưa về đáng lẽ em nên đợi lúc khác quay lại chứ không nên tự tiện như vậy.” Mắt tôi cay xè. “Em rối quá, không biết phải làm sao nữa.”

Anh hít một hơi dài làm ngực căng phồng. “Nếu em đang chờ anh nói lời chia tay thì em không cần chờ nữa đâu.”

Tôi vịn tay lên thành kệ cho khỏi té. *Vậy thôi ư? Hết rồi sao?*

“Anh không làm vậy được.” Anh nói dứt khoát. “Thậm chí anh sẽ không cho em bỏ anh đâu, nếu đó là lý do em tới đây.”

Cái gì? Tôi nhăn mặt. “Anh bỏ chìa khóa lại nhà em mà.”

“Giờ anh muốn lấy lại.”

“Gideon!” Tôi nhắm mắt lại cho hai hàng nước chảy ra. “Anh là đồ khốn.”

Tôi quay lưng bỏ vô phòng của mình, bước đi nhanh và hơi loạng choạng dù mới chỉ uống rất ít rượu.

Chưa kịp tới cửa phòng thì tôi đã bị Gideon nắm tay kéo lại.

Anh ghé sát tai tôi, nói cộc lốc. “Anh sẽ không theo em vô đó. Nhưng anh muốn em ở lại đây nói chuyện với anh, hay ít ra là nghe anh nói. Dù gì em cũng bỏ công tới đây rồi.”

“Em muốn đi lấy một thứ.” Cổ tôi nghẹn lại, khó khăn lắm mới nói được mấy chữ đó.

Anh buông tay ra, tôi vội đi vô phòng tìm túi xách, rồi quay mặt lại nhìn anh. “Lúc anh bỏ cái chìa khóa lại anh có muốn chia tay không?”

Gideon đứng ở ngưỡng cửa, hai tay giơ cao, siết chặt lấy cái khung cửa như thể đang cố kéo

mình lại không cho đi theo tôi vô phòng. Tư thế đó làm cơ thể anh hiện ra tuyệt vời, với cơ bắp hoàn hảo, dải dây rút ở lưng quần ôm sát xương hông. Tôi thèm muốn anh trong từng hơi thở.

“Lúc đó anh không có nghĩ xa như vậy.” Anh thừa nhận. “Anh chỉ muốn em cảm thấy an toàn thôi.”

Tay tôi nắm chặt lại. “Anh đã xé nát tim em đó, Gideon. Anh không biết khi thấy cái chìa khóa nằm lại, em đã đau đớn đến mức nào đâu.”

Anh nhắm nghiền mắt, đầu cúi thấp. “Anh không có suy nghĩ kỹ, anh cứ tưởng làm vậy là đúng...”

“Dẹp cái sự hào hiệp đó đi. Đừng bao giờ làm như vậy nữa.” Giọng tôi hơi lạc đi. “Em chỉ nói với anh một lần này thôi, anh nhớ cho kỹ, nếu anh còn trả lại em cái chìa khóa đó nữa là coi như mình chia tay nhau luôn. Không bao giờ em quay lại nữa. Anh hiểu không?”

“Anh hiểu. Anh chỉ không biết em có hiểu không thôi.”

Hơi thở run run, tôi bước tới gần anh. “Đưa tay ra đây.”

Anh hạ tay phải xuống, chìa về phía tôi.

“Hồi trước là anh tự lấy chìa khóa chứ em chưa bao giờ đưa cho anh hết.” Tôi ép hai bàn tay lên tay anh, đặt món quà vào đó. “Bây giờ em cho anh chìa khóa vô nhà em.”

Tôi buông tay, bước lùi ra một chút khi anh nhìn xuống cái chìa khóa có gắn cái móc hình chữ X sáng bóng. Đó là cách tốt nhất để chứng tỏ nó là của anh, được tôi trao cho anh một cách tự nguyện.

Gideon siết chặt món quà trong tay. Sau một lúc lâu, anh ngược lên nhìn tôi, nước mắt chảy dài trên gương mặt.

“Ôi, không...” Tim tôi như vỡ vụn đau đớn. Tôi ôm lấy mặt anh, ngón tay chùi mấy giọt nước trên gò má. “Đừng mà...”

Gideon nhắc tôi lên, ấn lên môi một nụ hôn. “Anh không thể xa em được.”

“Suyt!”

“Anh sẽ làm em tổn thương. Mà anh đã làm rồi còn gì nữa. Em không đáng bị như vậy...”

“Anh đừng nói nữa.” Tôi quắp hai chân lại, ôm chặt lấy người anh.

“Cary có kể anh nghe hôm đó em nhìn như thế nào...” Cả người anh run bần bật. “Em không hiểu hết những gì anh đã gây ra cho em đâu. Anh sẽ hủy hoại em mất, Eva à.”

“Không phải vậy.”

Anh từ từ khuyu xuống sàn, vẫn ghì chặt lấy tôi. “Anh đã đẩy em vào hoàn cảnh này. Bây giờ thì em không chịu thừa nhận thôi, nhưng từ đầu em đã biết rồi mà. Em đã biết trước anh sẽ gây ra những gì cho em, vậy mà anh lại còn không thể buông tha cho em được nữa chứ.”

“Em sẽ không đi đâu hết. Anh đã khiến em mạnh mẽ hơn lên. Anh cho em một động lực để cố gắng nhiều hơn nữa.”

“Chúa ơi.” Đôi mắt u ám, anh ngồi bệt xuống sàn, duỗi thẳng chân ra, ôm tôi sát vào người. “Tội mình bế tắc quá. Anh càng tìm cách giải quyết thì lại càng sai thêm. Cứ như vậy hoài mình sẽ hành hạ nhau tới chết mất.”

“Anh im đi, đừng nói mấy chuyện bi quan đó nữa. Anh gặp bác sĩ Petersen chưa?”

Gideon ngửa ra sau dựa đầu lên tường, nhắm mắt lại. “Rồi. Khỉ thật.”

“Anh có kể chuyện tối hôm qua không?”

“Có.” Anh nghiêng rặng. “Ông ta vẫn nói giống y như lần trước, là tội mình lún sâu quá, chỉ càng làm cả hai thêm khổ sở thôi. Ông ta khuyên mình nên hẹn hò lành mạnh hơn, ngủ riêng một thời gian, giao du với những người khác thay vì lúc nào cũng đi chung với nhau.”

Tôi nghĩ như vậy đúng là sẽ tốt hơn cho cả hai đứa, để cuộc sống và tinh thần cân bằng hơn. “Em hy vọng ông ấy còn có lựa chọn khác cho mình.”

Gideon mở mắt ra nhìn tôi đang nhăn nhó. “Anh cũng nói y vậy, giống lần trước.”

“Tội mình có vấn đề thì đã sao. Cặp nào quen nhau mà chả có vấn đề.”

Anh khịt mũi.

“Thật mà.” Tôi khẳng khẳng.

“Mình sẽ ngủ riêng nhé. Anh phải ráng hết sức mới làm được đó.”

“Ngủ khác giường thôi hay khác nhà luôn?”

“Khác giường thôi. Vậy là quá sức chịu đựng của anh rồi.”

“Được thôi.” Tôi thở dài, tựa đầu lên vai anh, thầm biết ơn vì hai đứa vẫn còn ở bên cạnh nhau. “Vậy thì em tạm thời chấp nhận được.”

Gideon nuốt nước bọt khó nhọc. “Lúc anh về thấy em trong phòng khách...” Tay anh siết chặt quanh người tôi. “Chúa ơi, Eva, khi Cary nói em không có ở bên nhà anh tưởng anh ta nói xạo vì em không muốn gặp anh chứ. Anh còn nghĩ biết đâu em đã đi chơi với người khác.”

“Anh không dễ quên vậy đâu, Gideon à.” Thật lòng thì tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ quên được anh. Anh là một phần máu thịt của tôi rồi. Tôi ngược lên nhìn anh.

Anh áp cái chìa khóa lên ngực trái. “Cảm ơn em.”

“Đừng bỏ nó lại nữa nhé.” Tôi nhắc.

“Em đừng có hối hận vì đã cho anh nhé.” Anh áp trán lên trán tôi, hơi thở ấm áp phả vào mặt. Hình như anh có thì thầm điều gì đó mà tôi không nghe rõ.

Cũng chả sao. Tôi đang ở bên anh. Sau một ngày dài như ngày hôm nay thì không còn thứ gì trên đời này quan trọng hơn điều đó nữa.

Chương 8

Tôi vẫn còn trong giấc mơ lửng lơ khi cửa phòng bật mở, nhưng ngay sau đó tỉnh ngủ hẳn vì mùi cà phê thơm lừng. Tôi duỗi người, không mở mắt vội để thêm phần háo hức.

Gideon ngồi xuống mép giường, đưa tay ân cần vuốt má tôi. “Em ngủ ngon không?”

“Em nhớ anh quá. Cà phê anh pha cho em hả?”

“Nếu em ngoan thì cho.”

Tôi mở mắt. “Nhưng anh thích em hư mà.”

Nụ cười của anh làm đầu óc tôi váng vất. Gideon đã thay đồ đi làm, một bộ vét gọi cảm muốn chết. Nhìn anh tươi tỉnh hơn hẳn tối hôm qua. “Anh chỉ thích em hư với anh thôi. Nói anh nghe coi vụ ca nhạc thứ sáu này là sao.”

“Em chỉ biết là buổi diễn của một nhóm nhạc tên Six-Ninths thôi. Anh có muốn đi không?”

“Vấn đề không phải là anh muốn đi hay không. Nếu em đi thì anh đi theo, vậy thôi.”

Tôi nhướn mày. “Vậy thôi hả? Vậy nếu em không rủ anh thì sao?”

Anh nắm tay tôi, nhẹ nhàng xoay xoay cái nhẫn của anh tặng. “Thì em cũng không đi được chứ sao.”

“Cái gì?” Tôi vuốt tóc, ngồi dậy khi thấy mặt anh có vẻ cương quyết. “Đưa em ly cà phê đi, em muốn tỉnh táo để cho anh một trận.”

Gideon cười, đưa tôi cái ly.

“Đừng có mà cười.” Tôi nghiêm giọng. “Em rất bực mỗi lần anh nói là em không được đi chỗ này chỗ nọ.”

“Anh chỉ đang nói tới buổi biểu diễn nhạc rock này thôi. Mà anh đâu có nói là em không được đi, anh chỉ nói em không được đi mà không có anh thôi mà. Anh xin lỗi nếu làm em bực mình, nhưng anh không đổi ý đâu.”

“Ai nói là nhạc rock? Biết đâu nhạc cổ điển, hay pop, hay celtic thì sao?”

“Nhóm Six-Ninths này có ký hợp đồng với Vidal Records.”

“À,” hãng ghi âm Vidal Records do cha dượng của Gideon, Christopher Vidal Cha, điều hành, nhưng anh có cổ phần lớn trong đó. Tôi cứ thắc mắc không hiểu làm cách nào mà anh có thể thôn tính cả tài sản của cha dượng mình. Tôi đoán đó chính là lý do vì sao mà cậu em cùng mẹ khác cha với anh, Christopher Con, lại căm ghét anh tận xương tủy.

“Anh có xem qua băng ghi hình mấy buổi diễn trước của họ rồi, anh biết thành phần khán giả và không khí như thế nào. Anh không để em đi tới mấy chỗ như vậy một mình đâu.”

Tôi nhấp một ngụm lớn cà phê. “Em hiểu, nhưng anh không thể ra lệnh cho em như vậy được.”

“Không được hả? Suyt.” Gideon đặt một ngón tay lên môi tôi. “Khoan cái đã. Anh không phải độc tài, nhưng anh có những lo lắng của anh, mà em nên nghe lời anh thì mới sáng suốt.”

Tôi gạt tay anh ra. “Sáng suốt có nghĩa là để cho anh quyết định hết đó hả?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vớ vẩn.”

Anh đứng dậy. “Thôi mình đừng cãi nhau vì chuyện chưa xảy ra nữa. Tóm lại là em rủ anh đi xem ca nhạc với em và anh đã đồng ý. Vậy thôi, có gì to tát đâu.”

Tôi bỏ ly cà phê lên bàn, đá cái mền trên người ra rồi bước xuống giường. “Em phải được có cuộc sống riêng của mình, Gideon à. Nếu em không được là chính em thì hai đứa mình sẽ không lâu dài được đâu.”

“Còn anh cũng phải được là chính anh nữa chứ. Chẳng lẽ chỉ có mình anh phải nhượng bộ thôi sao.”

Câu đó làm tôi giật mình, Anh nói không sai, tôi có quyền yêu cầu anh cho tôi sự riêng tư, nhưng anh cũng có quyền được sống đúng như tính cách của anh chứ. Tôi cần phải nghĩ tới chuyện cũng có những giới hạn sẽ làm anh bất an. “Vậy lỡ nếu em muốn đi chơi riêng với đám bạn gái thì sao?”

Anh ôm mặt tôi bằng cả hai tay rồi đặt một nụ hôn lên trán. “Thì em cứ lấy chiếc limo đi và chỉ tới những chỗ của anh thôi chứ sao.”

“Để anh sai vệ sĩ theo dõi em hả?”

“Bảo vệ chứ không phải theo dõi.” Anh đánh chính, môi lướt qua lông mày tôi. “Bộ chuyện đó khó chịu lắm hả cưng? Em không thể tha thứ cho chuyện anh không muốn rời mắt khỏi em sao?”

“Anh đừng có lật ngược tình thế vậy chứ.”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt cương quyết. “Em phải biết là dù em có đi xe của anh và chơi ở mấy chỗ của anh thì chừng nào em chưa về là chừng đó anh còn lo phát điên lên được. Nếu chuyện đó cũng làm em bực bội thì coi như mình huề nhau phải không?”

Tôi làu bàu. “Sao chuyện vô lý mà anh nói một hồi nghe cũng có vẻ có lý vậy?”

“Tài năng bẩm sinh mà.”

Tôi đặt tay lên cái mũi sần chắc của anh, bóp mạnh. “Em cần thêm cà phê để đối phó với tài năng của anh, cưng à.”

Hầu như đã thành lệ, thứ Tư nào tôi, Mark và Steven cũng đi ăn trưa với nhau. Khi tôi và Mark tới nhà hàng Ý do anh chọn, tôi khá xúc động khi thấy Steven và Shawna đã ngồi chờ sẵn. Quan hệ giữa Mark và tôi rất chuyên nghiệp, nhưng bằng một cách nào đó chúng tôi trở nên khá thân thiết, một điều rất có ý nghĩa đối với tôi.

“Mình ghen tỵ với màu da rám nắng của bồ quá.” Hôm nay nhìn Shawna rất nhẹ nhàng trong quần jeans, áo thun sát tay đính đá và khăn quàng cổ mỏng. “Mình mà phơi nắng là chỉ đỏ lên với có thêm tàn nhang thôi.”

“Nhưng bù lại tóc của bồ mà ra nắng là đẹp phải biết.” Tôi bày tỏ sự ngưỡng mộ mái tóc màu đỏ tím của cô nàng.

Steven luồn tay vô mái tóc có màu y hệt với cô em gái, toét miệng cười. “Muốn quyến rũ thì phải vậy, được cái này mất cái kia mà.”

“Sao anh biết?” Shawna cười lớn, đập lên vai anh trai mình một cú, nhưng không làm Steven nhúc nhích phân nào. Trái ngược với thân hình thanh mảnh của Shawna, Steven rất to lớn vạm vỡ. Tôi nghe Mark nói người yêu của anh rất thường xuyên tham gia trực tiếp vào công việc ở công trường, vì vậy anh có một thể hình khỏe mạnh và đôi tay thô ráp.

Nhờ có đặt chỗ trước nên bọn tôi vào là có bàn ngay. Nhà hàng này tuy nhỏ nhưng khá đẹp, không gian tràn ngập ánh sáng nhờ mấy ô cửa kính trải dài từ trần xuống tới sàn nhà, mùi thức ăn hấp dẫn làm tôi ứa nước bọt.

“Mình mong tới thứ Sáu quá.” Đôi mắt xanh nhạt của Shawna đầy háo hức.

“Phải rồi, nó rủ em chứ không thèm rủ anh trai nó mà.” Steven quay qua tôi nói cộc lốc.

“Đâu có hợp với anh.” Cô nàng đáp. “Anh ghét mấy chỗ đông người mà.”

“Không phải ghét, anh chỉ cần có một chút khoảng cách thôi.”

Shawna trợn mắt. “Thì đâu phải ở đâu anh cũng làm vậy được.”

Nói tới chỗ đông người làm tôi nhớ tới Gideon và lý lẽ của anh về vụ bảo vệ tôi. “Mình rủ

thêm bạn trai mình được không? Có làm bồ mất vui không?”

“Không sao. Anh ta có anh bạn nào muốn đi chung luôn không?”

“Shawna nè.” Mark có vẻ ngạc nhiên và không tán thành. “Chứ còn Doug thì sao?”

“Thì có sao đâu? Em chưa nói hết mà.” Rồi quay qua tôi giải thích. “Doug là bạn trai của mình. Hè này anh ấy dự một khóa học về ẩm thực ở Sicily. Anh chàng là đầu bếp.”

“Hay quá vậy. Mình thích mấy anh chàng biết nấu nướng lắm.”

“Ừ,” Shawna cười, liếc nhìn Mark. “Anh ấy là của quý, mình biết mà. Nên mình định nói nếu bạn trai bồ có bạn muốn đi coi chung thôi chứ không có ý định hẹn hò thì cứ rủ theo.”

Tôi nghĩ ngay tới Cary, cười thầm trong bụng.

Nhưng tối hôm đó khi về tới căn hộ của Gideon sau khi hai đứa đã tập thể dục xong, tôi thay đổi ý định. Nằm trên ghế đọc sách mà mãi vẫn không tập trung được, tôi đành ngồi dậy đi vào phòng làm việc của anh.

Gideon đang lướt tay trên bàn phím, nhúu mày ra chiều căng thẳng. Chỉ có ánh sáng từ màn hình máy tính với từ ngọn đèn nhỏ chiếu vào cái khung tranh treo trên tường, nên phần lớn căn phòng chìm trong bóng tối lơ mờ. Anh ngồi đó, ngực để trần, khắc họa một vẻ đẹp ngệt thở nhưng cũng phảng phất sự cô đơn, chùng mịch và đầy quyền lực. Mỗi khi làm việc, nhìn anh rất cô độc và xa cách. Chỉ đứng từ xa nhìn thôi cũng khiến tôi cảm thấy cô đơn.

Việc hai đứa không thể thân mật được vì tôi đang tới tháng, cộng thêm quyết định ngủ riêng có lý do rất chính đáng của anh, làm tôi cảm thấy bất an. Tôi cũng muốn đeo bám anh, đòi hỏi anh chú ý tới mình.

Lẽ ra tôi không nên khó chịu chuyện anh phải bớt lại thời gian dành cho tôi để làm việc, vì tôi biết anh rất bận rộn. Vậy mà tôi vẫn thấy không yên. Tôi cảm thấy bị bỏ rơi, cảm thấy cần được ve vuốt. Tôi hiểu cảm giác này có nghĩa là tôi đang đi thụt lùi trong quá trình hồi phục của mình, và sẽ dẫn tới những thói quen cũ không hay ho gì. Sự thật đơn giản là, Gideon và tôi chính là thứ vừa tốt đẹp vừa quý giá nhất mà cũng vừa có sức hủy diệt nhất đối với cuộc sống của nhau.

Anh ngược lên, nhìn chăm chú, sự tập trung chuyển từ việc đang làm dở qua tôi.

“Anh có làm em cảm thấy bị bỏ rơi không cưng?” Anh hỏi rồi ngả người ra sau dựa vào thành ghế.

Tôi hơi đỏ mặt. Phải chi anh đừng có lúc nào cũng đọc hết được suy nghĩ của tôi như vậy. “Em xin lỗi vì làm phiền lúc anh đang làm việc.”

“Đúng là em nên đi tìm anh mỗi khi em cần gì đó mà.” Anh đẩy bàn phím vô rồi vỗ nhẹ lên bàn chỗ trước mặt mình, đẩy ghế lùi ra sau. “Lại đây ngồi nè.”

Tôi hớn hở bước qua ngay, không thềm giấu diếm. Tôi ngồi tót lên bàn, cười toe toét khi anh đẩy ghế lại, ngồi giữa hai chân tôi.

Anh vòng tay ôm choàng qua hông tôi. “Anh quên chưa nói với em là anh đang cố làm cho hết việc để cuối tuần này đi chơi với em.”

“VẬY HẢ?” Tôi vuốt tóc anh.

“Anh muốn ở bên cạnh em, hai đứa mình thôi. Với lại anh cần phải gần em thật lâu, có lẽ là suốt cả cuối tuần luôn.” Mắt anh nhắm lại. “Anh nhớ cái cảm giác khi ở trong em quá.”

“Lúc nào anh cũng ở trong em mà.” Tôi thì thầm.

Anh chậm rãi nở nụ cười tinh ranh, rồi mở mắt ra. “Em làm anh... nữa rồi.”

“CÓ CÂU GÌ MỚI HƠN KHÔNG?”

“Cái gì cũng mới hết.”

Tôi nhú mày.

“Mình sẽ nói chuyện đó sau.” Anh nói. “Giờ thì nói anh nghe coi em vô đây tìm anh có chuyện gì?”

Tôi ngập ngừng, trong đầu vẫn còn nghĩ về câu nói bí hiểm vừa rồi của anh.

“Eva nè,” giọng nói kiên quyết của anh làm tôi tập trung trở lại. “Em cần gì?”

“Em cần một người đi chung với Shawna. À, không hẳn là đi cặp. Shawna có bạn trai rồi, nhưng anh ta đang ở nước ngoài. Em chỉ nghĩ nếu có bốn người sẽ đồng đều hơn thôi.”

“Sao em không rủ Cary?”

“Lúc đầu em cũng nghĩ vậy. Nhưng Shawna là bạn của em, nên em nghĩ tốt hơn nên để anh rủ thêm bạn anh nữa, vậy cho cân đối.”

“Được rồi. Để anh coi hôm đó ai đi được.”

Lúc đó tôi chợt nhận ra là tôi đã không nghĩ tới chuyện anh sẽ nhận lời.

Chắc mặt tôi nhìn dễ đoán lắm, nên anh hỏi tiếp. “Còn gì nữa không?”

“Em...” Làm sao diễn tả được suy nghĩ của mình để không nghe vô duyên đây? Tôi lắc đầu. “Không, hết rồi.”

“Eva.” Anh nghiêm giọng. “Nói anh nghe coi.”

“Nghe ngu ngốc lắm.”

“Đó đâu phải câu trả lời.”

Một cảm giác ngứa ngáy nóng ran chạy khắp da thịt tôi mỗi lần anh dùng cái giọng ra lệnh đó. “Em tưởng anh chỉ giao du với đối tác làm ăn, xong thỉnh thoảng lên giường với phụ nữ mà anh không quen biết thôi chứ.”

Đoạn cuối tôi nói hơi khó nhọc. Dù biết rất ngớ ngẩn nhưng tôi vẫn ghen với quá khứ của anh.

“Em nghĩ là anh không có bạn bè hả?” Giọng anh rõ ràng là đang mỉa mai.

“Thì anh có bao giờ giới thiệu em với ai đâu.” Tôi rầu rĩ, tay vờ vờ mép áo.

“À...” Anh nghe có vẻ như sắp phá lên cười tới nơi. “Em là bí mật nhỏ của anh. Em phải biết lý do tại sao anh cố tình để cho báo chí đăng hình mình hôn nhau ngoài đường chứ?”

“Ừm.” Tôi liếc nhìn tấm hình đó trong cái khung lớn treo trên tường. Bức hình đã được bao nhiêu là trang mạng đăng tải trong nhiều ngày. “Nếu anh đã nói vậy thì...”

Gideon phá lên cười, âm thanh giòn giã đó làm tôi vui sướng. “Anh đã có giới thiệu em với vài người mấy lần mình đi ra ngoài rồi đó.”

“Ồ.” Tôi cứ tưởng tất cả mọi người mà tôi gặp ở mấy sự kiện tiệc tùng đều là đối tác làm ăn hết chứ.

“Nhưng giấu em đi cho riêng mình anh thôi cũng là một ý hay đó.”

Tôi liếc anh một cái rồi nhắc lại vụ mà hai đứa đã nói khi cãi nhau về chuyện đi Vegas hay Phoenix. “Sao cái người nằm ở nhà chờ không phải là anh chứ?”

“Vậy thì còn gì vui nữa?”

Tôi đập lên vai anh, anh cười lớn rồi kéo tôi sát vô người.

Không thể tin được hôm nay cái gì lại khiến tâm trạng anh vui như vậy. Khi liếc nhìn qua màn hình máy tính, tôi chỉ thấy một bảng tính đầy những con số rối rắm với một cái email đang viết dở. Rõ ràng có gì đó rất khác ở anh mà tôi rất thích.

Anh lướt môi trên cổ tôi, thì thầm. “Sẽ rất hân hạnh nếu được nằm sẵn sàng chờ tới khi em có cảm hứng.”

Bên dưới tôi bắt đầu co thắt khi mừng tượng ra cảnh đó. “Bây giờ rồi nè.”

“Tốt. Anh thích em như vậy.”

“Để coi.” Tôi ngâm nga. “Tưởng tượng nếu anh là người sẵn sàng phục vụ em hai bốn trên hai bốn...”

“Nghe giống thực tế hơn là tưởng tượng.”

Tôi cắn nhẹ lên mặt anh.

Anh gầm gừ. “Định hung hăng hả cưng?”

“Em muốn biết anh thích tưởng tượng tới cái gì?”

Gideon kéo tôi ngồi trên đùi anh. “Tới em.”

“Phải vậy chứ.”

Anh toét miệng cười. “Ngồi trên đu.”

“Hả?”

“Đu của người lớn, Eva. Em ngồi lên đó, ngon lành xinh đẹp, hai chân để trên bàn đạp, ướm át

mời gọi.” Tay anh xoa xoa khêu gọi trên lưng tôi. “Em hoàn toàn bất lực, không thể chống cự lại những cơn khoái cảm mà anh mang tới. Em sẽ mê mê không biết gì hết.”

Tôi tưởng tượng theo anh. “Anh thích nhìn thấy em bất lực hả?”

“Anh muốn em phục tùng anh, không phải chỉ ở bên ngoài, anh phải làm em quy phục hoàn toàn nữa.”

“Gideon...”

“Anh sẽ không làm quá đâu.” Mắt anh sáng lên trong bóng tối mờ. “Nhưng anh sẽ làm em phát điên lên đó.”

Tôi cự quậy, vừa bị kích thích vừa thấy bực bội khi nghĩ tới chuyện mình bị mất kiểm soát như vậy. “Tại sao phải làm vậy?”

“Bởi vì em phải là của anh, anh muốn em. Mình sẽ làm như vậy.” Tay anh luồn xuống dưới áo, khơi gợi ham muốn xác thịt trong tôi.

“Anh đã làm vậy bao giờ chưa?” Tôi hỗn hển. “Cái đu đó.”

Sao mình nói vậy nhỉ. “Em chỉ muốn...”

Môi anh dán chặt lên miệng tôi, tôi thấy môi dưới bị cắn nhẹ, rồi lưỡi anh lấn vào bên trong, đầu tôi bị giữ lại bởi tay anh nắm trên tóc. Cơn khao khát bùng phát, một sự thèm muốn anh mãnh liệt mà tôi không cách nào dè nén nổi. Tôi rên rỉ, lồng ngực đau nhói khi tưởng tượng tới chuyện anh bỏ ra ngần ấy thời gian và công sức để đạt được khoái cảm từ một người khác.

Nụ hôn bỗng chấm dứt, Gideon vòng tay qua lưng tôi, rồi cúi xuống.

Tôi hoàn toàn bất lực, đầu óc ngừng hoạt động vì cơn ham muốn dâng tràn. Ngón tay anh lăn xuống dưới lớp quần, chạm vào phần mềm mại êm ái, đúng như tôi đang mong mỏi. “Gideon ơi.”

Anh hơi ngước lên, đôi mắt tối sẫm nhìn tôi sắp bùng nổ. Tôi rùng mình hét lên, được giải tỏa sau bao nhiêu ngày thèm khát điên cuồng. Nhưng anh không ngừng ở đó. Anh tiếp tục cho tới khi tôi lại nổ tung thêm lần nữa, toàn thân run rẩy, hai chân khép chặt van nài anh ngừng lại.

Khi anh ngừng hẳn, tôi rũ người xuống, mềm nhũn, thở hỗn hển. Tôi cuộn người vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, rúc mặt vào đó. Tôi tưởng như tim mình đang căng phồng ra trong lồng

ngực. Bao nhiêu thứ dày vò dần vật, và tình yêu tôi dành cho anh, bỗng trở nên quá sức chịu đựng. Tôi bầu chặt để được gần sát anh hơn.

“Suyt.” Anh ôm sát tôi, ghì siết đến khi tôi không thở nổi. “Em cứ dày vò về tất cả mọi thứ rồi tự khiến mình phát điên lên thôi.”

“Em không muốn như vậy.” Tôi thì thầm. “Em không nên quá lệ thuộc vào anh như vậy, không tốt chút nào.”

“Em nói vậy cũng đúng.” Tôi nghe tim anh đập nhanh hơn. “Anh là người có trách nhiệm mà. Đúng là anh thường quyết định một số chuyện, nhưng anh cũng để em quyết định những chuyện khác mà. Anh biết là thời gian qua anh đã làm em lo lắng và bối rối, từ giờ trở đi sẽ không vậy nữa đâu, anh đã biết cách làm mọi thứ dễ chịu hơn rồi cưng.”

Tôi ngẩng lên nhìn kỹ mặt anh, nín thở khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn lại tôi không chớp. Lúc đó tôi mới nhìn thấy anh hơi khác, có vẻ điềm tĩnh, bình thản hơn hẳn. Nhìn thấy anh như vậy tôi cũng yên tâm phần nào, hơi thở đều lại, lo lắng giảm đi một chút.

“Vậy mới ngoan chứ.” Gideon hôn lên trán tôi. “Anh định chờ tới cuối tuần mới nói với em, nhưng thôi nói luôn bây giờ cũng được. Hai đứa mình sẽ ra một thỏa thuận hẳn hoi, và một khi cam kết rồi thì nhất định phải thực hiện. Em hiểu không?”

Tôi hồi hộp. “Để em ráng.”

“Em biết tính anh rồi đó, em thấy hết mọi tật xấu của anh rồi. Vậy mà tối qua em vẫn nói là em cần anh.” Anh chờ tôi gật đầu xác nhận. “Đó là lý do làm anh bối rối. Anh có lý do để nghi quyết định của em không được sáng suốt, cho nên anh đã hành động quá thận trọng. Những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của em làm anh lo sợ, Eva à.”

Cái suy nghĩ lại chính là Nathan gián tiếp cướp đi Gideon làm tôi đau đớn, co gối sát hơn vô người. “Đừng để hắn ta làm như vậy mà.”

“Không đâu. Em phải biết là lúc nào cũng có nhiều cách khác nhau để giải quyết một vấn đề. Ai nói là em quá lệ thuộc vào anh? Ai nói như vậy là không tốt? Đâu phải em. Em không vui là tại vì em cứ phải kiềm chế mình.”

“Thường thì đàn ông không...”

“Đẹp đi, hai đứa mình đâu có giống người bình thường. Chuyện đó cũng không có gì sai. Em phải ngưng mấy cái suy nghĩ đó đi, chính nó làm em buồn phiền. Anh biết rõ em cần cái gì, và em phải tin anh dù nhiều khi em nghĩ khác anh. Đối lại anh sẽ tin tưởng vào quyết định của em

là vẫn tiếp tục yêu anh bất chấp những chuyện anh làm. Hiểu không?”

Tôi căn môi cho khỏi run và gật đầu.

“Nhìn em có vẻ không chắc chắn lắm.” Anh dịu giọng.

“Em lo là em sẽ lại đánh mất mình vì anh. Em sợ sẽ đánh mất điều mà em phải khó khăn lắm mới lấy lại được.”

“Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.” Anh hứa một cách chắc chắn. “Anh muốn hai đứa mình có cảm giác an toàn. Không thể để ác mộng chung trong quá khứ làm mình kiệt quệ như vậy được. Nó phải là một điểm tựa vững chắc cho cả hai đứa.”

Mắt tôi nhòe nước, thì thầm. “Em ước gì được như vậy.”

“Anh sẽ cho em được như vậy, cưng à.” Gideon cúi xuống và hôn lên môi tôi. “Anh sẽ cho tụi mình điều đó, và em phải để cho anh thực hiện mới được.”

“Tuần này có vẻ tốt hơn rồi đó.” Bác sĩ Petersen nói khi tôi và Gideon tới buổi điều trị chung tối thứ Năm.

Lần này hai đứa ngồi cạnh nhau, tay trong tay. Khi Gideon khẽ vuốt ve mấy đốt ngón tay tôi bằng ngón tay cái, tôi nhìn anh mỉm cười, yên tâm.

Bác sĩ Petersen mở máy tính bảng ra, thư thái trên chiếc ghế của mình ở phía đối diện. “Cô cậu có gì cụ thể muốn thảo luận không?”

“Hôm thứ Ba vừa rồi quả là ác mộng.” Tôi nói nhỏ.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Mình nói về tối thứ Hai đi. Eva, nói tôi nghe chuyện gì xảy ra tối hôm đó nhé.”

Tôi kể ông nghe chuyện tôi gặp ác mộng, rồi khi giật mình tỉnh dậy thì phát hiện ra chính tôi bị lôi vào cơn ác mộng của Gideon. Tôi kể luôn những gì xảy ra cho đến tận ngày hôm sau.

“Vậy là bây giờ hai người ngủ riêng hả?” Ông hỏi.

“Đúng vậy.”

Ông hỏi tôi. “Cô có thường gặp ác mộng không, Eva?”

“Ít lắm. Trước khi gặp Gideon, lần cuối cùng tôi bị vậy là cách đây tới gần hai năm.” Bác sĩ bỏ cây bút điện tử xuống, bắt đầu đánh máy rất nhanh. Có gì đó buồn bã ở ông khiến tôi lo lắng. “Tôi yêu anh ấy.” Tôi buột miệng.

Gideon ngồi bất động cạnh tôi.

Bác sĩ Petersen ngược lên nhìn tôi. Ông liếc qua Gideon, rồi lại tới tôi. “Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Nhưng sao cô lại thấy cần phải nói câu đó, Eva?”

Tôi lúng túng nhún vai, biết Gideon đang nhìn mình.

“Cô ấy muốn được ông chấp thuận.” Gideon nói ngắn gọn.

Câu nói như xát muối vào lòng tôi.

“Phải vậy không?” Bác sĩ hỏi.

“Không phải.”

“Chứ còn quái gì nữa,” Giọng Gideon bắt đầu tỏ ra khó chịu.

“Không phải.” Tôi cố cãi, dù thật lòng lại muốn nghe anh nói ra điều đó. “Đó là... sự thật, là cảm giác của tôi.”

Tôi nhìn bác sĩ Petersen. “Mình phải giải quyết được chuyện này, chắc chắn phải như vậy.” Tôi nhấn mạnh. “Tôi chỉ muốn biết chắc là bác sĩ hiểu rõ vấn đề. Không có lựa chọn nào khác hết.”

“Eva à.” Ông cười hiền từ. “Hai người rõ là có rất nhiều thứ phải vượt qua, nhưng không có gì là không thể cả.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, rồi gật đầu đầy quyết tâm. “Tôi yêu anh ấy.”

Gideon đứng bật dậy, vẫn siết chặt tay tôi. “Bác sĩ vui lòng chờ một chút.”

Hơi lo lắng và bối rối, tôi đứng dậy bước theo anh ra ngoài sảnh. Đây là buổi hẹn khám cuối cùng trong ngày nên người lễ tân đã về, khu vực chờ lúc này không có ai. Tôi có nghe mẹ nói đặt hẹn vào giờ này rất khó, nên tôi rất biết ơn Gideon đã sẵn sàng trả phí cao cho hai buổi như vậy trong một tuần.

Cánh cửa phòng khám đóng lại sau lưng, tôi quay nhìn vào mắt anh. “Gideon nè, em thề

là...”

“Suyt.” Anh ôm lấy mặt, hôn lên môi tôi, một nụ hôn dịu dàng nhưng gấp gáp.

Tôi hơi bất ngờ, phải mất vài giây sau mới từ từ luồn tay xuống dưới lớp áo khoác, ôm lấy hông anh. Khi anh hôn sâu, tôi khẽ rên thành tiếng.

Khi anh ngẩng mặt ra, tôi nhìn thấy vẫn là người đàn ông thành đạt, đẹp trai trong bộ vét màu đen, nhưng đôi mắt thì...

Cổ họng tôi nghẹn đắng.

Một cảm xúc mãnh liệt đốt cháy da thịt, tôi cảm thấy sự khao khát, thèm muốn của anh. Anh rê ngón tay từ trán dọc theo bên má, rồi xuống cổ tôi. Anh khẽ nâng cằm tôi lên, rồi lại đặt đôi môi lên môi tôi. Anh không nói một lời, nhưng tôi hiểu hết.

Rồi tay trong tay, hai đứa lại đi trở vô phòng.

Chương 9

Tôi vội vàng bước ra sảnh tòa nhà Crossfire, toét miệng cười khi thấy Cary đang chờ sẵn.

“Chào anh.” Dù chỉ khoác trên người áo thun cổ tim và quần jeans sờn bạc, không hiểu sao anh vẫn toát lên vẻ sang trọng khiến tôi thầm ngưỡng mộ.

“Chào người lạ.” Anh giơ tay ra, nắm tay tôi bước ra ngoài. “Em có vẻ đang vui ha.”

Hơi nóng buổi trưa ập vào thật khó chịu. “Trời nóng quá, mình ăn gì gần đây thôi nha. Anh thích taco không?”

“Thích.”

Tôi dắt Cary tới nhà hàng Mê-hi-cô lần trước đi ăn với Megumi, ráng giấu vẻ mặt tội lỗi. Mấy ngày nay tôi không về nhà, mà cuối tuần này Gideon lại có kế hoạch đi chơi xa nữa, nên ít nhất phải tới tuần sau tôi mới gặp lại Cary. Tôi rất mừng khi anh nhận lời đi ăn trưa hôm nay.

Cứ vài ngày không hỏi thăm anh là tôi lại không yên tâm.

“Tối nay anh định làm gì?” Tôi hỏi, sau khi gọi đồ ăn cho hai đứa.

“Một tay nhiếp ảnh gia tổ chức tiệc sinh nhật tối nay. Anh định ghé qua một chút coi sao.” Rồi anh hỏi tiếp trong lúc chờ đồ ăn. “Em vẫn đi chơi với em gái của sếp em chứ hả? Hai đứa có muốn đi chung với anh không?”

“Em của bạn chứ không phải em gái.” Tôi đính chính. “Cô ấy có vé xem ca nhạc. Cô nàng bảo rủ hoài không ai chịu đi, chỉ còn mỗi em thôi. Em nghĩ là sẽ vui. Hy vọng vậy. Em không biết tiếng ban nhạc đó, hy vọng là không dở.”

“Ban nào vậy?”

“Six-Ninths. Anh biết không?”

Cary mở to mắt. “Six-Ninths thiệt hả? Hay đó, em sẽ thích cho mà coi.”

Tôi cầm hai ly nước, để Cary bùng mồm thức ăn. “Anh cũng biết hả, còn Shawna là khán giả ruột đó. Sao có mình em không biết vậy, em từ đâu rớt xuống vậy ta?”

“Từ cung điện của Cross chứ từ đâu. Em có rủ cậu ta theo không?”

“Có.” Tôi vội tới một cái bàn có hai người vừa đứng lên. Tôi không nhắc tới vụ Gideon nói là hễ tôi đi thì phải có anh đi theo. Cary sẽ không thích chuyện đó, chính tôi cũng tự hỏi sao hôm qua mình lại chịu thua một cách dễ dàng như vậy. Thông thường tôi và Cary luôn có cùng quan điểm trong mấy chuyện này.

“Anh không nghĩ Cross thích nhạc rock đâu.” Cary ngồi ườn trên ghế đối diện tôi. “Anh ta có biết đó là thể loại yêu thích của em không? Đặc biệt là mấy tay nhạc công đó.”

Tôi thè lưỡi nhại anh. “Chuyện xưa như trái đất mà còn nhắc nữa.”

“Thì sao chứ? Brett hấp dẫn quá chừng. Em có khi nào nhớ anh ta không?”

“Có, và rất xấu hổ.” Tôi cắn một miếng taco kẹp thịt nướng. “Nên em cố không nghĩ tới.”

“Anh chàng cũng tử tế đó chứ.” Cary hút một ngụm đá xay nhuyễn mùi margarita.

“Thì em đâu có nói anh ta không tử tế đâu, chỉ là không hợp với em thôi.” Nghĩ tới thời gian đó tôi chỉ muốn chui xuống đất cho đỡ xấu hổ. Brett Kline quả thật rất hấp dẫn, chỉ riêng giọng

hát của anh thôi cũng đủ làm tôi bị kích thích. Nhưng anh chính là một trong những vết nhơ lớn nhất trong giai đoạn tuyệt vọng và bừa bãi của tôi. “Thôi nói chuyện khác đi... Anh nói chuyện với Trey chưa?”

Nụ cười tắt trên môi Cary. “Rồi, vừa sáng nay.”

Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng anh thở dài rồi tiếp. “Anh nhớ cậu ấy lắm. Nói chuyện với cậu ấy rất thích, vì Trey rất thông minh, cũng giống em vậy. Tối nay bọn anh sẽ đi dự tiệc sinh nhật chung.”

“Với tư cách là bạn bè hay bồ bịch?”

“Món này ngon thiệt.” Anh cắn một miếng taco trước khi trả lời. “Đúng ra thì là bạn bè thôi, nhưng em biết rồi đó, rất có thể anh sẽ dẹp luôn cái nguyên tắc đó rồi lên giường với cậu ta thôi. Tụi anh hẹn gặp ở chỗ tiệc luôn để tránh phải ở riêng với nhau, nhưng anh vẫn có thể đưa cậu ấy vô phòng tắm hay thậm chí nhà kho để làm tình mà. Anh vốn không có sức mạnh ý chí, còn Trey thì chắc chắn không từ chối anh rồi.”

Tim tôi thất lại khi nghe giọng điệu chán nản của Cary.

“Em hiểu cảm giác đó.” Tôi nói nhỏ. Tôi đã từng như vậy, tuyệt vọng cần sự gần gũi với bất cứ người nào. “Sao anh không...ừm,... tự giải tỏa cho mình trước khi đi tối nay. Biết đâu làm vậy xong sẽ tỉnh táo hơn.”

Gương mặt đẹp trai nở một nụ cười tinh quái. “Anh nhờ em thu lại câu đó để dùng làm lời chào cho hộp thư thoại được không?”

Tôi ném cái khăn ăn lên người anh.

Anh chụp lấy, cười phá lên. “Lâu lâu tự nhiên em có vẻ e thẹn vậy. Dễ thương ghê.”

“Em quý anh, em muốn anh hạnh phúc mà.”

Anh nhắc tay tôi lên môi. “Anh đang ráng đây, bé.”

“Lúc nào em cũng ở bên cạnh anh, ngay cả khi em không có ở nhà.”

“Anh biết.” Cary siết tay tôi trước khi buông ra.

“Tuần sau em sẽ ở nhà nhiều hơn. Phải chuẩn bị đón bố qua chơi.” Tôi cắn một miếng taco,

chân nhịp nhịp phần khích vì vị ngon của món bánh ngô giòn với thịt nướng. “Em muốn nhờ anh một chút. Ngày thứ Sáu em phải đi làm, nếu anh có ở nhà thì anh chăm bố giúp em được không? Em sẽ mua sẵn thức ăn với bản đồ cho bố...”

“Yên tâm đi.” Cary nháy mắt với một cô nàng tóc vàng xinh xắn vừa đi ngang. “Có anh là khỏi lo rồi.”

“Anh muốn đi coi ca nhạc chung với tụi em và bố không?”

“Eva cưng ời, lúc nào anh cũng muốn đi chơi với em hết. Cho anh biết thời gian với địa điểm đi, anh sẽ ưu tiên sắp xếp lịch cho em trước.”

“À!” Tôi nuốt vội để nói tiếp. “Mẹ em nói hôm bữa có nhìn thấy nhan sắc của anh trên thành một chiếc xe buýt.”

Anh cười. “Anh biết rồi. Bác có chụp lại bằng điện thoại rồi gửi cho anh coi. Tuyệt quá hả?”

“Hơn cả tuyệt đó chứ. Mình phải ăn mừng thôi.” Tôi mượn câu nói “thương hiệu” của Cary.

“Chứ sao.”

“Ôi chào!” Shawna đứng sững lại trên lề đường trước cửa căn hộ của cô nàng ở Brooklyn, há hốc miệng nhìn chiếc limousine đang đậu trước mặt. “Bồ chơi sang quá hả.”

“Không phải ý của mình.” Tôi đáp gọn, liếc qua bộ đồ cô nàng đang diện: quần soóc bó màu đỏ với áo thun có chữ Six-Ninths cổ ý rách ở một vài chỗ rất nhạy cảm. Mái tóc sáng buộc lên, chải sát đầu. Shawna dùng màu son đỏ tiếp với màu quần. Cô nàng ăn mặc rất đúng không khí tiệc tùng, làm tôi cũng thấy đỡ áy ngại với cái váy da xếp ly cực ngắn, áo thun trắng ôm sát và giày boots da cổ cao màu đỏ tươi.

Gideon, vốn nãy giờ đang ngồi nói chuyện với Angus nên quay lưng về phía hai đứa tôi, bỗng quay mặt lại khiến tôi chết lặng người lần nữa y như lúc thấy anh thay đồ xong ở nhà. Anh chỉ mặc quần jeans lưng xệ màu đen, áo thun đen với giày da cổ cao cùng màu nhưng vẫn đủ quyến rũ để làm tôi chỉ muốn lao vào anh. Dù rất Đen và Nguy hiểm trong bộ com-plet đi làm, nhưng anh thậm chí còn quyến rũ hơn khi ăn mặc đơn giản, trẻ trung đúng độ tuổi với vẻ đẹp trai không cưỡng lại nổi.

“Ôi trời ời, anh chàng đó không phải là bồ hện cho mình chứ?” Shawna thì thầm, tay bấu chặt lấy tôi.

“Không, bồ có rồi, anh chàng đó là của mình.” Lúc nói câu đó tôi hơi rùng mình. Anh là của

tôi, để tôi sở hữu, ôm ấp, hôn hít, và chắc chắn để làm tình khi về tới nhà. Ôi chao...

Shawna bật cười khi tôi nôn nóng đứng không yên. “Thôi được rồi, vậy thì giới thiệu cho mình biết đi.”

Tôi giới thiệu hai người xong để Shawna lên xe trước. Tôi vừa chuẩn bị bước vô theo thì bị Gideon tóm lại.

Anh đứng sát sau lưng, nói nhỏ vô tai tôi. “Lần sau em mà cúi người ra trước là phải kêu anh đứng sau lưng nhé, không thôi anh đánh đòn đó.”

Tôi quay lại áp mặt lên má anh. “Em hết kỳ rồi.”

Anh gằn giọng, mấy ngón tay trên eo tôi bấu mạnh. “Sao không nói cho anh biết sớm hơn hả?”

“Phần thưởng cho sự kiên nhẫn, cưng à.” Tôi dùng chính câu nói anh đã từng dùng để hành hạ tôi trước đây. Gideon bật tiếng rửa làm tôi cười lớn khi ngồi xuống cạnh Shawna.

Angus vừa cho xe lăn bánh là một chai Armand de Brignac được khai ra. Khi tới được Tableau One, một nhà hàng mới mở có cả hàng dài người đang đứng chờ trước cửa nơi tiếng nhạc vọng ra, thì rượu sâm banh cộng với ánh mắt nóng bỏng của Gideon cứ dán lên mép váy ngắn cũn cỡn đã kịp làm tôi choáng váng.

Shawna nhồm dậy trên ghế, trợn mắt nhìn ra cửa kính. “Trước khi đi Doug định dắt mình tới đây ăn mà không được vì danh sách khách hàng đặt bàn dài tới hai tháng lận. Nếu tới không đặt trước thì phải đứng chờ mấy tiếng mà cũng chưa chắc có bàn.”

Angus mở cửa xe, đỡ từng người bước ra. Gideon nắm tay tôi trịnh trọng như đang đi dự tiệc chứ không phải đi xem ca nhạc. Chúng tôi nhanh chóng được mời vào, người quản lý có thái độ vồn vã đến nỗi tôi quay nhìn Gideon hỏi khẽ: “Chỗ này cũng của anh hả?”

“Ừ, cổ phần.”

©S-T-E-N-T

Tôi thở dài, biết không thể làm gì khác hơn. “Bạn anh có đi ăn chung với mình không?”

Gideon gật đầu. “Anh ta đã ở đây sẵn rồi.”

Tôi nhìn theo hướng anh chỉ thấy một anh chàng bánh trai mặc quần jeans xanh với áo

thun Six-Ninths. Anh ta có vẻ đang là tâm điểm giữa hai cô gái đứng hai bên, mỉm cười với người cầm điện thoại chụp hình. Khi thấy Gideon, anh chàng vẫy tay rồi xin phép bước ra.

“Ôi trời ơi!” Shawna nhảy căng lên. “Arnoldo Ricci kìa! Chủ nhà hàng này đó. Anh ấy có một chương trình ẩm thực trên kênh Food Network nữa!”

Gideon buông tôi ra để siết tay anh chàng kia, rồi hai người ôm nhau có vẻ thân thiết. “Arnoldo, bạn gái của mình, Eva Tramell.”

Tôi chìa tay ra cho Arnoldo, anh nắm lấy kéo tôi tới gần rồi hôn lên môi.

“Nè, không được đâu nhé!” Gideon giật tôi lại bên anh.

Arnoldo cười toe toét, mắt lấp lánh, quay qua cầm tay Shawna lên hôn. “Còn người đẹp này là ai đây?”

“Shawna, đây sẽ là vệ sĩ của cô tối nay, Arnoldo Ricci, nếu hắn sống sót qua bữa ăn tối.” Gideon nhìn bạn mình cảnh cáo. “Arnoldo, đây là Shawna Ellison.”

Mắt Shawna sáng rỡ. “Bạn trai của em hâm mộ anh lắm, em cũng vậy nữa. Có lần anh ấy làm món Lasagna theo công thức của anh đó, tuyệt cú mèo!”

“Anh nghe Gideon nói bạn trai của em đang ở Sicily hả?” Giọng Arnoldo có vẻ khoan khoái. “Hy vọng em sẽ có thời gian tới đó thăm anh ta.”

Tôi lườm Gideon một cái, chuyện của bạn trai Shawna tôi chưa hề kể với Gideon. Anh nhìn lại tôi bằng cặp mắt làm bộ ngây thơ với một nụ cười tự mãn rất kín đáo.

Tôi lắc đầu, hơi cúi, nhưng phải công nhận tối nay sẽ là một kỷ niệm khó quên của Shawna.

Một tiếng đồng hồ sau đó trôi qua rất nhanh với thức ăn và rượu vang ngon tuyệt vời. Tôi đang vét sạch món kem Ý đánh với phúc bồn tử thì bắt gặp Arnoldo nhìn mình cười mỉm.

“Bellissima.” Anh khen. “Lúc nào cũng rất vui khi nhìn thấy phụ nữ ăn ngon miệng.”

Tôi đỏ mặt, hơi mắc cỡ. Tôi vốn rất thích thức ăn ngon, chuyện đó không giấu được.

Gideon choàng tay qua lưng ghế, nghịch tóc sau gáy tôi. Tay còn lại anh cầm ly rượu vang đỏ lên, và lúc anh khẽ liếm miệng ly tôi hiểu ngay là anh tưởng tượng chuyện gì. Ham muốn của anh truyền qua tôi ngay lập tức, làm từ đó trở đi tôi không thể nghĩ tới chuyện gì khác.

Tôi thò tay xuống dưới khăn trải bàn. Gideon có phản ứng tức thì, nhưng vẫn không để lộ một biểu hiện nào ra ngoài mặt.

Tôi coi đó như một sự thách thức.

Tôi bắt đầu cử động tay, thận trọng và chậm rãi để không bị phát hiện, thích thú khi thấy sắc mặt hay giọng nói của anh vẫn không thay đổi. Khả năng kiểm soát của anh càng làm tôi phần khích và bạo dạn hơn. Tôi lần mò tới khóa quần, kích động khi nghĩ tới chuyện chạm vào da thịt anh.

Gideon từ tốn nhấp thêm một ngụm rồi đặt ly rượu xuống.

“Chỉ có cậu mới làm vậy thôi, Arnoldo.” Anh nói ngắn gọn, đáp lại câu gì đó Arnoldo vừa nói.

Tôi định nghịch ngợm thêm thì Gideon bỗng nắm lấy tay tôi. Anh đưa tay tôi lên môi, như một cử chỉ âu yếm bình thường. Cái cắn nhẹ lên mu bàn tay làm tôi giật mình thở hổn hển.

Arnoldo nở một nụ cười nửa cảm thông nửa chế giễu khi thấy bạn mình bị một cô gái cho vào tròng. Anh ta xỏ một câu tiếng Ý, rồi Gideon trả lời gì đó bằng âm điệu trôi chảy, gợi cảm pha chút phần hài hước làm anh chàng ngựa cổ cười lớn.

Tôi ngồi không yên, rất thích thú khi nhìn thấy anh thư thái và vui vẻ như bây giờ.

Gideon nhìn xuống đĩa thức ăn trắng miệng đã được tôi dọn sạch, rồi ngược lên hỏi. “Mình đi được chưa?”

“Được rồi.” Tôi háo hức với thời gian còn lại của buổi tối, không biết liệu còn nhìn thấy những gì mới lạ ở Gideon nữa. Tôi yêu con người này của anh, cũng như tôi yêu người đàn ông quyền lực trong bộ com-ple ở sở làm, hay người tình luôn muốn chủ động khi ở trên giường, hay đứa trẻ tội nghiệp không kèm được những giọt nước mắt đau khổ, và cả người yêu dịu dàng ôm ấp vuốt ve tôi mỗi khi tôi khóc.

Với tôi anh vẫn là người đàn ông rối rắm đầy bí ẩn. Tôi có cảm tưởng mình chỉ vừa chạm đến lớp vỏ bọc bên ngoài của anh thôi. Dù vậy, tôi vẫn yêu anh sâu sắc.

“Hay quá đi mất!” Shawna reo lên khi dàn trống trình diễn mở màn chơi tới bài thứ năm.

Sau bài thứ ba là cả bọn đã rời chỗ ngồi, băng qua đám đông đang gào thét để xuống chỗ có hàng rào bảo vệ sát sân khấu. Gideon đứng chống hai tay lên thanh chắn, bọc tôi vào giữa. Khán giả xung quanh không ngừng chen lấn, xô tới trước, nhưng tôi đã được che chắn bởi cơ thể của anh. Ở bên cạnh, Arnoldo cũng làm vậy với Shawna.

Chắc chắn là nếu muốn thì Gideon đã có thể dễ dàng lấy được chỗ ngồi tốt hơn cho cả bọn, nhưng không cần tôi nhắc anh cũng hiểu Shawna đã rất cực khổ mới lấy được mấy cái vé chỉ dành riêng cho người hâm mộ trung thành này. Cô nàng mời bọn tôi, nên cứ coi như đây là cái vé duy nhất mà cả bọn có được. Tôi thầm biết ơn anh đã tế nhị và chịu khó “đóng vai” người bình thường.

Tôi quay lại nhìn anh. “Nhóm này có ký với Vidal không?”

“Không. Nhưng anh thích họ.”

Tôi rất phấn khích khi thấy anh vui như vậy. Tiếng nhạc cụ cộng với không khí sôi nổi của đám đông xung quanh làm máu chảy dồn dập trong người, tôi giơ hai tay lên không trung, nhún nhảy theo điệu nhạc tại chỗ khi vẫn đứng giữa vòng tay của Gideon, người ướt đầm mồ hôi.

Màn trình diễn vừa hết, nhân viên hậu đài nhanh chóng làm lại sân khấu để chuẩn bị cho tiết mục chính của Six-Ninths. Quá vui sướng vì buổi tối tuyệt vời được vui chơi thoải mái với người yêu, tôi quay lại ôm chầm lấy cổ anh, hôn lên môi anh một cách mãnh liệt.

Anh nhắc bổng tôi lên, tách chân tôi ra hai bên hông, hôn trả dữ dội không kém. Bên dưới anh cương cứng chạm mạnh vào tôi. Mọi người xung quanh bắt đầu huýt sáo, la ó, từ “Đi thuê khách sạn đi!” cho đến “Làm tới luôn đi!” nhưng cả tôi và Gideon, vốn đang bị cơn dục vọng điên cuồng cuốn đi, đều không quan tâm. Một tay anh đỡ lưng tôi, tay còn lại giữ lấy tóc khi anh hôn tôi điên dại, như đang thèm khát không còn chịu nổi nữa.

“Em làm cho anh hết chịu nổi.” Anh thì thầm trước khi cắn nhẹ lên môi tôi.

Tôi quá đắm đuối với Gideon và cơn ham muốn mãnh liệt của anh nên gần như không để ý khi Six-Ninths bắt đầu biểu diễn. Chỉ tới khi giọng hát chính vang lên tôi mới giật mình trở về thực tại.

Tôi sững người, đầu óc cổ xưa đi cơn mụ mị vừa rồi để lắng nghe tiếng hát. Tôi biết bài hát này. Mắt tôi mở hãn khi Gideon nhắc môi ra. Qua vai anh, tôi nhìn thấy vô số băng rôn từ biển khán giả đang giơ lên trong không khí.

Brett Kline, anh là của EM! Hay Lấy em đi, Brett! Hay tấm tôi thích ngày xưa là Brett, mình sẽ vui vẻ thật dữ dội!

Khỉ thật. Sao lại trùng hợp như vậy được?

Vậy là Cary đã biết trước chuyện này. Dĩ nhiên rồi. Anh ấy biết trước mà không nói. Hẳn Cary nghĩ để tôi tự phát hiện ra sẽ hấp dẫn hơn.

Tôi buông anh ra, Gideon đặt tôi xuống đất, vẫn che chở cho tôi khỏi đám khán giả đang phát cuồng xung quanh. Quay lại nhìn lên sân khấu, tôi cảm thấy bao tử mình đang cuộn lên. Quả thật, Brett Kline đang đứng trước micro, giọng hát trầm, khỏe, mượt mà gợi cảm đang truyền tới hàng ngàn khán giả hâm mộ đến đây để được nhìn thấy anh. Mái tóc ngắn vuốt dựng đứng, mũi kim loại, anh khoác lên thân hình rắn rỏi cái áo thun cộc tay màu đen với quần túi hộp màu xanh lá cây. Dù không thể thấy rõ từ khoảng cách này, tôi vẫn cảm nhận được đôi mắt xanh sáng rực màu ngọc bích, gương mặt thô ráp nhưng rất đẹp trai và nụ cười có lúm đồng tiền chết người đã hạ gục không biết bao nhiêu là phụ nữ.

Rời mắt khỏi Brett, tôi lần lượt nhìn qua các thành viên khác, toàn những gương mặt quen cũ. Hồi còn ở Chicago bọn họ lấy tên là Captive Soul chứ không phải Six-Ninths. Tôi thắc mắc không biết lý do gì lại có cái tên này.

“Hay chứ hả?” Gideon nói, ghé sát vào tai tôi. Anh để một tay trên hàng rào, tay còn lại ôm ngang hông kéo tôi sát vào người trong khi anh lắc lư theo điệu nhạc. Cơ thể của Gideon, cộng với giọng hát của Brett, làm cái ham muốn vốn đang sôi sục của tôi trở nên điên loạn hơn bao giờ hết.

Tôi nhắm mắt, nghĩ tới người đàn ông sát bên mình và cơn phấn khích mỗi khi nghe giọng hát của Brett. Từng giai điệu đập dồn dập vào tôi, gợi nhớ lại bao nhiêu là kỷ niệm, đẹp để lẫn kinh hoàng. Tôi nhún nhảy trong vòng tay Gideon, tràn trề ham muốn, và cảm thấy rõ anh cũng đang như vậy. Dục vọng của anh như từng đợt hơi nóng quấn lấy tôi, làm tôi thêm khát anh đến độ đau đớn nhức nhối.

Tôi nắm lấy bàn tay anh đang để trên bụng mình.

“Eva!” Giọng anh đầy dục vọng. Tôi đã khiêu khích anh suốt buổi tối nay, vụng dưới gầm bàn lúc ăn tối, và cả nụ hôn nồng nàn ban nãy nữa.

Nhạc vẫn chơi hết bài này tới bài khác. Bên dưới tay Gideon vẫn mê mẩn. Anh cứ làm vậy thì tôi sẽ bùng nổ ngay tại đây, ngay bên cạnh hàng chục người lạ. Anh luôn có thể khiến tôi làm những chuyện điên rồ như vậy. Chỉ cần bàn tay và ánh mắt của Gideon đặt lên tôi là mọi thứ xung quanh biến mất hết.

Nhạc vừa dứt thì đèn vụt tắt, đám đông gào lên trong bóng tối. Khán giả hồi hộp chờ đợi cho tới khi tiếng ghita vang lên. Tiếng la hét lại nổi lên, rồi bật lửa dần dần được bật lên, biến biển người thành hàng ngàn đốm lửa lập lòe.

Một ngọn đèn rơi lên sân khấu, chỗ Brett đang ngồi trên ghế cao, mình để trần, khung ngực

và cơ bụng săn chắc bóng nhảy mờ hời. Khi anh đưa tay hạ cái mi-crô xuống thấp, cái khuyên đeo trên đầu ngực lóe sáng dưới ánh đèn. Cánh phụ nữ hét vang, tôi liếc qua thấy Shawna nhảy căng lên tại chỗ, huýt sáo lớn đến chói tai.

Thì đương nhiên rồi. Với cái dáng ngồi gác một chân lên thành ghế, hai cánh tay cơ bắp chằng chịt những hình xăm đen và xám, Brett mang một vẻ quyến rũ và gợi tình chết người. Cách đây gần bốn năm, trong vòng sáu tháng trời, tôi đã không từ bất cứ thứ gì để được gần anh ta.

Mấy ngón tay của Gideon bắt đầu di chuyển. Tiếng bass vang lên, rồi bằng chất giọng trầm đầy xúc cảm, Brett hát một bài mà tôi chưa nghe bao giờ, từng lời từng chữ vang lên rõ mồn một. Anh có giọng hát của một thiên thần. Ma mị, say đắm lòng người. Gương mặt và thân thể anh làm cho sức quyến rũ càng thêm khó cưỡng.

Người yêu tóc vàng ơi, em đây rồi

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh đứng giữa cơn mơ, như trên cõi thiên đường

Khi anh vẫn nhìn thấy em với mặt trời trên tóc

Và anh sẽ bay tới bên em.

Người yêu tóc vàng ơi, em đây rồi

Em khiêu vũ giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang

Anh không thể rời mắt khỏi em

Em quỳ xuống van xin anh

Và rồi em bỏ ra đi, chẳng để lại gì.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi?

Không còn thấy em với mặt trời trên tóc.

Mình đã bên nhau khắp nơi, trong xe, hay trong quán rượu

Nhưng anh vẫn không có được trái tim em, anh không còn gì cả.

Anh sẽ quỳ xuống van xin em, đừng đi.

Xin em đừng đi, còn bao nhiêu điều chưa thể nói.

Eva, đừng đi, anh đang quỳ xuống đây.

Người yêu tóc vàng ơi, em đâu rồi?

Anh hát giữa đám đông, trong tiếng nhạc vang.

Không còn thấy em với mặt trời trên tóc

Eva, đừng đi, anh quỳ xuống van xin em.

Đèn trên sân khấu tắt ngấm, tiếng nhạc nhỏ dần trong một lúc lâu. Khi đèn sáng trở lại, bộ trống chơi dồn dập. Bao nhiêu đốm lửa nhá lên, đám đông như phát cuồng.

Nhưng tôi không còn biết gì ngoài tiếng tim đập thành thịch của chính mình, cơn co thắt trong lồng ngực, lòng rối bời như tơ.

“Bài hát này làm anh nghĩ tới em.” Gideon thì thầm.

Khi buổi diễn kết thúc tôi chỉ nghĩ tới chuyện tìm điện thoại để gọi cho Cary. Trong lúc chờ đám đông giải tán bớt, tôi mệt mỏi dựa hẳn vào Gideon, để mặc cho anh đỡ bằng cả hai tay.

“Em mệt hả?” Anh vuốt ve lưng tôi.

“Em không sao.” Tôi nói dối. Thật tình tôi cũng không biết mình đang cảm thấy như thế nào nữa. Đáng ra chuyện Brett viết một bài hát về tôi với một gam màu khác hẳn so với thực tế của mối quan hệ xác thịt trước đây giữa hai đứa cũng không còn quan trọng gì nữa, bởi tôi đã yêu người khác rồi.

“Anh cũng muốn về nhà.” Gideon nói nhỏ. “Anh muốn em quá, cưng ơi, giờ anh chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi.”

Tôi thọc tay vào túi quần sau của anh. “VẬY MÌNH ĐI THÔI.”

“Anh có thể dắt em đi ra từ phía sau sân khấu.” Gideon hôn lên mũi tôi. “Nếu em muốn đi mình không cần nói với hai người kia đâu.”

Tôi suy nghĩ một lúc. Suy cho cùng thì nhờ có Gideon mà cả bọn đã có một buổi tối rất tuyệt. Nhưng tôi biết nếu tôi không giúp Shawna và Arnoldo có một kỷ niệm đáng nhớ tối nay thì sau này tôi sẽ thấy áy náy. Hơn nữa thật lòng tôi cũng muốn thử tới gần Brett hơn. Tôi không muốn gặp gỡ, chỉ muốn nhìn anh ta một chút thôi. “Thôi, đưa họ theo luôn đi.”

Gideon nắm tay tôi rồi thông báo với Arnoldo và Shawna một tin vui mà rõ ràng làm cả hai vô cùng phấn khích, khiến tôi càng tự thuyết phục mình rằng mình chỉ đang giúp bạn vui thôi. Cả bọn đi sang bên hông sân khấu, Gideon nói gì đó với anh chàng bảo vệ khổng lồ, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Angus kêu đánh xe vòng ra cổng sau. Trong lúc đó ánh mắt anh dán chặt vào tôi, đầy hứa hẹn làm người tôi nóng ran, rạo rực.

“Anh chàng của bồ đúng là tuyệt cú mèo.” Shawna nói với tôi, liếc nhìn Gideon đầy kính trọng và biết ơn. “Tối nay đúng là như một giấc mơ. Mình nợ bồ rồi đó!”

Cô nàng kéo tôi lại ôm thật chặt. “Cảm ơn nhé!”

Tôi cũng ôm lại. “Cảm ơn vì đã mời mình.”

Một người đàn ông cao, mảnh khảnh xuất hiện, mái tóc nhuộm điểm màu xanh da trời, gọng kính đen sành điệu. “Chào ông Cross.” Anh chàng đưa tay ra, “Tôi không biết là ông tới.”

Gideon bắt tay, nói nhẹ nhàng. “Tôi đâu có báo trước.” Rồi anh chìa tay ra cho tôi.

Tôi bước tới, Gideon giới thiệu tôi với Robert Phillips, quản lý của nhóm Six-Ninths. Sau đó Arnoldo với Shawna cũng được giới thiệu, rồi cả bọn được đưa vào hậu đài, nơi đang rất tấp nập bởi người hâm mộ ra vô nườm nượp.

Đột nhiên tôi không còn muốn gặp Brett nữa. Chỉ nghe anh hát thôi thì không khó để quên những chuyện đã xảy ra giữa hai đứa. Quên đi cái quá khứ không hề đáng tự hào đó.

“Ban nhạc ở ngay đây thôi.” Robert chỉ tay vào một cánh cửa phòng để mở, từ trong vẳng ra tiếng nhạc và giọng cười trầm khàn. “Họ sẽ rất vui được gặp ông.”

Tôi bỗng khựng lại làm Gideon nhíu mày.

Tôi nhón chân lên, nói nhỏ. “Em không hứng thú gặp ban nhạc lắm. Anh cứ đi đi, em muốn vô toilet một chút rồi ra thẳng ngoài xe luôn.”

“Em chờ chút xíu được không, để anh đi với em.”

“Em không sao đâu, đừng lo.”

Gideon sờ tay lên trán tôi. “Em ổn không. Mặt em đỏ kìa.”

“Em khỏe lắm. Khỏe tới mức độ nào thì về tới nhà là anh sẽ biết thôi.”

Câu đó có tác dụng tức thì. Anh không nhăn nhó nữa mà mỉm cười. “Vậy để anh gặp họ thật nhanh.” Anh nói với Robert Phillips, chỉ Arnoldo và Shawna. “Anh đưa họ vô trước đi nha, tôi theo sau.”

“Gideon à...” Tôi kéo nài.

“Anh sẽ đưa em đi.”

Tôi biết giọng nói đó có nghĩa là gì. Tôi để anh đi cùng quãng đường vài trăm mét tới trước cửa toilet. “Em vô một mình được rồi.”

“Anh đứng đây chờ?”

“Vậy thì còn lâu mình mới về được. Anh quay lại gặp họ đi, xong nhanh rồi về.”

Anh nhìn tôi khẩn khoản. “Eva, anh không để em ở một mình được.”

“Em không sao đâu mà. Thiệt đó. Cửa ra ngay đây mà.” Tôi chỉ ra cánh cửa cách đó không xa. Thiết bị sân khấu đang được mang ra ngoài. “Angus đậu xe ngay ở ngoài mà phải không?”

Gideon tựa vô tường, khoanh tay trước ngực.

“Rồi, rồi, anh muốn sao cũng được.”

“Em bắt đầu khôn hơn rồi đó, cưng.” Gideon cười.

Tôi lau bầu rồi bước vô toilet. Lúc nhìn thấy mặt mình trong kiếng, tôi không khỏi nhăn nhó. Hai mắt tôi thâm quầng vì đổ nhiều mồ hôi quá, đồng tử tối sẫm, giãn to.

“Gặp nhau thì anh ấy sẽ thấy sao nhỉ?” Tôi tự chế giễu mình, thầm nghĩ Brett vẫn cực kỳ quyến rũ. Khi không mặc áo, cơ thể anh vẫn rất tuyệt vời dù đầy mồ hôi, trong khi nhìn tôi nhàm chán và ủ rũ. Nhưng không chỉ cảm thấy thua kém vẻ bề ngoài, cái quan trọng hơn là tôi không cảm thấy tự tin về con người của mình. Tôi không thể nào xóa bỏ những mặc cảm đó khi mà Brett đang ở ngay đây.

Tôi lấy giấy thấm một ít nước rồi lau hai mắt cho sạch, xong ra ngoài. Cách đó không xa

Gidoen đang đứng chờ, Robert đứng cạnh nói gì đó với anh. Anh chàng quản lý có vẻ rất phấn khích.

Khi thấy tôi, Gideon đưa tay ra dấu kêu tôi chờ một chút, nhưng tôi chỉ ra phía cửa rồi quay lưng đi trước khi anh kịp cản. Tôi không muốn có chút rủi ro nào. Khi bước nhanh ngang qua phòng nghỉ của ban nhạc, tôi liếc vào trong thấy Shawna đang cười, tay cầm một chai bia. Cô nàng có vẻ đang rất vui trong căn phòng chật cứng huyền não đó.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi đi ra ngoài. Angus đang đứng cạnh chiếc limo ở phía bên kia dãy xe buýt, tôi vẫy tay rồi bước tới.

Một ngọn lửa lóe lên bên phải làm tôi giật mình. Tôi đứng sững lại, nhìn Brett Kline đưa que diêm lên châm điều thuốc đang ngậm trên môi. Anh đứng ngay bên phải cửa ra, trong bóng tối, ánh lửa từ que diêm thấp sáng khuôn mặt anh, làm tôi bỗng như bị kéo ngược về quá khứ.

Brett nhìn lên, sững sờ khi thấy tôi. Hai đứa nhìn vào mắt nhau thật lâu, tôi nghe tim mình loạn nhịp vì phấn khích lẫn sợ hãi. Rồi anh giật mình, vút que diêm đang cháy gần hết làm ngọn lửa tấp trúng tay.

Tôi bước tiếp, cố tỏ ra bình tĩnh khi tiến đến chỗ Angus bằng đường ngắn nhất.

“Khoan, chờ đã!” Brett la lớn. Tim tôi đập thình thịch khi nghe tiếng chân anh chạy theo. Tôi đi vòng qua một người đang đẩy chiếc xe chất đầy thiết bị, rồi lách qua hai chiếc xe buýt. Đứng nép người vào thành xe buýt, tôi co ro trong bóng tối, cảm giác như một kẻ hèn nhát. Nhưng tôi biết mình không muốn gặp lại Brett. Tôi không còn là cô bé trước đây của anh nữa.

Brett đi ngang qua. Tôi vẫn đứng yên, hy vọng anh tìm không thấy sẽ bỏ cuộc. Thời gian trôi qua, tôi lo Gideon sẽ bắt đầu đi tìm mình.

“Eva.”

Tôi giật mình quay lại, thấy Brett đang đi tới từ bên trái, trong khi này giờ tôi toàn lo nhìn bên phải.

“Đúng là em rồi.” Anh xúc động, bỏ điều thuốc xuống đất, dí chân lên dập lửa.

Tôi nghe mình nói một câu quen thuộc. “Anh nên quay về đi.”

“Lúc nào em cũng nói vậy hết.” Anh thận trọng. “Em có coi anh hát không?”

Tôi gật đầu, bước lùi ra một chút. “Buổi diễn hay lắm. Các anh rất tuyệt, chúc mừng anh!”

Mỗi lần tôi thụt lùi là anh lại bước tới. “Anh luôn hy vọng sẽ tìm được em tại một buổi diễn như thế này. Anh từng tưởng tượng ra không biết bao nhiêu là tình huống khi gặp lại em.”

Tôi không biết phải trả lời làm sao nữa. Tôi thấy căng thẳng đến mức khó thở.

Nhưng sức hút vẫn như ngày nào.

Nó không giống cảm giác của tôi đối với Gideon, thậm chí không thể so sánh được, nhưng vẫn không thể bị phủ nhận.

Tôi bước lùi ra khỏi hai chiếc xe buýt, ở khoảng trống đông người qua lại.

“Sao em phải bỏ chạy?” Dưới ánh đèn của bãi đậu xe, tôi nhìn anh rõ hơn. Anh thậm chí còn hấp dẫn hơn ngày xưa.

“Em không thể...” Tôi nói khó nhọc. “Em không có gì để nói hết.”

“Vớ vẩn.” Ánh mắt anh như thiêu đốt tôi. “Hồi đó em không nói lời nào mà chỉ âm thầm biến mất. Tại sao vậy?”

Tôi đưa tay lên bụng đang đau nhói. Phải nói sao đây? Hay là cứ nói *cuối cùng thì em cũng có đủ can đảm để quyết định là mình xứng đáng hơn là tiếp tục làm một trong số những cô bé mà anh có thể kéo vào phòng tắm để làm tình giữa những bài hát?*

“Tại sao vậy, Eva? Mình đang có tình cảm với nhau, rồi dùng một cái em biến đâu mất tiêu.”

Tôi nhìn quanh tìm Gideon hay Angus. Không thấy ai hết. Chỉ có chiếc limo đậu một mình thôi. “Chuyện đó lâu rồi mà.”

Brett đột ngột chồm tới nắm lấy cánh tay khiến tôi giật mình. Nếu không có nhiều người xung quanh chắc tôi đã phát hoảng vì cử chỉ hung hãn đó.

“Em nợ anh một lời giải thích.” Anh la lên.

“Không phải...”

Anh hôn tôi. Đôi môi mềm mại nhất trên đời đó phủ lên môi tôi. Lúc tôi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì hai cánh tay đã bị anh giữ chặt không thoát ra được. Tôi không cách nào đẩy anh ra.

Có một thoáng tôi cũng không muốn đẩy anh ra.

Thậm chí tôi còn hôn đáp lại. Sự cuốn hút vẫn còn y nguyên, nó khiến tôi cảm thấy phần nào dịu đi nỗi ảm ức là mình chỉ là một món đồ chơi qua đường của anh. Tôi nghe thoang thoang mùi đinh hương, mùi đàn ông quyến rũ, chìm trong nụ hôn đam mê của một linh hồn nghệ sĩ mãnh liệt. Anh thật gần gũi và thân thuộc.

Nhưng suy cho cùng điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Kể cả những gì hai đứa đã từng có với nhau, dù về phía tôi chỉ là những kỷ niệm đau đớn, cũng không còn quan trọng. Hay cả chuyện tôi có cảm thấy hãnh diện khi nghe bài hát anh viết về mình, rằng dù sáu tháng trời chịu đựng cảnh anh lăng nhăng với bao nhiêu người khác trong khi vẫn làm tình với tôi ở bất cứ nơi nào có thể, thì anh vẫn chỉ nghĩ tới tôi trong khi dùng lời hát mê hoặc hàng ngàn phụ nữ.

Tất cả những thứ đó đều không còn quan trọng. Vì giờ đây tôi yêu Gideon say đắm, và tôi chỉ cần có Gideon thôi.

Tôi gắng sức vùng ra...

...và nhìn thấy Gideon đang phóng như bay tới, lao vào vật Brett xuống đất.

Chương 10

Tôi loạng choạng suýt té vì cú va chạm đó. Hai người đàn ông rơi thịch xuống đường. Có tiếng ai đó la lớn, rồi tiếng phụ nữ hét lên. Tôi chết điếng người, chôn chân tại chỗ, lòng rối bời, hốt hoảng.

Gideon chèn lên cổ Brett đè xuống đất, rồi thụi liên hồi vào bên sườn. Anh đấm liên tục, lặng lẽ như cái máy. Sau mỗi cú đấm, Brett rên lên, tìm cách thoát ra.

“Cross! Dio mio!”

Tôi bật khóc khi Arnolando xuất hiện. Arnolando lao tới định kéo Gideon ra, nhưng rồi phải thụt lùi vì Brett lăn qua một bên khiến cả hai người ôm nhau lộn vòng.

Ban nhạc của Brett tách đám đông chạy tới, chuẩn bị lao vô thì nhận ra Brett đang đánh nhau với ai. Chính là người đã bỏ tiền ra sản xuất nhạc cho họ.

“Kline, đồ ngốc!” Darrin, tay chơi trống, đưa hai tay ôm đầu. “Cậu làm cái quái gì vậy?”

Brett vùng thoát ra, lao đảo đứng dậy, đẩy dí Gideon vô thành chiếc xe buýt. Gideon chập hai tay lại giáng mạnh lên lưng làm Brett phải buông ra. Thừa thế, Gideon tung một cú đá rồi nhanh như chớp bồi tiếp cú đấm vào bụng. Brett nhún người, cánh tay đầy cơ bắp dồn vào nắm đấm, nhưng Gideon đã né rất nhanh và trả đũa bằng một cú đấm móc làm đầu Brett bật ra sau.

Chúa ơi.

Gideon không phát ra bất cứ âm thanh nào, cả khi tấn công hay lúc bị Brett đấm trúng cằm. Cơn giận dữ trong im lặng của anh thật đáng sợ. Tôi có thể thấy cơn phẫn nộ dâng trào trong anh qua đôi mắt, nhưng thật kỳ lạ anh vẫn tỏ ra vô cùng kiểm soát và cẩn thận. Có đôi lúc dường như anh còn hơi dừng lại để đánh giá tổn hại mà mình gây ra cho đối thủ.

Tại tôi hết. Chính tôi đã biến người đàn ông đang hiền lành, vui vẻ cả buổi tối bên cạnh mình thành kẻ hung dữ lạnh lùng lúc này.

“Cô Tramell.” Angus nắm khuỷu tay tôi.

Tôi nhìn ông khẩn khoản. “Ông phải can anh ấy mới được.”

“Xin cô lên xe trước đã.”

“Cái gì?” Tôi thấy máu xẹt ra từ mũi Brett. Không ai vô can hết. “Ông điên rồi hả?”

Brett vụt tay ra, Gideon né qua một bên, rồi Brett lại tung cú đấm thứ hai vào vai khiến Gideon bật lùi mấy bước.

Tôi chụp lấy cánh tay Angus. “Ông bị làm sao vậy? Ngăn họ lại đi!”

Đôi mắt xanh tỉnh rụi. “Cậu chủ biết khi nào thì phải ngừng lại, Eva à.”

“Ông giỡn hả?”

Angus nhìn qua vai tôi. “Ông Ricci, làm phiền ông.”

Ngay lập tức tôi bị nhấc lên vai Arnolando, đi thẳng ra xe. Tôi ngược lên nhìn lại nhưng không thấy gì vì đám đông đã lấp kín chỗ tôi vừa đứng. Tôi hét lên tức tối, đấm thùm thụp vào lưng Arnolando nhưng không thể làm anh nao núng. Anh ta bỏ tôi lên xe rồi ngồi xuống bên cạnh, xong Shawna cũng leo lên, thế là Angus đóng sầm cửa lại như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Anh làm cái quái gì vậy?” Tôi quát Arnolito, với lấy nắm cửa khi xe bắt đầu lăn bánh. Cửa bị khóa, không tài nào mở được. “Gideon là bạn anh mà, sao anh có thể bỏ anh ấy lại như vậy hả?”

“Anh ấy là bạn trai của cô.” Giọng nói bình thản của Arnolito vô cùng thấm thía. “Và chính cô mới là người làm cho anh ấy như vậy.”

Tôi ngồi bịch xuống ghế, bao tử đau quặn, mồ hôi túa ra hai tay. Gideon ơi...

“Vậy ra bồ chính là Eva trong bài *Golden* hả?” Shawna hỏi từ băng ghế đối diện.

Arnolito giật mình, có vẻ ngạc nhiên vì thông tin vừa nghe. “Không biết Gideon có...” Rồi thở dài. “Ừ, dĩ nhiên là anh ta biết rồi.”

“Chuyện đó lâu lắm rồi.” Tôi biện bạch.

“Nhìn có vẻ cũng chưa lâu lắm.” Arnolito bình phẩm.

Tôi tuyệt vọng vì không thể quay lại với Gideon, tay chân ngứa ngáy không yên, trong người bứt rứt như muốn thoát ra khỏi thân xác của chính mình.

Tôi đã làm tổn thương người mình yêu, và qua đó làm tổn thương cả một người khác, người mà không làm gì sai ngoài chuyện chỉ sống đúng với bản chất của mình. Tôi không có lý do gì để biện minh cho mình. Tôi không hiểu được tại sao mình lại làm vậy, tại sao mình không vùng thoát ra sớm hơn, tại sao lại đáp trả nụ hôn của Brett...

Còn Gideon, anh sẽ làm gì đây?

Tôi hoảng sợ khi nghĩ có thể anh sẽ chia tay với tôi. Tôi lo lắng gần như phát điên. Anh có bị làm sao không? Chúa ơi... Nghĩ tới chuyện Gideon bị thương là ruột gan tôi sôi hết lên. Anh sẽ bị rắc rối như thế nào đây? Anh đã tấn công Brett. Tay tôi đổ mồ hôi ướt đẫm khi nhớ vụ Cary nói cái gã bị anh đánh hôm nọ ở nhà tôi cũng đang muốn tìm anh để kiện.

Cuộc sống của Gideon bỗng nhiên bị đảo lộn khỏi tầm kiểm soát chỉ vì tôi. Rồi sẽ tới lúc anh nhận ra tôi không xứng đáng.

Tôi liếc qua Shawna đang trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Tôi đã làm hỏng cả buổi tối của cô nàng, và cả Arnolito nữa. “Mình xin lỗi.” Tôi thở dài đau khổ. “Mình đã làm hỏng hết mọi thứ.”

Shawna nhún vai, nở một nụ cười cảm thông làm tôi muốn khóc. “Không sao. Mình cũng có một buổi tối rất vui. Hy vọng bồ sẽ giải quyết ổn thỏa được mọi thứ.”

Tôi chỉ cần có Gideon thôi. Tôi còn cơ hội nào nữa không? Hay là đã đánh mất thứ quan trọng nhất trong đời mình chỉ vì một giây phút ngu ngốc không lý giải được?

Tôi vẫn còn cảm thấy môi Brett trên miệng. Đưa tay chà lên môi, tôi chỉ ước gì có thể xóa đi nửa tiếng đồng hồ vừa rồi ra khỏi cuộc đời mình.

Cơn lo lắng làm đường về nhà Shawna như dài vô tận. Tới nơi, tôi bước ra ôm tạm biệt cô nàng trên vệ đường.

“Mình xin lỗi.” Tôi nói lại lần nữa, không phải chỉ vì chuyện trước đó, mà còn bởi vì tôi sợ mình không giấu được sự nôn nóng muốn quay lại tìm Gideon. Tôi không biết liệu mình có thể tha thứ cho Angus và Arnoldo vì đã bắt tôi đi và bỏ Gideon lại như vậy không.

Arnoldo ôm Shawna và nói lúc nào cũng có sẵn một bàn cho cô và Doug ở Tableau One. Tôi cũng hơi nguôi giận với anh. Dù gì thì cả buổi tối anh cũng đã rất tử tế với Shawna. Hai đứa lại lên xe để về nhà hàng của Arnoldo. Không chịu nổi sự suy sụp và tuyệt vọng, tôi co ro vào một góc khóc thầm tức. Tới nơi, tôi phải kéo áo lên lau mặt. Arnoldo ngăn không cho tôi bước ra ngoài.

“Cô phải đối xử đàng hoàng với Gideon.” Anh ta mắng, nhìn trừng trừng vào tôi. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy như vậy hết. Tôi không chắc liệu cô có xứng đáng với Gideon không, nhưng rõ ràng cô có thể làm cậu ta hạnh phúc. Chuyện đó thì tôi đã thấy tận mắt. Nếu không làm được thì bỏ đi, chứ đừng làm khổ cậu ta.”

Tôi ghen ngào không nói được tiếng nào nên chỉ gật đầu, hy vọng anh ta nhìn thấy Gideon có ý nghĩa như thế nào với tôi. Hay nói đúng hơn, Gideon là tất cả mọi thứ đối với tôi.

Arnoldo mất hút vô nhà hàng. Trước khi Angus kịp đóng cửa, tôi chồm tới hỏi. “Anh ấy đâu? Tôi muốn gặp anh ấy, làm ơn đi mà...”

“Cậu ấy vừa gọi.” Vẻ mặt hiền từ của Angus làm tôi lại bật khóc. “Tôi sẽ đưa cô tới chỗ cậu ấy.”

“Anh ấy có sao không?”

“Tôi không biết.”

Tôi ngồi xuống ghế, thấy mình như sắp chết. Trong đầu chỉ nghĩ tới duy nhất chuyện phải giải thích với Gideon, nên tôi không để ý xe đang chạy đi đâu. Tôi cần phải nói với Gideon là tôi yêu anh, tôi sẽ không bao giờ làm gì không phải nếu anh chịu tha thứ cho tôi, rằng anh là người

duy nhất mà tôi cần, mà tôi khao khát.

Khi xe chậm lại, tôi nhìn ra thấy đã quay lại nhà hát. Trong lúc tôi vẫn đang nhìn qua cửa sổ tìm kiếm thì cửa xe bật mở làm tôi giật mình. Rồi Gideon bước vô ngồi trên ghế đối diện.

Tôi định lao tới. “Gideon à...”

“Thôi đi.” Giọng anh giận dữ khiến tôi thụt lùi, ngồi bệt xuống sàn xe. Xe bắt đầu chạy, tôi bị xô qua một bên.

Tôi bật khóc, nhìn anh rót một ly rượu rồi nốc cạn. Tôi ngồi yên chờ đợi, lòng quặn đau, vừa buồn vừa sợ. Anh rót thêm một ly nữa rồi mới ngồi xuống ghế. Tôi rất muốn hỏi Brett có bị thương nặng không, và bản thân anh có bị làm sao không. Nhưng tôi không dám. Tôi sợ anh sẽ hiểu lầm và cho là tôi quan tâm tới Brett vì lý do khác.

Mặt anh lạnh như tiền, đôi mắt bất động như hai viên ngọc. “Hắn là cái gì của em?”

Tôi quệt dòng nước mắt đang chảy xuống. “Là một sai lầm thôi.”

“Hồi đó hay bây giờ.”

“Cả hồi đó lẫn bây giờ.”

Gideon nhếch mép khinh bỉ. “Vậy em có thói quen hôn những sai lầm của mình như vậy hả?”

Tôi lắc đầu quầy quậy, ngực phập phồng vì ráng nín khóc.

“Em có muốn hắn không?” Anh gằn giọng trước khi nốc thêm rượu.

“Không.” Tôi nói nhỏ. “Em chỉ muốn anh thôi. Em yêu anh, Gideon. Nhiều đến nỗi phát điên.”

Anh nhắm mắt, tựa đầu ra phía sau. Tôi tranh thủ nhích lại, cảm thấy cần phải ở càng gần anh càng tốt.

“Lúc này anh gần em, em lên đỉnh là vì anh hay vì bài hát chết tiệt đó của hắn?”

Ôi trời ơi... Sao anh có thể nghi ngờ chuyện đó...?

Chính tôi đã làm anh phải nghi ngờ. “Là anh. Chỉ có anh mới có thể khiến em như vậy, quên hết mình đang ở đâu, quên hết mọi người xung quanh mỗi khi anh chạm vào em.”

“Thì lúc hân hôn em, em cũng như vậy mà.” Gideon mở to mắt nhìn tôi trừng trừng. “Hắn từng ở trong em, làm tình với em, bắn ra trong người em.”

Tôi co rúm người lại vì giọng điệu cay độc tàn nhẫn đó của anh. Tôi hiểu cảm giác này. Những hình ảnh tưởng tượng sẽ cào xé tâm trí anh đến phát điên. Cũng như trong đầu tôi đã tưởng tượng ra cảnh anh và Corinne làm tình với nhau biết bao nhiêu lần trước sự chứng kiến giận dữ điên cuồng của tôi.

Bỗng anh ngồi dậy, chồm tới đưa tay sờ lên môi tôi. “Hắn đã chiếm được đôi môi em.”

Tôi giật cái ly trên tay anh uống cạn. Vị cay nồng làm tôi khó chịu, nhưng vẫn ráng nuốt hết. Bao tử sôi lên phản đối. Tôi dần cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ trong bụng.

Gideon ngồi ngả ra, hai tay ôm mặt. Tôi biết cảnh tôi và Brett hôn nhau vẫn còn lảng vảng trước mắt anh. Tôi biết nó đang bào mòn, gặm nhấm tâm trí anh.

Tôi liếm môi. “Anh cởi áo ra đi.”

Anh nheo mắt. “Em không được vậy đâu.”

Tôi sững người, tim đập thình thịch. Thì ra anh đang trừng phạt tôi. Trong chính cái xe mà hai đứa làm tình lần đầu tiên, ở đúng cái tư thế đó... “Anh phạt em hả?”

“Em đáng bị phạt.”

Không cần biết anh nói đúng hay sai. Nếu anh đã nói vậy thì tôi rất đáng đời.

Tôi vịn thành ghế để giữ thăng bằng, tay còn lại nắm lấy anh, lúc này vẫn đang cứng và phập phồng theo từng mạch đập. Mắt tôi nhìn mặt anh không rời. Tôi cố quan sát để tìm chút dấu vết của người tình đam mê trước đây. Không còn nữa. Đôi mắt nhìn lại tôi là của một người xa lạ đang trong cơn giận dữ, thách thức, trách móc và thờ ơ.

Tôi thả lỏng cho mình mở ra, rồi hạ xuống người anh, không khỏi bật ra tiếng kêu khi cảm giác sâu buốt không chịu nổi.

“Chúa ơi.” Anh rùng mình thốt lên. “Quý tha ma bắt!”

Một biểu hiện nhỏ của sự thiếu kiềm chế đó như lời động viên cho tôi. Đầu gối chống lên nệm, hai tay vịn hai bên thành ghế kế bên tay anh, tôi nhắc người lên, vuốt lấy anh, run rẩy, siết chặt. Tôi cảm nhận được toàn thân anh đang gồng cứng, tôi biết cơ thể anh không thể tiếp tục

giả vờ thờ ơ nữa.

“Làm tình với anh thích quá.” Tôi thì thầm, ôm ấp lấy phần đàn ông cuồng nhiệt của anh bằng cái chỗ đàn bà đang tham lam nhức nhối của mình. Tôi cứ cử động không nghĩ. “Anh là tất cả những gì em thèm muốn, Gideon. Anh là của em.”

“Em đã quên mất điều đó.” Gideon bật đáp trả, tay vẫn siết chặt trên thành ghế.

Tôi tự hỏi có phải anh đang cố tình bấu tay lên đó để không chạm vào người tôi. “Không. Em không bao giờ quên hết. Anh là một phần của em.”

“Trả lời anh tại sao em hôn hấn?”

“Em không biết.” Tôi tựa trán ướt đẫm mồ hôi lên anh, sắp sửa bật khóc. “Chúa ơi. Em thề là em không biết, Gideon à.”

“Vậy thì im đi. Làm cho anh sung sướng đi.”

Tôi như ăn tát vào mặt, bật dậy, ưỡn người ra xa khỏi anh. “Đồ khốn.”

“Em bắt đầu hiểu chuyện rồi đó.”

Nước mắt tràn ra nóng hổi. “Đừng có đối xử với em như một con điếm.”

“Eva à.” Giọng anh trầm đục cảnh cáo, nhưng đôi mắt lại rất chán chường, đầy phiền não như chính tôi. “Nếu em muốn ngưng thì em biết cần phải nói gì mà.”

Crossfire. Nói từ đó ra thì chắc chắn tôi sẽ được giải thoát khỏi cơn thịnh nộ đau khổ này. Nhưng tôi không thể làm vậy. Anh nhắc tới mật mã an toàn chính là để thử tôi, dồn ép tôi. Chắc chắn anh có ý đồ, mà nếu bỏ cuộc bây giờ thì tôi sẽ không bao giờ biết ý đồ đó là gì.

Tôi vẫn tiếp tục với anh bằng tất cả sức lực. Hơi thở Gideon rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Rồi anh lại đến cao trào. Tôi như con thú bị thương, tuyệt vọng tìm kiếm sự giải thoát sau khi đã làm anh ra đến hai lần.

Nhưng Gideon nắm tay giữ lại không cho tôi cử động nữa.

Anh không chịu để cho tôi lên đỉnh. Một cách cố ý.

Cơn dục vọng điên cuồng bùng nổ làm tôi co thắt dữ dội. Khi anh đẩy hai ngón tay vào, tôi bấu chặt lấy nệm ghế bọc da. Anh cứ thế đưa đẩy ngón tay nhẹ nhàng, chậm rãi, để tôi phải bứt

rút, nhức nhối.

“Gideon.” Tôi nức nở. Phía dưới, ở bên trong cơ thể tôi tham lam quấn chặt lấy ngón tay anh. Người ướt đầm mồ hôi, tôi tưởng mình không thở nổi. Lúc này tôi bắt đầu mong mau về tới nhà để thoát khỏi sự tra tấn này. Nhưng xe vẫn cứ chạy mãi. Tôi thậm chí còn không thể ngóc dậy để nhìn coi mình đang ở đâu.

Gideon lại rút ra, bỏ mặc tôi như chơ vơ gần sát đỉnh. Tôi giận dữ la lớn, tìm cách thoát khỏi sự giày vò thân xác từ chính người mình yêu.

“Em ghét anh.” Tôi nức nở, nước mắt ràn rụa trên mặt, chảy cả xuống ghe da.

Cúi người tới trước, Gideon rít lên bên tai tôi. “Nói anh nghe coi, Eva, tại sao?”

Cơ giận trong tôi bật ra thành lời. “Tại vì anh đáng bị như vậy. Anh cũng phải nếm cái cảm giác đó, để biết nó đau khổ như thế nào, đồ ích kỷ!”

Anh lặng người. Tôi nghe hơi thở hắt ra. Máu sôi lên, tim đập nhanh tới nỗi thoát đầu tôi cứ tưởng cái giọng nói dịu dàng đó là do tôi tưởng tượng.

“Cung ơ.” Gideon lướt môi trên vai tôi, kéo tôi vào lòng. “Cực cung xinh đẹp, lì lợm của anh. Cuối cùng mình cũng thành thật với nhau rồi.”

Anh nhắc tôi quỳ thẳng lên. Tôi mệt mỏi tựa đầu lên vai anh, nước mắt nhỏ xuống ngực. Tôi không còn sức lực để chống cự, thậm chí còn không rên nổi khi anh bắt đầu nhấp hông để cuối cùng đến lượt tôi giải tỏa.

Tôi hét lên tên anh, giọng khản đặc, cả thân thể chấn động khi bùng nổ. Cơ sung sướng cứ như kéo dài vô tận.

Khi tôi gục hẳn trên tay anh, mồ hôi đầm đìa, Gideon cẩn thận nhắc tôi ra rồi đặt nằm dài trên ghế. Lúc tôi vừa định cuộn người ra xa thì anh đã ngồi dậy, cởi áo ra, chồm lên người tôi, chống một bên gối lên ghế, chân còn lại duỗi xuống sàn. Hai tay anh chống lên kính xe, phô bày cơ thể mà nãy giờ tôi thèm khát.

Tôi đẩy anh ra. “Thôi, em chịu hết nổi rồi.”

“Anh biết.” Cơ bụng anh thắt lại, mắt nhìn sâu vào mắt tôi khi anh nhẹ nhàng tiến vào. “Anh chỉ muốn được ở trong em thôi.”

Anh hôn tôi thật dịu dàng và đầy trân trọng, làm tan biến tất cả mọi dấu vết của người khác.

“Cung ời.” Giọng Gideon thì thầm bên tai. “Dậy đi.”

Tôi vẫn nhắm nghiền mắt, dúi mặt vào cổ anh, rên khe khẽ. “Tha cho em đi, đồ quỷ râu xanh.”

Tôi nghe ngực anh rung nhẹ vì tiếng cười, anh ngọ nguậy khe khẽ. “Mình tới nơi rồi.”

Hé một mắt ra nhìn, tôi thấy Gideon đang mặc áo. Anh vẫn mặc nguyên quần gài nãy giờ. Bên ngoài trời đã sáng. Tôi ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, reo lên khi thấy biển. Trên đường đi xe có dừng lại đổ xăng, nhưng tôi hoàn toàn mù tịt phương hướng nên không biết mình đang đi đâu. Tôi có hỏi nhưng Gideon chỉ nói là sẽ làm tôi ngạc nhiên.

“Mình đang ở đâu vậy?” Tôi háo hức nhìn mặt trời phía xa xa ngoài biển. Có vẻ cũng không còn sớm gì, hình như gần trưa rồi thì phải.

“Bắc California. Nhắc tay lên nào.”

Tôi làm theo để anh trông áo vô người. “Em phải mặc áo lót nữa.”

“Ở đây chỉ có anh với em thôi, mình đi thẳng vô phòng tắm luôn.”

Tôi ngược nhìn ngôi nhà cổ kính mái ngói trước mặt. Ít nhất là ba tầng, với ban công bọc phía trước và bên hông, phía sau là lối đi qua một cánh cửa đơn nhìn lạ mắt. Toàn bộ ngôi nhà nằm trên hàng cột ngay sát bờ biển, gần đến nỗi khi thủy triều lên chắc chắn nước sẽ dâng sát ngay dưới chân. “Mình đi trên xe bao lâu rồi?”

Gần mười tiếng.” Gideon giúp tôi kéo váy. “Đi thôi.”

Anh bước xuống trước rồi chìa tay đỡ tôi ra. Cơn gió mạnh thoang thoảng mùi biển làm tôi tỉnh ngủ hẳn. Tiếng sóng vỗ nhịp nhàng lôi tôi về với thực tại. Ý thức rất rõ chuyện mình đang ăn mặc rất lòi thối, tôi thở phào nhẹ nhõm khi không thấy Angus đâu hết. “Angus lái xe cả đêm hả?”

“Lúc ngừng đổ xăng có đổi tài xế khác.”

Tôi nhìn Gideon, tim đập mạnh khi thấy ánh mắt dịu dàng u ám của anh. Trên mặt anh chỗ xương hàm có một vết bầm, tôi với tay sờ lên nhẹ nhẹ, tim đau nhói khi anh dụi vào tay tôi.

“Anh có bị đau chỗ nào khác nữa không?” Tôi thấy tràn đầy cảm xúc sau một đêm dài trên xe.

Anh nắm tay tôi kéo xuống, áp lên ngực trái. “Ở đây nè.”

Ôi, tình yêu của tôi... Tôi biết anh cảm thấy rất khó chịu. “Em xin lỗi.”

“Anh cũng xin lỗi.” Gideon hôn lên tay rồi dắt tôi vô nhà.

Cửa không khóa, hai đứa đi thẳng vô nhà. Ngay sau lối vào là một cái bàn nhỏ, trên bàn có chiếc giỏ lưới bằng kim loại đựng một chai rượu với hai cái ly có buộc dây ruy băng. Khi Gideon đóng cửa lại, tôi kéo cái phong bì có chữ *Chào mừng* ra. Bên trong là chiếc chìa khóa.

“Không cần tới đâu.” Gideon cầm cái chìa khóa bỏ lên bàn. “Trong hai ngày tới mình sẽ chỉ ở lì trong nhà thôi.”

Tôi gật đầu sung sướng, đồng thời cũng hơi hồi hộp khi nghĩ tới chuyện một người quan trọng như Gideon Cross mà lại chỉ muốn ở bên cạnh mỗi mình tôi, không gặp ai khác hết.

“Coi nào,” anh đẩy tôi về phía cầu thang. “Mình sẽ xử chai rượu đó sau mà.”

“Ừ. Cà phê trước đã.”

Tôi đưa mắt nhìn khắp gian nhà. Mặc dù bên ngoài có vẻ cổ kính, ở trong lại khá tiện nghi và hiện đại. Toàn bộ chân tường được ốp ván và sơn màu trắng, trang trí bằng mấy bức hình trắng đen chụp vỏ sò, ốc cỡ lớn. Tất cả nội thất đều màu trắng, với hầu hết vật dụng bằng kim loại hoặc thủy tinh. Nếu không có cảnh biển tuyệt vời và tấm thảm trải sàn nhiều màu sắc, thêm đồng sách bìa cứng để đầy trên kệ, thì hẳn nơi đây sẽ rất ảm đạm.

Tôi cực kỳ phấn khích khi lên tới tầng thượng. Gian phòng lớn hoàn toàn để mở, chỉ có hai cây cột chống đỡ phần mái. Những giỏ hoa hồng, hoa tu líp hay loa kèn đều màu trắng, được đặt ở khắp mọi nơi, thậm chí cả dưới đất. Chiếc giường cực rộng phủ sa tanh trắng, đầu giường treo bức hình trắng đen chụp một cái khăn mỏng đang tung bay trong gió, khiến tôi có ấn tượng như đang bước vô căn phòng tân hôn.

Tôi nhìn Gideon. “Anh ở đây lần nào chưa?”

Anh vớ tay tháo dây buộc món tóc vốn đã lòa xòa trên đầu tôi. “Chưa. Anh có lý do gì mà phải ở đây đâu?”

Phải rồi. Anh chỉ đưa phụ nữ tới căn phòng hành lạc đó trong khách sạn thôi, mà hình như bây giờ anh vẫn còn giữ thì phải. Tôi mệt mỏi nhắm mắt khi anh vuốt tóc, cảm thấy quá kiệt sức đến nỗi không còn bực tức được nữa.

“Cởi đồ ra đi cùng. Để anh đi mở nước.”

Khi anh dợm bước đi, tôi mở mắt ra, nắm áo anh nín lại. Tôi không biết phải nói gì, chỉ không muốn anh đi.

Gideon hiểu rõ điều đó. Vì anh hiểu rõ con người tôi.

“Anh đâu có đi đâu, Eva.” Anh nâng mặt tôi lên bằng cả hai tay, tia nhìn dữ dội và đầy tập trung chiếu thẳng vào mắt tôi, giống y như lần đầu tiên anh nhìn tôi. “Nếu em thích hẳn, anh cũng sẽ không cho em bỏ đi đâu. Anh rất cần em. Anh muốn có em ở bên cạnh anh suốt đời. Nếu được như vậy, mọi chuyện khác không còn quan trọng. Anh không đến nỗi quá kiêu ngạo để không chấp nhận thứ mình đang có.”

Tôi sà vào lòng Gideon, đắm chìm vào cơn khao khát vô độ đầy ám ảnh của anh, cũng chính là sự phản chiếu tình yêu sâu đậm của tôi dành cho anh. Tay tôi vẫn nắm chặt áo anh.

“Cùng ơ,” Anh thì thầm, cúi đầu xuống áp má lên mặt tôi. “Em cũng đâu có bỏ anh được.”

Rồi anh nhắc bổng tôi lên, đi thẳng vô phòng tắm.

Chương 11

Tôi nhắm mắt, ngửa người ra dựa trên ngực Gideon, nghe tiếng nước vỗ trong bồn tắm, bàn tay anh vuốt ve trên người.

Gideo đã tắm rửa và gội đầu cho tôi, hết sức nâng niu chịu đựng như báu vật. Tôi biết anh đang bù đắp cho tối hôm qua và cái cách mà anh đã buộc tôi phải nói ra sự thật, dù đó là sự thật anh đã biết quá rõ.

Sao anh có thể hiểu tôi như vậy... hơn cả bản thân tôi hiểu mình?

“Kể anh nghe về hẳn ta đi.” Gideon nói nhỏ, vòng tay qua ôm ngang hông tôi.

Tôi hít một hơi, biết thế nào anh cũng hỏi chuyện của tôi với Brett. Tôi cũng hiểu được anh

phần nào, “Trước hết nói em nghe anh ta có sao không đã.”

Một thoáng im lặng. “Không có thương tích nào trầm trọng hết. Mà nếu có thì sao, em quan tâm hả?”

“Dĩ nhiên là em quan tâm rồi.” Tôi nghe anh nghiêng răng.

“Anh muốn biết chuyện của em với hắn.” Anh nói dứt khoát.

“Không được.”

“Eva...”

“Đừng có nói cái giọng đó với em, Gideon. Em chán phải kể hết mọi chuyện với anh trong khi anh thì giữ đầy bí mật rồi.” Tôi nghiêng đầu qua một bên, áp má lên ngực anh. “Nếu em chỉ có được thể xác của anh thôi thì em sẽ chấp nhận, nhưng đổi lại em cũng không cho anh nhiều hơn đâu.”

“Em nhất định như vậy hả? Hay là...”

“Em không thể.” Tôi lùi ra, quay lại đối diện anh. “Anh có thấy chuyện này đã biến em thành con người như thế nào chưa? Tối hôm qua em đã làm anh tổn thương, một cách cố ý, dù em không nhận ra ngay lúc đó. Sự oán giận vẫn âm thầm gặm nhấm đầu óc em dù em đã cố tự thuyết phục mình chấp nhận sống với những bí mật của anh.”

Gideon ngồi thẳng dậy, giang rộng hai tay. “Anh hoàn toàn cởi mở với em, Eva à! Em nói cứ như là em không biết gì về anh, và tội mình chỉ quan hệ xác thịt thôi vậy... Trong khi em là người hiểu anh rõ nhất!”

“Vậy thì mình nói về mấy chuyện mà em chưa hiểu đi! Tại sao anh lại có cổ phần lớn trong Vidal Records? Sao anh lại ghét ngôi nhà của gia đình anh vậy? Tại sao anh lại xa lánh bố mẹ anh? Giữa anh và bác sĩ Terrance Lucas có vấn đề gì? Cái đêm hôm em gặp ác mộng anh đi đâu tới nửa đêm mới về? Còn những cơn ác mộng của anh là gì vậy? Tại sao...”

“Đủ rồi!” Gideon nạt, đưa hai tay ôm đầu.

Tôi ngồi xuống, chờ anh bình tĩnh lại. “Anh phải biết là anh có thể nói với em bất cứ chuyện gì mà.” Tôi dịu giọng.

“Bất cứ chuyện gì hả?” Anh nhìn tôi trừng trừng, “Chẳng phải riêng bản thân em cũng đã có quá nhiều thứ cần phải quên đi rồi sao? Cần thêm bao nhiêu bi kịch nữa thì em sẽ bỏ chạy khỏi

anh hả?”

Tôi để hai tay lên thành bồn tắm, dựa đầu ra sau nhắm mắt lại. “Vậy thì thôi. Tội mình sẽ tiếp tục làm bạn tình của nhau, cùng đi điều trị tâm lý mỗi tuần. Rõ ràng vậy là tốt.”

“Anh làm tình với cô ta.” Gideon bất chợt phun ra một lời tự thú. “Chịu chưa?”

Tôi đứng bật dậy nhanh tới nỗi nước bắn tung tóe. Bao tử tôi quặn đau. “Anh làm tình với Corinne?”

“Không phải. Khỉ thật.” Mặt anh đỏ bừng. “Với vợ của Lucas.”

“Ồ...” Tôi nhớ lại tấm hình mình thấy trên mạng, bật ra một câu hỏi khá ngớ ngẩn. “Cô ấy tóc đỏ mà?”

“Anh làm vậy hoàn toàn là vì Lucas.”

Tôi nhú mào khó hiểu. “Vậy là anh với Lucas xích mích với nhau trước hay sau khi anh ngủ với vợ anh ta?”

Gideon chống cùi chỏ lên thành bồn tắm, vẩy nước lên mặt. “Hắn ta cách ly anh với gia đình, nên anh trả thù.”

“Anh làm hai vợ chồng bỏ nhau hả?”

“Anh đã làm cô ấy đau khổ.” Gideon thở dài nặng nhọc. “Anne ve vãn anh tại một bữa tiệc từ thiện, nhưng anh lờ đi cho tới khi biết cô ấy là ai. Anh biết làm vậy sẽ khiến Lucas rất đau khổ, mà cơ hội lại sẵn trước mắt nên anh tận dụng luôn. Đáng lẽ là chỉ có một lần thôi, nhưng ngày hôm sau Anne lại tiếp tục liên lạc với anh. Bởi vì anh biết hắn sẽ càng khổ sở hơn nếu biết vợ mình mê mẩn dữ vậy, nên anh lại tiếp tục. Cho tới khi cô ấy muốn bỏ chồng, để theo anh thì anh trả cô ấy về lại cho hắn ta.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, thấy rõ ràng anh đang vừa ương bướng vừa xấu hổ. Tôi biết anh sẵn sàng làm lại chuyện tương tự như vậy, nhưng vẫn thấy xấu hổ vì điều đó.

“Em nói gì đi chứ.” Anh nạt.

“Cô ta có tưởng anh yêu cô ta không?”

“Làm gì có! Đúng là anh là thằng tồi khi lăng nhăng với vợ người khác, nhưng anh tuyệt đối không có hứa hẹn gì hết. Anh chỉ dùng cô ta để tấn công Lucas thôi, anh không ngờ cô ta lại bị

tổn thương như vậy. Nếu biết thì anh đã dừng lại sớm hơn rồi.”

“Gideon à.” Tôi lắc đầu, thở dài.

“Sao hả?” Rõ ràng là anh muốn phát điên vì lo lắng. “Sao em lại kêu tên anh kiểu đó?”

“Tại vì anh thông minh mà có lúc quá ngốc. Anh ngủ với người ta hàng ngày mà không nghĩ là người ta sẽ yêu anh hả?”

“Chúa ơi!” Anh ngả ra sau. “Lại chuyện này nữa hả?”

Rồi anh đột ngột ngồi bật dậy. “Biết sao không? Em cứ nghĩ anh là thiên thần trong mắt tất cả phụ nữ ở trên đời, cưng à. Trong khi anh chỉ cần em nghĩ anh là người đàn ông tốt nhất dành cho em thôi.”

Tôi té nước lên anh, khiến anh, cũng như tôi, bỏ cái vẻ căng thẳng này giờ đi. Hai đứa tôi hiểu quá rõ cần phải làm gì trong những tình huống này. Nhưng cái cả hai không hiểu được là vì lý do gì mà mình lại xứng đáng được người khác yêu.

Gideon dựa vào, nắm tay tôi. “Giờ thì nói anh nghe coi em với gã Brett đó đã có cái quái gì với nhau hả?”

“Anh chưa kể bác sĩ Lucas đã làm gì mà anh giận dữ vậy?”

“Anh kể rồi.”

“Chưa kể chi tiết.” Tôi cãi.

“Tới lượt em kể đã.”

Tôi ngồi một lúc lâu vẫn không nói được tiếng nào. Là đàn ông đâu có ai muốn biết bạn gái mình là hạng lẳng lơ. Gideon vẫn kiên trì chờ đợi. Ngoan cố thì đúng hơn. Tôi biết chừng nào tôi vẫn còn chưa nói thì anh sẽ không cho tôi bước ra khỏi bồn tắm.

“Chả có gì cả, em chỉ từng là đồ chơi qua đường của Brett thôi.” Tôi thú nhận một cách vội vàng, chỉ muốn nói mau cho qua chuyện thôi. “Em không những chấp nhận chuyện đó mà còn đắm đuối theo đuổi anh ta nữa, bởi vì trong giai đoạn đó, đối với em tình dục là cách duy nhất để cảm thấy được yêu thương.”

“Hắn ta viết cả một bản tình ca cho em đó, Eva.”

Tôi quay nhìn chỗ khác. “Nhưng lúc nào thì sự thật cũng đâu có giống thơ với nhạc, đúng không?”

“Em có yêu hắn không?”

“Em... không.” Tôi nhìn Gideon thở hắt ra thành tiếng, cứ như đang nín thở này giờ vậy. “Em mê anh ta và cách anh ta hát, nhưng chỉ bề ngoài thôi. Em chưa bao giờ biết gì về anh ta hết.”

Toàn thân Gideon thả lỏng thấy rõ. “Hắn ta chỉ là một *giai đoạn* của em thôi, phải không?”

Tôi gật đầu, kéo tay lại, ước gì mình thoát khỏi cái cảm giác nhục nhã lúc này. Tôi không trách Brett hay bất cứ người nào khác đã có mặt trong cuộc đời tôi ở thời điểm đó. Người đáng trách duy nhất là bản thân tôi.

“Lại đây.” Gideon kéo tôi tới gần, ôm vào lòng anh lần nữa. Được ở trong vòng tay anh có lẽ là cảm giác tuyệt vời nhất trên đời. Anh dịu dàng vuốt dọc sống lưng tôi. “Anh sẽ nói thật với em là anh sẵn sàng đánh chết tất cả những tên đàn ông đã từng đụng tới em, nên tốt nhất là em đừng để anh gặp ai trong số họ. Tuy nhiên những chuyện xảy ra trong quá khứ không làm thay đổi tình cảm của anh dành cho em. Anh cũng đâu phải thần thánh gì.”

“Em chỉ ước gì có thể quên đi mấy chuyện đó.” Tôi nói nhỏ, “Em không muốn nhớ lại con người trước đây của mình.”

Gideon tựa cằm lên đầu tôi. “Anh hiểu. Mỗi lần ở với Anne xong dù có tắm trong bao lâu đi nữa thì anh vẫn không cảm thấy sạch sẽ được.”

Tôi ôm chặt lấy anh, cảm thấy bình yên và được chấp nhận, cái cảm giác mà tôi nghĩ cả hai đứa đều đang vừa cho vừa nhận.

Cái áo choàng bằng lụa trắng treo trong tủ đẹp kinh khủng với viền bằng bông mềm và cổ tay thêu chỉ bạc. Có vẻ như đó là cái áo duy nhất dành cho tôi trong căn nhà.

Tôi nhìn Gideon mặc bộ đồ ở nhà màu đen. “Sao anh có cả quần áo mà em chỉ có mỗi cái áo choàng thôi?”

Anh liếc lên nhìn tôi qua lọn tóc lòa xòa trước trán. “Chắc tại anh là người thu xếp chuyện đó nhỉ?”

“Đồ quý râu xanh.”

“Thì để anh theo kịp cái ham muốn không thôi của em còn gì.”

“Ham muốn không thôi của em hả?” Tôi quay vô phòng tắm tháo khăn lông trên đầu ra. “Em nhớ rõ ràng em mới là người năn nỉ được buông tha hồi tối hôm qua, hay chính xác hơn là sáng sớm hôm nay, sau nguyên một đêm không nghỉ đấy nhé.”

Gideon bước tới ngưỡng cửa nhìn tôi. “Tối nay em sẽ lại phải năn nỉ nữa cho coi. Anh đi pha cà phê đây.”

Lúc anh quay đi, tôi nhìn qua gương thấy bên hông anh có một vết bầm đen. “Anh bị thương kìa, đâu đưa em coi.”

“Không sao đâu.” Anh đã xuống cầu thang. “Xuống nhanh lên nhé.”

Cảm giác tội lỗi làm tôi chực khóc. Tay cầm lược run run, tôi nhìn quanh căn phòng tắm có đầy đủ vật dụng giống y như ở nhà. Lại thêm một bằng chứng cho thấy Gideon lúc nào cũng rất quan tâm, chu đáo trong khi tôi thì toàn là khiếm khuyết. Tôi chỉ làm cuộc sống anh thêm khổ sở mà thôi. Suy cho cùng thì bản thân anh đã có quá nhiều thứ phải lo lắng, không cần thêm rắc rối nào của người khác nữa.

Tôi bước xuống cầu thang, nhưng không dám vào bếp gặp Gideon. Tôi muốn chờ một chút cho mình bình tĩnh lại, lấy lại vẻ nét mặt tươi tỉnh hơn. Tôi không muốn làm kỳ nghỉ của anh bị mất vui.

Bước qua cánh cửa kiểu Pháp mở ra ban công, ngay lập tức tôi nghe tiếng sóng vỗ và bị một làn hơi nước mặn mặn tấp vào mặt. Mėp áo choàng tung bay trong làn gió biển, tôi thấy mình như được tiếp thêm sinh lực.

Tôi hít một hơi dài rồi nhắm mắt lại, tìm cách tự trấn tĩnh mình để không làm anh lo lắng. Vấn đề của tôi chính là con người mình, nên tôi không muốn anh phải nhọc tâm vì một thứ khó có thể thay đổi. Chỉ có tôi mới làm cho mình trở nên mạnh mẽ được thôi. Và tôi cần phải làm điều đó, nếu muốn anh được hạnh phúc và yên tâm trong mối quan hệ này. Đó là hai thứ mà anh luôn mong mỏi có được với tôi.

Có tiếng mở cửa sau lưng. Tôi hít một hơi dài rồi quay lại với nụ cười trên môi. Trên tay Gideon là hai tách cà phê đang bốc khói, một cà phê đen đặc, một có pha sữa. Tôi biết chắc tách của mình sẽ rất ngon, đơn giản vì Gideon biết rõ khẩu vị của tôi. Tôi không nói, nhưng lúc nào anh cũng để ý mọi thứ về tôi.

“Đừng tự phạt mình nữa.” Anh nghiêm nghị, đặt hai tách cà phê lên lan can.

Tôi thở dài. Làm sao mà giấu được anh bằng cái nụ cười giả tạo đó. Anh luôn nhìn thấu tâm can tôi mà.

Anh nâng mặt tôi lên, nhìn sâu vào mắt. “Chuyện đã qua rồi. Quên nó đi.”

Tôi đưa tay lên sờ chỗ có vết bầm nhìn thấy ban nãy.

“Chuyện đó xảy ra là cần thiết.” Gideon nói tiếp thật nhanh. “Khoan đã, im nghe anh nói nè. Anh cứ tưởng anh hiểu cảm giác của em về chuyện của Corinne, và thật lòng là trước đây anh toàn nghĩ vấn đề nằm ở chỗ em tự xử lý chuyện đó không đúng cách. Nhưng anh đã sai. Anh đã cư xử rất ích kỷ.”

“Đúng là em đã không sao nghĩ cho thông được chuyện đó. Em ghét cay ghét đắng cô ta. Cứ hễ nghĩ tới cô ta là em phát điên.”

“Anh hiểu rồi. Trước đây anh không hiểu chuyện đó.” Anh nở một nụ cười thật thiếu náo. “Nhiều khi phải có chuyện gì um sùm mới làm anh tỉnh ra được. May mắn là lúc nào em cũng giỏi gây chú ý với anh.”

“Thôi đừng có giỡn nữa, Gideon. Vì em mà suýt nữa anh đã bị thương nặng rồi đó.”

Anh ôm choàng qua eo trước khi tôi kịp quay đi. “Anh đã bị thương nặng vì em rồi đó chứ. Nhìn cảnh em trong vòng tay kẻ khác, còn hôn hắn nữa...” Đôi mắt anh tối sầm lại, nhưng tia nhìn thì tóe lửa. “Như có nhát dao đâm vào anh vậy, Eva à. Vết thương cứ mở toang, chảy máu. Anh đánh hắn một trận là vì tự vệ đó chứ.”

“Chúa ơi.” Tôi suýt ngã quỵ khi nghe sự thật tàn nhẫn đó. “Gideon...”

“Anh tự giận mình vì đã không hiểu cảm giác của em trong vụ Corinne. Chỉ có một nụ hôn thôi đã khiến anh cảm thấy như vậy rồi thì nói gì tới...” Anh ôm chặt lấy tôi, một tay vòng qua dưới hông, tay còn lại giữ phía sau đầu kéo tôi sát vào người anh. Tôi bị giữ chặt không còn đường cựa quậy.

“Nếu em mà có ngoại tình.” Giọng anh khàn đặc, “chắc anh chết mất.”

Tôi ngược lên, hôn lên cổ anh. “Cái nụ hôn ngu ngốc đó chả có nghĩa lý gì hết. Hoàn toàn vô vấn thôi.”

Anh giữ tóc tôi, kéo tôi ngược nhìn lên. “Eva, em không biết nụ hôn của em có ý nghĩa như thế nào với anh đâu. Với em nó chỉ là một nụ hôn ngu ngốc bừa bãi...”

Gideon cúi xuống phủ lên môi tôi sự mềm mại, ngọt ngào. Tôi hé miệng ra, chạm vào lưỡi anh. Nụ hôn càng sâu dần, làm dậy lên những ham muốn đang bị dồn nén.

Tôi luồn tay vào tóc anh, nhón chân lên để dán chặt vào anh. Đôi môi anh càng lúc càng nóng bỏng, ướt át. Hai đứa như uống lấy nhau, mỗi lúc càng say đắm, ngây dại, hơi thở đầy đam mê và ham muốn.

Nụ hôn của Gideon chất chứa tất cả mọi thứ làm nên con người anh: quyền lực, đam mê, ham muốn và tình yêu. Anh không hề kiềm nén, mà để tất cả trào dâng, phơi bày ra hết.

Tay anh nói lỏng ra, ngực phập phồng hơi thở. “Đôi môi em thuộc về anh.”

“Dạ, Gideon...” Tôi run rẩy, cảm xúc dâng trào ngay trong cái giây phút của đam mê xác thịt mạnh nhất trong đời.

Tắm xong hai đứa ngủ hết buổi sáng. Tôi sung sướng được nằm gối đầu lên ngực anh, vòng tay qua ôm lấy cái bụng phẳng lì săn chắc và cuộn chân vào anh.

Khi thức dậy lúc hơn một giờ chiều, hai đứa đói meo nên cùng xuống bếp. Tôi phát hiện ra mình cực kỳ thích cái phong cách hiện đại dù hơi ảm đạm của gian bếp này. Mấy cánh cửa tủ bằng kính mờ hay đá ốp đều rất hợp với màu gỗ đen của căn nhà. Đồ ăn thức uống đầy đủ hết, rõ ràng là chúng tôi chẳng cần phải đi đâu.

Hai đứa quyết định làm sandwich cho nhanh, rồi đem ra phòng khách ngồi đối diện nhau ăn.

Tôi ăn được nửa chừng thì bắt gặp Gideon đang nhìn mình cười toe toét.

“Sao vậy?” Tôi hỏi xong cắn thêm một miếng nữa.

“Arnoldo nói đúng. Nhìn em ăn thích thiệt.”

“Thôi đi.”

Anh cười nhe răng. Nhìn anh vui vẻ vô tư tự nhiên tim tôi đau nhói.

“Sao anh tìm ra chỗ này vậy?” Tôi hỏi. “Hay là do Scott tìm?”

“Tự anh tìm đó.” Gideon bỏ một miếng khoai chiên vô miệng rồi liếm muối dính trên môi. Cảnh tượng đó gợi tình kinh khủng. “Lúc đầu anh định đem em ra một hòn đảo để khỏi bị ai quấy rầy nữa. Chỗ đó cũng gần giống vậy, lại không phải đi xa. Đầu tiên anh tính là mình đi máy

bay đến đó chứ.”

Tôi ăn chậm rãi, nhớ lại quãng đường trên xe. Dù đó quả thật là một chuyến đi khá điên khùng, nhưng tôi thấy vui khi biết anh đã thay đổi kế hoạch chỉ để nòng nài với tôi hàng giờ liền trên xe, lợi dụng chính cái dục vọng của tôi để buộc tôi nói ra sự thật. Tôi mừng tượng cơn giận đã khiến anh đi đến quyết định đó, rồi cả sự tập trung, cố gắng khơi gợi cơn đam mê sôi sục trong thân xác tham lam nhưng bất lực của tôi...

“Mắt em lại hiện ra ham muốn mồn một nữa rồi kìa. Vậy mà em gọi anh là quỷ râu xanh.” Gideon quan sát tôi.

“Xin lỗi nha.”

©STENT

“Anh không phiền đâu.”

Tôi nhớ lại chuyện tối qua. “Arnoldo không còn thiện cảm với em nữa đâu.”

Gideon nhướn mày. “Em mang cái bộ mặt đó mà lại nghĩ đến Arnoldo hả? Hay là anh cũng phải nện cho hắn ta một trận luôn.”

“Không phải, trời ạ. Em đổi đề tài để mình đừng có nghĩ tới chuyện đó nữa mà. Với lại đây cũng là một chuyện cần bàn.”

Anh nhún vai. “Để anh nói chuyện với anh ta.”

“Em nghĩ là em nên nói thì hơn.”

Đôi mắt xanh tuyệt đẹp chăm chú nhìn tôi. “Em định sẽ nói gì?”

“Nói là anh ta nói đúng, em không xứng đáng với anh, em làm hỏng hết mọi thứ. Nhưng em vẫn yêu anh một cách điên cuồng và em muốn có cơ hội để chứng minh với cả hai người là em sẽ xứng đáng là người mà anh cần.”

“Cưng ơi, anh mà cần em nhiều hơn bây giờ nữa chắc anh không sống nổi.” Gideon hôn lên mấy ngón tay tôi. “Anh không quan tâm người khác nghĩ gì. Miễn sao hai đứa mình hiểu nhau là được rồi.”

“Anh chắc không?” Tôi với lấy chai nước trên bàn uống một ngụm. “Em biết là chuyện này đang làm anh kiệt quệ. Anh có thấy quá mệt mỏi hay khó khăn không?”

“Em biết là nói câu đó sẽ làm anh nghĩ lung tung chứ.”

“Trời đất ơi!” Tôi cười lớn. “Anh đúng là quý.”

Mắt anh sáng rõ. “Mấy lúc mình làm lung tung thì em đâu có nói vậy.”

Tôi lắc đầu chịu thua, cúi xuống ăn tiếp.

“Anh chẳng thà cãi nhau với em, cưng ơi, còn hơn là cười nói với người khác.”

Chúa ơi. Tôi khó khăn lắm mới nuốt trôi miếng bánh trong miệng. “Anh biết không... em yêu anh kinh khủng.”

Gideon mỉm cười. “Anh biết.”

Sau khi dọn dẹp, tôi cất miếng giẻ lên bồn rửa. “Em phải gọi điện cho bố. Thứ bảy mà.”

Gideon lắc đầu. “Không được rồi. Em phải đợi tới thứ Hai thôi.”

“Hả? Tại sao?”

Anh vòng tay ôm tôi đẩy tới sát kệ. “Ở đây không có điện thoại.”

“Anh nói giỡn hả? Chứ còn điện thoại di động của anh thì sao?” Tối hôm qua tôi không mang điện thoại theo vì không có chỗ cất với lại cũng không nghĩ là sẽ cần xài tới.

“Điện thoại của anh đang quay về New York trên chiếc limo đó. Trước khi tới đây anh đã dặn lấy hết điện thoại và dây internet đi rồi.”

Tôi hết biết nói gì. Với bao nhiêu là trách nhiệm và công việc quan trọng vậy mà anh dám cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài suốt hai ngày cuối tuần... thật là chuyện khó tin. “Ôi chao... lần cuối cùng anh quý ẩn như vậy là cách đây bao lâu vậy?”

“Hừm... chưa bao giờ cả.”

“Chắc có ít nhất nửa tá người đang phát hoảng ngoài kia vì có việc cần anh quyết định đó.”

Anh nhún vai vẻ bất cần. “Họ sẽ phải tự lo thôi.”

Tôi sung sướng. “Vậy là em có anh cho riêng mình phải không?”

“Phải, một cách tuyệt đối.” Rồi anh nở nụ cười ranh mãnh. “Em định làm gì với anh đây hả cưng?”

Tôi ngây ngất. “Chắc chắn em sẽ nghĩ ra cái gì đó hay ho.”

Sau đó là màn đi dạo bãi biển.

Tôi phải mặc quần của Gideon với cái áo thun trắng hôm qua. Nhìn rất thiếu đứng đắn, bởi vì áo lót của tôi đã yên vị trên chiếc limo và quay về New York cùng với điện thoại di động của anh.

“Anh thấy giống như mình đã chết đi và lên tới thiên đường vậy.” Gideon vừa liếc nhìn xuống ngực tôi vừa tuyên bố khi hai đứa đang tản bộ. “Khi mà giờ đây hiện thân của mọi mơ ước thầm kín thời thiếu niên đều trở thành hiện thực ngay trước mắt anh.”

Tôi huých vai anh. “Làm sao mà chỉ trong vòng một tiếng anh đã đổi tông từ cực kỳ lãng mạn thành ra vô cùng thô thiển vậy hả?”

“Đó chỉ là một trong vô số tài năng bẩm sinh của anh đó mà.”

Gideon siết mạnh tay tôi, hít hà một cách sung sướng. “Anh đang ở trên thiên đường với nàng tiên của riêng mình. Thật không thể nào hạnh phúc hơn được nữa.”

Tôi không có lý do gì để phản đối. Biển nơi đây mang vẻ đẹp hoang dại và có phần ảm đạm, như chính người đàn ông đang đi bên cạnh tôi. Tiếng sóng biển rì rào làm nền cho tiếng mòng biển rít lên từng hồi khiến tâm hồn tôi bỗng có cảm giác mãi nguyện, yên bình một cách kỳ lạ. Dưới chân là nước mát lạnh, còn trên đầu gió thổi tung mái tóc ra sau. Đã rất lâu rồi tôi mới có cảm giác hạnh phúc này, nên tôi rất biết ơn Gideon đã sắp xếp chuyến đi cho hai đứa. Khi xung quanh không còn ai khác, anh và tôi hoàn mỹ trong mắt nhau.

“Em có vẻ thích chỗ này hả?” Anh nhận xét.

“Trước giờ em luôn thích ở gần nước. Chồng trước của mẹ em có một ngôi nhà bên hồ. Hồi đó em hay đi dạo dọc bờ hồ với mẹ và luôn nghĩ thầm sau này mình sẽ mua một căn nhà giống như vậy.”

Anh choàng hai tay lên vai tôi. “Hay là thực hiện mơ ước đó luôn đi. Em thấy chỗ này được không?”

Tôi ngược nhìn anh, thích thú khi thấy gió thổi tung mái tóc lãng tử. “Chỗ này có rao bán hả?”

Anh nhìn ra bờ biển trải dài trước mắt. “Cái gì cũng có thể thương lượng được mà.”

“Anh thích không?”

“Anh thấy nội thất màu trắng hơi lạnh lẽo, nhưng còn phòng ngủ chính thì tuyệt. Máy thứ còn lại mình còn có thể sửa lại mà, để mang dấu ấn của hai đứa mình hơn.”

“Dấu ấn của hai đứa mình.” Tôi lẩm bẩm, thầm mừng tượng coi nó sẽ ra sao. Tôi rất thích cái phong cách cổ điển thanh lịch bên nhà anh. Tôi nghĩ ngược lại anh cũng thấy thoải mái khi ở trong căn hộ mang màu sắc hiện đại hơn của tôi. Kết hợp cả hai phong cách đó lại... “Bước tiến lớn ha, mua nhà chung nữa.”

“Đó là một bước tất yếu thôi.” Anh khẳng định. “Chính em đã nói với bác sĩ Petersen là thất bại không phải là một lựa chọn đối với tụi mình mà.”

“Ừ, em có nói vậy.” Hai đứa bước tiếp trong im lặng. Tôi cố định nghĩa cảm xúc của mình về việc Gideon muốn có một mối ràng buộc hữu hình giữa hai đứa. Tôi cũng hơi thắc mắc không hiểu sao anh lại chọn cách cùng sở hữu một ngôi nhà với tôi. “Vậy tức là anh cũng thích chỗ này hả?”

“Anh thích biển.” Anh vuốt tóc khỏi mặt. “Anh có một tấm hình chụp chung với bố anh khi hai cha con đang xây lâu đài cát trên biển.”

Suýt nữa thì tôi vấp ngã. Bởi Gideon rất hiếm khi nào chịu kể chuyện quá khứ của anh, nên mỗi lần anh tiết lộ điều gì là y như rằng một sự kiện động trời. “Em muốn coi tấm hình đó.”

“Mẹ anh đang giữ.” Anh nói sau khi đi thêm vài bước nữa. “Anh sẽ lấy về cho em.”

“Để em đi với anh.” Tôi không biết lý do tại sao nhưng anh đã từng nói căn nhà của họ Vidal chính là cơn ác mộng của anh. Tôi ngờ rằng nguyên nhân của chứng bệnh rối loạn trong giấc ngủ mà anh mắc phải bắt nguồn từ đó.

Gideon bỗng thở nặng nhọc. “Anh sắp xếp để gửi qua đường bưu điện cũng được.”

“Tùy anh.” Tôi hôn lên vết bầm trên nắm tay anh. “Nhưng nếu cần em sẵn sàng đi chung.”

“Em thấy mẹ anh thế nào?” Anh hỏi đột ngột.

“Bác rất đẹp và thanh lịch. Có vẻ là người tử tế.” Tôi nhìn anh chăm chăm, thấy trước mắt mình là mái tóc đen tuyền và đôi mắt xanh thẳm tuyệt vời của Elizabeth Vidal. “Bà có vẻ rất yêu thương anh nữa. Tình yêu hiển hiện trong ánh mắt bà nhìn anh.”

Gideon vẫn nhìn xa xăm phía trước. “Bà ấy không thương anh nhiều vậy đâu.”

Tôi thở phào. Vì anh chưa bao giờ tiết lộ về mấy cơn ác mộng, nên trước đây tôi từng nghi ngờ là mẹ anh có thể đã “yêu” anh quá mức. Thật nhẹ nhõm khi loại trừ nguyên nhân đó ra. Tôi hiểu việc bố anh tự tử là một cú sốc lớn, nên nếu bị người mẹ phản bội thì quả thật sẽ là một bi kịch quá sức chịu đựng và khó lòng hồi phục.

“Như thế nào là đủ, hả Gideon?”

Anh nghiêng răng, ngực phập phồng. “Bà ấy không tin anh.”

Tôi đứng sững lại, quay sang nhìn anh. “Anh kể chuyện đó với mẹ anh hả? Bà ấy không tin anh sao?”

Anh tránh không nhìn vào mắt tôi. “Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Xong lâu lắm rồi.”

“Vớ vẩn. Quan trọng chứ sao không. Rất quan trọng là khác.” Tôi cảm thấy phần nộ thay cho anh. Phần nộ vì một người mẹ đã không làm tròn nhiệm vụ bảo vệ con mình. Tôi phần nộ vì đứa con tội nghiệp đó lại là Gideon của tôi. “Em biết bản thân chuyện đó cũng rất đau đớn.”

Anh nhìn xuống mặt tôi. “Coi em kìa, vừa buồn vừa giận. Anh không nên nói chuyện này ngay từ đầu.”

“Anh nên kể em nghe từ trước rồi thì có.”

Anh buông thõng vai, nở nụ cười buồn bã. “Thì anh cũng đã kể gì đâu.”

“Gideon...”

“Đương nhiên anh biết là em tin anh, cưng à. Em ngủ chung giường với anh mà.”

Tôi ôm lấy mặt anh, nhìn thật sâu vào mắt. “Em.Tin.Anh.”

Gương mặt anh hơi nhăn lại đau khổ trong một thoáng, rồi anh nhấc bổng tôi lên. “Eva.”

Tôi quắp hai chân qua hông, tay ôm choàng vai anh. “Em tin anh.”

Về tới nhà, Gideon vô bấp khui một chai rượu vang, trong khi tôi lục thử kệ sách trong phòng khách, mỉm cười khi nhìn thấy quyển đầu tiên trong bộ sách mà có lần tôi dùng biệt danh của một nhân vật trong đó để gọi anh.

Hai đứa nằm lăn ra salon, Gideon mân mê tóc tôi trong khi tôi đọc sách cho anh nghe. Sau buổi đi dạo anh có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, thái độ có gì đó hơi xa cách. Tôi không lấy đó làm bực mình. Rõ ràng sau những gì xảy ra trong mấy ngày vừa qua hai đứa tôi có nhiều thứ phải suy nghĩ.

Khi thủy triều lên, quả thật là nước xô tới ngay dưới sát căn nhà, nghe rất vui tai, nhìn lại đẹp nữa. Hai đứa bước ra ban công ngắm từng đợt nước dâng lên rút xuống, khiến cả ngôi nhà biến thành một hòn đảo giữa bốn bề là sóng biển.

“Mình đốt lửa trại nướng bánh đi.” Tôi tựa vào thanh vịn, Gideon ôm sát sau lưng. “Ở chỗ lò sưởi ngoài hiên kia kìa.”

Gideon cắn nhẹ lên vành tai tôi. “Anh muốn liếm sô cô la nóng trên người em.”

Ôi, làm liền đi... Tôi đùa. “Làm vậy em có bị phỏng không?”

“Nếu anh làm đúng cách thì không phỏng.”

Tôi quay người lại, được Gideon bế tôi đặt lên thanh lan can có bản rộng. Anh đứng sát vô giữa hai chân, ôm lấy hông tôi. Cả hai chìm trong sự bình yên của buổi hoàng hôn chạng vạng. Tôi lùa tay vào mái tóc anh đang bị làn gió thổi tung.

“Anh có bao giờ nói chuyện với Ireland không?” Tôi chợt nghĩ tới cô em gái cùng mẹ khác cha xinh đẹp của anh. Lúc gặp cô bé ở buổi tiệc nhà Vidal, tôi nhanh chóng nhận ra cô nàng rất mong tin của người anh trai lớn.

“Không.”

“Anh nghĩ có nên đưa cô bé sang ăn tối chung khi bố em tới chơi không?”

Gideon nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú. “Em tính mời một đứa mười bảy tuổi đi ăn tối chung với mình và bố em hả?”

“Không phải, nhưng em muốn người nhà anh gặp người nhà em.”

“Nó sẽ không thích đâu.”

“Sao anh biết?” Tôi cãi. “Em thì nghĩ con bé thần tượng anh đó. Chỉ cần được anh chú ý thì cô bé thì sẽ thích lắm cho mà coi.”

“Eva à.” Anh thở dài, có vẻ hơi quạu. “Thực tế chút đi, anh không hề biết cách chơi với một đứa ở lứa tuổi đó.”

“Ireland đâu phải là một đứa trẻ xa lạ nào đâu, cô bé là...”

“Không có gì khác hết.” Anh cau có.

Tôi chợt nghĩ ra. “Anh sợ nó chứ gì.”

“Thôi đi, trời ạ.” Gideon chế giễu.

“Coi kìa, anh sợ thiệt phải không?” Tôi cố nghĩ xem lý do là bởi vì lứa tuổi hay giới tính của Ireland.

“Mà em bị làm sao vậy hả?” Anh trách móc. “Sao cứ phải nhắc tới Ireland hoài vậy? Quên nó đi.”

“Nó là người thân duy nhất của anh mà, Gideon.” Tôi sẵn sàng ủng hộ anh trong chuyện này. Gã em trai cùng mẹ khác cha, Christopher, là một tên khốn, còn mẹ anh thì không xứng đáng làm mẹ.

“Anh có em rồi.”

“Cưng ơ.” Tôi vòng hai chân qua người anh. “Đúng là anh có em, nhưng anh vẫn còn chỗ cho những người khác, những người yêu thương anh mà.”

“Con bé đâu có thương anh.” Anh lẩm bẩm. “Nó đâu có biết gì về anh đâu.”

“Em nghĩ anh nói vậy không đúng. Nhưng cứ cho là đúng đi nữa, thì nếu được biết thêm về anh, Ireland chắc chắn sẽ thương anh. Vậy sao không cho cô bé có cơ hội đó.”

“Thôi đủ rồi. Nói tiếp chuyện đốt lửa trại đi.”

Tôi thử tỏ thái độ bắt anh nhượng bộ nhưng không được. Gideon mà đã quyết định kết thúc một đề tài nào rồi thì coi như xong. Tôi đành phải tìm cách khác.

“Cục cưng muốn bàn chuyện đốt lửa trại hả?” Tôi chậm rãi rê lưỡi trên môi. “Tưởng tượng

sô cô la chảy trên ngón tay này nè.”

Gideon nheo mắt.

Tôi xòe bàn tay ra, vuốt ve vai rồi xuống ngực anh. “Biết đâu anh có thể dụ dỗ em để anh chà sô cô la lên người, hay là em làm vậy trên người anh cũng được.”

Anh nhướn mày. “Em lại tính hối lộ anh bằng tình dục nữa hả?”

“Em có nói vậy hả?” Tôi chớp chớp mắt ra vẻ ngây thơ. “Em đâu có nói vậy hồi nào đâu.”

“Thì em ám chỉ như vậy. Thôi hay mình làm rõ luôn đi.” Giọng anh hạ thấp đầy đe dọa, mắt sẫm. “Anh sẽ đưa Ireland qua ăn tối với bố nếu chuyện đó làm em vui, bởi vì em vui thì anh cũng vui.”

“Cảm ơn anh.” Tôi bắt đầu thở hỗn hển khi tay anh cử động nhịp nhàng làm cơn khoái cảm lan dần.

“Anh sẽ làm bất cứ thứ gì anh muốn với cơ thể em và sô cô la nóng, bất cứ thứ gì làm anh thích, vì như vậy thì em cũng thích. Anh quyết định khi nào phải làm gì. Nhắc lại coi.”

“Anh nói...” Tôi thở gấp. “Chúa ơi!”

Anh cắn khế. “Nói hết câu đi.”

Cơ thể tôi co thắt để đáp lại mệnh lệnh đó. “Anh quyết định khi nào phải làm gì.”

“Có những thứ em có thể mặc cả được, nhưng còn tình dục và thân thể của em thì không biết thương lượng đâu.”

Theo bản năng, tay tôi nắm lấy tóc anh, thôi không còn cố nghĩ xem tại sao mình lại thích bị anh ra lệnh như vậy. “Em còn mặc cả được gì nữa chứ? Anh kiểm soát hết rồi.”

“Thế mạnh của em chính là sự quan tâm và tình cảm của em đó. Anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để có được hai thứ đó.”

Tôi rùng mình, nói nhỏ. “Anh làm em ướt mất rồi.”

Gideon bế tôi lên, bước ra khỏi ban công. “Kế hoạch là vậy mà.”

Chương 12

Tôi và Gideon về tới Mahanttan ngay trước nửa đêm ngày Chủ nhật. Tối hôm thứ Bảy hai đứa tôi ngủ riêng, sau một ngày nằm trên giường lớn âu yếm, hôn hít, trò chuyện với nhau.

Hai đứa ngằm thỏa thuận sẽ không nhắc tới những chuyện không vui suốt kỳ nghỉ. Ngay cả tivi cũng không mở, bởi vì tôi cho là làm vậy giống như đang chia sẻ thời gian với những người khác. Gideon đưa tôi đi dạo ngoài biển thêm lần nữa, thời gian còn lại bọn tôi chỉ gần nhau và gần nhau. Rồi chơi bài, mà lúc nào anh cũng thắng. Cả hai tự nhắc nhở mình là tình yêu này xứng đáng để cố gắng đến cùng.

Đó là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.

Tới thành phố, hai đứa về căn hộ của tôi. Anh mở cửa bằng chìa khóa mà tôi cho, rồi nhẹ nhàng đi qua phòng khách, không mở đèn vì sợ làm Cary thức giấc. Sau khi tặng tôi một nụ hôn ngọt ngào, Gideon qua ngủ ở phòng khác, bỏ tôi bò lên giường cô đơn lạnh lẽo một mình. Tôi nhớ anh vô cùng. Không biết còn phải ngủ riêng thêm bao lâu nữa đây? Mấy tháng, hay có khi nào là mấy năm nữa?

Không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, tôi nhắm mắt rồi bắt đầu thiếp đi.

Rồi đèn bật sáng.

“Eva, dậy đi.” Gideon bước nhanh vô phòng, tới thẳng giường tôi.

Tôi chớp mắt, thấy anh đã thay quần dài và áo sơ mi. “Chuyện gì vậy anh?”

“Cary có chuyện rồi.” Anh nói nhanh. “Anh ấy đang trong bệnh viện.”

Taxi đã chờ sẵn dưới nhà. Gideon để tôi lên xe rồi bước theo.

Xe bắt đầu chạy, nhưng tôi thấy quá chậm.

Tôi kéo tay áo anh. “Chuyện gì vậy anh?”

“Cary bị hành hung tối thứ Sáu.”

“Sao anh biết?”

“Mẹ em và Stanton để lại tin nhắn trong điện thoại anh.”

“Mẹ em...?” Tôi chớp mắt, thất thần. “Sao mẹ em không...?”

Mẹ đâu có gọi tôi được. Tôi không mang theo điện thoại mà. Vừa lo lắng vừa thấy tội lỗi, tôi gần như nghẹt thở.

“Eva à.” Gideon choàng tay qua vai để tôi dựa đầu lên. “Đừng lo lắng quá, để tới nơi coi sao đã.”

“Đã mấy ngày trôi qua rồi, Gideon, mà em không có mặt ở đây.”

Nước mắt tôi cứ thế chảy không ngừng, kể cả khi tới bệnh viện. Nỗi lo lắng xâm chiếm toàn bộ tâm trí làm tôi không còn để ý được gì khác. Tôi thậm chí biết ơn trời vì Gideon lúc nào cũng điềm tĩnh và kiểm soát được mọi thứ. Một nhân viên bệnh viện chỉ cho biết số phòng rồi thôi. Gideon phải gọi vài cú điện thoại thì hai đứa mới được vô thăm vì đã quá giờ thăm bệnh rất lâu. Rõ ràng là người ta vẫn còn nhớ tới sự quên góp hào phóng của anh.

Khi bước vào phòng nhìn thấy Cary, tim tôi như vỡ vụn, đầu gối khuỵu hẳn xuống. Gideon không đỡ thì tôi đã té rồi. Người mà tôi coi như anh trai và cũng là bạn thân nhất trong đời mình, đang nằm đó bất động. Đầu anh quấn băng, hai mắt bầm đen. Một tay bó bột, tay kia chằng chịt dây nhợ. Nếu không biết trước chắc khó lòng nhận ra đó là Cary.

Hoa tươi đủ màu sắc sặc sỡ tràn ngập căn phòng. Có cả bong bóng và thiệp nữa. Tôi biết một số trong đó là của mẹ và dượng Stanton. Hai người chắc cũng đã trả tiền viện phí cho Cary rồi.

Gia đình tôi cũng là gia đình duy nhất mà anh có. Ai cũng đã có mặt ngoại trừ tôi.

Gideon kéo tôi sát vô người, tay giữ hông đỡ tôi khỏi té. Tôi khóc thổn thức, nước mắt nóng hổi rơi lã chã. Tôi chỉ biết làm thế lúc này.

Nhưng hình như Cary vẫn nghe thấy hay cảm nhận được sự có mặt của tôi. Mí mắt anh cử động rồi mở hẳn. Đôi mắt xanh lục toàn máu bầm, có vẻ thất thần. Mất một lúc anh mới nhìn thấy tôi đang đứng đó. Ngay lập tức, anh chớp chớp mắt, nước mắt chảy xuống hai bên thái dương.

“Cary ơi.” Tôi chạy ào tới, nắm tay anh. “Em đây nè.”

Cary siết tay tôi chặt tới phát đau. “Eva.”

“Em xin lỗi bây giờ mới tới. Em không có đem theo điện thoại. Nếu biết thì em đã tới liền rồi.”

“Không sao, giờ em ở đây rồi.” Anh nuốt nước bọt khó nhọc. “Chúa ơi, chỗ nào cũng đau hết.”

“Để anh gọi y tá.” Gideon nói, vuốt nhẹ lưng tôi rồi bước ra ngoài.

Tôi nhìn thấy bình nước với cái ly để trên bàn. “Anh khát không?”

“Có, khát lắm.”

“Em đỡ anh ngồi dậy có được không?” Tôi sợ làm anh đau.

“Được.”

Tôi bấm nút điều khiển nâng phần trên của cái giường lên cho anh ngồi dậy, xong đưa anh cái ly có ống hút. Cary uống một hơi dài, rồi thở ra khoan khoái.

“Nhìn thấy em cũng đỡ đau.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi bỏ cái ly không xuống rồi nắm tay anh.

“Anh thề là anh không biết gì hết.” Giọng anh yếu ớt gần như là thì thầm. “Anh bị tấn công bằng gậy bóng chày.”

“Gậy bóng chày hả?” Nghe tới đó tôi thấy buồn nôn. Thật là độc ác, tàn nhẫn... “Hắn bị tâm thần hả?”

“Hắn là vậy rồi.” Anh bực bội, nhúu mày vì đau.

Tôi lùi ra một chút. “Em xin lỗi.”

“Không có gì. Anh chỉ...” Cary nhắm nghiền mắt. “Anh kiệt sức quá.”

Ngay lúc đó có y tá tới, mang theo dụng cụ khám bệnh có họa tiết hoạt hình màu mè. Cô nàng còn khá trẻ, xinh xắn, tóc đen, mắt sẫm. Sau khi kiểm tra qua các vết thương, đo huyết áp

cho Cary, cô ta bấm nút trên cái điều khiển gắn ở thành giường.

“Anh có thể tự bấm nút để bơm thuốc giảm đau mỗi nửa tiếng. Mà nếu anh có bấm sớm hơn thì thuốc cũng sẽ không bơm được đâu.”

“Đối với tôi một lần thôi cũng quá đủ rồi.” Cary lẩm bẩm, đưa mắt nhìn tôi.

Tôi hiểu lý do anh ngáp ngừng. Trước đây Cary từng nghiện. May mà tôi đã có thể làm anh tỉnh ngộ trước khi quá trễ.

Nhưng quả thật nhìn thấy gương mặt anh giãn ra thư thái hơn, hơi thở đều lại dưới tác dụng của thuốc thì tôi cũng nhẹ nhõm phần nào.

Cô nàng y tá quay qua tôi. “Anh ấy cần nghỉ ngơi. Chị nên quay lại vào ngày mai trong giờ thăm bệnh.”

Cary nhìn tôi khẩn khoản. “Em đừng đi mà.”

“Cô ấy không phải đi đâu.” Gideon lúc này mới bước trở vô phòng. Tôi đã sắp xếp cho mang thêm giường vô đây rồi.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình còn có thể yêu Gideon nhiều hơn nữa, nhưng lúc nào anh cũng có cách khiến tôi phải làm vậy.

Cô nàng y tá nhìn Gideon, cười bối rối.

“Cary cần thêm nước.” Tôi cất tiếng, làm cô ta miễn cưỡng rời mắt khỏi người yêu của tôi.

Cô nàng cầm lấy bình nước rồi đi ra.

Gideon bước tới cạnh giường, nói với Cary. “Nói tôi nghe coi chuyện gì xảy ra vậy?”

Cary thở dài. “Hôm thứ Sáu tôi với Trey đi chơi, nhưng cậu ta phải về sớm. Tôi đưa Trey ra đón taxi, nhưng trước cửa quán đông người chen lấn quá nên hai đứa quyết định đi vòng qua bên hông. Xe chở Trey vừa đi khỏi là tôi bị một cú trời giáng từ phía sau đầu. Tôi gục ngay tại chỗ, sau đó còn ăn thêm mấy cú nữa. Không hề có cơ hội tự vệ.”

Tay tôi bắt đầu run, Cary phải vuốt vuốt cho tôi bình tĩnh lại.

“Anh biết rồi, chơi dao có ngày đứt tay chứ gì.” Anh lẩm bẩm.

“Hả?”

Mí mắt Cary sụp dần, chỉ vài giây sau là anh đã ngủ hẳn. Tôi tuyệt vọng nhìn qua Gideon.

“Anh sẽ cho điều tra chuyện này.” Gideon nói. “Ra đây với anh một chút.”

Tôi bước theo, không khỏi ngoái lại nhìn Cary mấy lần cho tới khi cánh cửa phòng đã đóng hẳn sau lưng. “Chúa ơi, Gideon, nhìn anh ấy ghê quá.”

“Anh ta bị tấn một trận ra trò đó. Nứt sọ, chấn thương não, gãy ba cái xương sườn với một cánh tay.”

Danh sách thương tích nghe thật khủng khiếp. “Em thật không hiểu ai lại có thể làm như vậy?”

Gideon kéo tôi lại, hôn lên trán. “Bác sĩ nói Cary có thể sẽ được cho về nhà trong một vài ngày tới. Anh sẽ cho sắp xếp dịch vụ chăm sóc tại nhà. Anh cũng sẽ báo với công ty em là em xin nghỉ phép.”

“Phải báo với người quản lý của Cary nữa.”

“Để anh lo.”

“Cám ơn anh.” Tôi ôm chầm lấy Gideon. “Không có anh thì em biết tính sao?”

“Em sẽ không bao giờ phải trải qua cảm giác đó đâu.”

Sáng hôm sau đúng chín giờ, tức là bắt đầu giờ thăm bệnh, tôi bị đánh thức bằng giọng nói cáu kỉnh của mẹ. Bà lôi tôi ra hành lang, làm ai cũng phải ngoái nhìn. Dù sáng sớm nhưng mẹ vô cùng lộng lẫy trong chiếc đầm ống không tay màu trắng ngà với đôi giày đế đỏ nổi tiếng của Louboutins.

“Eva! Thật không tin được là con dám bỏ đi cả mấy ngày cuối tuần mà không đem theo điện thoại. Con nghĩ gì vậy hả? Lỡ có chuyện gì gấp thì sao?”

“Thì chuyện này là chuyện gấp rồi nè!”

“Chứ còn gì nữa!” Mẹ tôi hất một cánh tay lên trời, vì tay kia đang bận cầm ví. “Không ai liên lạc được với con hay Gideon hết. Gideon để lại tin nhắn nói là đưa con đi nghỉ ở xa, mà không ai biết là ở đâu hết. Mẹ không tin được là người như cậu ta lại có thể vô trách nhiệm như vậy. Chả hiểu cậu ta nghĩ cái gì nữa.”

“Cảm ơn mẹ.” Tôi ngắt lời vì thấy bà bắt đầu mất bình tĩnh và nói đi nói lại cùng một chuyện. “Cảm ơn mẹ đã chăm sóc cho Cary. Chuyện đó rất quan trọng đối với con.”

“Ừ, thì đương nhiên rồi.” Giọng mẹ tôi hạ xuống một tông. “Mẹ với dượng ai cũng thương Cary hết, con biết mà. Mẹ rất đau lòng khi thấy nó bị như vậy.”

Môi dưới bắt đầu run run, bà lục trong túi xách lấy cái khăn tay luôn để sẵn.

“Cảnh sát có điều tra chưa?” Tôi hỏi.

“Có chứ. Nhưng mẹ không biết liệu có tìm được gì không nữa. Tuy là rất thương Cary, nhưng mẹ cũng biết nó sống khá bừa bãi. Chưa chắc gì nó đã nhớ hết những người đã từng ăn nằm với nó, cả đàn ông lẫn đàn bà. Con còn nhớ cái bữa tiệc từ thiện mà con đi chung với Gideon không? Cái bữa mà mẹ mua cho con cái áo đầm đỏ đó?”

“Con nhớ.” Tôi không bao giờ quên buổi tối đó, lần đầu tiên tôi và Gideon làm tình với nhau.

“Mẹ chắc chắn là Cary đã làm tình với một con bé tóc vàng mà nó khiêu vũ chung, ngay tại bữa tiệc đó! Hai đứa biến đâu mất một lúc, xong khi xuất hiện trở lại thì...ừm, mẹ nhận ra cái vẻ mặt thỏa mãn đó của cánh đàn ông. Mà chắc là Cary cũng chả biết tên con bé đó đâu.”

Tôi nhớ câu Cary nói ngay trước khi ngủ thiếp đi. “Mẹ nghĩ vụ này có liên quan tới mấy người tình của Cary hả?”

Mẹ chớp mắt, hình như sức nhớ ra là tôi chưa biết gì hết. “Cary từng bị cảnh cáo là không được đụng tới “cô ấy” nữa, dù không ai biết “cô ấy” được nhắc tới là ai hết. Chiều nay cảnh sát sẽ tới để hỏi Cary tên của mấy người mà nó giao du.”

“Chúa ơi.” Tôi dụi dụi mắt, cảm thấy cần phải đi rửa mặt và quan trọng hơn hết là cần một ly cà phê. “Họ phải nói chuyện với Tatiana Cherlin.”

“Là ai?”

“Một người mà Cary cặp kè. Con nghĩ cô nàng sẽ khoái mấy vụ này. Khi hai người bị bạn trai Cary bắt gặp, cô ả còn có vẻ tỉnh bơ. Cô nàng chắc khoái chí khi trở thành nguyên nhân của mấy vụ um sùm kịch tích như vậy.”

Tôi đưa tay sờ gáy, rồi phát hiện ra nguyên nhân của cảm giác nhột nhạt đó. Ngoái lại nhìn, tôi thấy Gideon đang đi tới, sải từng bước dài một cách chùng mịch. Anh mặc com-plê đi làm, một tay cầm ly cà phê cỡ lớn, trên tay kia là cái túi đồ màu đen. Anh đúng là vị cứu tinh ngay lúc

tôi cần.

“Chờ con chút.” Tôi bước tới lao thẳng vô vòng tay anh.

“Nè.” Anh chào tôi bằng một nụ hôn lên tóc. “Em sao rồi?”

“Thật kinh khủng, điên khủng.” Mắt tôi nóng ran. “Anh ấy đâu có cần thêm bi kịch nào nữa. Anh ấy có quá đủ rồi mà.”

“Thì em cũng vậy, em cũng đang khổ lây với anh ấy đó thôi.”

“Còn anh thì đang phải khổ lây với em.” Tôi nhón chân hôn lên cằm anh, rồi lùi ra lại. “Cảm ơn anh.”

Gideon đưa tôi ly cà phê. “Anh mang cho em một ít đồ. Quần áo, điện thoại, máy tính và mỹ phẩm.”

Tôi biết cái giá mà Gideon phải trả cho sự chu đáo của mình. Sau khi biến mất suốt hai ngày cuối tuần, giờ này đáng lẽ anh đang phải bơi trong mớ công việc tồn đọng cần giải quyết đáng giá hàng triệu đô, chứ không phải quanh quẩn lo lắng cho tôi như vậy. “Trời ơi, em yêu anh.”

“Eva!” Câu gọi giật ngược của mẹ làm tôi nhăn nhó. Mẹ tôi lúc nào cũng cho là phải để tới đêm tân hôn mới được nói câu đó.

“Con xin lỗi.”

Gideon vuốt bàn tay còn hơi ấm từ ly cà phê trên má tôi.

“Gideon à.” Mẹ tôi đã tới đứng bên cạnh. “Tôi nghĩ cậu phải biết là không nên đưa Eva đi xa mà không có phương tiện liên lạc nào để phòng hờ hết chứ. Cậu cũng biết nhiều chuyện rồi mà.”

Chắc chắn là mẹ ám chỉ chuyện quá khứ của tôi. Tôi vẫn không hiểu sao bà luôn nghĩ là tôi quá mong manh không thể tự lo cho mình được. Thật ra thì mẹ tôi mới là người yếu đuối hơn tôi nhiều.

Tôi nhìn Gideon bằng ánh mắt thông cảm.

Anh đưa túi đồ ra cho tôi, nét mặt bình thản và tự tin cho thấy anh hoàn toàn sẵn sàng đối phó với mẹ. Tôi phớt lờ chuyện đó cho anh. Chưa có cafein là tôi biết mình chưa thể nào nói chuyện với mẹ mình nổi.

Tôi lĩnh đi vô phòng, thấy Cary đã thức dậy. Vừa thấy anh thôi là tôi lại chảy nước mắt, cổ họng nghẹn lại. Anh vốn là người mạnh mẽ năng động, luôn tràn đầy sức sống và nghịch ngợm. Nhìn anh như vậy quả thật rất đau lòng.

“Nè.” Anh lẩm bẩm. “Em thôi cái trò khóc lóc mỗi lần gặp anh đi được không? Làm như anh sắp chết không bằng.”

Khỉ thật. Anh nói đúng. Nước mắt của tôi chả có ích gì, nếu có làm tôi nhẹ nhõm đi bao nhiêu thì lại khiến anh buồn thêm bấy nhiêu. Tôi phải làm gì có ích hơn như vậy.

“Em tức quá không chịu nổi.” Tôi khịt mũi. “Có người nhanh tay hơn em, chứ em cũng đang định cho anh một trận.”

“Vậy nữa hả?” Nét mặt anh giãn ra. “Lần này anh lại làm gì sai nữa?”

“Anh không nói trước với em vụ Brett và Six-Ninths.”

“À phải rồi...” Một tia nhìn quen thuộc lóe lên. “Anh chàng nhìn thế nào?”

“Rất đẹp trai.” Thật ra là rất gợi tình mà tôi không muốn nói ra. “Nhưng ngay bây giờ thì tình trạng của anh ta chắc cũng không hơn gì anh đâu.”

Tôi kể Cary nghe về vụ hôn và vụ hôm tối thứ Sáu.

“Cross đánh nhau hả? Cary lắc đầu, nhăn mặt vì đau. “Phải can đảm lắm mới dám đánh Brett, anh chàng này là chuyên gia gây chuyện đánh nhau trong mấy quán rượu mà.”

“Còn Gideon thì lại là võ sĩ có luyện tập hẳn hoi.” Tôi bắt đầu lục lọi cái túi đồ Gideon mang vô. “Sao anh không nói trước cho em biết là Captive Soul đã trở thành một tên tuổi lớn vậy?”

“Tại anh không muốn em rơi vào cái hố đó lần nữa. Em không phải là loại người có thể cặp kè với ca sĩ nhạc rock. Suốt khoảng thời gian đó, rồi mấy vụ thác loạn... cả em và cậu ta sẽ phát điên cho mà coi.”

Tôi liếc anh. “Anh nói đúng. Nhưng em hơi tự ái nếu anh nghĩ em sẽ quay lại với anh ta bởi vì anh ta đã nổi tiếng đó.”

“Đó không phải lý do. Thật ra anh không muốn em nghe cái đĩa nhạc đầu tiên của cậu ta.”

“Bài *Golden* đó hả?”

“Ừ...” Anh nhìn tôi đi vào phòng tắm. “Em thấy sao?”

“Nghe được hơn bài *Tapped that*.”

“Ha!” Cary chờ tôi bước ra sau khi đã rửa mặt, chải tóc xong xuôi. “Vậy là em hôn anh ta hả?”

“Ừ, chuyện chỉ có vậy thôi, không hơn.” Tôi nói cộc lốc. “Từ hôm thứ Sáu tới giờ anh có liên lạc với Trey chưa?”

“Chưa. Hình như điện thoại của anh bị đem đâu mất rồi, với ví tiền nữa. Lúc tỉnh dậy thì anh đã nằm đây, trên người mặc cái thứ kinh tởm này.” Cary kéo cái áo bệnh viện ra.

“Em sẽ lấy lại đồ cho anh.” Tôi cất đồ vô giỏ, xong ra ngồi lên cái ghế cạnh giường bệnh, tay cầm ly cà phê. “Gideon đang thu xếp để đưa anh về nhà có y tá riêng.”

“Ôi chao... đúng là mơ ước. Em có thể sắp xếp cho anh một cô y tá xinh đẹp không? Độc thân nữa nhé.”

Tôi nhướn mày, nhưng thật ra trong lòng tôi bớt lo nhiều khi thấy anh bắt đầu trở lại bình thường. “Rõ ràng là anh khỏe hơn rồi, bắt đầu phá phách lại như trước. Chuyện anh với Trey sao rồi?”

“Khá ổn.” Cary thở dài. “Lúc đầu anh cứ lo là cậu ta không thích buổi tiệc sinh nhật. Anh quên mất là Trey cũng quen biết nhiều người.”

Cary và Trey gặp nhau tại một buổi chụp hình, Cary làm người mẫu còn Trey là trợ lý cho tay nhiếp ảnh gia. “Thấy hai người vui em cũng mừng.”

“Ừ... Mà Trey quả thật quyết tâm không muốn làm chuyện đó...”

“Vậy là anh cũng có thử hả... em nhớ anh nói sẽ không làm vậy mà.”

“Thì anh mà!” Cary trợn mắt. “Đương nhiên là anh muốn rồi. Cậu ta hấp dẫn, mà lại rất giỏi chuyện đó nữa...”

“... mà lại yêu anh thật lòng nữa.”

Cary thở hắt ra, hơi nhăn mặt khi lồng ngực xẹp xuống. “Thì đâu có ai hoàn hảo.”

Tôi phải ráng nhịn cười. “Cary Taylor à, yêu anh đâu phải là khuyết điểm của người ta.”

“Nhưng cũng không phải là một lựa chọn khôn ngoan. Anh đối xử với cậu ta không ra gì.” Cary cau có lắm bầm. “Trey phải thông minh hơn như vậy nhiều.”

“Anh đâu phải là người quyết định giùm cho người ta.”

“Thì cũng phải có người quyết định chứ.”

“Và anh tình nguyện làm chuyện đó bởi vì anh cũng yêu Trey chứ gì.” Tôi mỉm cười. “Anh không thấy nghe phi lý hả.”

“Anh yêu cậu ta, nhưng không đủ nhiều.” Về bất cần biến đâu mất, trước mặt tôi chỉ còn lại người đàn ông cô đơn mang đầy vết thương mà tôi đã biết quá rõ. “Anh không thể nào chung thủy như Trey muốn được, kiểu mối quan hệ chỉ có hai người thôi. Anh cũng thích phụ nữ, mà phải nói là anh yêu phụ nữ thì đúng hơn. Làm theo ý cậu ta thì chẳng khác nào anh bị cắt mất một nửa con người mình. Cứ nghĩ tới đó là anh lại thấy bức bối với Trey.”

“Anh đã phải rất vất vả mới chấp nhận được bản thân mình.” Tôi dịu giọng, nhớ lại cái quãng thời gian đau khổ trước đây. “Em hoàn toàn hiểu và đồng ý với anh, nhưng anh đã thử nói chuyện này với Trey chưa?”

“Có, anh có nói, cậu ta cũng lắng nghe.” Cary đưa tay dụi lông mày. “Anh hiểu. Nếu Trey mà nói là cậu ta đã làm tình với một gã nào đó trong lúc đang quen anh thì chắc anh cũng buồn bực lắm.”

“Nhưng còn nếu là một cô ả nào đó thì anh không bực hả?”

“Không. Anh không biết. Khỉ thật.” Đôi mắt xanh bầm tím nhìn tôi như tìm sự thông cảm. “Ví dụ nếu Cross lăng nhăng với người khác thì chuyện đó là đàn ông hay đàn bà có làm cho phản ứng của em khác đi không?”

Đúng lúc đó cửa mở, Gideon bước vô. Tôi nhìn anh khi trả lời Cary. “Gideon mà đụng tới bất kỳ ai khác ngoài em thì tụi em coi như chấm hết.”

Cary nhướn mày. “Rõ rồi.”

Tôi mỉm cười ngọt ngào, nháy mắt với Gideon. “Chào anh.”

“Cưng.” Anh đáp, quay lại nhìn Cary. “Sáng nay anh thấy sao rồi?”

Cary cong môi tự trào. “Thì thấy giống như vừa bị xe buýt tông, hay bị gậy bóng chày nện vậy.”

“Tụi này đang thu xếp để đưa anh về nhà. Có vẻ như là thứ Tư là được rồi đó.”

“Ngực nở nha.” Cary nói, “Hay là phải đô con. Một trong hai đều được.”

Gideon nhìn tôi khó hiểu.

“Đang nói về y tá riêng đó.” Tôi cười.

“À.”

“Nếu là y tá nữ thì anh có thể kêu cô ấy mặc mấy cái đầm trắng có dây kéo phía trước được không?”

“Tôi chỉ đang nghĩ tới chuyện đảm bảo chí sẽ xôn xao như thế nào về một vụ kiện quấy rối tình dục y tá riêng thôi.” Gideon nói tỉnh bơ. “Hay chắc ăn hơn cứ kiếm cho anh một đồng phim khiêu dâm có vai nữ y tá đi.”

“Anh bạn à,” Cary cười toe toét, trong một thoáng nhìn y như Cary trước đây. “Anh đúng là tuyệt.”

Gideon nhìn tôi. “Eva nè.”

Tôi đứng dậy, cúi xuống hôn lên má Cary. “Em quay lại liền nhé.”

Hai đứa bước ra ngoài. Tôi thấy mẹ đang đứng nói chuyện với một vị bác sĩ mà rõ ràng là đang nhìn bà không chớp mắt.

“Sáng nay anh nói chuyện với Garrity rồi.” Gideon đang nói tới Mark, sếp tôi. “Em không cần lo chuyện đi làm đâu.”

Anh mà đã nói để anh thu xếp thì tôi đâu có lo lắng gì nữa. “Cảm ơn anh. Em muốn đi làm lại sáng mai. Để coi em có liên lạc được với Trey, bạn trai của Cary không. Có thể cậu ta sẽ ghé qua được trong lúc em phải ở công ty.”

“Cần anh làm gì thêm thì cứ nói nhé.” Gideon liếc nhìn đồng hồ. “Tối nay em có muốn ở lại đây nữa không?”

“Ừ, nếu được em muốn ở lại tới khi Cary về nhà.”

Anh ôm mặt tôi, đặt một nụ hôn lên môi. “Thôi được rồi. Anh có nhiều việc phải giải quyết. Em nhớ sạc điện thoại để anh liên lạc nha.”

Tôi nghe một tiếng rung nhỏ. Gideon lùi lại, móc điện thoại trong túi áo ra. Anh nhìn màn hình rồi nói. “Anh phải nghe cái này. Gặp em sau nhé.”

Thế là anh đi mất hút trên hành lang, cũng nhanh như lúc anh tới vậy.

“Cậu ta sẽ cưới con làm vợ.” Mẹ tôi đã đứng sát bên cạnh. “Con đã nhắc chuyện đó, phải không?”

Làm sao tôi biết được. Bây giờ mỗi sáng thức dậy, tôi vẫn còn thầm cảm ơn trời là hai đứa vẫn còn ở bên nhau. “Sao mẹ lại hỏi vậy?”

Mẹ nhìn tôi bằng đôi mắt xanh biếc trong veo, một trong những nét hiếm hoi mà tôi không được thừa hưởng từ bà. “Cậu ta hoàn toàn kiểm soát được con và quyết định hết mọi chuyện đó thôi.”

“Đó là bản tính của anh ấy thôi.”

“Đó là bản tính của tất cả những người đàn ông có quyền lực.” Bà vói tay sửa lại mái tóc buộc đơn giản của tôi. “Cậu ta sẽ nuông chiều con, bởi vì cậu ta đang đầu tư vào con. Đối với cậu ta thì con cũng giống như tài sản vậy. Con xinh đẹp, gia cảnh tử tế, có địa vị và còn giàu có nữa. Con yêu cậu ta, ngược lại cậu ta cũng mê mẩn con. Mẹ cá là hai đứa rất nóng bỏng nữa là khác.”

“Thôi mà mẹ.” Tôi không có chút tâm trạng nào để nghe mấy bài giảng về chiến thuật lấy chồng giàu của bà vào lúc này.

“Eva Lauren.” Bà mắng, nhìn thẳng vào mặt tôi. “Mẹ không cần biết con phải nghe vì lý do gì, bởi vì mẹ là mẹ con, hay bởi vì con yêu cậu ta và không muốn mất cậu ta, nhưng con phải nghe cho rõ.”

“Thì đâu còn lựa chọn nào khác.” Tôi lẩm bẩm.

“Bây giờ con đang là một tài sản đó.” Bà nhắc lại lần nữa. “Con phải lựa chọn cách sống làm sao để mình không biến thành cục nợ, biết không?”

“Mẹ đang nói chuyện Cary hả?” Giọng tôi gay gắt vì tức giận.

“Mẹ đang nói tới vết bầm trên mặt của Gideon. Đừng có nói là có liên quan tới con nha.”

Tôi đỏ mặt.

Bà tắc lưỡi. “Biết ngay mà. Đúng là nó là người yêu của con, nên con có thể thân mật với nó hơn tất cả mọi người khác. Nhưng cũng đừng quên nó là Gideon Cross đó. Con có đủ phẩm chất để trở thành người vợ hoàn hảo của một người đàn ông có địa vị như nó, nhưng con vẫn có thể bị thay thế được, Eva à. Phải nhớ là những thứ nó đã gây dựng trong sự nghiệp của nó không có công lao gì của con. Con mà đe dọa tới mấy thứ đó là nó sẽ bỏ con ngay.”

Tôi nghiêng rằng. “Mẹ nói xong chưa?”

Mẹ đưa tay vuốt lông mày tôi, ánh mắt sắc sảo dò xét. Tôi biết trong đầu bà đang ngẫm tưởng tượng một cuộc “đại tu” để nâng cấp nhan sắc cho tôi. “Mẹ biết con nghĩ là mẹ chỉ nghĩ tới tiền, nhưng thật ra cái quan trọng hơn với mẹ chính là tình cảm mẹ con. Mẹ luôn tha thiết muốn con lấy một người đàn ông giàu có để anh ta có đủ khả năng bảo vệ con, để mẹ yên tâm là con được an toàn. Ngoài chuyện đó ra thì mẹ cũng mong con lấy người con yêu nữa.”

“Con tìm được người như vậy rồi.”

“Nên mẹ rất vui. Mẹ vui vì Gideon vẫn còn trẻ, còn liều lĩnh, nên nó rất dễ hiểu và tha thứ những tật xấu của con hơn. Và nó còn biết chuyện của con nữa.” Bà nhỏ giọng, mắt hơi ướt. “Mẹ chỉ muốn nhắc con phải cẩn thận hơn, đừng để mất người như Gideon.”

“Nếu anh ta bỏ rơi con thì coi như đó không phải tình yêu.”

Mẹ nhếch mép rồi hôn lên trán tôi. “Coi nào, con gái mẹ đâu thể ngây thơ như vậy được.”

“Eva!”

Tôi quay lại theo tiếng gọi, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Trey đang chạy tới. Anh chàng có dáng người trầm thước với cơ bắp săn chắc, thêm mái tóc vàng bù xù, màu mắt hạt dẻ và sống mũi hơi vênh giống như đã từng bị gãy. Anh chàng mặc áo thun với quần jeans sờn cũ, khiến tôi một lần nữa giật mình khi nhận ra Trey không hề thuộc tuýp người hào nhoáng mà Cary thường thích. Có vẻ như lần đầu tiên Cary bị chinh phục bởi sức hút từ nội tâm.

“Mình mới biết tin.” Trey nói khi tới chỗ tôi. “Sáng nay cảnh sát có tới chỗ làm hỏi chuyện mình. Thật không tin được là chuyện xảy ra từ thứ Sáu mà tới hôm nay mình mới biết.”

Tôi không nỡ để Trey tự trách mình. “Mình cũng mới biết sáng sớm nay thôi. Cuối tuần mình không có ở thành phố.”

Sau màn giới thiệu nhanh giữa hai người, mẹ tôi vô phòng với Cary, còn tôi hỏi han cặn kẽ những thông tin mà Trey nghe được từ cảnh sát.

Anh chàng đưa tay vò đầu, khiến tóc tai càng thêm bù xù. “Nếu tối đó mình chịu để anh ấy về chung thì đâu có chuyện này.”

“Bồ không nên tự trách mình như vậy.”

“Chứ giờ mình biết phải trách ai đây khi anh ấy lăng nhăng với bạn gái của người khác.” Trey đưa tay bóp gáy. “Mình không đủ thỏa mãn anh ấy. Nhu cầu của anh ấy giống như thanh niên mới lớn vậy, còn mình thì phần lớn thời gian lại phải đi học hay đi làm.”

Trời. Chuyện quá nhạy cảm. Tôi phải ráng lắm mới không nhăn mặt. Nhưng tôi hiểu có lẽ Trey không thể tâm sự với ai khác về chuyện giữa cậu ta và Cary.

“Trey à, anh ấy là người lưỡng tính.” Tôi nói hết sức nhẹ nhàng, vuốt nhẹ lên cánh tay anh chàng. “Nhưng như vậy không có nghĩa là bồ thiếu phẩm chất nào cả.”

“Mình cũng không biết phải chấp nhận chuyện đó như thế nào đây.”

“Bồ có nghĩ tới chuyện tìm chuyên gia tư vấn cho cả hai người chưa?”

Trey buồn bã nhìn tôi một lúc, rồi rụt vai lại, “Không biết nữa. Mình nghĩ mình phải quyết định coi có chấp nhận chuyện anh ấy lăng nhăng hay không trước đã. Nếu là bồ thì bồ có làm được không, Eva? Bồ có chấp nhận ngồi ở nhà chờ và biết người yêu mình đang làm tình với người khác không?”

“Không.” Tôi hơi rùng mình khi trả lời. “Mình không làm được.”

“Mà mình cũng không biết Cary có đồng ý đi tư vấn không nữa. Anh ấy cứ tìm cách xa lánh mình. Lúc nóng lúc lạnh. Có lúc anh ấy tỏ ra rất nghiêm túc, xong lại thôi. Mình muốn trở thành một phần trong cuộc sống của anh ấy, giống như bồ vậy, nhưng anh ấy không chịu mở cửa cho mình.”

“Mình cũng mất khá lâu mới chơi được với Cary. Anh ấy luôn tìm cách xa lánh, chế giễu mình, thậm chí xúc phạm mình bằng mấy chuyện tình dục nữa. Mình nghĩ bồ làm đúng khi quyết định cự tuyệt anh ấy hôm thứ Sáu. Cary luôn nghĩ giá trị của anh ấy nằm ở vẻ bề ngoài hấp dẫn. Bồ nên làm cho anh ấy hiểu là bồ không phải chỉ cần thân xác của anh ấy.”

Trey thở dài, khoanh tay trước ngực. “Vậy đó là lý do hai người chơi thân với nhau hả, là vì bồ không bao giờ lên giường với anh ta hả?”

“Một phần thôi. Lý do chính là bởi vì mình vốn cũng chẳng bình thường gì. Bây giờ thì không thấy nhưng lúc mình và Cary gặp nhau, mình hơi xấu hổ, anh ấy biết rõ là mình không tốt đẹp như người khác.”

“Thì có ai hoàn hảo đâu?”

“Cary tin là bồ là người tốt hơn anh ấy, nên bồ xứng đáng có những thứ tốt hơn.” Tôi cười. “Còn mình... Ừm, mình nghĩ anh ấy có phần nào cho là mình giống với anh ấy hơn, nên hai đứa mình xứng đáng chơi với nhau.”

“Đúng là điên khùng.” Trey lắc đầu.

“Cary là vậy mà.” Tôi tán thành. “Mà cũng vì vậy mà bồ yêu anh ấy chứ còn gì nữa. Giờ bồ có muốn vô thăm Cary không hay muốn về nhà suy nghĩ thêm trước đã?”

“Mình sẽ vô gặp anh ấy.” Trey đứng thẳng dậy. “Mình không quan tâm lý do tại sao xảy ra chuyện, nhưng mình muốn ở bên cạnh anh ấy ngay lúc này.”

“Mình rất vui khi nghe bồ nói câu đó.” Tôi khoác vai Trey dắt anh chàng vô phòng Cary.

Trong phòng vọng ra tiếng giọng cười trẻ trung nữ tính của mẹ tôi. Bà ngồi trên mép giường. Cary đang nhìn bà, mỉm cười. Mẹ tôi thương Cary như con, nên anh ấy cũng rất thương bà. Trong khi mẹ ruột của Cary thì ghét bỏ anh, hành hạ anh và tệ hơn còn để cho người khác lạm dụng anh nữa.

Cary nhìn thấy hai đứa tôi. Cảm xúc thoáng qua trên mặt anh làm tim tôi thắt lại. Tôi nghe Trey thở mạnh khi nhìn thấy thương tích của Cary. Tôi tự trách mình quên không nói trước với Trey để cậu ta khỏi bị sốc như tôi hôm qua.

Trey hắng giọng, rồi cố tỏ ra cộc lốc nhưng không giấu được sự trù ố. “Đồ dỏ hơi, nếu muốn được tặng hoa thì chỉ cần nói thôi, đâu cần làm quá vậy.”

“Làm vậy mà còn chưa có tác dụng nữa chứ.” Cary trả đũa, giọng hơi khàn, rõ ràng là đang cố giữ bình tĩnh. “Anh không thấy hoa của em đâu hết.”

“Có cả đống đây nè.” Trey nhìn lướt qua căn phòng rồi lại nhìn Cary. “Em phải coi trước tình hình như thế nào để mà còn biết cạnh tranh nữa chứ.”

Có ngốc lắm mới không hiểu ẩn ý trong câu nói đó.

Mẹ tôi đứng dậy, cúi hôn lên má Cary. “Bác với Eva đi ăn sáng nhé. Khoảng một tiếng nữa bác quay lại.”

“Cho mình thêm một phút nữa, rồi mình sẽ để hai người được yên.” Tôi bước qua phía bên kia giường, lấy trong túi đồ ra điện thoại với dây sạc, cắm vào ổ điện.

Ngay khi màn hình sáng trở lại, tôi gửi nhanh một tin nhắn chung cho bố và Shawna. “Gọi lại sau nhé.” Xong tôi chỉnh điện thoại rung rồi để lên thành cửa sổ.

“Sẵn sàng chưa?” Mẹ hỏi.

“Rồi ạ.”

Chương 13

Sáng thứ Ba tôi dậy rất sớm, để lại tờ giấy nhắn cho Cary rồi ra đón taxi về nhà. Tôi tắm rửa, thay đồ, pha cà phê, cố dẹp cái cảm giác khó chịu bồn chồn trong lòng. Cứ mỗi lần căng thẳng hay thiếu ngủ là tôi cứ bị ức chế vì mấy chuyện lật vật không đầu.

Tôi tự nhủ là cảm giác này không liên quan tới Gideon, nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn tám giờ, tôi biết mình sắp phải ra khỏi nhà. Không nghe Gideon nói gì chuyện chở tôi đi làm sáng nay hết. Đã gần hai mươi bốn tiếng rồi tôi chưa gặp lại anh, mà cũng gần như không được nói chuyện với anh. Tối qua khoảng chín giờ tôi có gọi cho anh, nhưng anh đang làm gì đó bận tới nỗi chưa nói được câu nào đã vội vàng cúp máy.

Tôi biết là anh có rất nhiều việc cần giải quyết. Chuyện anh phải làm bù cho mấy ngày đi chơi xa là đương nhiên, tôi không nên bực bội. Còn vụ Cary nữa, Gideon đã giúp nhiều hơn tôi có thể mong đợi. Tôi phải cố không được suy nghĩ lung tung nữa thì hơn.

Uống cà phê xong, tôi rửa ly rồi lấy túi xách ra khỏi nhà. Bên ngoài, con đường rợp bóng cây vẫn còn yên ắng, nhưng phần lớn New York đã tỉnh giấc, năng lượng tràn trề không ngừng tuôn chảy. Cánh phụ nữ diện trang phục công sở sang trọng và đàn ông mặc com-ple đều tranh nhau ngoắc taxi, không được mới phải chen lên xe buýt hay tàu điện ngầm đông cứng. Mấy quầy bán hoa tươi màu sắc sặc sỡ, hương thơm ngào ngạt luôn làm tôi thấy phấn khởi hẳn mỗi buổi sáng, cũng giống như mùi bánh thơm phức bốc ra từ tiệm bánh đang hoạt động hết công suất

vào cái giờ đông khách nhất này.

Tôi vừa rẽ qua Broadway được một chút thì điện thoại reo.

Thấy tên Gideon, tôi hồi hộp, bước nhanh hơn. “Chào người dừng.”

“Em đang ở đâu vậy?” Anh nạt.

Tôi cụt hứng. “Em đang trên đường đi làm chứ đâu.”

“Là sao?” Rồi anh nói gì đó với ai ở đầu dây bên kia. “Em đi taxi hả?”

“Em đi bộ. Trời ơi, sáng nay anh bị cái gì nhập vậy?”

“Đáng lẽ em phải chờ xe tới đón chứ.”

“Em có nghe anh nói gì đâu. Mà sáng nay em không muốn đi trễ, hôm qua đã nghỉ rồi.”

“Thay vì tự bỏ đi thì em có thể gọi cho anh mà.” Giọng anh khá giận.

Tôi cũng đâm bực theo. “Lần cuối cùng em gọi thì anh đâu có thèm nói chuyện với em được tới một phút đâu.”

“Anh có việc phải làm mà, Eva. Tha cho anh đi.”

“Được thôi, tha luôn bây giờ nha.” Tôi cúp máy rồi bỏ luôn điện thoại vô giỏ.

Lập tức chuông lại đổ tiếp. Máu tôi sôi lên, để mặc không thèm nhắc máy.

Vài phút sau, chiếc Bentley xuất hiện ngay bên cạnh, nhưng tôi vẫn đi tỉnh bơ. Xe cứ chạy rề rề theo, cửa kính tài xế hạ xuống.

Angus thò đầu ra. “Cô Tramell, làm ơn lên xe đi mà.”

Tôi ngừng lại, quay nhìn Angus. “Có ai nữa không?”

“Không.”

Tôi thở dài khi bước lên xe. Điện thoại trong giỏ vẫn reo liên tục nên tôi thò tay vô tắt chuông luôn. Đi được một lúc tôi nghe giọng Gideon qua dàn loa trên xe.

“Ông đón được cô ấy chưa?”

“Rồi ạ.” Angus trả lời.

Bên kia cúp máy ngay.

“Anh ta ăn trúng cái quái gì vậy?” Tôi nhìn Angus qua kính chiếu hậu.

“Cậu chủ có rất nhiều việc phải lo ạ.”

Chắc chắn không phải là lo cho tôi rồi. Thật không tin được anh lại cư xử cà chớn như vậy. Tối qua lúc tôi gọi điện anh cũng ăn nói cộc lốc nhưng đâu đến nỗi thô lỗ như sáng nay.

Tôi vô tới công ty được vài phút thì Mark đi ra. “Anh rất tiếc về chuyện của bạn em.” Anh để ly cà phê mới pha lên bàn tôi. “Cậu ta không sao chứ?”

“Chắc không sao đâu. Cary mạnh mẽ lắm, anh ấy sẽ vượt qua thôi.” Tôi cất đồ vô ngăn kéo rồi cầm ly cà phê đang bốc khói lên. “Cám ơn anh. Cả vụ cho em nghỉ làm hôm qua nữa.”

Đôi mắt đen của anh chứa đầy quan tâm. “Anh tưởng hôm nay em chưa đi làm lại chứ.”

“Em cần phải làm việc.” Tôi cố nở một nụ cười dù không cảm thấy vui chút nào. Cứ mỗi lần tôi với Gideon có vấn đề gì là tôi chẳng còn tâm trí nghĩ tới chuyện gì khác nữa hết. “Anh tóm tắt lại những việc hôm qua cho em nghe với nhé.”

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Tôi phải giải quyết tiếp một lô việc từ tuần trước, trong khi Mark hoàn tất bảng chào giá cho một công ty chuyên sản xuất hàng quảng cáo. Lúc gửi bảng chào giá đi xong, tôi bắt đầu lấy lại được trớn làm việc và sắp sửa thôi không buồn bực vì thái độ của Gideon lúc sáng nay nữa. Biết đâu tối qua anh lại gặp ác mộng và mất ngủ thì sao. Tôi quyết định tới giờ ăn trưa sẽ gọi điện hỏi thăm anh.

Nhưng rồi tôi mở hộp thư điện tử ra.

Chức năng tìm kiếm tự động tôi cài sẵn trên Google cho tên Gideon Cross có kết quả mới. Tôi mở ra coi, thầm nghĩ biết đâu có thêm tin tức gì về anh. Cụm từ “vị hôn thê cũ” đập vào mắt, khiến bao tử tôi thắt lại, cơn tức tối còn tệ hơn lúc sáng.

Đường liên kết đầu tiên dẫn tới một trang mạng lá cải đăng đầy hình Gideon với Corinne đang ăn tối ở Tableau One. Hai người ngồi sát nhau cạnh cửa sổ ngay mặt trước nhà hàng, cô ả tình tứ vịn lên cánh tay anh. Gideon mặc cùng bộ đồ anh mặc đi làm sáng hôm qua, nhưng tôi vẫn coi kỹ ngày chụp, hy vọng đó là hình cũ. Nhưng không phải.

Mồ hôi túa ra đầy tay, tôi tự hành hạ mình bằng cách mở hết từng tấm hình lên coi thật kỹ. Một số tấm chụp Gideon đang cười, nhìn khá là hớn hở trong khi người yêu đang nằm chèo queo trong bệnh viện với người bạn thân vừa bị đánh thừa sống thiếu chết. Tôi thấy buồn nôn, muốn hét thật to hay chạy thẳng lên văn phòng anh hỏi cho ra lẽ.

Vậy là tối hôm qua lúc tôi gọi điện anh gạt đi để đi ăn tối với người yêu cũ.

Điện thoại reng làm tôi giật bắn người, nhắc ống nghe lên trả lời một cách máy móc. “Văn phòng của Mark Garrity, Eva Tramell nghe.”

Megumi gọi vô từ quầy tiếp tân, giọng điệu vẫn lú lo thánh thót như mọi ngày. “Eva nè, có người tìm bồ dưới sảnh đó. Là Brett Kline.”

Tôi ngồi lặng người một lúc cho qua cơn xúc động. Sau khi gửi cái tin vừa đọc cho Gideon, để anh biết là tôi thấy hết rồi, tôi trả lời Megumi. “Mình xuống ngay đây.”

Vừa bước ra khỏi cửa an ninh là tôi nhìn thấy Brett ngay trong bộ áo thun Six-Ninths với quần jeans đen. Dù đôi kính đen che gần hết gương mặt, nhưng mái tóc dựng đứng có phần đỉnh nhuộm sáng cùng với thân hình cao vạm vỡ cũng đủ khiến mọi người chú ý. Anh đô con hơn Gideon, nhưng Gideon lại rất khỏe.

Thấy tôi đi tới, Brett rút tay ra khỏi quần. “Xin chào. Nhìn em lạ quá!”

Tôi liếc nhìn xuống cái đầm tay ngắn xếp ly cầu kỳ, sức nhớ là trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy tôi ăn mặc sang trọng cả. “Em tưởng anh đi rồi chứ.”

Thật ra chuyện anh tìm tới đây càng làm tôi ngạc nhiên hơn. Nhưng mà vậy cũng tốt, tôi cũng đang lo không biết anh ra sao.

“Bọn anh diễn ở Jone Beach đợt cuối tuần, tối hôm thì qua Meadowlands. Anh tách đoàn để gặp em trước khi ban nhạc đi xuống miền Nam. Anh tìm trên mạng biết em làm ở đây nên tới thẳng luôn.”

Lại là Google. Tôi thầm rửa. “Em rất mừng khi thấy anh thành công như bây giờ. Anh có thời gian đi ăn trưa không?”

“Có chứ.”

Câu trả lời nhanh và rất nhiệt tình làm tôi hơi cảnh giác. Dù đang cảm thấy bị tổn thương và rất giận Gideon, thậm chí muốn trả thù, nhưng tôi cũng không muốn để Brett hiểu lầm. Tuy

vậy, tôi vẫn không cưỡng lại cái ý muốn đưa Brett tới chỗ mà tôi với Cary đã từng bị chụp hình, với hy vọng đám phóng viên săn ảnh sẽ bắt gặp, để Gideon phải nếm cảm giác của tôi lúc này. Cho đáng đời.

Ngồi trên taxi, Brett hỏi thăm Cary, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào khi biết Cary dọn nhà từ bờ Tây qua bờ Đông theo tôi.

“Hai người đúng là không bao giờ tách rời nhau.” Brett nói. “Chắc chỉ trừ lúc anh ta đi chơi bờ thôi. Anh gửi lời chào Cary nhé.”

“Được rồi, em sẽ nhắn.” Tôi không kể vụ Cary đang nằm bệnh viện, vì sợ sẽ làm câu chuyện thêm phần riêng tư thân mật.

Vô tới nhà hàng, ngồi xuống ghế, Brett bỏ kiếng đen ra tôi mới thấy vết bầm lớn từ lông mày bên phải chạy dài xuống tới gò má anh.

“Chúa ơi.” Tôi nhăn mặt thốt lên. “Em xin lỗi.”

Anh nhún vai. “Lên sân khấu trang điểm là nhìn không thấy đâu. Mà em đã từng nhìn thấy anh bị nặng hơn rồi mà. Với lại anh cũng trả đũa được mấy cú ra hồn đó chứ.”

“Đúng là vậy.” Tôi nghĩ tới vết bầm trên mặt và lưng Gideon.

“Vậy là...” Anh ngừng nói khi người phục vụ mang tới hai cái ly và chai nước lạnh ra. “Em đang là bạn gái của Gideon Cross hả?”

Không hiểu sao tôi luôn bị hỏi câu này mỗi lần tôi cảm thấy mối quan hệ đó có thể chấm dứt bất cứ lúc nào. “Ừ, tụi em đang quen nhau.”

“Nghiêm túc không?”

“Có lúc cũng nghiêm túc lắm.” Tôi thành thật. “Anh có đang quen ai không?”

“Bây giờ thì không.”

Hai đứa xem thực đơn rồi gọi món. Giờ này nhà hàng đang rất đông khách, hầu như không còn được nghe tiếng nhạc bởi tiếng nói chuyện kèm tiếng chén đĩa va chạm vọng ra từ bếp. Tôi và Brett ngồi nhìn nhau dò xét. Tôi vẫn cảm nhận được sức hấp dẫn từ anh. Khi thấy anh liếm môi, tôi biết ngược lại anh cũng có cảm giác tương tự.

“Sao anh lại viết bài *Golden* ?” Tôi đột ngột hỏi vì hết chịu nổi cơn tò mò. Trước mặt Gideon và Cary tôi vẫn tỏ ra bình thản nhưng thật ra bài hát đó làm tôi muốn phát điên.

Brett dựa hẳn ra ghế. “Tại vì anh cứ nhớ em hoài. Thật ra là anh không thể nào ngừng nghĩ tới em.”

“Em không hiểu tại sao?”

“Mình quen nhau tới sáu tháng lận mà Eva. Anh chưa bao giờ quen ai lâu như vậy hết.”

“Mình đâu có quen nhau đâu.” Tôi cãi, nhỏ giọng lại. “Mình chỉ ngủ với nhau thôi.”

Brett mím môi. “Anh biết anh là cái gì trong mắt em. Nhưng như vậy không có nghĩa là anh không buồn.”

Tôi nhìn sững anh, tim đập loạn xạ. “Em có đang nằm mơ không vậy? Theo em nhớ thì mình chỉ làm tình mỗi lần anh hát xong thôi. Nếu em không có mặt ở đó thì anh cũng tìm người khác thế chỗ em thôi.”

Brett chồm tới. “Vớ vẩn. Anh luôn tìm cách thân thiết với em. Lúc nào anh cũng kêu em ở lại mà.”

Tôi hít một hơi dài để trấn tĩnh. Không thể tin được là bây giờ, khi đã quá trễ, Brett đã nói ra cái câu mà tôi rất muốn nghe bốn năm về trước. Khi mà hai đứa đang công khai đi ăn chung, làm ra vẻ như đang hẹn hò. Điều anh vừa nói làm tôi, vốn đang khổ sở vì Gideon, lại càng thêm bối rối.

“Lúc đó em mê anh như điên đấy, Brett à. Em viết tên anh rồi vẽ đầy hình trái tim lên, giống như mấy con bé mới lớn bị tương tư vậy đó. Em còn sẵn sàng làm mọi thứ để được thành bạn gái của anh.”

“Em nói giỡn đó hả?” Anh vờ qua nắm lấy tay tôi. “Rồi chuyện quái gì đã xảy ra?”

Tôi nhìn xuống chỗ ngón tay mà anh đang lơ đãng xoay xoay chiếc nhẫn của Gideon tặng. “Nhớ hôm tụi mình đi chơi bida không?”

“Nhớ chứ. Làm sao anh quên được.” Anh cắn môi, chắc là đang nhớ lại lúc hai đứa làm tình cuồng nhiệt trên xe hơi, khi tôi quyết tâm phải làm sao để anh không còn muốn làm tình với bất cứ ai khác nữa hết. “Hôm đó anh cứ tưởng mình đã có thể bắt đầu hẹn hò chính thức rồi. Nhưng ai ngờ vừa vô tới bên trong là em bỏ anh đi luôn.”

“Em đi toilet.” Tôi nói nhỏ, hồi tưởng lại cảm giác đau khổ bẽ bàng như vừa mới hôm qua thôi. “Lúc ra thì thấy anh với Darrin đang đứng đối diện xu. Anh quay lưng lại nên không nhìn thấy em. Em nghe hai người nói chuyện... rồi cười lớn lắm.”

Tôi hít một hơi rồi giặt tay về.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Brett có vẻ xấu hổ. “Anh cũng không nhớ chính xác lúc đó bọn anh nói gì nữa... Khỉ thật, Eva nè, lúc đó anh mới có hai mươi một tuổi mà. Ban nhạc vừa bắt đầu có chút tiếng tăm, đi đâu bọn anh cũng có con gái vây quanh nữa.”

“Em biết.” Tôi nói cộc lốc. “Em là một trong số đó mà.”

“Lúc đó mình đã đi chơi với nhau vài lần rồi. Chuyện anh đưa em tới chỗ chơi bida cũng giống như tuyên bố với đám con trai là hai đứa mình chính thức hẹn hò nhau vậy.” Anh lại chà chà lông mày, một cử chỉ rất thân thuộc. “Anh không đủ can đảm để thừa nhận tình cảm của anh dành cho em, nên em có cảm giác là anh chỉ muốn làm tình với em thôi. Sự thật không phải vậy.”

Tôi cầm ly lên uống miếng nước để nuốt trôi cục nghẹn trong cổ.

Brett buông tay lên thành ghế. “Vậy ra là tại anh to mồm nên em bỏ đi, rồi không thèm gặp anh nữa luôn.”

“Brett, lúc đó em đau khổ lắm, nhưng không muốn để người khác biết.” Tôi thú nhận.

Thức ăn được mang ra. Tôi tự hỏi sao mình lại gọi món làm chi không biết nữa. Tôi làm gì có tâm trạng ăn uống lúc này.

Brett thọc dao vô đĩa bít tết, như trút căm hờn lên miếng thịt. Rồi anh đột ngột bỏ dao nĩa xuống. “Lúc trước anh có lỗi với em. Nhưng bây giờ thì ai cũng biết tình cảm của anh dành cho em rồi. Bài *Golden* đó là thành công lớn nhất của tụi anh, nhờ vậy mà mới ký được hợp đồng với Vidal đó.”

Tôi mừng thầm vì có cơ hội đổi đề tài. “Bài đó thực sự rất hay, rồi thêm giọng hát tuyệt vời của anh nữa. Hôm nay anh tới tìm em trước khi đi làm em rất vui. Mình nói rõ chuyện này xong em cũng thoải mái hơn nhiều.”

“Vậy giả sử anh không muốn đi nữa thì sao?” Brett hít một hơi dài rồi thở mạnh. “Suốt mấy năm qua em là nguồn cảm hứng của anh đó, Eva. Vì nhớ em mà anh sáng tác một bài hát hay nhất từ trước tới giờ.”

“Vậy thì em thấy rất vinh hạnh.” Tôi bắt đầu muốn tìm cách thoát thân.

“Mình vẫn còn có cảm giác với nhau, anh biết mà. Tối hôm đó lúc em hôn anh...”

“Đó là lỗi của em.” Tay tôi nắm chặt ở dưới gầm bàn. Tôi biết mình sẽ không chịu nổi chuyện này nữa. Một đêm thứ Sáu là quá sức rồi. “Mà anh cũng phải biết là Gideon có quyền quyết định với ban nhạc đó. Anh không nên có xích mích gì với anh ấy đâu.”

“Anh mặc kệ. Anh ta sẽ làm được gì chứ?” Brett nhip nhip ngón tay lên mặt bàn. “Anh muốn có thêm một cơ hội nữa với em.”

Tôi lắc đầu, cầm túi xách lên. “Không thể được. Cho dù là em đang không có bạn trai thì cũng không được, em không hợp với cuộc sống của anh đâu, Brett. Em đòi hỏi nhiều lắm.”

“Anh biết.” Anh lên giọng. “Trời ạ, anh còn nhớ mà.”

Tôi đỏ mặt. “Ý em không phải *chuyện đó*.”

“Ừ, anh cũng không phải chỉ muốn *chuyện đó* thôi đâu. Anh muốn ở bên cạnh em. Như bây giờ nè, mọi người đi rồi nhưng anh vẫn ở lại đây gặp em. Anh có thể dành thời gian cho em mà, đó là chuyện anh muốn làm.”

“Không đơn giản vậy đâu.” Tôi móc tiền ra bỏ lên bàn. “Anh chưa biết quen em cực khổ thế nào đâu, đủ thứ đòi hỏi hết.”

“Thì cứ để anh thử.” Brett thách thức.

“Em vừa đòi hỏi cao, vừa nhõng nhẽo, lại vừa ghen tuông kinh khủng. Chưa tới một tuần là anh sẽ phát điên cho coi.”

“Thì lúc nào em cũng làm anh phát điên mà.” Nụ cười tắt trên môi anh. “Đừng trốn tránh nữa. Eva à, cho anh một cơ hội đi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Brett. “Em yêu Gideon.”

Anh nhướn mày, gương mặt dù đang bầm dập vẫn đẹp ngệt thở. “Anh không tin.”

“Em xin lỗi, em phải đi rồi.” Tôi đứng dậy bước ra khỏi bàn.

Anh níu tay tôi lại. “Eva...”

“Đừng gây chú ý mà.” Tôi nói nhỏ, thầm hối hận quyết định bốc đồng của mình khi đưa anh tới đây ăn.

“Em chưa ăn gì mà.”

“Em không ăn được, tới giờ em phải đi rồi.”

“Được thôi. Nhưng anh không bỏ cuộc đâu.” Brett buông tay tôi ra. “Anh đã phạm sai lầm, nhưng anh sẽ sửa chữa.”

Tôi cúi người, quả quyết. “Không còn cơ hội nào nữa đâu.”

Brett cầm cái nĩa lên miếng thịt trên đĩa. “Thì chúng mình đi.”

Lúc bước ra ngoài tôi thấy chiếc Bentley đậu chờ sẵn. Angus xuống mở cửa xe.

“Sao ông biết tôi ở đây?” Tôi giật mình, hỏi.

Angus chỉ mỉm cười hiền từ, khẽ nhắc mũ thay cho câu trả lời.

“Thấy ghê quá, Angus.” Tôi vừa lên xe vừa nói.

“Tôi cũng thấy vậy. Nhưng tôi chỉ làm theo lệnh thôi.”

Trên đường về tôi nhắn tin cho Cary. *Mới ăn trưa với Brett xong. Anh ta muốn có một cơ hội nữa.*

Họa vô đơn chí.

Họa hoài chi sao nổi. Tôi trả lời. *Em muốn dẹp hết cho rồi.*

Điện thoại reo, Cary gọi.

“Cưng à”, giọng anh lè nhè, “anh hiểu cảm giác của em, nhưng chuyện tình tay ba này hấp dẫn quá đi mất. Một bên là ngôi sao nhạc rock đầy quyết tâm, một bên là tay tỷ phú ghen tuông. Ôi chà!”

“Trời ạ. Em cúp máy đây.”

“Tối nay gặp nhau chứ?”

“Ừ, mà đừng để em hối hận đó.” Cary vẫn đang cười lúc tôi cúp máy. Thấy anh vui như vậy tôi cũng vui lây. Sự có mặt của Trey quả là kỳ diệu.

Xuống xe xong tôi vội vàng bước vô sảnh tránh cái nóng khó chịu buổi trưa, vừa kịp lách vào thang máy trước khi cửa đóng. Trong thang đầy kín người, tiếng nói chuyện rôm rả. Đứng sát phía ngoài cửa thang, tôi ráng gác lại mọi chuyện trong đầu để chuẩn bị tập trung vào công việc.

“Ừa, qua tầng của mình rồi kìa.” Cô gái đứng bên cạnh bỗng nói.

Tôi ngược lên nhìn cây kim chỉ số tầng trên đầu.

Anh chàng đứng ngay đó bấm liên tục vào bảng số tầng, nhưng không có nút nào sáng đèn hết, ngoại trừ tầng trên cùng. “Nút hư hết rồi.”

Tôi bắt đầu hồi hộp.

“Bấm gọi ra ngoài đi.” Có ai đó nói.

Cứ mỗi tầng đi qua là tôi càng thêm hồi hộp. Cuối cùng thang cũng dừng lại, rồi cửa mở ra.

Gideon đứng ngay cửa thang, gương mặt đẹp trai không một chút cảm xúc, đôi mắt xanh lạnh như tiền... Nhìn thấy anh tôi hơi choáng váng.

Không ai nói lời nào. Tôi đứng bất động, thầm mong cửa thang mau mau đóng lại. Nhưng Gideon đã nắm tay tôi kéo ra, mặc cho tôi tức giận vùng vẫy. Cửa thang đóng, anh mới chịu buông ra.

“Hôm nay em cư xử rất là kỳ cục.” Anh lầu bầu.

“Em hả? Chứ còn anh thì sao.”

Tôi bước tới thang máy bấm nút gọi, nhưng đèn không sáng.

“Anh đang nói chuyện với em mà Eva.”

Tôi liếc vào trong sảnh Cross Industries, mừng thầm khi thấy cô nàng tiếp tân tóc đỏ không có ở đó.

“Vậy hả?” Tôi quay lại, tự giận mình vì vẫn thấy anh hấp dẫn ngay cả trong lúc này. “Vậy mà em vẫn chẳng tiếp thu thêm được thông tin nào hết, ví dụ như chuyện anh đi ăn tối với Corinne chẳng hạn.”

“Em không nên rình rập anh như vậy.” Gideon nạt. “Em chỉ toàn tự mua lấy chuyện bực mình thôi.”

“Vậy ra là chuyện anh làm không có gì sai, chỉ có chuyện em phát hiện ra mới sai thôi hả?” Tôi gần phát khóc.

Anh khoanh tay trước ngực. “Em phải tin anh, Eva à.”

“Anh làm vậy thì sao em tin được. Tại sao anh không nói em biết là anh đi ăn với Corinne?”

“Tại anh biết em sẽ không thích.”

“Nhưng anh vẫn làm đó thôi.” Sau khi đã nói chuyện với nhau suốt hai ngày cuối tuần, sau khi anh nói là anh hiểu cảm giác của em... Anh làm em thấy bị tổn thương trầm trọng.

“Còn em vẫn đi ăn với Brett Kline dù biết là anh không thích.”

“Em đã nói sao anh nhớ không? Chính anh đang làm gương xấu cho em trong chuyện xử lý quan hệ với người yêu cũ.”

Tôi bước thụt lùi. Người đang đứng trước mặt không phải là Gideon mà tôi yêu. Cứ như là anh đã biến mất, thay vào đó là một người xa lạ hiện diện trong thân xác anh lúc này.

“Anh đang làm em ghét anh đó.” Tôi nói nhỏ. “Anh thôi đi.”

Có một nét gì đó thoáng qua trên mặt anh, nhưng tôi chưa kịp thấy rõ. Tôi cứ để anh đứng đó, khoanh tay, răng nghiến chặt cương quyết.

Tôi thấy tim mình đang rỉ máu. Mắt sụp xuống, tôi nói khẽ. “Em không muốn ở gần anh lúc này. Để em đi đi.”

Gideon đi qua thang máy bên cạnh bấm nút gọi. Vẫn quay lưng lại với tôi, anh nói. “Buổi sáng em cứ ở nhà chờ Angus tới đón đi làm. Anh muốn em ăn trưa ở công ty, tốt nhất là em không nên ra ngoài nhiều trong lúc này.”

“Tại sao?”

“Anh đang có rất nhiều thứ phải lo...”

“Ví dụ như đưa Corinne đi ăn tối hả?”

“... nên không thể lo cho em nhiều được. Anh nghĩ anh yêu cầu như vậy không có gì là quá đáng.”

Có gì đó không ổn.

“Gideon, có chuyện gì sao anh không nói với em?” Tôi vói tay chạm lên vai anh, nhưng anh giật ra như đĩa phải vôi. Cử chỉ đó làm tôi đau lòng hơn bất cứ thứ gì khác. “Nói em nghe đi, có vấn đề gì...”

“Vấn đề là lúc nào anh cũng không biết em đang ở đâu hết!” Anh quay lại nạt tôi vừa lúc cửa thang máy mở ra. “Bạn thân của em đang nằm viện, bố em thì sắp qua chơi, anh chỉ cần em tập trung vô hai chuyện đó thôi.”

Tôi bước vô thang máy, mắt nóng ran. Trừ lúc tôi ra khỏi thang máy, này giờ Gideon không hề đụng vô tôi. Anh không vuốt má, cũng không hôn tôi. Anh cũng không nhắc gì tới tối nay, mà chỉ nói sáng mai Angus sẽ chở tôi đi làm.

Lòng dạ tôi rối bời, đã có chuyện gì, tại sao Gideon có vẻ xa cách và cáu giận như vậy, sao anh không thắc mắc chuyện tôi đi ăn với Brett.

Tại sao anh có vẻ không quan tâm gì tới tôi hết?

Cửa thang bắt đầu đóng. *Tin anh đi, Eva.*

Mấy lời đó có phải do anh nói ngay trước khi biến mất, hay là tôi tự tưởng tượng ra?

Ngay khi bước chân vô phòng, Cary đã biết tâm trạng tôi không tốt. Sau buổi tập Krav Maga vất vả với Parker, tôi chạy vội về nhà, tắm rửa rồi ăn mì gói qua loa. Sau một ngày không ăn uống gì thì khẩu phần đó khiến cơ thể tôi bị sốc và càng thêm kiệt sức.

“Nhìn em thảm quá.” Cary bấm nút tắt âm thanh trên tivi.

“Tự nhìn lại anh đi kìa.” Tôi cáu kỉnh trả miếng.

“Anh bị gậy bóng chày nện. Còn em thì bị cái gì?”

Tôi kéo lại mền gối đang bừa bãi trên ghế dài, rồi thuật lại cho Cary nghe nguyên ngày hôm

đó.

“Từ lúc đó tới giờ em chả nghe tăm hơi gì của Gideon hết. Ngay cả Brett còn quay lại văn phòng gửi cho em một phong bì có số điện thoại của anh ấy.”

Trong phong bì còn có tờ tiền mà tôi để lại ở nhà hàng.

“Em có định gọi cho Brett không?”

“Em không có tâm trí nào nghĩ tới Brett hết.” Tôi nằm lăn ra ghế, đưa tay vuốt tóc. “Em chỉ muốn biết Gideon đang bị cái quái gì thôi. Trong vòng ba mươi sáu tiếng vừa qua anh ấy giống như biến thành người khác vậy.”

“Có thể là vì lý do đó.”

Tôi nhồm dậy nhìn theo hướng anh chỉ. Trên bàn cạnh giường Cary có một tờ tạp chí của giới đồng tính.

“Hôm nay Trey đem tới đó.” Anh nói.

Trên trang bìa có một góc nhỏ đăng hình Cary, giật tít về vụ tấn công kèm lời bình luận rằng đây có thể là một hành động kỳ thị. Bài báo còn nhắc tới chuyện anh đang sống chung nhà với tôi, lôi cả mối quan hệ của tôi với Gideon vào nhằm mục đích câu khách.

“Trên mạng cũng có đăng đó.” Anh nói nhỏ. “Anh nghĩ mấy người ở công ty quảng cáo đã lộ tin ra ngoài, nên dám phóng viên lợi dụng để tạo xì căng đan thôi. Thật tình thì anh không nghĩ Cross bận tâm về chuyện này...”

“Về chuyện giới tính của anh đó hả? Không đâu. Gideon không phải loại người đó.”

“Nhưng bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn Cross thì khác. Có thể đó là lý do anh ấy luôn theo sát em. Không chừng anh ta sợ có người sẽ theo dõi em để lần ra anh, nên không muốn em đi lung tung ngoài đường.”

“Vậy tại sao không nói thẳng với em?” Tôi bỏ tờ báo xuống. “Sao anh ấy phải đáng ghét vậy? Lúc đi chơi tụi em vui vẻ lắm. Suốt hai ngày cuối tuần Gideon rất tuyệt vời. Em cứ tưởng tụi em sắp vượt qua hết mọi khó khăn. Em còn luôn nghĩ anh ấy không phải giống như hồi em mới gặp, nhưng hóa ra bây giờ còn tệ hơn như vậy nữa. Giống như có... em không biết nữa, giống như tụi em đang cách xa nhau dữ lắm. Em không hiểu gì hết.”

“Anh không trả lời em được, Eva à.” Cary khế siết tay tôi. “Chỉ có Cross mới có câu trả lời

thôi.”

“Anh nói đúng.” Tôi lục túi xách lấy cái điện thoại. “Chút nữa em quay lại.”

Tôi ra ngoài, đi lại cái ban công ở một góc khuất rồi gọi cho Gideon. Chuông reo hoài mà anh không bắt máy, cuối cùng hộp thư thoại bật lên. Tôi chuyển qua gọi số điện thoại nhà. Sau hồi chuông thứ ba, Gideon nhấc máy.

“Cross đây.” Anh nói cộc lốc.

“Chào anh.”

Im lặng một hồi. “Chờ anh chút.”

Tôi nghe tiếng cửa mở, rồi âm thanh trên điện thoại hơi khác đi một chút. Anh đang đi ra chỗ khác để nói chuyện tiếp.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Anh hỏi.

“Không.” Tôi dụi mắt. “Em nhớ anh.”

Anh thở dài. “Anh... không nói chuyện được bây giờ, Eva à.”

“Tại sao? Em không hiểu tại sao anh lại lạnh nhạt với em như vậy? Em làm gì sai hả?” Tôi nghe tiếng xì xào, thì ra anh bật ống nghe lại để nói chuyện với ai đó ở đầu dây bên kia. Cảm giác bị phản bội làm tim thắt lại, tôi gần như nghẹt thở. “Gideon. Có ai ở bên đó với anh vậy?”

“Anh phải cúp máy.”

“Nói em nghe ai đang ở đó.”

“Angus sẽ tới đón em ở bệnh viện bảy giờ sáng mai. Đi ngủ đi cưng.”

Anh cúp máy.

Tôi nhìn chăm chăm xuống cái điện thoại trên tay mong tìm ra câu trả lời.

Tôi lê bước về phòng, lòng nặng trĩu đau khổ.

Cary nhìn tôi, thở dài. “Em làm gì mà nhìn như nhà có tang vậy.”

Không nhận được, tôi bật khóc nức nở.

Chương 14

Cả đêm tôi không ngủ được, cứ nằm trần trọc mơ màng, lúc tỉnh lúc mê. Thỉnh thoảng y tá vào thăm nom Cary làm tôi giật mình. Mọi kết quả xét nghiệm đều ổn, hoàn toàn không có gì đáng lo. Nhưng vì tôi đã không có mặt lúc xảy ra chuyện, nên tôi cứ có cảm thấy mình phải ở lại đây lúc này, dù là ngủ hay thức cũng được.

Gần sáu giờ, tôi thôi không ráng ngủ nữa mà ngồi dậy hẳn.

Tôi lấy máy tính bảng với bàn phím rồi xuống quán cà phê, tìm một bàn ngồi, tính viết thư cho Gideon. Suốt hai ngày vừa rồi tôi chỉ gặp anh được mấy phút, chưa kịp nói với anh những suy nghĩ của mình. Không còn cách nào khác, phải viết ra cho cặn kẽ. Để có thể tiếp tục với nhau, hai đứa buộc phải duy trì việc trao đổi một cách thẳng thắn và cởi mở.

Tôi nhấp một ngụm cà phê rồi bắt đầu đánh máy, mở đầu bằng lời cảm ơn anh về kỳ nghỉ tuyệt vời và cho anh biết nó rất có ý nghĩa với tôi. Sự kiện đó khiến tôi cảm tưởng mối quan hệ của hai đứa đã tiến một bước dài, cho nên tôi càng buồn hơn với những gì xảy ra sau đó...

“Eva! Thật là một ngạc nhiên thú vị.”

Nghe tiếng gọi, tôi quay lại thấy bác sĩ Terrance Lucas đang đứng sau lưng, tay cầm một ly cà phê giống y như ly tôi vừa mua. Anh ta chắc đang làm việc, mặc quần tây áo sơ mi, bên ngoài khoác áo bác sỹ màu trắng. “Chào anh.” Tôi cố giấu vẻ mệt mỏi.

“Tôi ngồi chung được không?” Lucas bước tới.

“Được chứ.”

Tôi nhìn Lucas ngồi xuống ghế bên cạnh. Tóc anh trắng xóa không một cọng đen, nhưng gương mặt điển trai lại không hề có nếp nhăn nào. Đôi mắt xanh lục hiếm thấy toát lên vẻ thông minh. Nụ cười vừa ân cần vừa quyến rũ. Tôi đoán anh chắc rất được lòng bệnh nhân nhí lẫn mấy bà mẹ.

Anh gọi chuyện. “Chắc phải có gì đặc biệt lắm thì em mới có mặt ở đây trước giờ thăm bệnh

lâu như vậy.”

“Bạn em đang nằm đây.” Tôi không muốn nói gì thêm, nhưng chắc anh cũng đoán được rồi.

“Vậy là Gideon Cross đã vung tiền sắp đặt hết cho em rồi chứ gì. Chắc em cảm kích lắm. Nhưng em có nghĩ em sẽ bị mất gì không?”

Tôi dựa ra ghế, cảm thấy bị xúc phạm giùm Gideon khi lòng tốt của anh bị cho là có dụng ý. “Sao hai người ghét nhau dữ vậy?”

Ánh mắt Lucas hơi đanh lại. “Hắn đã làm tổn thương một người rất thân của anh.”

“Vợ anh chứ gì. Gideon kể em nghe rồi. Nhưng đó chỉ là hệ quả thôi, ân oán của hai người bắt đầu từ trước đó kìa.”

“Em biết rồi mà vẫn còn yêu hắn à?” Lucas chống tay lên bàn. “Hắn cũng đang làm vậy với em đó thôi. Nhìn em có vẻ căng thẳng mệt mỏi lắm thì phải. Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn hết. Hắn có thể tôn thờ một người phụ nữ như không thể sống thiếu cô ta được, rồi chớp mắt một cái là không muốn nhìn mặt cô ta luôn.”

Đau đớn thay câu nói đó lại vô tình diễn tả đúng y tình trạng hiện nay của tôi và Gideon. Tim tôi bắt đầu đập nhanh.

Lucas nhìn tôi chăm chú, nở nụ cười ra vẻ am hiểu. “Chắc em hiểu chuyện anh vừa nói chứ gì. Hắn ta sẽ tiếp tục làm như vậy cho tới khi tâm trạng của em hoàn toàn lệ thuộc vào hắn, lúc đó hắn sẽ chán và bỏ em.”

“Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người hả?” Tôi kiên quyết hỏi lại lần nữa.

“Gideon Cross là một kẻ thần kinh không bình thường và chỉ yêu mỗi bản thân mình thôi.” Lucas phớt lờ câu hỏi của tôi. “Anh nghĩ hắn ta căm ghét phụ nữ thì đúng hơn. Hắn luôn dùng tiền để quyến rũ phụ nữ, xong lại kết tội họ là mê tiền của hắn để có có ruộng bỏ. Rồi còn tình dục nữa chứ, hắn luôn vui buồn bất chợt, để em cứ phải phập phồng lo lắng, rồi mừng như bắt được vàng khi thấy tâm trạng hắn tốt. Đó là một phần chiến thuật đó.”

“Anh không hiểu anh ấy đâu.” Tôi không cần câu mà nhẹ nhàng đáp. “Cả vợ anh cũng vậy.”

“Em cũng không phải ngoại lệ.”

Lucas điềm tĩnh uống cà phê, cũng giống như tôi đang cố tỏ ra bình thản. “Không ai hiểu hắn đâu. Hắn là bậc thầy dối trá để điều khiển người khác mà. Em đừng có chủ quan, Gideon

Cross là kẻ rất xảo quyệt và nguy hiểm, hẳn không từ bất cứ chuyện gì đâu.”

“Anh không chịu giải thích lý do tại sao Gideon căm ghét anh như vậy, làm em nghĩ chính anh là người có lỗi.”

“Em không thể suy luận vậy được. Có một số chuyện anh không được phép tiết lộ.”

“Anh nói vậy thì thôi.”

Lucas thở dài. “Anh không phải kẻ thù của em, Eva à, mà Cross cũng không đáng được bên vực đâu. Em không tin anh cũng được. Thật lòng mà nói nếu anh là em, anh cũng sẽ thấy khó chấp nhận sự thật. Nhưng anh thấy tiếc vì em là một cô gái xinh đẹp và còn thông minh nữa.”

Dạo này tôi đâu có còn được vậy. Nhưng tôi phải tìm cách khắc phục hoàn cảnh thôi, nếu không muốn bỏ cuộc.

“Nếu em chịu khó nhìn lại một chút, xem hẳn đã làm những gì với em, từ lúc quen hẳn tới giờ em tự nhìn nhận bản thân mình ra sao, hay em có thực sự mãn nguyện về mối quan hệ này hay không... lúc đó tự em sẽ có câu trả lời.”

Có tiếng bíp vang lên, Lucas móc điện thoại trong túi áo ra coi. “À, bệnh nhân mới nhất của anh vừa mới chào đời.”

Rồi vị bác sĩ đứng dậy, đặt một tay lên vai tôi. “Em sẽ không là nạn nhân tiếp theo đâu. Anh tin như vậy.”

Tôi nhìn Lucas vội vã bước ra khỏi quán cà phê. Bóng anh vừa khuất là tôi bật dậy ra ghế, thở phào, kiệt sức, bối rối. Liếc nhìn màn hình, tôi biết mình không còn hơi sức để viết tiếp thư cho Gideon.

Tôi lên lầu sửa soạn chờ Angus tới đón.

“Em muốn ăn món Trung Quốc không?”

Tôi rời mắt khỏi bản thiết kế mẫu quảng cáo cà phê mùi việt quất, ngược lên thấy đôi mắt ấm áp của sếp. Thì ra hôm nay là thứ Tư, ngày mà tôi và Mark luôn đi ăn với Steven.

Tôi định từ chối, ở lại ăn trưa trong văn phòng như đúng ý của Gideon. Nhưng ngay lập tức tôi biết nếu làm vậy tôi sẽ lại dẫm oán trách anh. Tôi vẫn còn là người mới ở New York, cũng cần giao tiếp kết bạn và có cuộc sống riêng ngoài chuyện tình cảm với Gideon ra.

“Lúc nào em cũng thích món đó hết.” Lần đầu tiên tôi ăn chung với Mark và Steven cũng là món Trung Quốc, vào cái hôm mà hai thầy trò ở lại làm việc tới tối muộn, rồi Steven mang đồ ăn tới.

Đúng mười hai giờ tôi và Mark ra khỏi văn phòng. Steven đã ngồi chờ sẵn ở nhà hàng, bên cái bàn tròn có bình hoa hướng dương, nhìn rất uể oải.

“Chào em.” Steven đón tôi bằng một cái ôm siết, rồi kéo ghế cho tôi. Anh nhìn tôi chăm chú. “Nhìn em mệt mỏi vậy.”

Tôi nghĩ mình chắc nhìn tệ lắm, vì ai gặp cũng nói câu đó. “Ừ, tuần này nhiều chuyện quá.”

Steven gọi một phần ăn với đúng mấy món mà lần đầu tiên bọn tôi ăn với nhau: gà xào chua ngọt, thịt bò xào bông cải. Khi người phục vụ đã đi, anh mới nói. “Bọn anh không biết anh chàng ở chung nhà với em là người đồng tính. Em có nói lần nào chưa ta?”

“Thật ra anh ấy lưỡng tính.” Tôi nghĩ Steven hay bạn bè anh ấy chắc cũng đã đọc bài báo mà Cary đưa tôi coi hôm qua. “Chắc em chưa nói với anh đâu.”

“Anh chàng sao rồi?” Mark hỏi, vẻ quan tâm thật sự.

“Đỡ hơn rồi. Có thể hôm nay được về nhà.” Chính chuyện này làm tôi không yên cả sáng nay, vì chưa thấy Gideon nói gì cả.

“Cần giúp gì thì cứ nói nhé, bọn anh luôn sẵn lòng.” Steven nói rất nghiêm túc.

“Cảm ơn anh. Thật ra vụ tấn công không phải là do kỳ thị đâu.” Tôi đính chính. “Em chả hiểu sao bọn nhà báo lại kết luận như vậy. Trước đây em cũng từng tôn trọng cánh phóng viên, nhưng bây giờ có vẻ như chả còn mấy ai điều tra kỹ càng để đưa tin một cách khách quan nữa.”

“Anh biết bị dư luận chú ý cũng khó sống lắm.” Steven siết tay tôi. Bề ngoài anh sôi nổi, nghịch ngợm nhưng lại rất nhân hậu. “Nhưng khi đùa với một bên là ca sĩ nhạc rock còn bên kia là tỷ phú thì chắc em cũng biết trước rồi chứ gì.”

“Steven à.” Mark nhú mồm.

“Ừm.” Tôi nhăn mặt. “Shawna kể rồi hả.”

“Đương nhiên rồi. Con bé không rủ anh đi chung thì ít nhất cũng phải kể anh nghe chứ. Nhưng em đừng lo, Shawna không phải loại nhiều chuyện, nó không kể với ai khác đâu.”

Tôi gật đầu, thật ra cũng không lo gì chuyện đó. Tôi biết Shawna là người tốt. Nhưng để Mark biết vụ hôn hít với Brett thì tôi cũng thấy xấu hổ.

“Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Cross không đáng bị ném thử cảm giác đó.”

Tôi nhú mào khó hiểu, nhưng rồi bắt gặp ánh mắt thông cảm của Mark.

Rõ ràng là ngoài tờ tạp chí đó ra họ còn đã thấy luôn mấy tấm hình của Gideon và Corinne. Mặt tôi nóng bừng, nhục nhã.

“Ừ, một khi em đã ra tay thì anh ấy sẽ biết mùi.” Tôi lẩm bẩm.

Steven nhướn mày, rồi phá lên cười, vỗ vỗ tay tôi. “Đúng rồi, cho hấn biết tay đi.”

Tôi về tới bàn vừa lúc kịp nhắc điện thoại đang reo inh ỏi.

“Văn phòng của Mark Garrity, Eva...”

“Tại sao chỉ mỗi chuyện nghe lời thôi mà đối với em cũng khó khăn quá vậy hả?” Gideon gất gỏng.

Tôi ngồi chờ người ra, nhìn chăm chăm cái khung hình anh tặng, toàn là hình hai đứa đang âu yếm nhau.

“Eva?”

“Anh cần gì ở tôi hả Gideon?” Tôi hỏi nhỏ.

Im lặng một lúc, rồi anh thở hắt ra. “Trưa nay Cary sẽ được đưa về nhà, có bác sĩ theo giám sát với cả y tá riêng. Em đi làm về là gặp anh ấy rồi.”

“Cảm ơn anh.” Lại im lặng kéo dài. Nhưng anh vẫn không cúp máy. Cuối cùng tôi lên tiếng. “Anh nói xong chưa?”

Tôi tự hỏi anh có hiểu, hay thậm chí có quan tâm tới ẩn ý của tôi trong câu hỏi đó không?

“Angus sẽ chở em về.”

Tôi siết chặt ống nghe. “Tạm biệt, Gideon.”

Tôi cúp máy rồi tiếp tục làm việc.

Về tới nhà là tôi chạy vào tìm Cary ngay. Trong phòng, giường ngủ của anh được dựng sát lên tường để nhường chỗ cho cái giường bệnh viện có thể điều chỉnh được. Cary đang ngủ, còn cô nàng y tá thì đang ngồi trên chiếc ghế bành mới toanh đọc sách điện tử. Vẫn là cô nàng xinh đẹp nóng bỏng cứ nhìn chăm chăm Gideon hôm trước trong bệnh viện.

Tôi thắc mắc Gideon cho người sắp xếp hay đích thân anh đã nói chuyện với cô ta. Liệu cô ta nhận lời là vì tiền hay vì Gideon, hay cả hai?

Quá mệt mỏi nên tôi cũng không thêm suy nghĩ nữa. Có nghĩa là tôi đã bắt đầu chán nản. Có thể với người khác, tình yêu giúp họ vượt qua được hết mọi thứ. Còn tôi thì không, tôi thấy mình mong manh dễ vỡ vô cùng. Tình yêu của tôi phải được nuôi dưỡng chăm chút thường xuyên thì mới tồn tại nổi.

Tôi đi tắm nước nóng thật lâu, rồi chui lên giường, lấy máy tính ra để viết tiếp lá thư cho Gideon. Tôi muốn diễn đạt suy nghĩ của mình một cách chín chắn và thuyết phục. Tôi muốn anh hiểu tại sao tôi lại phản ứng như vậy với những hành động và lời nói của anh, để anh biết cảm giác của tôi.

Cuối cùng tôi lại không đủ sức làm chuyện đó.

Thay vào đó, tôi viết:

Em quyết định sẽ không nói năng dài dòng nữa. Vì nếu cứ tiếp tục như vậy, nghe sẽ thành ra van xin anh mất. Nếu anh không biết là anh đang làm em buồn, thì một lá thư cũng không thể nào cứu vãn hai đứa mình nữa.

Em mòn mỏi vì anh. Em khổ sở khi thiếu vắng anh. Em nhớ hai ngày cuối tuần vừa rồi khi mình ở bên nhau. Em sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để lại được có anh như vậy. Vậy mà anh lại đang dành thời gian ở bên cạnh CÔ TA, trong khi em phải cô đơn một mình thêm đêm nay nữa là bốn đêm rồi.

Ngay cả khi biết anh đang ở bên cô ta, em vẫn muốn quỳ xuống van xin anh bố thí cho một nụ hôn, một cử chỉ hay thậm chí chỉ một lời âu yếm. Anh đã biến em thành như vậy đó.

Em ghét mình vì trở nên như vậy. Em ghét mình vì quá cần anh, vì bị anh ám ảnh.

Em ghét mình vì đã yêu anh.

Eva.

Tôi gửi lá thư đi với tựa đề. “Suy nghĩ của em – không chỉnh sửa.”

“Em đừng sợ.”

Tôi tỉnh dậy trong bóng tối với ba từ đó bên tai. Tắm nệm lún xuống vì Gideon ngồi cạnh tôi, nhưng vẫn giữ cái mền ở giữa hai đứa để tôi không bị sợ khi giật mình dậy. Giọng nói, mùi da thịt anh trộn lẫn với mùi hương dầu tắm quen thuộc làm tôi ngây ngất.

“Cung ới.” Miệng anh phủ lên môi tôi một nụ hôn.

Tôi chạm tay lên ngực anh, cảm nhận làn da để trần. Gideon rướn người dậy, vẫn giữ nguyên môi trên môi tôi, gạt mớ mền gối qua một bên.

Rồi anh dán cơ thể nóng hổi lên người tôi, đôi môi hôn lần xuống cổ, tay kéo áo lên. Miệng anh chiếm lấy ngực, một tay chống lên giường, tay kia lần xuống dưới.

Tay anh không ngừng cựa quậy bên dưới, trong khi miệng làm ngực tôi cương cứng, răng cắn nhẹ vào thịt da tôi đang căng tràn.

“Gideon!” Nước mắt chảy thành dòng xuống hai bên thái dương, lớp vỏ bọc tê cứng trôi đi mất, tôi lại bị bóc trần trước anh. Thiếu anh, tôi khô héo từng ngày, thân xác đau đớn vì không được gần anh, cuộc sống xung quanh không còn màu sắc gì nữa. Giờ đây được anh chạm vào, tôi như nắng hạn gặp mưa. Tôi mở toang cõi lòng đón lấy anh.

Tôi yêu anh vô cùng.

Tóc Gideon cọ lên da nhột nhật khi anh chuyển tư thế, tấm lưng phập phồng hít sâu lấy từng hơi mùi vị thân xác tôi. Gideon lần nụ hôn xuống dưới, qua bụng, rồi chèn bờ vai rộng vào giữa hai chân buộc tôi mở ra, để anh phả hơi thở nóng hổi lên chỗ tôi đang ướt đẫm. Anh áp mũi vào, hít sâu một hơi rồi bật tiếng rên.

“Eva. Anh sắp chết vì thèm khát em rồi.”

Tôi thỏa mãn rất nhanh, người ướt đẫm mồ hôi, hai buồng phổi tựa như bốc cháy. Miệng anh vẫn ở nguyên chỗ cũ, như đang ăn tươi nuốt sống tôi bằng một sức mạnh mà tôi hoàn toàn không cưỡng lại nổi. Thịt da tôi sưng phồng lên, nhạy cảm, yếu ớt trước cơn ngấu nghiến của anh. Không bao lâu tôi lại vỡ òa thêm lần nữa, hai tay bấu chặt xuống giường.

Tôi vẫn không nhìn thấy gì khi Gideon trườn lên. Cái đàn ông to lớn của anh ấn mạnh vào trong, rồi dần mạnh khi anh gầm lên hoang dại. Tôi hét lên, nhưng lại càng bị kích thích hơn.

Gideon thẳng người lên, ngồi trên hai gót chân, rồi giữ lấy hông tôi, nâng lên, xoay chuyển theo ý mình. Tôi đã hoàn toàn có được anh, trọn vẹn, đầy đặn sau bao nhiêu ngày cô đơn trống vắng.

Gideon rùng mình, mồ hôi nhỏ giọt xuống người tôi. “Của em đó, Eva. Tất cả đều dành cho em.”

Tôi nhồm người lên ghét sát miệng anh, dăng hiển. Sức hút xác thịt giữa hai đứa tôi trở nên mãnh liệt đến mức khó tin. Cơn ham muốn của anh như đốt cháy thịt da.

Gideon luồn tay xuống dưới bụng, tiếp tục trêu chọc cái chỗ đàn bà đang rạo rực đó. Lưỡi anh làm đầu óc tôi mù mịt. Tôi nhận ra anh không còn bất cứ giới hạn nào đối với thân xác tôi nữa. Anh có thể làm bất cứ thứ gì anh muốn, chiếm hữu, dẫn dắt tôi hay làm cho tôi sung sướng. Tôi úp mặt xuống gối, ngây ngất đến nỗi hai chân mềm nhũn, toàn thân như tan chảy ra trên giường.

Gideon chồm lên, dùng đầu gối tách hai chân tôi ra, rồi phủ tấm thân ướt đẫm mồ hôi lên lưng tôi. Hai tay anh đan vào tay tôi, giữ chặt xuống giường, rồi thúc tới, nhịp nhàng, mạnh mẽ.

“Em mòn mỏi vì anh. Em khổ sở khi thiếu vắng anh.” Giọng anh khản đục.

“Đừng có nhái thư em.” Tôi gắt.

“Anh cũng cần em như em vậy mà.” Anh vùi mặt lên tóc tôi, chậm rãi, dịu dàng lại. “Anh cũng bị em ám ảnh. Sao em không tin anh?”

Tôi nhắm nghiền mắt, nước mắt nóng hổi lăn dài. “Em không hiểu nổi anh. Anh cứ phải làm em đau khổ.”

Anh cắn răng lên vai tôi, rồi bật một tiếng rên âm ỉ trong lồng ngực. “Lá thư của em làm lòng dạ anh tan nát.”

“Tại anh không chịu nói chuyện với em... không chịu lắng nghe em...”

“Anh không thể.” Gideon rên rỉ, hai tay siết lại hai bên làm tôi không cựa quậy gì được. “Anh bị buộc phải làm vậy.”

“Em không sống như vậy được đâu, Gideon à.”

“Anh cũng đang khổ sở vậy, em không hiểu hả Eva?”

“Không!” Tôi bật khóc, cái gối ướt đầm dưới mặt.

“Vậy thì đừng suy nghĩ nhiều nữa, dùng cảm giác đi, cảm nhận lấy anh nè!”

Cả đêm trôi qua như một giấc mơ. Tôi trừng phạt anh bằng hai bàn tay tham lam, bằng răng và cả móng tay nữa, làm anh cứ phải rít lên vì đau đớn xen lẫn khoái cảm.

Ham muốn của anh vô cùng điên cuồng, vô độ, phảng phất một sự tuyệt vọng làm tôi rùng mình. Cứ như là lần cuối vậy.

“Anh cần tình yêu của em.” Gideon thì thầm trên da thịt tôi. “Anh cần em.”

Anh chạm lên khắp người tôi, lúc nào cũng phải ở trong tôi bằng cách này hay cách khác.

Hình ảnh cuối cùng tôi còn nhớ là khi anh nằm ôm tôi từ phía sau, hai tay giữ chặt lấy hông tôi, vẫn không nghỉ dù cho cả hai đứa đều đã kiệt sức.

“Đừng bỏ cuộc nhé anh.” Tôi van xin, và hứa là mình sẽ cố gắng đến cùng.

Sáng hôm sau khi đồng hồ báo thức reo, anh đã đi mất.

Chương 15

Sáng thứ Năm trước khi đi làm tôi ghé qua phòng Cary. Hé cửa nhìn thấy anh đang ngủ, tôi đang định đi luôn.

“Chào em.” Anh mở mắt dậy gọi nhỏ.

“Chào.” Tôi bước vô phòng.

“Được về nhà thích quá.” Cary dụi mắt. “Em ổn không?”

“Ừ, em chỉ định ghé vào xem anh thế nào trước khi đi làm thôi. Chừng tám giờ em về. Trên đường về em sẽ ghé mua đồ ăn luôn, nên khoảng bảy giờ em nhắn coi anh muốn ăn gì.” Tôi

phải ngừng lại để ngáp.

“Tên Cross đó uống thuốc gì vậy?”

“Hả?”

“Anh cũng thuộc dạng có nhu cầu cao, nhưng ngay cả anh cũng không làm cả đêm như vậy được. Cứ mỗi lần anh nghĩ ‘chắc là xong rồi’ thì hắn ta lại tiếp tục lần nữa.”

Tôi đỏ mặt.

Cary cười phá lên. “Không cần mở đèn anh cũng biết mặt em đang đỏ như gấc.”

“Đáng ra anh nên đeo tai nghe vô chứ.” Tôi lầm bầm.

“Không cần phải áy náy, anh cũng muốn kiểm tra coi máy móc mình còn hoạt động bình thường không, từ trước hôm bị đánh tới giờ anh không có thấy nó ‘thức dậy buổi sáng’ nữa.”

©STE.NT

“Ui... tởm quá!” Tôi bước ra khỏi phòng. “Tối nay bố em tới đó. Mà sáng sớm mai thì đúng hơn, năm giờ bố mới đáp.”

“Em đi đón không?”

“Có chứ.”

Nụ cười của anh tắt ngúm. “Cứ vậy hoài em sẽ chết cho coi. Cả tuần nay em có ngủ nghe gì đằng hoàng đâu.”

“Từ từ em sẽ ngủ bù. Gặp sau nhé.”

“Mà nè,” Cary gọi với theo, “Tối qua như vậy có nghĩa là hai đứa làm lành rồi hả?”

Tôi đứng lại tựa lên khung cửa, thở dài. “Có chuyện gì đó không ổn, nhưng anh ấy nhất quyết không chịu nói. Em đã viết một lá thư kể hết tất cả những cảm giác lo lắng đau khổ của em ra rồi.”

“Ôi cưng ơi, mấy chuyện đó không bao giờ viết ra hết được.”

“Ừm... dù sao thì nó cũng chỉ mang lại cho em một đêm bị vắt kiệt như vậy thôi chứ cũng

chẳng biết thêm được gì. Anh ấy nói là anh ấy buộc phải làm vậy. Rốt cuộc thì em cũng không biết thực chất là chuyện gì.”

Cary khẽ gật đầu.

“Anh làm như là anh hiểu lắm vậy.”

“Anh hiểu cái đoạn em bị vắt kiệt sức.”

Nghe câu đó tôi hơi lạnh người. “Ý anh Gideon làm vậy là để em chịu để anh ấy yên thêm một thời gian nữa hả?”

“Có thể lắm.” Cary tán thành.

Tôi nhắm mắt, ráng nuốt trôi lời giải thích đó. “Em phải đi đây. Gặp sau nhé.”

Những cơn ác mộng tới không bao giờ báo trước. Và lúc nào cũng canh lúc người ta yếu đuối nhất để thành linh xuất hiện, tàn phá không thương xót.

Và nhất là không phải lúc nào ác mộng cũng chỉ đến trong giấc ngủ.

Tôi ngồi yên trong đau khổ khi Mark và ông Waters trình bày những điểm chính trong chiến dịch quảng cáo cho rượu vodka Kingsman, còn Gideon ngồi sờ sờ ngay đầu bàn trong bộ com-plê đen với áo sơ mi trắng.

Anh cố phớt lờ tôi ngay từ khi bước vô phòng họp, chỉ bắt tay chiếu lệ lúc ông Waters giới thiệu tôi thôi. Cú va chạm vội vàng đó cũng đủ khiến cơ thể tôi nhận ra làn da quen thuộc mà mới đêm qua còn quẩn lầy tôi. Ngược lại, Gideon làm như không hề quen biết, mắt lơ đãng. “Chào cô Tramell.”

Hoàn toàn trái ngược với lần trước khi hai đứa gặp nhau trong chính căn phòng này. Lúc đó anh làm như chỉ nhìn thấy mỗi mình tôi, ánh mắt cứ chăm chăm như thiêu đốt và không thêm che giấu. Rồi khi ra khỏi phòng anh còn tuyên bố là muốn làm tình với tôi và sẽ xử lý hết tất cả những gì ngăn cản chuyện đó.

Còn lần này ngay khi cuộc họp vừa kết thúc là anh đứng phắt dậy, bắt tay Mark và ông Waters xong nhanh chóng bước ra khỏi phòng sau khi liếc nhanh qua tôi một cách bí hiểm. Hai cô nàng tóc nâu kiêu diễm, giám đốc của công ty, hối hả chạy theo.

Mark nhìn tôi thắc mắc. Tôi đành lắc đầu.

Về tới bàn, tôi bắt đầu làm việc chăm chỉ cho tới tận chiều. Tranh thủ giờ nghỉ trưa, tôi ngồi tra cứu xem nên đưa bố đi đâu chơi. Cuối cùng tôi quyết định chọn ba nơi: tòa nhà Empire, tượng Nữ thần Tự do với một vở kịch ở Broadway. Chỗ tượng Nữ thần Tự do thì chỉ là kế hoạch dự phòng thôi, chưa chắc ông đã muốn đi. Thật ra tôi nghĩ có khi cũng khỏi cần đi phà qua đó, đứng bên này nhìn qua cũng được rồi. Bố không ở đây lâu, nên tôi không muốn bắt ông làm nhiều thứ quá.

Giữa buổi chiều tôi gọi điện lên văn phòng Gideon.

“Chào Scott.” Anh chàng thư ký nghe máy. “Tôi nói chuyện nhanh với sếp anh một chút được không?”

“Chờ một chút để tôi xem đã nhé.”

Tôi bán tín bán nghi là mình sẽ bị từ chối, nhưng cuối cùng sau vài phút chờ đợi thì Gideon cũng nghe máy.

“Sao hả, Eva?”

Tôi cố tận hưởng giọng nói đó trong một tích tắc. “Xin lỗi vì đã làm phiền anh, có thể hơi ngớ ngẩn, nhưng em muốn hỏi tối mai anh có ăn tối với bố con em được không?”

“Anh sẽ tới.” Anh nói cộc lốc.

“Anh đưa cả Ireland qua nữa chứ?” Tôi ngạc nhiên vì giọng mình nghe vẫn bình thường, dù trong lòng thở phào mừng rỡ.

Im lặng một chút. “Có.”

“Chiều nay anh có cuộc họp trễ, nên mình sẽ gặp nhau ở chỗ bác sĩ Petersen luôn. Angus chở em đi, còn anh đi taxi tới sau.”

“Được thôi.” Tôi ngồi sâu xuống ghế, thoáng thấy một chút hy vọng. Việc anh vẫn đến gặp bố tôi và tiếp tục lịch điều trị coi như là dấu hiệu khả quan. Rõ ràng là hai đứa đang có vấn đề, nhưng anh vẫn chưa bỏ cuộc. “Gặp anh sau vậy.”

Angus thả tôi xuống phòng khám của bác sĩ Petersen lúc sáu giờ kém mười lăm phút. Khi tôi vô, phòng ông để cửa mở, ông vẫy chào rồi đứng dậy bắt tay tôi.

“Cô khỏe không, Eva?”

“Khá hơn rồi ạ.”

“Nhìn cô có vẻ mệt.”

“Ai cũng nói vậy hết.” Tôi trả lời khô khan.

Ông nhìn ra cửa. “Còn Gideon đâu?”

“Anh ấy bận họp nên đi riêng.”

“Vậy hả.” Ông ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế. “Cũng là cơ hội tốt cho mình trao đổi riêng một chút. Cô có muốn nói về chuyện gì trước khi cậu ấy tới không?”

Tôi ngồi xuống rồi giải bày tâm sự với bác sĩ Petersen, kể ông nghe chuyến đi tuyệt vời ra bờ biển hồi cuối tuần, rồi sau đó là một tuần dài toàn những chuyện kỳ cục khó hiểu. “Tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi có cảm giác anh ấy đang gặp khó khăn, nhưng không tài nào cạy miệng anh ấy được. Anh ấy hoàn toàn xa lánh tôi. Thật lòng mà nói tôi cũng bắt đầu hết kiên nhẫn. Tôi lo là việc anh ấy cư xử như vậy có liên quan tới Corinne. Cứ hể mỗi lần hai đứa gặp khủng hoảng thì y như rằng lý do chính là cô ta.”

Tôi nhìn xuống hai bàn tay mình đang vặn vẹo xoắn vào nhau, sức nhớ mẹ tôi cũng có thói quen đó, nên cố thả lỏng hai tay.

Bác sĩ ngưng đánh máy, ngược lên nhìn tôi. “Hôm thứ Ba anh ta có nói với cô là sẽ không đi điều trị không?”

“Không.” Tôi bàng hoàng khi nghe tin đó. “Anh ấy không nói gì cả.”

“Anh ta cũng không báo với tôi luôn. Tôi cho rằng thông thường anh ấy không xử sự như vậy, đúng không?”

Tôi lắc đầu.

Bác sĩ Petersen bắt chéo hai tay trên đầu gối. “Có những lúc một trong hai người sẽ muốn lùi lại một chút, chuyện đó không có gì là lạ trong một mối quan hệ như thế này. Cả hai người không chỉ đang phải cố gắng vun đắp tình cảm, mà còn phải tự giải quyết những vấn đề của bản thân mỗi người nữa.”

“Nhưng tôi không chịu nổi nữa.” Tôi hít sâu. “Tôi không thể đu theo cái chong chóng này được hoài. Những lời tôi viết trong bức thư gửi anh ấy... thật khủng khiếp, dù đó đều là sự thật. Chúng tôi đã có khoảng thời gian rất hạnh phúc bên nhau. Anh ấy đã nói...”

Tôi phải ngưng lại một lúc rồi mới nói tiếp, giọng lạc đi. “Anh ấy đã nói với tôi rất nhiều điều tuyệt vời. Tôi không muốn mất đi những ký ức đẹp đẽ đó. Tôi cứ đấu tranh tư tưởng rằng mình có nên bỏ cuộc ngay lúc này khi mà tôi còn có thể chủ động hay không, nhưng tôi vẫn chưa làm vậy bởi vì lời hứa với anh, và với bản thân mình, hứa là tôi sẽ không bỏ chạy nữa, mà sẽ đấu tranh tới cùng cho tình yêu này.”

“Đó là những gì cô đang suy nghĩ đó hả?”

“Ừ, không dễ chút nào. Có những việc anh ấy làm đã khiến tôi phản ứng lại bằng những hành động mà tôi đã phải mất một thời gian dài để sửa... Tôi đang lo cho tình trạng thần kinh của mình. Có lẽ có những thứ dù đã cố gắng hết sức vẫn không thể đạt được, phải vậy không?”

Bác sĩ Petersen nghiêng đầu, hỏi. “Vậy nếu cô quyết định không bỏ cuộc, thì tệ nhất chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Ông hỏi tôi hả?”

“Ừ, viễn cảnh đen tối nhất là gì?”

“Ừm...” Tôi xòe hai bàn tay ra đặt trên đùi. “Anh ấy cứ tiếp tục xa lánh, thì tôi lại càng đeo bám dữ dội hơn cho tới khi mất hết tỉnh táo lẫn tự trọng. Cuối cùng anh ấy sẽ quay lại cuộc sống bình thường, còn tôi thì đi điều trị tâm lý tiếp.”

Ông vẫn chăm chú nhìn, ánh mắt quan tâm và kiên nhẫn như động viên tôi nói tiếp.

“Tôi sợ anh ấy cứ lằng nhằng như vậy mà không chịu dứt khoát, trong khi tôi cũng không dám làm gì. Tôi cứ bám lấy con tàu đang chìm rồi chìm theo luôn. Tôi ước gì mình có thể tin là nếu đã tới lúc thì anh ấy sẽ dứt khoát nói lời chia tay.”

“Cô có nghĩ chuyện đó là cần thiết không?”

“Tôi cũng không biết nữa. Có lẽ có.” Tôi rời mắt khỏi cái đồng hồ treo tường. “Gần bảy giờ rồi, anh ta đã cho cả hai chúng ta leo cây, vậy thì chắc khả năng đó khá lớn.”

Tôi hơi bực bội với chính mình khi không hề thấy ngạc nhiên lúc bước ra khỏi nhà vào năm giờ kém mười lăm phút sáng mà đã thấy chiếc Bentley chờ sẵn bên lề đường. Người lái xe không phải là Angus. Anh chàng này trẻ hơn nhiều, chắc tầm ba mươi tuổi, làn da bánh mật, mắt và tóc đều màu đen, có vẻ người gốc La tinh.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói khi anh chàng định mở cửa. “Nhưng tôi đi taxi.”

Nghe vậy, người gác cổng trực ca đêm bước xuống đường vẫy xe cho tôi.

“Ông Cross bảo tôi đưa cô tới La Guardia.” Anh chàng lái xe nói.

“Anh về nói lại với ông Cross là từ giờ về sau tôi không dùng xe của ông ấy nữa.” Tôi vừa nói vừa bước tới phía chiếc taxi mới đậu lại, xong ngoái lại nhìn khi nói tiếp đoạn cuối. “Nhấn

thêm giùm là tôi kêu anh ấy đi chết đi.”

Rồi tôi lên xe đi mất.

Có thể tôi có phần thiên vị khi nghĩ bố rất nổi bật trong đám đông, nhưng thực tế xem ra đúng là như vậy.

Vừa bước ra khỏi khu vực kiểm tra an ninh, Victor Reyes đã thu hút rất nhiều ánh mắt. Ông cao hơn một mét tám, thân hình cân đối vạm vỡ, lại có dáng vẻ oai vệ của người thi hành pháp luật. Dù đang đi nghỉ ông vẫn không bỏ thói quen nghề nghiệp, mắt đảo một vòng quan sát mọi thứ xung quanh. Bố mặc quần jeans với áo sơ mi đen, trên vai đeo cái túi du lịch bằng vải. Tóc ông đen và xoăn, đôi mắt xám ám đậm giống của tôi. Nhìn ông cuốn hút theo kiểu đăm chiêu có phần nguy hiểm và chịu chơi, tôi không khỏi tưởng tượng bố bên cạnh vẻ đẹp kiều sa, nữ tính của mẹ. Tôi chưa bao giờ thấy hai người đứng cạnh nhau, kể cả trong hình, nên rất tò mò.

“Bố!” Tôi vẫy tay gọi.

Mặt ông tươi tỉnh hẳn khi thấy tôi, miệng nở nụ cười rộng hết cỡ.

“Con gái đây rồi!” Ông ôm chầm lấy tôi, nhấc lên khỏi mặt đất. “Bố nhớ con muốn chết!”

Tôi không ngăn được, bật khóc nức nở. Những cảm xúc khi gặp lại bố chính là giọt nước làm tràn ly.

“Nè,” bố lắc vai tôi. “Sao vậy con?”

Tôi vòng tay ghì chặt cổ ông, lòng thầm biết ơn cuộc đoàn tụ này vì tôi biết sự có mặt của ông sẽ tạm thời làm tôi quên đi mọi thứ khác.

“Con cũng nhớ bố muốn chết.” Tôi sụt sịt.

Trên đường về, ông hỏi lại mấy câu y chang cảnh sát đã hỏi Cary về vụ tấn công. Tôi cố làm ông chú tâm vô câu chuyện khi taxi đỗ trước tòa nhà tôi đang ở, nhưng cũng không có tác dụng gì mấy.

Ông nhìn rất kỹ mái vòm nhô ra bằng kính, rồi người gác cổng, Paul, khi ông này ngả mũ chào và mở cửa cho chúng tôi. Ánh mắt ông quét qua cả quầy lễ tân và tiền sảnh khi hai bố con tiến vào thang máy.

Bố vẫn không nói hay biểu hiện gì, nhưng tôi hiểu ông đang nhắm tính coi một chỗ ở như vậy ở New York sẽ tốn mất bao nhiêu tiền. Vào tới căn hộ của tôi, ông lập tức chú ý tới diện

tích rộng lớn của gian phòng, những khung cửa sổ lớn nhìn ra thành phố trắng lệt, lại thêm cái tivi màn hình phẳng treo trên tường thuộc loại hàng xịn nhất nữa chứ.

Ông thừa biết tự tôi không thể nào thuê nổi chỗ này. Ông hiểu bố dượng có thể chu cấp cho tôi những thứ mà ông không bao giờ làm được. Không biết chuyện này có làm ông nghĩ tới mẹ, người cũng có những nhu cầu vượt quá tầm tay ông không.

“Ở đây an ninh tốt lắm đó bố.” Tôi ra chiều giải thích. “Nếu không có tên trong danh sách thì phải nhờ cư dân xuống bảo lãnh, không là họ không cho vô đâu.”

Ông thở mạnh. “Vậy tốt quá.”

“Dạ. Nếu không thì con nghĩ mẹ ngủ không yên đâu.”

Nghe tới đó ông có vẻ thư giãn đôi chút.

“Để con đưa bố về phòng nhé.” Tôi dắt ông tới phòng cho khách ở cuối hành lang. Căn phòng có buồng tắm, tủ lạnh riêng với cả một quầy rượu. Bố nhìn qua hết mọi thứ trước khi bỏ túi đồ xuống cái giường cực lớn. “Mệt không con?”

Ông nhìn mặt tôi. “Bố biết con mệt lắm, hôm nay còn phải đi làm nữa, hay đi ngủ thêm một chút nữa đi nhé.”

Tôi che miệng ngáp rồi gật đầu đồng ý. “Vậy cũng được.”

“Chừng nào dậy thì gọi bố luôn, bố sẽ pha cà phê cho trong lúc con thay đồ.” Ông vươn vai.

“Tuyệt vời.” Giọng tôi hơi lạc đi vì muốn khóc. Trước đây mỗi lần ngủ chung lúc nào Gideon cũng dậy trước pha cà phê cho tôi. Tôi nhớ những thói quen nhỏ đó của hai đứa.

Mà tôi cũng đã bắt đầu tập sống thiếu mấy thứ đó rồi.

Tôi nhón chân hôn lên má bố. “Bố tới chơi con vui quá.”

Rồi tôi nhắm nghiền mắt, siết ông thật chặt.

Vừa bước ra khỏi chợ với mấy túi thức ăn trên tay, tôi cau mày khó chịu khi thấy Angus đậu xe ở góc đường. Sáng nay tôi đã từ chối lên xe đi làm, rồi hồi nãy khi ra khỏi tòa nhà Crossfire tôi lại phải từ chối thêm lần nữa, vậy mà ông ta vẫn dai dẳng bám theo. Thật là lố bịch. Tôi thầm nghĩ có thể Gideon dù không muốn xem tôi là bạn gái nữa, nhưng cái dục vọng vô độ cộng với chứng loạn thần kinh của anh khiến anh muốn kiểm soát không cho bất kỳ ai, hay cụ

thể hơn là Brett, đừng tới tôi.

Trên đường về nhà, tôi tự “thưởng” mình khi nghĩ tới cảnh mời Brett tới ăn tối hôm nay. Angus sẽ phải hối hả gọi điện báo cho Gideon khi thấy Brett xuất hiện. Thật ra cũng chỉ tưởng tượng cho hả cơn giận thôi, chứ tôi sẽ không đời nào làm vậy với Brett, vả lại anh cũng đang ở Florida rồi còn gì. Nhưng trò đó có tác dụng ghê, làm tôi thấy phấn khởi hẳn. Khi vô tới nhà, lần đầu tiên trong cả tuần nay tôi đã thấy vui vẻ trở lại.

Tôi bỏ đồ ăn trong bếp rồi đi tìm bố. Thì ra ông đang chơi điện tử với Cary trong phòng. Cary chơi có một tay vì tay kia đang bó bột.

“Chết nè!” Bố la lớn.

“Bác nên tự thấy xấu hổ vì ăn hiếp một người tàn tật nhé!” Cary trả đũa.

Cary quay ra nháy mắt với tôi. Tự nhiên tôi thấy thương anh tới nỗi bước nhanh lại hôn lên trán anh, chỗ có vết bầm.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói nhỏ.

“Cho ăn là được rồi, anh sắp chết đói rồi nè.”

“Em mua nguyên liệu để làm món enchilada rồi.”

Bố tôi mỉm cười, biết thế nào tôi cũng nhờ phụ. “Ồ vậy hả?”

“Khi nào bố chơi xong thì mình làm. Con đi tắm cái đã.”

Hơn nửa tiếng sau, hai bố con tôi đứng trong bếp cuộn phô mai với thịt gà chiên sẵn, tôi nghĩ ra cách đó để tiết kiệm thời gian. Dân máy hát trong phòng khách vừa chuyển sang đĩa mới, giọng nam truyền cảm của Van Morrison vang lên khắp nhà.

“Ôi chao.” Bố thốt lên rồi nắm kéo tôi ra xoay theo điệu nhạc, cất giọng nam trong hát theo.

Tôi cười phá lên hạnh phúc.

Ông đặt mu bàn tay lên lưng để khỏi làm dơ áo tôi với mấy ngón tay lấm mỡ, hai cha con cứ thế vừa nhảy vừa hát. Xoay hết một vòng thì tôi bắt gặp hai vị khách đang đứng bên quầy bếp.

Nụ cười tắt ngấm, tôi suýt vấp té làm bố phải đỡ.

“Sao vậy, con có tới hai cái chân trái hả?” Ông chọc, mắt vẫn không rời tôi nên không thấy gì.

“Eva khiêu vũ rất giỏi.” Gideon cất tiếng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng mà tôi ghét cay ghét đắng.

Bố cũng ngưng cười, quay lại nhìn.

Gideon bước vòng qua kệ đi vô bếp. Hôm nay anh mặc quần jeans với áo thun Yankee, khá là phù hợp hoàn cảnh, thậm chí còn có thể giúp cho hai người bắt chuyện nhanh hơn, vì bố vốn là người hâm mộ trung thành của đội bóng chày Padres.

“Nhưng giờ cháu mới biết cô ấy hát cũng hay nữa. Cháu là Gideon Cross.” Anh tự giới thiệu rồi chìa tay ra.

“Victor Reyes.” Bố giơ mấy ngón tay đầy dầu mỡ. “Nhưng tay tôi đang dơ lắm.”

“Không sao.”

Nghe vậy ông nhún vai rồi bắt tay anh.

Tôi thấy cho hai người cái khăn lau rồi ra chỗ Ireland. Cô bé nhìn tươi tỉnh sinh động hẳn, đôi mắt xanh sáng lấp lánh, mặt hồng hào.

“Chị rất vui vì em tới được.” Tôi cẩn thận ôm cô bé. “Hôm nay nhìn em xinh lắm!”

“Chị cũng vậy.”

Chỉ là lời khen xã giao nhưng tôi cũng thấy vui. Hồi này lúc tắm xong tôi đâu có chải tóc trang điểm gì, vì không nghĩ là Gideon sẽ tới. Lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh là hôm qua lúc anh nói sẽ gặp tôi ở chỗ bác sĩ Petersen.

Ireland nhìn qua bếp. “Em phụ được gì không?”

“Được chứ. Nhưng em ráng đừng có tính nhầm lượng ca-lo-ri trong đồ ăn nha, không thôi là chết khiếp đó!” Khi được giới thiệu với Ireland, bố tôi niềm nở hơn lúc nói chuyện với Gideon nhiều. Xong tôi đưa cô bé qua bồn rửa tay.

Tôi chỉ Ireland làm tiếp mấy cuộn enchiladas cuối cùng, trong khi bố bỏ mấy chai Dos Equis, một loại bia Mê-hi-cô mà Gideon mang tới, vô tủ lạnh. Tôi cũng chẳng thêm thắc mắc sao Gideon biết hôm nay tôi nấu mấy món Mễ. Tôi chỉ không hiểu sao anh lại phí thời gian tìm hiểu chuyện đó, trong khi rõ ràng mấy hôm nay anh đang rất bận, tới nỗi đi điều trị còn không

có thời gian nữa là.

Lúc bố đi về phòng tắm rửa, Gideon tới sau lưng tôi, vòng tay ôm ngang hông rồi hôn nhẹ lên mặt.

“Eva ơi.”

Tôi cố cưỡng lại ý muốn dựa vào anh. “Thôi đi.” Tôi nói khể. “Không cần làm bộ đâu.”

Anh thở mạnh, hơi nóng phà lên tóc tôi, tay vẫn nán lại thêm một lúc trên người tôi. Rồi có tiếng rung, Gideon bước lùi lại móc điện thoại ra coi.

“Anh nghe máy một chút.” Anh nói nhanh rồi bước ra khỏi bếp.

Ireland rút rè bước tới, nói nhỏ. “Cảm ơn chị. Em biết chị bắt anh ấy phải dắt em theo.”

Tôi cố mỉm cười với cô bé. “Gideon mà không muốn thì đâu có ai ép được anh ấy.”

“Có, chị làm được.” Ireland hất mái tóc đen dài bóng mượt ra sau vai. “Tại chị không thấy ánh mắt lấp lánh của anh ấy lúc đứng xem chị nhảy đó thôi. Em cứ tưởng anh ấy bật khóc tới nơi chứ. Mà lúc trong thang máy anh ấy hồi hộp dữ lắm, dù lúc nào cũng cố giấu.”

Tôi nhìn xuống lon nước sốt trên tay, thấy tim mình vỡ vụn ra thêm nhiều mảnh nữa.

“Chị đang giận anh ấy hả?” Ireland hỏi.

Tôi hắng giọng lấy lại bình tĩnh. “Có những người làm bạn thì tốt hơn.”

“Nhưng chị nói là yêu anh ấy mà.”

“Yêu thôi nhiều khi cũng chưa đủ.” Tôi quay qua lấy đồ mở hộp, bắt gặp Gideon đang đứng phía bên kia quầy bếp, nhìn chăm chăm làm tôi sững người.

Anh hơi nghiêng răng trong một lúc, rồi hỏi. “Em uống một chai bia không?”

Tôi gật đầu. Uống rượu luôn càng tốt.

“Lấy ly không?”

“Khỏi.”

Anh quay nhìn Ireland. “Em khát không? Có nước, nước ngọt, sữa nữa.”

“Hay là bia luôn nhé?” Cô bé cười hớn hở.

“Đừng có tưởng bở.” Gideon nhăn mặt.

Tôi quan sát Ireland. Rõ ràng cô bé rạng rỡ hẳn lên mỗi lần được Gideon chú ý. Thật khó tin là Gideon không nhận ra tình cảm của cô em gái. Có thể vào thời điểm này đó chỉ là sự ngưỡng mộ bên ngoài, nhưng chỉ cần được quan tâm là tình cảm đó sẽ lớn mạnh ngay. Hy vọng là anh sẽ không bỏ phí.

Lúc đưa tôi chai bia, Gideon giữ tay tôi lại một chút, nhìn sâu vào mắt. Tôi biết anh đang nhớ lại tối hôm trước.

Với tôi bây giờ chuyện đó không khác gì một giấc mơ. Dường như anh không hề ghé qua đêm hôm đó.

Thậm chí tôi còn đủ lý do để tin rằng trong cơn tuyệt vọng thèm khát anh, tôi đã tự tưởng tượng ra chuyện đó hồng giải thoát cơ thể quẫn quại của mình khỏi cơn ham muốn điên cuồng. Nếu không vì cảm giác đau rát vẫn còn dai dẳng trong người, chắc tôi không tài nào biết được đêm đó là sự thật hay chỉ là giấc mơ hão huyền.

Tôi giật chai bia trên tay anh rồi quay chỗ khác. Không phải là tôi muốn chia tay hẳn, nhưng rõ ràng lúc này hai đứa cần nghỉ ngơi một thời gian. Gideon phải quyết định xem anh muốn cái gì và tôi có ý nghĩa gì với anh. Sự thay đổi như chong chóng của anh sẽ làm tôi kiệt sức, và tôi không thể để chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.

“Anh phụ được gì không?” Gideon hỏi.

Tôi trả lời mà không nhìn anh, để tránh phải đau lòng. “Anh coi đưa Cary ra được không? Có xe đẩy ở trong phòng đó.”

“Được rồi.”

Anh vừa đi khỏi, tôi nhận ra mình thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ireland vội vàng chạy tới. “Anh Cary bị làm sao vậy?”

“Vừa dọn bàn chị vừa kể cho nghe.”

Tôi không ngờ mình vẫn có tâm trạng để ăn. Có lẽ tôi quá mải mê theo dõi cuộc giằng co

ngầm giữa Gideon và bố tôi nên theo quán tính cứ liên tục bỏ đồ ăn vô miệng. Ở đầu bàn bên kia, Cary làm Ireland cười rộ lên từng tràng, làm tôi cũng vui lây. Phía bên này bố ngồi đầu bàn, Gideon ngồi bên trái, còn tôi bên phải.

Hai người đang nói chuyện rôm rả, lúc đầu là về bóng chày, y như tôi dự đoán, sau đó chuyển sang trò đánh gôn. Nhìn bề ngoài cả hai đều có vẻ thư thái dễ chịu, nhưng trong không khí có một sự căng thẳng ngấm ngầm. Tôi để ý thấy hôm nay Gideon không đeo cái đồng hồ mắc tiền của anh. Đúng là anh có tính toán kỹ lưỡng để xuất hiện trong bộ dạng “bình dân” nhất có thể.

Nhưng dù có cố gắng thế nào thì biểu hiện bên ngoài cũng không thay đổi được bản chất con người anh. Không gì có thể che giấu được địa vị của anh trong xã hội – một người luôn ở thế bề trên, chủ một tập đoàn lớn với đầy quyền lực trong tay. Điều đó hiển hiện trong mỗi cử chỉ, lời nói và ánh mắt của anh.

Thế nên anh và bố đều cố dò xét xem ai đang chiếm thế thượng phong, mà tôi nghĩ tôi giống như “chiến lợi phẩm” ở giữa. Làm như là ai cũng có thể điều khiển cuộc đời tôi, ngoài duy nhất chính bản thân tôi ra.

Tôi cũng hiểu một điều là bố chỉ vừa mới *được* làm bố tôi từ bốn năm nay thôi, nên chắc hẳn ông sẽ không dễ dàng từ bỏ đặc quyền đó. Còn Gideon, anh đang tranh giành một vị trí mà tôi không còn muốn trao cho anh nữa.

Nhưng tay anh vẫn đang đeo chiếc nhẫn của tôi. Tôi cố không để mình nghĩ ngợi về chuyện đó, nhưng tận đáy lòng tôi vẫn còn muốn hy vọng, vẫn còn muốn tin.

Lúc cả nhà vừa ăn xong món chính, tôi đứng dậy định dọn bàn để mang đồ tráng miệng ra thì điện thoại reo.

“Eva hả? Có thanh tra Graves và thanh tra Michna ở sở cảnh sát New York tới tìm cô nè.” Cô nàng lễ tân thông báo.

Tôi liếc nhìn Cary, thầm nghĩ không biết họ đã điều tra ra được thủ phạm tấn công anh chưa. Tôi nói tiếp tân cho họ lên rồi cúp máy, quay lại bàn ăn.

Cary nhướn mày thắc mắc.

“Cảnh sát tới.” Tôi giải thích. “Chắc họ có manh mối mới.”

Bố tôi lập tức chú ý, ánh mắt sắc như dao. “Để bố ra đón họ.”

Ireland phụ tôi dọn dẹp, hai chị em vừa mang hết ly vào bồn rửa là có tiếng chuông cửa. Tôi chìa tay rồi ra phòng khách.

Không phải hai vị thanh tra mà tôi đang tưởng. Hai người này khác mấy người hôm trước hỏi chuyện Cary.

Gideon cũng xuất hiện trở lại, đút điện thoại vô túi áo.

Tôi thắc mắc ai mà cứ gọi cho anh ấy suốt.

“Cô Eva Tramell.” Người nữ thanh tra cất tiếng chào rồi bước vô nhà. Đó là một người phụ nữ gầy gò, gương mặt nghiêm nghị, duy có đôi mắt xanh sắc sảo là dễ nhìn nhất, với mái tóc xoăn màu nâu và không hề trang điểm. Cô ta mặc áo sơ mi, quần tây với giày đế bằng màu đen, chiếc áo khoác mỏng để lộ phù hiệu và khẩu súng đeo bên hông. “Tôi là thanh tra Shelly Graves ở sở cảnh sát New York, còn đây là đồng nghiệp tôi, thanh tra Richard Michna. Chúng tôi rất tiếc vì phải làm phiền cô vào tối thứ Sáu.”

Michna lớn tuổi hơn, dáng người cao nhưng hơi béo. Tóc ông hơi bạc chỗ hai bên thái dương, phía trước đỉnh đầu đã bắt đầu hói. Đôi mắt đen sắc bén quét một vòng khắp căn nhà trong khi Graves nhìn tôi chăm chú.

“Xin chào.” Tôi lịch sự.

Bố đóng cửa lại. Có vẻ như dáng điệu hay cử chỉ của ông làm Michna chú ý. “Người trong nghề hả?”

“Ừ, ở sở California. Tôi tới đây thăm Eva là con gái tôi. Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi cô vài câu, thưa cô Tramell.” Graves nói, rồi nhìn qua Gideon. “Và cả ông nữa, ông Cross.”

“Có liên quan tới vụ hành hung Cary không?” Tôi hỏi.

“Mình ngồi xuống trước đã.” Graves liếc nhìn Cary.

Mọi người vô phòng khách, nhưng cuối cùng chỉ có tôi với Ireland ngồi xuống, còn lại ai cũng đứng hết. Bố đẩy xe cho Cary.

“Nhà đẹp quá.” Michna nói.

“Cảm ơn.” Tôi nhìn Cary, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ông ở chơi lâu không?” Cô ta hỏi bố.

“Hết cuối tuần thôi.”

Graves mỉm cười với tôi. “Cô có thường sang Cali thăm bố không?”

“Tôi mới dọn từ đó qua đây hồi tháng trước.”

“Hồi nhỏ tôi có đi Disneyland một lần. Lâu lắm rồi, tôi cũng muốn qua đó chơi lại.”

Tôi nhú mày, thắc mắc sao cô ta lại cứ tán gẫu.

“Bọn này chỉ muốn hỏi vài câu.” Michna lôi trong túi ra cuốn sổ. “Sẽ cố gắng không làm mất thời gian của mọi người.”

Graves gật đầu, mắt vẫn nhìn tôi chăm chú. “Cô Tramell, cô có thể cho chúng tôi biết cô có quen một người đàn ông tên Nathan Barker không?”

Căn phòng bỗng quay cuồng. Có tiếng Cary chửi thề, rồi anh nhồm đứng dậy, lết tới ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay tôi.

“Cô Tramell?” Graves ngồi xuống ghế đối diện.

“Anh ta là con riêng của chồng trước của mẹ Eva.” Cary cau có. “Mà có chuyện gì?”

“Lần cuối cùng cô gặp ông Barker là khi nào?” Michna hỏi.

Ở trong phòng xử án. Tôi cố nuốt nước bọt, nhưng miệng khô như đang ngậm cát. “Tám năm trước.” Tôi lạc giọng.

“Vậy cô có biết là ông ta đã có mặt ở New York không?”

Chúa ơi. Tôi lắc đầu quày quạy.

“Thật ra là chuyện gì?” Bố hỏi.

Tôi tuyệt vọng hết nhìn Cary rồi tới Gideon. Bố tôi không biết chuyện của Nathan. Tôi không muốn để ông phát hiện ra.

Cary siết chặt tay tôi. Còn Gideon thậm chí không thèm nhìn tôi.

“Ông Cross.” Graves hỏi tiếp. “Còn ông thì sao?”

“Tôi thì làm sao?”

“Ông có biết Nathan Barker không?”

Tôi đưa mắt ngụ ý van xin Gideon đừng nói gì trước mặt bố. Nhưng anh không hề nhìn qua tôi.

“Cô hẳn phải có câu trả lời rồi nên mới hỏi như vậy.” Anh nói.

Bụng tôi thắt lại, lạnh toát cả người. Gideon vẫn nhất quyết không nhìn tôi. Tôi cố gắng suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra... mọi chuyện đang đi tới đâu...

“Mấy câu hỏi này nhằm mục đích gì?” Bố lại hỏi.

Tim tôi đập thình thịch, máu trong người sôi lên. Chỉ nội cái tin Nathan đang ở quanh đây cũng đủ khiến tôi hoảng loạn. Tôi thở hổn hển, thấy căn phòng như đang chao đảo. Tôi tưởng mình sắp ngất xỉu.

Graves giương đôi mắt cú vọ nhìn tôi chằm chằm. “Cô cho chúng tôi biết hôm qua cô đã ở đâu được không?”

“Tôi ở đâu hả?” Tôi lắp bắp. “Hôm qua hả?”

“Đừng trả lời.” Bố tôi ra lệnh. “Sẽ không có nói năng gì nữa nếu chúng tôi không được biết mục đích của cuộc thẩm vấn này.”

Michna gật gù như thể đoán trước bố sẽ nói vậy. “Thi thể của Nathan Barker được phát hiện vào sáng nay.”

Chương 16

Thanh tra Michna vừa dứt lời là bố tôi chấm dứt cuộc tra hỏi luôn. Ông dứt khoát. “Từ giờ trở đi con gái tôi sẽ không trả lời thêm gì nữa. Nếu quý vị muốn tiếp tục thẩm vấn thì phải hẹn trước để Eva mời luật sư đi theo.”

“Còn ông thì sao, ông Cross?” Michna quay nhìn Gideon. “Ông vui lòng cho biết hôm qua ông đã ở đâu.”

Gideon bước tới. “Tôi sẽ trả lời trên đường tiễn hai vị ra về.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, nhưng anh vẫn không quay lại.

Lại thêm chuyện gì mà anh không muốn cho tôi biết nữa? Anh đã giấu tôi bao nhiêu chuyện rồi?

Cary với Ireland ngồi sát cạnh tôi, mỗi người một bên, Ireland còn siết chặt tay tôi nữa. Trong khi người tôi yêu thì đứng cách xa mấy thước, và suốt này giờ không thèm nhìn tôi lấy một cái. Tôi cảm giác như có một tảng băng đè nặng trong lòng.

Hai vị thanh tra ghi lại số điện thoại của tôi rồi đi ra cùng Gideon. Tôi nhìn theo ba người bước ra khỏi cửa, xong quay qua bắt gặp ánh mắt của bố cũng đang dõi theo Gideon đầy nghi ngờ.

“Chắc hôm qua anh ấy đi mua nhẫn để cầu hôn chị nên muốn giấu nói để làm chị bất ngờ đó mà.” Ireland thì thầm.

Tôi khế siết tay cô bé, thầm cảm mến tấm lòng tốt bụng và luôn nghĩ tốt về anh trai mình. Hy vọng là Ireland sẽ không bị vỡ mộng giống như tôi. Một khi anh đã không còn có thể thành thật với tôi thì hai đứa coi như chẳng còn gì nữa.

Sao anh không nói gì với tôi về vụ của Nathan?

Tôi buông tay Cary và Ireland ra, đứng lên đi vào bếp. Bố cũng đi theo.

“Có định nói bố nghe là có chuyện gì không?”

“Con cũng mới biết thôi.”

Ông nhìn tôi chăm chú. “Giữa con với Nathan Barker đã xảy ra chuyện gì? Sao vừa nghe tới cái tên đó là mặt con không còn giọt máu vậy?”

Tôi bắt đầu tráng sơ chén đĩa dưới vòi nước để bỏ vô máy rửa. “Tại con hay bị hấn bắt nạt,

bố à. Nathan không vui khi có mẹ kế, mà nhất là mẹ kế lại có con riêng nữa.”

“Vậy còn Gideon thì liên quan gì tới Nathan?”

“Con cũng đang tự hỏi câu đó.” Tôi bấu chặt thành bồn rửa, mắt nhắm nghiền mệt mỏi. Thì ra chính Nathan là lý do gây nên mọi đổ vỡ giữa tôi và Gideon. Tôi nên biết từ lâu rồi mới phải.

“Eva à?” Bố đặt tay lên vai tôi, bóp nhẹ vào phần cơ đang căng cứng đau nhức. “Con có sao không?”

“Con... hơi mệt. Mấy hôm nay con không ngủ được nhiều. Tôi tắt vòi nước, để nguyên đồng chén đĩa còn dang dở, qua tủ thuốc lấy hai viên thuốc giảm đau ra uống. Tôi muốn được ngủ một giấc thật sâu, không mộng mị gì hết, để khi lúc dậy đủ tỉnh táo mà suy nghĩ xem mình cần phải làm gì.

Tôi nói với bố. “Bố tiếp Ireland giùm con tới khi Gideon quay lại được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Ông hôn lên trán tôi. “Sáng mai mình nói chuyện sau.”

Tôi chưa kịp ra thì cô bé đã mò vô bếp tìm. “Chị có sao không?”

“Chị muốn đi nằm, xin lỗi em nhé, chị biết làm vậy là bất lịch sự lắm.”

“Không sao đâu.”

“Thật tình là chị xin lỗi.” Tôi ôm cô bé. “Mình sẽ liên lạc sau nha, đi ăn uống hay mua sắm gì đó.”

“Ừ. Có gì gọi cho em.”

“Rồi.” Buông Ireland ra, tôi đi băng qua phòng khách ra hành lang.

Đúng lúc đó cửa chính mở ra, Gideon bước vô. Hai đứa nhìn nhau một lúc, và tôi vẫn không biết thêm được gì. Tôi đi luôn về phòng khóa cửa lại.

Chín giờ sáng hôm sau tôi thức dậy, vẫn hơi chệnh choạng, bực bội nhưng không còn mệt mỏi nữa. Trước khi gọi điện cho mẹ và dựng, tôi phải uống cà phê đã.

Tôi đánh răng, rửa mặt rồi lết ra phòng khách. Vừa vô được gần tới bếp thì có tiếng chuông gọi cửa. Tôi giật mình, nghĩ ngay tới Gideon vì anh là một trong ba người có tên trong danh sách khách được lên thẳng nhà mà không phải qua lễ tân.

Mẹ tôi xuất hiện khi cửa mở. Hy vọng bà không thấy tôi thất vọng ra mặt. Nhưng bà cũng chẳng mấy may để ý. Mẹ ulla vào nhà trong chiếc đầm màu xanh ngọc ôm sát người. Không hiểu sao mẹ tôi khiến cái đầm trở nên vô cùng gợi cảm, thanh thoát và hợp với lứa tuổi. Khỏi phải nói cũng biết mẹ tôi nhìn trẻ đến nỗi hai mẹ con như hai chị em.

Ánh mắt bà lướt qua cái quần thun cũ với áo lót mỏng tôi đang mặc trên người, trước khi thốt lên. “Ôi Chúa ơi, Eva, con có biết...”

“Nathan chết rồi chứ gì.” Tôi đóng cửa lại, lo lắng nhìn vô hành lang, hy vọng bố vẫn còn đang ngủ vì quen mùi giờ bên bờ Tây.

“Ừa.” Mẹ quay lại, tôi nhìn rõ hơn cái miệng đang mím chặt vì lo lắng và đôi mắt xanh nặng trĩu của bà.

“Cảnh sát tới đây rồi hả? Họ vừa ở chỗ mẹ với dượng về tức thì.”

“Họ tới tối hôm qua.” Tôi đi thẳng vô bếp tới chỗ máy pha cà phê.

“Sao con không gọi mẹ. Mẹ với dượng sẽ chạy qua, hay ít nhất cũng cho luật sư qua cùng với con.”

“Họ chỉ ở một chút rồi đi liền mà. Mẹ uống không?” Tôi giờ bình cà phê lên.

“Thôi. Mà con cũng đừng uống nhiều quá không tốt đâu.”

Tôi mở tủ lạnh.

“Trời đất quỷ thần ơi, Eva, con có biết trong món kem đó có bao nhiêu ca-lo-ri không hả?” Mẹ lẩm bẩm.

Tôi đặt chai nước trước mặt bà rồi quay lại tiếp tục pha cà phê. “Hôm qua cảnh sát ở đây có khoảng nửa tiếng à. Con chỉ nói Nathan là con riêng của chồng cũ của mẹ, và tám năm nay con không gặp hẳn ta rồi.”

“May quá con không nói gì nữa hết.” Mẹ mở chai nước.

Tôi cầm ly cà phê lên. “Mình vô phòng làm việc của con đi.”

“Hả? Sao vậy? Mẹ nhớ con đâu có chịu ngồi trong đó.”

Đúng là vậy. Nhưng tôi không muốn bố mẹ chạm mặt nhau.

“Nhưng mẹ thích mà.” Tôi chống chế, rồi hai mẹ con đi vô căn phòng nhỏ thông với phòng ngủ của tôi. Tôi thở phào khi đóng cửa lại.

“Ừ, đúng là mẹ thích cái phòng này.” Bà quay lại nhìn khắp một lượt, xác nhận.

Thì dĩ nhiên rồi, đồ nội thất trong này do chính mẹ chọn mà. Tôi cũng thấy đẹp, nhưng thật tình là không cần thiết chút nào. Đáng lẽ tôi định sửa lại thành phòng ngủ phụ cho Gideon, nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Anh đang xa lánh tôi, giấu giếm đủ thứ chuyện, chuyện anh gặp Nathan và cả chuyện đưa Corinne đi ăn tối nữa. Trước hết tôi cần nghe anh giải thích đã, rồi sau đó mới tính tiếp xem hai đứa nên tiếp tục cố gắng hay phải chia tay.

Mẹ ngồi rất đúng kiểu cách xuống cái ghế bành rồi đưa mắt nhìn tôi. “Con phải cẩn thận với cảnh sát, Eva à. Lần sau nếu họ muốn gặp thì con phải báo với Richard để dựng cho luật sư tới nghe chưa.”

“Mà sao phải vậy? Con không hiểu tại sao con phải cẩn thận từng lời nói chứ, con đâu có làm gì đâu. Thậm chí con còn không biết là hấn tới đây hồi nào nữa.” Ánh mắt bà lảng đi chỗ khác. Tôi nghiêm giọng. “Mẹ, chuyện gì đã xảy ra hả?”

Bà nhấp một ngụm nước rồi mới nói tiếp. “Tuần trước hấn ta thành công xuất hiện ở văn phòng của Richard. Hấn đòi hai triệu rưỡi đô la.”

Tai tôi như ù đi. “Cái gì?”

“Hấn đòi tiền.” Bà nói từng chữ khó nhọc. “Rất nhiều tiền.”

“Dựa vào đâu mà hấn dám đòi tiền mình?”

“Hấn có... có... chụp hình, Eva à.” Môi mẹ tôi bắt đầu run lên. “Còn quay phim nữa... của con đó.”

“Ôi lạy chúa!” Tôi run rẩy đặt ly cà phê lên bàn rồi gục mặt lên đầu gối. “Trời ơi, chắc con chết mất.”

Vậy là Gideon có gặp Nathan. Nghe cách anh trả lời cảnh sát hôm qua là biết ngay. Anh đã coi mấy tấm hình đó... anh thấy ghê tởm... nên mới xa lánh tôi. Điều đó giải thích tại sao anh lại có vẻ giằng xé như vậy khi vào giường tôi tối hôm nọ. Chắc anh vẫn muốn làm tình với tôi, nhưng lại không chịu nổi những hình ảnh kia cứ hiện ra trong đầu.

Buộc phải như vậy thôi. Chính anh đã nói vậy.

Tôi bật rú lên như điên dại khi nghĩ tới những gì Nathan đã ghi hình lại. Tôi không dám để mình tưởng tượng thêm nữa.

Chẳng trách gì Gideon không thể nhìn mặt tôi được nữa. Đêm đó anh gần gũi với tôi trong bóng tối, để có thể sờ tôi, ngửi tôi nhưng không phải nhìn thấy tôi.

Tôi cắn chặt tay để không bật ra tiếng hét.

“Đừng mà con!” Mẹ vội vàng quỳ xuống sàn, kéo tôi lại, lắc nhẹ cho tôi tỉnh. “Nè, hết rồi con, nó chết rồi!”

Tôi cuộn người vào lòng bà, khóc nức nở, nhận ra thật sự đúng là đã hết rồi. Tôi đã mất Gideon. Có thể anh đã tự trách mình, nhưng tôi hiểu vì sao anh phải rời xa tôi. Nếu mỗi lần nhìn thấy tôi là anh lại nhớ tới quá khứ kinh khủng của chính mình thì làm sao hai đứa tôi có thể sống bên nhau được?

Mẹ cũng khóc, đưa tay vuốt tóc tôi. “Nín đi con.” Giọng bà run run. “Nín đi, mẹ sẽ chăm sóc cho con mà.”

Tôi cứ khóc cho đến giọt nước mắt cuối cùng. Trong lòng trống rỗng, tôi bỗng quyết tâm phải làm sao để những người thân yêu bên cạnh tôi không phải khổ sở vì chuyện này nữa, vì dẫu sao những gì đã xảy ra cũng không thể nào thay đổi được.

Tôi ngồi dậy đưa tay lau mắt.

“Đừng có làm vậy.” Mẹ tôi mắng. “Con cứ lấy tay dụi mắt là sẽ có thêm nếp nhăn đó.”

Không hiểu sao tự nhiên trong lúc này tôi thấy cái nỗi lo lắng đó của mẹ nghe điên hết sức. Tôi ráng nhịn nhưng rồi phải phì cười.

“Eva Lauren!”

Ngay cả cơn giận của mẹ cũng mắc cười nốt. Tôi không tài nào ngưng cười được, cười đến đau cả bụng phải gập người lại.

“Thôi đi, có gì đâu mà mắc cười.” Mẹ lại nắm vai tôi.

Tôi vẫn tiếp tục cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Eva à, thiệt tình!” rồi bà cũng bắt đầu cười theo.

Tôi cười đến khi không còn bật ra được thành tiếng nữa, thậm chí cũng không biết thật ra là mình đang cười hay đang khóc. Giọng nói của mẹ bỗng nhiên hòa trộn tuyệt vời với nỗi đau đớn trong lòng tôi một cách khó giải thích. Trong hoàn cảnh lúc này, không hiểu sao sự hiện diện của mẹ cùng với những lời quả trách phiền phức của bà lại chính là thứ tôi đang cần.

Tay vẫn ôm bụng, tôi hít sâu một hơi rồi hỏi nhỏ. “Vậy dưỡng có liên quan tới chuyện đó không?”

Mẹ ngưng cười. “Ai? Richard hả? Liên quan tới gì? Tiền đó hả? À...”

Tôi im lặng chờ đợi.

“Không. Đòi nào. Dưỡng không phải loại người như vậy.”

“Con hỏi cho chắc thôi.” Tôi cũng không nghĩ Richard là loại người có thể làm chuyện đó. Nhưng còn Gideon thì...

Nhìn những cơn ác mộng của anh là biết anh luôn nung nấu ý muốn trả thù bằng bạo lực. Tôi vẫn còn nhớ như in cái cách anh lao vào Brett. Gideon hoàn toàn có khả năng làm chuyện đó, còn quá khừ của anh nữa chứ...

Tôi lại hít sâu rồi nói tiếp. “Vậy cảnh sát đã biết được những gì rồi?”

“Biết hết rồi.” Mắt mẹ ngấn nước, đầu hơi cúi xuống như người có tội. “Khi Nathan chết thì hồ sơ cũng được mở niêm phong.”

“Hắn chết như thế nào?”

“Họ không có nói.”

“Con nghĩ chuyện quan trọng là mình có động cơ giết người.” Tôi đưa tay ôm đầu. “Cảnh sát không cần phải chứng minh là mình trực tiếp ra tay. Mẹ và dưỡng có bằng chứng ngoại phạm chứ?”

“Có. Còn con?”

“Con cũng có.” Nhưng còn Gideon thì tôi không biết. Nhưng chắc cũng không quan trọng. Sẽ không ai nghĩ người như Richard hay Gideon lại làm dơ tay mình vì một gã như Nathan.

Thật ra chúng tôi không chỉ có một động cơ duy nhất. Ngoài vụ tổng tiền còn có động cơ trả thù nữa. Và điều kiện cho phép chúng tôi làm được chuyện đó.

Tôi chải đầu rồi vẩy nước lên mặt, thăm tính coi làm cách nào đưa mẹ ra khỏi nhà trót lọt. Lúc nhìn thấy bà đang chăm chú xem xét tủ quần áo – mẹ lúc nào cũng rất lo lắng về cách ăn mặc của tôi – thì tôi nghĩ ra cách.

“Mẹ có nhớ cái váy hôm bữa con mua ở Macy’s không?” Tôi hỏi. “Cái màu xanh lá cây đó.”

“À, nhớ chứ, cái đó đẹp đó.”

“Con vẫn chưa mặc được lần nào vì không biết mặc chung với cái áo nào. Mẹ kiểm thử giúp con được không?”

“Eva à,” Bà bắt đầu nghiêm trọng hóa vấn đề. “Đáng lẽ con phải có người tư vấn thời trang riêng rồi đó. Mà đừng có mặc áo thun nữa chứ!”

“Tìm giúp con đi mà, con quay lại liền.” Tôi cầm cái ly lên để có cớ ra ngoài. “Mẹ ở đây đừng có đi đâu nha.”

“Đi được đâu nữa chứ?” Giọng bà nhỏ đi khi vùi vào gian tử âm tường.

Tôi kiểm tra lướt qua phòng khách với bếp, không thấy bố đâu hết. Cửa phòng của ông và Cary đều đang đóng. Tôi vội vàng chạy về phòng.

“Cái này được không?” Mẹ tôi giơ cái áo màu kem nhạt, đúng là kết hợp với cái váy rất đẹp và sang trọng.

“Ôi đẹp quá, mẹ hay thiệt. Mà chắc mẹ cũng phải về rồi hử, con không làm mất thời gian của mẹ nữa đâu.”

Mẹ tôi nhú mày. “Mẹ đâu có đi đâu gấp.”

“Nhưng đừng ở nhà đang lo đó. Bữa nay là thứ Bảy nữa, cuối tuần đừng luôn dành thời gian ở nhà với mẹ mà.”

Thề có Chúa là quả thật tôi thấy rất áy náy với dưỡng. Trong suốt bốn năm qua kể từ khi cưới mẹ, dưỡng đã bỏ rất nhiều thời gian và tiền bạc ra để dàn xếp vụ Nathan. Không phải ai cũng làm được như vậy. Tôi mang ơn dưỡng cả đời vì tình yêu to lớn ông dành cho mẹ tôi.

“Thì con cũng đang lo lắng mà, Eva. Mẹ muốn ở đây lo cho con.”

Cổ họng tôi nghẹn lại vì hiểu mẹ đang muốn làm hết sức để bù đắp cho tôi, vì bà vẫn không thể thôi tự trách mình. “Không sao đâu, con ổn mà.” Tôi lạc giọng. “Mà thật tình con thấy áy náy nếu phải ‘giành’ với dưỡng sau tất cả những gì mà dưỡng đã làm cho mẹ con mình. Dưỡng làm việc cả tuần rồi, cuối tuần chỉ có mẹ là phần thưởng của ông ấy thôi đó.”

Bà nở một nụ cười đẹp như mơ. “Con nói nghe mát lòng mát dạ quá.”

Thì tôi cũng thấy mát lòng mỗi lần Gideon nói với tôi điều tương tự vậy.

Thật không tin nổi chỉ mới một tuần trước thôi hai đứa tôi còn ở bên nhau trong căn nhà bên bờ biển, yêu nhau say đắm, thậm chí còn bàn tính nhiều chuyện nghiêm túc nữa chứ.

Giờ đây mối liên kết đó đã không còn nữa, và tôi hiểu lý do tại sao. Dù rất giận vì anh cố ý giấu tôi một chuyện rất quan trọng là sự xuất hiện của Nathan ở New York, và cũng rất đau khổ khi anh không nói thẳng với tôi suy nghĩ thật của mình, nhưng tôi hiểu được lý do anh làm như vậy. Xưa giờ Gideon luôn che đậy cảm xúc trước người khác, thói quen đó đâu có dễ thay đổi một sớm một chiều được. Tôi không thể trách anh vì bản chất của anh, cũng như tôi sẽ không thể trách anh nếu anh không thể sống được với quá khứ của tôi.

Tôi thở dài buồn bã, rồi ôm mẹ. “Có mẹ ở đây đúng là thứ con đang cần. Được nói, cười, khóc với mẹ nữa, còn gì bằng. Cảm ơn mẹ.”

“Thiệt hả?” Mẹ bỗng trở nên nhỏ bé và mong manh trong vòng tay tôi, dù hai mẹ con có dáng người ngang cỡ nhau thậm chí mẹ còn nhỉnh hơn trên đôi giày cao gót. “Mẹ cứ sợ con phát điên đến nơi chứ.”

Tôi buông mẹ ra, mỉm cười. “Đúng là con cũng suýt điên thiệt, may mà nhờ có mẹ. Dưỡng là một người rất tốt, nhờ mẹ nói với dưỡng con rất biết ơn vì mọi chuyện dưỡng làm cho mẹ con mình.”

Rồi tôi cầm túi xách lên, khoác tay bà đi ra cửa. Mẹ lại ôm tôi, vuốt vuốt trên lưng. “Tối nay hay ngày mai nhớ gọi cho mẹ nha, mẹ muốn biết chắc là con không sao.”

“Được rồi mẹ.”

Bà nhìn tôi. “Tuần sau mình lên kế hoạch đi mỹ viện đi. Nếu Cary không đi được thì mình gọi dịch vụ tới nhà. Phải hưởng thụ một chút, nhất là trong mấy ngày này.”

“Ý mẹ nói là chính con bù xù lắm chứ gì.” Hai mẹ con đều đang rất mệt mỏi, nhưng so ra mẹ

che giấu chuyện đó giỏi hơn tôi nhiều. Sau bao nhiêu năm, Nathan vẫn cứ như cái bóng ma treo lơ lửng trên đầu, lăm le phá hoại cuộc sống bình yên của chúng tôi bất cứ lúc nào. Chúng tôi luôn phải cố gắng để bề ngoài tỏ ra vui vẻ hạnh phúc hơn thực chất bên trong. “Mà mẹ nói có lý, mình đang rất cần được chăm sóc sắc đẹp, chắc Cary thích lắm mặc dù anh ấy chỉ có thể làm móng tay móng chân thôi.”

“Để mẹ sắp xếp cho. Chưa gì mẹ đã mong rồi nè.” Trên môi bà nở nụ cười đáng giá đúng thương hiệu Monica...

Nụ cười đó là thứ đập thẳng vào mắt bố khi tôi mở cửa ra. Ông đứng ngay cửa, tay cầm chùm chìa khóa của Cary, cũng vừa đang định tra chìa vào mở cửa. Bố mặc quần soọc và giày thể thao chạy bộ, cái áo thun ướt đẫm mồ hôi đã bị ông cởi ra vắt lên vai. Ông vẫn còn thở hổn hển, mồ hôi bóng lؤلؤل trên làn da rám nắng và thân hình cơ bắp cuộn cuộn. Khỏi phải nói, bố tôi quả là một người đàn ông lực lưỡng và quyến rũ.

Và ông đang nhìn mẹ chăm chăm một cách hết sức thiếu tế nhị.

Tôi rời mắt khỏi ông bố nóng bỏng, nhìn sang người mẹ xinh đẹp của mình, giật mình khi thấy bà cũng nhìn ông bằng ánh mắt tương tự.

Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ra bố và mẹ yêu nhau. Tôi vẫn luôn ngỡ ngợ là bố vẫn còn tương tự mẹ, nhưng tôi cứ nghĩ mẹ tôi lấy đó làm chuyện đáng xấu hổ, như một lỗi lầm thời trẻ của bà mà thôi.

“Monica.” Giọng bố bỗng trầm hơn bao giờ hết, đầy tình cảm.

“Victor.” Mẹ thở gấp. “Anh làm gì ở đây vậy?”

Ông nhướn một mắt. “Thì đi thăm con gái mình.”

“Mẹ phải đi về bây giờ.” Tôi xen vô, hơi giằng xé giữa một bên là cảm giác hạnh phúc khi nhìn bố mẹ ở bên nhau, còn một bên là lòng chung thủy với dượng Stanton, người cho mẹ đúng những thứ bà cần. “Con sẽ gọi cho mẹ sau.”

Bố cứ đứng như trời trồng, nhìn mẹ từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu. Cuối cùng ông cũng hít một hơi dài rồi bước tránh qua một bên.

Mẹ ra khỏi cửa đi tới hướng thang máy. Rồi đột nhiên bà đổi ý, quay trở lại, đặt một bàn tay lên ngực bố rồi nhón chân hôn lên hai bên má ông.

“Tạm biệt.” Bà thì thầm.

Tôi nhìn theo khi bà hơi lão đảo đi ra bấm nút gọi thang, lưng vẫn quay về phía hai cha con. Bố tôi thì khỏi nói, ông nhìn không chớp mắt cho tới khi cửa thang đóng kín hẳn.

Ông thở dài rồi bước vô nhà.

Tôi đóng cửa lại. “Sao đó giờ con không biết là bố với mẹ yêu nhau dữ vậy ta?”

Ánh mắt bố chất chứa một nỗi đau đớn như thể vết thương mới vừa hôm qua thôi. Nhìn cảnh đó lòng tôi đau nhói. “Bởi vì điều đó cũng chẳng nghĩa lý gì.”

“Con không tin. Tình yêu là tất cả mà.”

“Con đừng có tin mấy lời có cánh đó.” Bố khịt mũi. “Con có tưởng tượng được mẹ con làm vợ của một tay cảnh sát quèn không?”

Tôi nhăn mặt.

“Thì đó.” Ông nói cộc lốc, “Có nhiều lúc yêu thôi vẫn chưa đủ, mà nếu đã không đủ thì cũng ngang bằng như vô dụng thôi.”

Bản thân tôi hiểu rất rõ sự cay đắng đó. Tôi đi thẳng vô bếp.

Bố đi theo. “Con yêu Gideon Cross phải không?”

“Thì rõ ràng rành rọt rồi ạ.”

“Còn nó có yêu con không?”

Tôi mệt quá nên bỏ luôn cái ly vô bồn rửa rồi lấy ly mới cho cả tôi và bố. “Con cũng không biết nữa. Con nghĩ anh ấy cần con, thậm chí có thể sẽ làm bất cứ chuyện gì con yêu cầu, bởi vì con cũng có một chút sức ảnh hưởng đối với anh ấy.”

Nhưng anh ấy không hề nói yêu tôi. Anh không thể kể cho tôi nghe quá khứ của anh. Và có vẻ như anh không thể chấp nhận khi thấy những bằng chứng về quá khứ của tôi.

“Trước giờ con là đứa thông minh mà.”

Tôi lấy cà phê ra để pha thêm ấm mới. “Cái đó còn phải coi lại bố à.”

“Ít ra con cũng không tự lừa dối mình, vậy là tốt rồi.” Tôi ngoái lại nhìn thì thấy ông hơi mỉm cười. “Hồi sáng bố có lấy máy tính con để trên bàn để xem email, con không phiền chứ hả?”

Tôi lắc đầu. “Không sao đâu, bố cứ tự nhiên đi.”

“Bố còn lên mạng tìm thử thông tin về Cross nữa.”

Tôi hơi thót tim. “Bố không thích anh ấy phải không.”

“Bố chưa đánh giá vội.” Ông bỏ ra phòng khách rồi quay lại với cái máy tính trên tay.

Tôi vẫn lo xay cà phê trong khi bố bắt đầu giờ máy lên.

“Tối qua bố vẫn chưa tìm được gì nhiều về cậu ta, nên bố cần thêm thông tin. Bố tìm thấy mấy tấm hình của hai đứa trên mạng, nhìn có vẻ hạnh phúc.” Mắt ông không rời màn hình. “Nhưng còn cái này.”

Nói tới đây ông quay màn hình qua cho tôi coi. “Nói bố nghe tấm này nghĩa là sao, bộ nó còn có chị em gái khác hả?”

Tôi bỏ mớ cà phê lại, quay qua nhìn tấm hình mà bố nói, thì ra là một bài trên trang Page Six. Trong hình là Gideon với Corinne tại một bữa tiệc đứng, hai người nhìn rất thân mật tình tứ, Gideon đang vòng tay qua eo cô nàng, môi anh gần như chạm vào một bên trán cô ả nữa chứ. Corinne thì đang cười tươi, tay cầm ly rượu.

Tôi cầm hẳn cái máy lên đọc lời chú thích. *“Gideon Cross, chủ tịch tập đoàn Cross Industries và Corinne Giroux tại buổi tiệc ra mắt rượu Vodka Kingsman.”*

Tay tôi run run kéo lên lên để đọc thêm, rồi chết lặng người khi phát hiện ra buổi tiệc đó diễn ra từ sáu tới chín giờ tối ngày thứ Năm, tại một trong những khách sạn mà Gideon sở hữu, lại là nơi tôi không xa lạ gì. Gideon đã từng đưa tôi, sau biết bao nhiêu người khác, tới đó để làm tình.

Thì ra đó là lý do anh nằng nặc nói chuyện riêng với cảnh sát tối hôm qua. Chứng cứ ngoại phạm của anh cho buổi tối, hay thậm chí là cả đêm hôm đó, là một người phụ nữ khác.

Tôi đặt cái máy xuống hết sức nhẹ nhàng, rồi thở hắt ra. “Không phải chị em gì của anh ấy hết.”

“Bố cũng nghĩ vậy.”

“Bố pha cà phê giúp con được không? Con phải đi gọi điện thoại một chút.”

“Được rồi. Xong bố sẽ đi tắm.” Ông nắm nhẹ tay tôi. “Sau đó mình đi ra ngoài chơi, quên hết mọi chuyện xảy ra sáng nay đi. Được không con?”

“Tuyệt.”

Tôi cầm lấy điện thoại, vô phòng đóng cửa lại rồi gọi số di động của Gideon, hồi hộp chờ. Sau ba hồi chuông thì anh bắt máy.

“Cross đây.” Anh trả lời dù biết đó là tôi. “Bây giờ anh không nói chuyện được.”

“Vậy thì chỉ cần nghe thôi. Cho em một phút, em sẽ tự canh giờ. Một phút thôi, trong cái lịch chết tiệt của anh, được hay không?”

“Anh thật sự là...”

“Nathan có đem hình của em tới tìm anh không?”

“Chuyện này không phải...”

“Có hay không?” Tôi quát.

“Có.”

“Anh có coi hết chưa?”

Im lặng một lúc lâu. “Rồi.”

Tôi thở dài. “Được rồi. Anh đúng là thằng tồi khi cho em với bác sĩ Petersen leo cây trong khi anh đi chơi với người đàn bà khác. Thật sự rất khốn kiếp, Gideon à. Nhất là đó lại là buổi tiệc của Kingsman, một dự án rất có ý nghĩa với hai đứa mình vì đó là lý do mà mình...”

Bỗng tôi nghe sột soạt như có tiếng kéo ghế. Tôi tuyệt vọng, vội vã nói nốt trước khi anh cúp máy.

“Em nghĩ anh là thằng hèn vì không dám thẳng thắn chia tay với em mà lại đi ăn nằm với người khác.”

“Eva à. Chết tiệt thật.”

“Nhưng em muốn anh biết rằng, cho dù anh đã xử lý chuyện này một cách rất tệ, làm tan nát trái tim em, làm em không còn chút tôn trọng nào đối với anh hết, thì em cũng không trách anh khi anh phản ứng như vậy trước mấy tấm hình đó. Chuyện đó em hiểu.”

“Em thôi đi.” Giọng anh nhỏ hơn là thì thầm, tôi nghĩ ngay tới chuyện Corinne vẫn đang ở bên cạnh anh,

“Em không muốn anh tự trách mình vì chuyện đó, hiểu không? Sau tất cả những gì mình đã cùng trải qua, ý là em chỉ tự đoán thôi vì anh không khi nào nói em biết những suy nghĩ của anh hết, thì dù sao đi nữa...” Tôi nhăn mặt vì giọng mình bắt đầu run run. Nhưng khi tôi mở miệng ra, mấy lời sau thấm đẫm nước mắt. “Đừng tự trách mình. Em không trách anh đâu. Vậy thôi.”

“Chúa ơi.” Anh thở mạnh. “Đừng nói nữa, Eva.”

“Em nói xong rồi. Hy vọng anh sẽ tìm được...” Tôi siết chặt ống nghe. “Mà thôi. Tạm biệt.”

Tôi cúp máy rồi thả điện thoại xuống giường, xong cởi hết đồ, đi thẳng vô nhà tắm, tháo cái nhẫn của Gideon tặng bỏ lên kệ. Tôi mở nước thật nóng, rồi ngồi gục xuống sàn.

Tôi đã không còn gì hết.

Chương 17

Suốt hai ngày cuối tuần, hai bố con tôi lê la khắp New York. Ưu tiên hàng đầu là ẩm thực, nên tôi đưa bố đi đủ chỗ, từ tiệm bánh phô mai Junior cho tới quán xúc xích Gray’s Papaya, rồi cả mua pizza ở nhà hàng John’s đem về ăn với Cary nữa. Hai bố con còn leo lên tòa nhà Empire State ngắm tượng nữ thần tự do từ đó là đã đủ thỏa mãn bố rồi. Xong tôi đưa ông đi xem một buổi diễn ở Broadway, rồi tản bộ ra quảng trường Thời Đại nóng bức, đông đúc và hơi hám nhưng bù lại có nhiều màn trình diễn ấn tượng của các nghệ sĩ đường phố. Tôi vừa đi vừa chụp hình gửi cho Cary xem rồi lại cùng cười với nhau.

Bố rất ấn tượng khi thấy lực lượng cảnh sát phản ứng nhanh hiện diện khắp nơi trong thành phố, và cũng như tôi, ông thích thú ngắm cảnh sát cười ngựa đi tuần tra trên đường khu trung tâm. Hai bố con đi một vòng quanh công viên Trung Tâm trên xe hình ngựa gỗ chuyên chở

khách du lịch, xong chen lên cả tàu điện ngầm nữa. Tôi đưa ông đi tham quan trung tâm mua sắm Rockefeller, Macy's và cả tòa nhà Crossfire, nơi mà ông cho là ấn tượng nhất trong số các tòa nhà ở New York. Mặc dù đi thăm thú nhiều nơi nhưng quan trọng nhất vẫn là hai bố con được đi cùng nhau, trò chuyện với nhau.

Cuối cùng tôi cũng được nghe kể bố mẹ gặp nhau như thế nào. Thì ra là từ một lần chiếc xe thể thao đắt tiền của mẹ bị xếp lốp ngay gần tiệm sửa xe bố làm. Làm tôi nhớ tới bài hát nổi tiếng *Uptown Girl* của Billy Joel. Lúc tôi nói vậy, bố cười lớn vì đó cũng là một trong những bài hát yêu thích của ông. Ông nói vẫn còn nhớ như in lúc mẹ bước ra khỏi chiếc xe nhỏ như đồ chơi đó và làm cho mặt đất dưới chân ông chao đảo. Bà là hiện thân của tất cả mọi thứ đẹp đẽ nhất ông từng nhìn thấy trên thế gian này, cho tới ngày tôi ra đời.

“Bố có trách mẹ không?”

“Trước đây thì có.” Ông quàng một tay qua vai tôi. “Bố sẽ không bao giờ tha thứ chuyện mẹ con không cho con mang họ của bố. Nhưng còn chuyện tiền bạc thì bố không giận nữa. Về lâu về dài thì đúng là bố không thể mang lại hạnh phúc cho mẹ con như bà ấy muốn, và bà ấy hiểu bản thân mình rất rõ nên nhìn thấy trước điều đó.”

Tôi gật đầu, thầm cảm thấy buồn cho cả ba người.

Ông áp mặt lên trán tôi một lúc. “Nói thật lòng, dù bố ước gì bố là người có thể lo cho con được nhiều như dưỡng con, nhưng bố vẫn thấy vui vì con được như vậy. Bố không sĩ diện tới nỗi không hiểu được là lựa chọn của mẹ đã mang lại cho con một cuộc sống tốt hơn. Mà bố cũng không buồn với những gì mình đang có, một cuộc sống vừa ý và đứa con gái ngoan làm bố tự hào. Bố nghĩ bố cũng có thể được gọi là giàu có vì đã có hết mọi thứ mình muốn rồi.”

Tôi đứng lại, ôm chầm lấy ông. “Con thương bố lắm. Có bố ở đây con vui ghê.”

Trong vòng tay của bố, tôi đã nghĩ rồi mọi chuyện sẽ ổn. Nói cho cùng thì cả bố và mẹ tôi đều đang sống tốt dù không được sống cùng người mình yêu.

Tôi cũng sẽ làm được như vậy.

Tôi vô cùng suy sụp sau khi bố về. Mấy ngày sau đó trôi qua lầy lắt. Mỗi ngày tôi tự nhủ mình không chờ đợi gì từ Gideon hết, để rồi buổi tối khi lên giường tôi lại bắt đầu khóc nức nở tới khi ngủ thiếp đi, vì lại thêm một ngày trôi qua mà anh không thèm liên lạc.

Mọi người đều lo lắng cho tôi, nhất là Mark và Steven. Hôm thứ Tư lúc đi ăn trưa ở nhà hàng chỗ Shawna làm, cả ba người đều cố chọc tôi cười. Thật tình thì tôi cũng vui khi đi cùng hai anh em nhà Steven và Mark, bởi tôi rất quý bọn họ. Nhưng lúc nào trong lòng tôi cũng như có một lỗ hổng không thể lấp đầy, còn chưa kể tới nỗi lo lắng thường trực về việc cảnh sát đang điều

tra cái chết của Nathan.

Ngày nào mẹ tôi cũng gọi để cập nhật tình hình. Từ hôm đó tới giờ cảnh sát vẫn chưa liên lạc lại.

Tôi lo là cảnh sát sẽ làm phiền Stanton. Nhưng bởi vì dượng hoàn toàn vô tội, nên chắc họ cũng chẳng tìm được gì. Nhưng... tôi vẫn lo không biết họ có đào bới thêm được gì không. Rõ ràng có khả năng đó là vụ giết người nên họ mới bỏ công điều tra dữ vậy. Mà Nathan chỉ vừa tới đây, ai lại muốn giết hẳn chứ?

Tận đáy lòng tôi vẫn cho là Gideon đã làm chuyện đó. Suy nghĩ đó càng khiến tôi không thể quên được anh, bởi trong tôi, một phần nào đó, hay có thể nói là con bé gái mười bốn tuổi ngày đó, vẫn luôn muốn Nathan phải chết, muốn hẳn phải chịu đựng những gì hẳn đã gây ra cho tôi ngày xưa. Hẳn đã cướp đi của tôi sự hồn nhiên, trinh trắng, khiến tôi đánh mất cả danh dự và lòng tự trọng. Khi bị sẩy thai trong đau đớn cùng cực, tôi cũng chỉ mới là một đứa trẻ con không hơn không kém.

Mỗi ngày trôi qua, tôi phải gắng gượng từng phút một. Tôi buộc mình đi tập Krav Maga, buộc mình ngồi xem tivi, ép mình nói cười khi cần, hầu hết là khi bên cạnh Cary, rồi cố gắng thức dậy mỗi buổi sáng để bắt đầu thêm một ngày như vậy nữa. Tôi giả vờ là cõi lòng mình chưa chết. Tôi không còn cảm thấy gì ngoài cơn đau nhức nhối thường trực trong người. Tôi ốm hẳn đi, ngủ rất nhiều nhưng vẫn luôn có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Vào ngày thứ Năm, tức là sau sáu ngày không gặp Gideon, tôi lại tiếp tục cuộc chiến đấu đó. Tôi gọi điện đến văn phòng bác sĩ Petersen báo hủy vụ điều trị chung. Tối hôm đó tôi kêu Clancy chở qua căn hộ của anh, gửi lại cho lễ tân một phong bì đựng cái nhẫn với chìa khóa nhà. Không nhắn nhủ gì nữa, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi.

Ngày hôm sau, ở công ty có thêm nhân viên mới vô làm trợ lý cho một giám đốc phụ trách khách hàng khác, nên Mark nhờ tôi hướng dẫn cho người này. Anh chàng tên Will, vừa gặp tôi đã mẫn ngay. Will có mái tóc đen xoăn cắt ngắn, nhưng lại để tóc mai hơi dài, đeo kính tròn vuông rất hợp với khuôn mặt. Anh uống nước ngọt chứ không uống cà phê, và vẫn đang yêu người yêu từ thời trung học.

Tôi dành phần lớn buổi sáng đưa anh chàng đi tham quan khắp công ty.

“Cô có vẻ thích công ty này nhỉ.”

“Ừ, rất thích nữa là khác.” Tôi mỉm cười.

Will cũng cười. “Vậy tốt quá. Lúc đầu tôi cũng không dám chắc, vì thấy cô có vẻ không được nhiệt tình lắm ngay cả khi nói tốt về công ty.”

“Là lỗi của tôi, tôi vừa chia tay với bạn trai.” Tôi cố không bực mình. “Lúc này tôi không thấy hào hứng với thứ gì hết, ngay cả những thứ bình thường tôi vốn rất mê, như công việc ở đây chẳng hạn.”

“Tôi rất tiếc về vụ chia tay.” Anh tỏ vẻ thông cảm.

“Ừ, tôi cũng tiếc.”

Tối thứ Bảy thì Cary đã khỏe hơn nhiều, dù tay và sườn vẫn còn phải băng nhưng anh đã tự đi lại được trong nhà mà không cần có y tá.

Mẹ tôi đưa tới cả một đội quân gồm sáu nhân viên thẩm mỹ viện mặc đồng phục trắng vô tình đồng bộ với nội thất của căn phòng khách. Cary sững như được lên mây, dù đang bị thương nhưng anh vẫn không ngại ngừng gì hết. Khác với mấy lúc thường ngày, mẹ tôi có vẻ mệt mỏi. Tôi biết bà đang lo cho dượng, mà có thể còn nghĩ tới bố nữa. Sau gần hai mươi lăm năm, giờ gặp lại đâu thể nào coi như không có gì được. Không biết mẹ cảm thấy sao, chứ tôi thì thấy rõ tình cảm của bố dành cho bà.

Riêng tôi thì trong lúc này không còn gì hơn là được ở cùng mẹ và Cary, là hai người thân và hiểu tôi đủ để không nhắc gì tới Gideon và cũng không phàn nàn khi thấy tôi như người mất hồn. Mẹ mang cho tôi một hộp sô-cô-la Knipschildt đúng loại tôi thích, và để yên cho tôi nhắm nháp mà không hề mắng mỏ gì. Ngay cả người kiêng khem rất mực như bà cũng tán thành chuyện phụ nữ phải được ăn sô-cô-la.

“Em định sẽ làm gì đây?” Cary nhìn tôi qua lớp mặt nạ dưỡng da. Anh đang được tỉa lại tóc theo đúng kiểu bông bênh gợi cảm thường ngày, móng tay móng chân cũng được cắt tỉa kỹ lưỡng.

Tôi vừa liếm sô-cô-la dính trên tay vừa suy nghĩ. Lần đi làm đẹp trước là ngay hôm tôi thú nhận mình đang có tình cảm với Gideon. Hôm đó hai đứa sẽ hẹn hò lần đầu tiên, và tôi biết chắc sẽ gần gũi anh nên chọn gói dịch vụ làm cho cơ thể mềm mại, thơm hơn vì muốn mình gợi tình hơn trong mắt anh.

Nhưng bây giờ thì khác. Nói theo một cách nào đó thì cuối cùng tôi cũng có cơ hội làm lại từ đầu. Dù cuộc điều tra về cái chết của Nathan khiến tất cả mọi người đều lo lắng, nhưng cái thực tế là hấn đã chết bỗng khiến tôi nhẹ nhõm vô cùng, điều mà trước đây tôi chưa hề nghĩ tới. Sâu trong tiềm thức tôi luôn có nỗi sợ hãi sẽ chạm phải hấn ở đâu đó. Giờ thì tôi hoàn toàn tự do.

Giờ thì tôi còn có thể bắt đầu cuộc sống của người New York theo một cách khác. Tôi không phải có trách nhiệm với ai, tôi có thể đi bất kỳ đâu, là bất kỳ ai tôi muốn. Tôi chưa hề được làm Eva Tramell có công việc trong mơ ở một công ty quảng cáo. Thời gian vừa rồi tôi vẫn chỉ là cô

gái chân ướt chân ráo từ San Diego đến, chưa gì đã bị cuốn vào vòng xoáy của một người đàn ông bí ẩn đầy quyền lực. Chính Eva Tramell đó đang ở ngày thứ tám không có Gideon, như con thú lẩn ra một góc nằm cuộn tròn liếm láp cái vết thương mà còn lâu lắm mới lành. Biết đâu chừng vết thương đó sẽ không bao giờ khỏi nữa, bởi tôi không nghĩ mình sẽ còn có thể yêu ai giống như yêu Gideon. Dù tốt hay xấu, anh vẫn là người hiểu tôi nhất. Anh là một nửa của tôi, là hình ảnh phản chiếu của tôi trong gương.

“Eva nè?” Cary ngắt ngang mạch suy nghĩ đó.

“Em muốn làm mới hết.” Tôi nói đầy quyết tâm. “Cắt tóc ngắn nè, kiểu nào trẻ trung nghịch ngợm một chút, sơn móng tay móng chân màu đỏ tươi nữa. Em muốn thành một người mới.”

Cary nhướn mày. “Móng tay thì được, tóc thì phải coi lại. Em đừng vội quyết định trong lúc đang thất tình một gã đàn ông, sau này sẽ hối hận đó.”

Tôi hất hàm. “Em cứ làm đó, Cary Taylor à. Hoặc là anh ủng hộ em, hoặc là ngồi im mà coi thôi.”

“Eva ơi!” Mẹ tôi phấn khích. “Mẹ biết phải làm gì với tóc của con rồi. Chắc chắn đẹp lắm cho coi.”

Cary cười. “Thôi được rồi, cưng, để coi Eva mới như thế nào.”

Hóa ra “Eva mới” nhìn rất hiện đại, quyến rũ và có phần sắc sảo. Mái tóc dài thẳng trước đây của tôi giờ chỉ còn ngang vai, cắt thành nhiều lớp dài ngắn khác nhau, rồi nhuộm xen kẽ màu bạch kim, ôm lấy gương mặt. Tôi thử trang điểm coi làm sao cho hợp với tóc mới, rồi chọn đánh mắt màu xám khói với môi hồng nhạt.

Cuối cùng tôi lại chọn sơn móng tay màu nâu chứ không phải đỏ. Tôi đang thấy thích màu nâu, vậy thôi. Không thể chối cãi là tâm lý tôi đang không bình thường.

“Anh rút lại câu hỏi nãy nha.” Cary huýt sáo. “Rõ ràng em đóng bộ ‘thất tình’ rất đẹp.”

“Thấy chưa!” Mẹ tôi reo lên, cười toe toét. “Giờ nhìn con cực kỳ sành điệu rồi đó.”

“Vậy đó hả?” Tôi lạ lẫm ngắm mình trong gương. Nhìn tôi hơi già dặn hơn một chút, nhưng rất hiện đại và quyến rũ. Sau gần hai tuần nhìn vào đôi mắt vô hồn của mình khi soi gương, giờ đây hình ảnh mới làm tôi phấn chấn hẳn. Gương mặt hơi ồm đi một chút và cặp mắt buồn bã hóa ra lại rất hợp với phong cách táo bạo này.

Mẹ tôi nằng nặc là phải đi ra ngoài ăn vì tối nay ai cũng đẹp hết. Lúc mẹ gọi điện báo cho

dựng chuẩn bị, tôi như cảm nhận được niềm vui của ông trước sự háo hức rất trẻ con và nữ tính của bà. Mẹ để dựng chọn nhà hàng, rồi lấy cho tôi một cái đầm màu đen trong tủ áo. Xong mẹ cầm một cái đầm khác của tôi lênướm thử.

“Mẹ thay cái đó luôn đi.” Tôi thấy hơi mắc cù nhưng khá thích thú khi mẹ hoàn toàn có thể mặc được quần áo của đứa con gái nhỏ hơn bà gần hai mươi tuổi.

Chuẩn bị xong, mẹ tôi qua giúp Cary.

Tôi đứng ngoài cửa nhìn vô, thấy mẹ đang băng nhặng đi lại xung quanh anh, miệng liếng thoắng theo cái kiểu độc thoại của bà. Cary đứng yên, môi nở nụ cười hạnh phúc, mắt thích thú nhìn theo mẹ.

Mẹ vuốt thẳng vai áo cho anh, tay khéo léo thắt cà vạt, xong lúi ra ngắm thành quả của mình. Một bên tay áo xắn lên để lộ chỗ băng bó, trên mặt vẫn còn mấy vết bầm, thế nhưng cái vẻ thanh lịch tuyệt vời mang thương hiệu Cary Taylor vẫn không hề bị giảm sút.

Mẹ tôi cười rạng rỡ. “Tuyệt vời, Cary à. Không còn từ nào khác.”

“Cảm ơn.”

Bà bước tới hôn lên má anh. “Bề ngoài đẹp gần bằng bên trong rồi đó.”

Cary chớp chớp mắt, bối rối nhìn tôi. Tôi tựa lên thành cửa, nói. “Mẹ con em nhìn thấu ruột gan anh, Cary Taylor à. Cái vẻ ngoài hào nhoáng không đánh lừa được đâu, bọn này biết anh có một trái tim đẹp hơn vậy nữa.”

“Đi nào!” Mẹ tôi quàng tay hai đứa lôi ra khỏi phòng.

Ba mẹ con xuống tới sảnh thì thấy xe limousine của dựng Staton đã chờ sẵn. Ông bước xuống xe vòng tay ôm mẹ, hôn lên má bà để khởi làm lem son môi. Staton có vẻ bề ngoài cuốn hút với mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh da trời. Dù gương mặt đã có nếp nhăn, ông vẫn rất đẹp trai, dáng người cân đối khỏe mạnh.

Dựng cũng hôn lên má tôi. “Eva! Hôm nay con đẹp mê hồn.”

Tôi cười, thắc mắc không biết như vậy có nghĩa là tôi sắp hút hồn ai đó hay nhìn giống như đang chờ bị người khác hút hồn.

Staton bắt tay Cary rồi vỗ nhẹ lên vai anh. “Thấy cậu đi lại được thì đỡ quá, chàng trai trẻ ạ. Cậu làm chúng tôi sợ hết hồn.”

“Cảm ơn bác, vì tất cả mọi thứ.”

Staton phẩy tay. “Không bao giờ phải nói cảm ơn với tôi đâu.”

Mẹ hít sâu rồi thở mạnh ra. Mắt bà lấp lánh nhìn dượng. Thấy bị tôi bắt gặp, bà quay lại nở một nụ cười chứa đựng sự bình yên, mãn nguyện.

Cả nhà ăn tối ở một câu lạc bộ sang trọng, có ban nhạc sống với hai ca sĩ, một nam một nữ, thay phiên nhau hát trong suốt bữa ăn sang trọng dưới ánh nến. Thức ăn được phục vụ trên mấy chiếc bàn cao trải nhung, đúng không khí cổ điển của Manhattan như vẫn thường thấy trong phim ảnh. Tôi hoàn toàn bị không khí đó mê hoặc.

Trước khi tới món tráng miệng. Cary rủ tôi ra khiêu vũ. Trước đây tôi và Cary có học khiêu vũ chung, do bị mẹ tôi ép, nhưng lần này vì anh đang bị thương nên hai anh em gần như chỉ xoay nhẹ nhẹ tại chỗ, tận hưởng niềm hạnh phúc cuối ngày khi được có một bữa ăn ngon bên người thân.

“Em coi kìa.” Cary dõi mắt theo dượng đang điệu nghệ dìu mẹ trên sàn nhảy. “Richard yêu mẹ em ghê ha.”

“Ừ. Mẹ em cũng hợp với dượng ấy. Mẹ và dượng đều mang lại cho nhau đúng thứ họ cần.”

Cary nhìn tôi. “Em nghĩ tới bố hả?”

“Chút chút.” Tôi đưa tay sờ nhẹ lên tóc anh, thầm nhớ những sợi tóc dài và đen của người khác. “Em chưa bao giờ nghĩ mình thuộc tuýp người lãng mạn hết. Đúng là em thích những mối tình thơ mộng, những cử chỉ âu yếm, hay cái cảm giác say sưa một ai đó. Nhưng em không tin vào mấy chuyện tình như trong cổ tích, hay là chuyện nhất định phải cưới người mình yêu nhất làm chồng.”

“Cưng à, em với anh thuộc dạng đã quá cạn kiệt mệt mỏi rồi. Mình cần chỉ làm tình với người hiểu rõ bản chất của mình và chịu chấp nhận mình thôi.”

Tôi cười như mếu. “Vẫn có những lúc em tự lừa dối mình là em với Gideon có thể đến với nhau, chỉ cần yêu nhau thôi là đủ. Chắc tại vì em vẫn nghĩ em sẽ không yêu ai được như vậy, và em vẫn cố tin vào cái chuyện thần tiên là tình yêu thật sự sẽ mang lại hạnh phúc suốt đời.”

Cary hôn nhẹ lên trán tôi. “Anh rất tiếc, Eva à. Anh biết em đang buồn lắm. Ước gì anh có thể giúp em.”

“Không hiểu sao em chưa bao giờ nghĩ là em chỉ cần quen với người nào làm cho em vui là được rồi.”

“Tiếc là hai đứa mình không có cảm xúc đó với nhau ha. Em với anh là hợp nhất trên đời rồi.”

Tôi cười phá lên rồi áp má lên ngực anh.

Khi bản nhạc kết thúc, hai đứa đang trên đường quay lại bàn thì bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên hông tôi. Tôi quay lại, bắt gặp cặp mắt của Christopher Vidal Con, em cùng mẹ khác cha với Gideon.

“Tôi mời cô nhảy bản tiếp theo nhé?” Anh chàng nhoẻn nụ cười ngây thơ thường thấy. Gương mặt không hề có dấu vết gì của con người hiểm độc mà tôi đã chứng kiến trong đoạn phim Cary quay lén được tại buổi tiệc ở vườn nhà Vidals hôm nọ.

Cary bước tới nhìn tôi dò hỏi.

Tôi định từ chối ngay, nhưng rồi đổi ý, nhìn quanh. “Anh ở đây một mình hả?”

“Chuyện đó thì có gì quan trọng?” Christopher kéo tôi lại. “Tôi muốn khiêu vũ với cô.” Rồi quay qua Cary. “Để tôi lo cho cô ấy.” Xong kéo tôi ra sàn nhảy.

Lần đầu tiên tôi và anh chàng này gặp nhau cũng trong hoàn cảnh tương tự, anh ta tới mời tôi khiêu vũ. Đó là buổi hẹn đầu tiên của tôi với Gideon, và đã có chuyện không ổn ngay từ lúc đó.

“Cô thật tuyệt vời, Eva à. Tôi thích kiểu tóc này.”

Tôi ráng gượng một nụ cười. “Cảm ơn.”

“Thoải mái đi nào, cô có vẻ căng thẳng vậy, tôi đâu có cắn đâu!”

“Xin lỗi, tôi chỉ không muốn làm ai đó đi cùng anh cảm thấy khó chịu thôi.”

“Chỉ có bố mẹ tôi với người quản lý của một ca sĩ đang muốn ký hợp đồng với hãng thôi.”

“À.” Lần này tôi mới cười thật. Tôi chỉ mong sao anh nói như vậy.

Tôi vừa nhảy vừa nhìn quanh phòng. Lúc bản nhạc kết thúc Elizabeth Vidal đứng lên bước ra khỏi bàn. Tôi mừng rỡ, lịch sự cáo từ Christopher nhưng anh ta phản đối.

“Tôi muốn vào toilet.” Tôi nói.

“Được thôi. Nhưng nhất định tôi sẽ mời cô một ly khi cô quay lại nhé.”

Tôi đi theo sau bà mẹ, trong lòng vẫn phân vân không biết có nên quay lại nói thẳng vào mặt Christopher rằng hắn là một tên cặn bã khốn kiếp hay không. Không biết Magdalene có nói gì với hắn sau khi xem đoạn phim chưa. Mà nếu cô nàng vẫn chưa nói gì thì tôi cũng có thể hiểu tại sao.

Tôi đứng bên ngoài toilet chờ Elizabeth Vidal. Khi bước ra nhìn thấy tôi, bà ta mỉm cười. Mẹ của Gideon rất đẹp, mái tóc đen thẳng dài và đôi mắt xanh giống như Gideon và Ireland. Nhìn đôi mắt đó tim tôi thắt lại. Tôi nhớ anh gần như phát điên. Cứ mỗi giờ trôi qua là mỗi lần tôi phải ngăn mình không liên lạc với anh.

“Chào Eva.” Bà hôn phớt lên má tôi. “Christopher có chỉ, mà bác nhìn không ra con. Con đổi kiểu tóc nhìn lạ ghê. Nhưng mà rất đẹp.”

“Cảm ơn. Tôi muốn nói chuyện riêng với bà.”

“VẬY HẢ?” Bà ta nhú mày. “Có chuyện gì sao? Liên quan tới Gideon hả?”

“Đi thôi.” Tôi ra dấu về phía cuối hành lang gần lối thoát hiểm.

Khi đã đi khuất khỏi khu vực toilet, tôi mới cất lời. “Bà có nhớ hồi Gideon còn nhỏ có lần anh ấy nói với bà là anh ấy bị lạm dụng không?”

Mặt Elizabeth tái nhợt. “Nó kể với con hả?”

“Anh ấy không kể, nhưng tôi nhìn thấy qua những cơn ác mộng kinh khủng của anh ấy, thấy anh ấy đau đớn van xin được buông tha.” Tôi nói nhỏ nhưng rất hằn học. Tôi phải ráng trấn tĩnh để không động tay động chân khi nhìn vô cái gương mặt vừa có vẻ xấu hổ nhưng cũng rất hung hăng của bà ta. “Nghĩa vụ của bà là phải ủng hộ và bảo vệ anh ấy.”

Elizabeth hất hàm. “Cô thì biết cái gì...”

“Chuyện xảy ra không phải lỗi của bà.” Tôi chồm tới, đắc thắng khi bà ta thụt lùi một bước. “Nhưng những gì xảy ra sau khi bà biết chuyện đều là tại bà hết.”

“Đồ khốn!” Bà ta quát lại. “Cô không biết cô đang nói gì đâu. Sao cô dám ăn nói như vậy với

tôi khi chưa biết đầu đuôi gì hết hả?”

“Ừ, tôi dám đó thì sao. Con trai bà đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng việc bà không tin anh ấy làm cái tổn hại đó tăng gấp triệu lần, biết chưa?”

“Cô tưởng tôi nỡ làm ngơ để con mình bị vậy hả?”

Hai mắt Elizabeth sáng rực, mặt đỏ gay vì tức giận. “Tôi đã đưa Gideon đi hai bác sĩ khác nhau để khám xem có dấu vết bị tổn hại hay không. Tôi đã làm hết mọi thứ có thể.”

“Làm hết mọi thứ, ngoại trừ một chuyện người mẹ phải làm, đó là tin anh ấy.”

“Christopher cũng là con tôi mà. Nó thề thốt là không hề có chuyện gì hết. Vậy thì tôi phải tin ai, trong khi không có bằng chứng nào ủng hộ lời nói của Gideon hết?”

“Làm quái gì mà phải có bằng chứng? Lúc đó anh ấy chỉ là đứa con nít thôi mà!” Tôi giận run người, hai tay nắm chặt chỉ chực đâm vào mặt bà ta cho hả giận, không phải chỉ cho Gideon, mà cho cả hai đứa tôi. “Nhiệm vụ của bà là tin anh ấy vô điều kiện.”

“Hồi nhỏ Gideon có nhiều vấn đề lắm, nó phải điều trị liên tục sau cái chết của bố nó, và lúc nào cũng tìm mọi cách thu hút sự chú ý. Cô không biết đâu.”

“Nhưng tôi biết bây giờ anh ấy như thế nào. Anh ấy là một người không lành lặn, bị tổn thương và nghĩ mình không có giá trị gì. Chính bà đã góp phần biến anh ấy thành như vậy.”

“Cô đi chết đi.” Elizabeth dùng dùng bỏ đi.

“Thì tôi đã chết rồi còn gì. Mà con trai bà cũng vậy thôi.” Tôi nói với theo.

Suốt ngày Chủ nhật tôi lại trở về là Eva Cũ.

Hôm nay Trey nghỉ làm để đưa Cary đi ăn rồi đi xem phim. Thấy hai người vui vẻ và đang cố gắng vì nhau tôi cũng vui lây. Có nhiều người gọi điện hỏi thăm nhưng Cary không rủ ai qua nhà hết, tôi nghĩ có thể anh ấy đang cân nhắc lại mối quan hệ, vì hầu hết chắc chỉ là bạn bè ăn chơi thôi chứ cũng chẳng gắn bó gì.

Ở nhà một mình, tôi chỉ ăn uống vớ vẩn rồi ngủ suốt, cũng chả buồn thay đồ. Tôi trốn trong phòng ngồi nhìn cái khung hình lúc trước vẫn để trên bàn làm việc, rồi lại khóc. Tôi nhớ cái cảm giác có chiếc nhẫn của anh trên tay, nhớ giọng nói của anh. Tôi thèm được anh vuốt ve, âu yếm, thèm được anh chăm sóc một cách dịu dàng, che chở.

Tối sáng thứ Hai, tôi lại hóa thành Eva mới bước ra khỏi nhà. Mắt kẻ màu xám, môi tô hồng, mái tóc cắt sành điệu, tôi thấy mình có thể giả làm một người khác, một người không biết tới đau khổ, lạc lõng và thù hận.

Chiếc Bentley vẫn đậu dưới nhà, nhưng Angus không ra khỏi xe nữa vì biết thế nào tôi cũng không chịu lên. Tôi không hiểu tại sao Gideon vẫn cứ bắt Angus phí thời gian đi theo tôi suốt làm gì. Trừ khi anh ấy cảm thấy áy náy. Tôi ghét nhất là chuyện đó. Hai chữ đó đã ảnh hưởng tới quá nhiều người xung quanh tôi rồi. Phải chi mà mọi người cứ dẹp nó qua một bên để mà sống tiếp, giống như tôi bây giờ đang cố gắng làm đây.

Buổi sáng trong công ty trôi qua nhanh vì ngoài những việc thường ngày tôi còn phải giúp Will, cậu nhân viên mới vào làm quen với công việc. Tôi mừng khi thấy anh chàng không ngại hỏi han liên tục, khiến tôi bận rộn mà không còn tâm trí ngồi đếm từng giây phút trôi qua kể từ lần cuối cùng gặp mặt Gideon.

“Nhìn em khỏe ra đó, Eva.” Mark nhận xét khi mới gặp tôi buổi sáng. “Em thấy ổn chưa?”

“Chưa hẳn. Nhưng chắc cũng sắp.”

Mark chồm tới chống tay lên bàn. “Hồi mới quen nhau được khoảng một năm rưỡi anh với Steven cũng từng chia tay một lần rồi. Lúc đó tụi anh gặp một số khó khăn nên quyết định bỏ cuộc. Kinh khủng lắm.” Mặt anh nghiêm trọng. “Nhớ lại giai đoạn đó anh vẫn còn kinh hãi. Mỗi sáng thức dậy là cả một kỳ công, trong khi tên kia thì vẫn cứ phây phây. Dù sao thì... nếu em có cần giúp gì...”

“Cảm ơn anh. Cách anh giúp được em bây giờ là bắt em làm việc thật nhiều để không có thời gian suy nghĩ gì nữa.”

“Chuyện đó thì dễ.”

Tối giờ trưa, tôi và Will rủ Megumi đi ăn pizza ở gần đó. Megumi kể cho hai đứa nghe chuyện tình cảm đang tiến triển tốt của cô nàng với anh chàng được làm mỗi hôm nọ, còn Will thì vừa hoàn thành công đoạn trang trí căn hộ mới toanh của anh với bạn gái bằng một chuyến “phiêu lưu” vào thế giới IKEA. May mà tôi cũng có buổi làm đẹp hôm thứ Bảy để góp chuyện.

“Cuối tuần này tụi mình đi nghỉ ở Hamptons nè, ông bà anh ấy có nhà ở đó. Thích ha!” Megumi nói lúc cả bọn về tới Crossfire.

“Cực thích!” Tôi đi qua cửa an ninh. “Mình ganh tị với bồ đó, bồ được đi tránh nóng còn gì.”

“Chứ sao nữa.”

“Thích hơn ngồi ở nhà ráp bàn ghế nhiều!” Will lẩm bẩm rồi bước vô thang máy. “Mình chỉ mong làm cho xong thôi.”

Cửa thang đang đóng thì lại bật mở ra, rồi Gideon bước vô. Lập tức sự hiện diện của anh làm tôi choáng váng, giống như có một luồng điện mạnh chạy khắp người khiến tôi nổi da gà, dựng tóc gáy. Tôi khẽ lắc đầu khi bắt gặp ánh mắt của Megumi. Tôi biết quá rõ mình hoàn toàn không nên nhìn anh, vì biết đâu sẽ lại làm chuyện gì đó nông nổi ngu ngốc. Đã quá lâu không được ở bên anh khiến tôi thêm khát kinh khủng. Tôi đã từng được chạm vào anh, được nắm tay anh, vuốt tóc anh, tựa lên người anh. Giờ thì hết rồi. Nghĩ tới đó tim tôi đau buốt. Tôi phải cắn chặt môi để không bật ra tiếng rên ai oán.

Tôi hơi cúi mặt, nhưng có cảm giác anh đang nhìn mình. Tôi cố tập trung vào câu chuyện với Will và Megumi, tiếp tục bàn luận về đồ nội thất, rồi bình phẩm chuyện bạn trai bạn gái dọn tới sống chung.

Càng lúc số người còn lại trong thang máy càng ít đi. Sự hiện diện của anh càng thêm rõ rệt, như một sức hút cứ kéo tôi về phía đó. Tôi biết anh không khi nào đi thang máy đông người như vậy, nên vẫn thầm hy vọng, hay đúng hơn và thầm cầu xin cho lý do của chuyện này là vì anh muốn gặp tôi, dù bằng một cách không hề riêng tư chút nào.

Khi thang máy dừng ở tầng hai mươi, tôi hít sâu một hơi rồi chuẩn bị bước ra, lòng thầm tiếc nuối khi phải xa cái con người duy nhất có thể khiến tôi thấy cuộc đời này đáng sống.

Cửa thang mở.

“Khoan đã.”

Tôi nhắm mắt khi nghe giọng ra lệnh nhẹ nhàng đó. Tôi biết mình nên đi tiếp như không có gì, vì ở bên anh dù chỉ thêm một phút nữa cũng sẽ chỉ khiến tôi đau khổ thêm thôi. Nhưng làm sao tôi cưỡng lại được? Tôi chưa bao giờ có khả năng từ chối Gideon bất cứ chuyện gì.

Tôi né qua một bên để mọi người bước ra. Will nhíu mày thắc mắc khi thấy tôi ở lại, nhưng Megumi đã kéo anh chàng đi. Cửa thang đóng lại.

Tôi thụt lùi vô một góc, tim đập thành thịch. Ở góc bên kia, Gideon có vẻ như đang chờ đợi, hay đúng hơn là đòi hỏi. Lúc thang lên tới tầng trên cùng, cơ thể tôi đã bắt đầu phản ứng lại ham muốn của anh. Tôi muốn anh kinh khủng qua từng hơi thở gấp gáp.

Anh vẫn chưa chạm vào mà tôi đã như vậy.

Thang vừa dừng lại, Gideon móc trong túi ra cái chìa khóa cắm vào ổ để giữ thang đứng yên.

Rồi anh bước tới.

Hai đứa chỉ cách nhau vài phân. Tôi vẫn cúi gằm mặt, nhìn chăm chăm xuống mũi giày bóng loáng của anh. Nhưng tôi nghe rõ hơi thở anh cũng đang dồn dập giống như tôi, ngửi được cái mùi da thịt đàn ông nồng nàn của anh. Tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực.

“Quay lưng lại đi Eva.”

Giọng nói đầy uy quyền quen thuộc và yêu dấu đó làm tôi rùng mình. Tôi nhắm mắt, quay người lại, thở hỗn hển khi anh lập tức áp sát người tôi vào vách, đan hai tay vào tay tôi, kéo lên qua khỏi đầu.

“Em đẹp quá.” Anh thì thào, áp mặt lên tóc tôi. “Nhìn em anh không chịu nổi.”

“Gideon. Anh đang làm gì vậy hả?”

Tôi cảm nhận rõ cơn đói của anh. Cơ thể anh căng cứng, nóng hổi, bên dưới cộm lên đâm cả vào lưng tôi. Tôi không cưỡng lại được, cũng dán chặt vào đó thèm được có anh bên trong mình, thèm được anh lấp đầy. Không có anh tôi vô cùng trống trải.

Gideon thở mạnh, run rẩy. Mấy ngón tay anh không ngừng động đậy, như thể đang cố kiềm chế để không sờ soạng lên người tôi.

Tôi cảm giác được chiếc nhẫn trên tay anh nên quay lại nhìn, rồi chợt cơn giận bùng nổ.

“Vậy nghĩa là sao?” Tôi nói nhỏ. “Anh muốn gì ở tôi? Anh muốn được lên đỉnh, muốn làm tình với tôi, bắn ra trong người tôi hả?”

Gideon thở rít lên khi bị mắng vô mặt. “Đừng mà.”

“Đừng nói huých toẹt ra hả? Được thôi.” Tôi nhắm nghiền mắt. “Cứ làm đi, nhưng đừng có đeo cái nhẫn đó vô để làm bộ là chuyện này có ý nghĩa với anh dữ lắm.”

“Anh chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ tháo nhẫn ra hết, Eva à.” Anh buông một tay, thọc vô túi áo lấy ra cái nhẫn mà anh đã tặng ra xỏ vô ngón tay cho tôi, xong đưa lên môi hôn. Rồi anh hôn lên trán tôi, một nụ hôn rất nhanh và mạnh.

“Đợi anh nhé.” Anh nói rất vội.

Xong anh đi mất. Thang máy lại bắt đầu xuống. Tôi siết bàn tay phải lại, bước ra khỏi góc tường, thở hỗn hển.

Đợi. Nhưng đợi cái gì?

Chương 18

Khi bước ra khỏi thang máy ở tầng hai mươi, mắt tôi đã ráo hoảnh, lòng đầy quyết tâm. Megumi mở cửa cho tôi rồi đứng bật dậy. “Mọi chuyện ổn chứ hả?”

Tôi dừng lại quỳ tiếp tân. “Mình cũng cóc biết nữa. Thằng cha đó bị tâm thần rồi.”

Cô nàng nhướn mày. “Có gì mới kể mình nghe nha.”

“Hay để mình viết thành sách vậy.” Tôi vừa về chỗ ngồi vừa lẩm bẩm. Không hiểu sao ai cũng quan tâm tới chuyện tình cảm của tôi dữ vậy.

Cất ví tiền xong, tôi gọi điện cho Cary.

“Chào anh, nếu anh ở nhà có buồn...”

“Nếu hả?” Cary khịt mũi.

“Anh nhớ cái tập thông tin về Gideon mà anh tìm được trên mạng không? Anh làm cho em một cái giống vậy về bác sĩ Terrance Lucas được không?”

“Được thôi. Người này anh có quen không?”

“Không, là một tay bác sĩ nhi khoa.”

Im lặng một chút rồi Cary hỏi. “Em có bầu hả?”

“Trời ạ, không phải. Mà nếu có thì em phải tìm bác sĩ sản khoa chứ.”

“Phù, may quá. Đánh vắn tên cho anh đi.”

Cúp máy xong tôi tìm số phòng khám của Lucas rồi gọi điện thoại đặt hẹn. Tôi nói với lễ

tân. “Tôi chỉ kiểm tra nhanh thôi, không cần làm thủ tục đăng ký bệnh nhân mới đâu.”

Xong tôi gọi tới hãng Vidal Record, để lại lời nhắn kêu Christopher gọi lại cho tôi.

Lúc Mark đi ăn trưa về, tôi gõ cửa văn phòng anh. “Sáng mai em có một cuộc hẹn khoảng một tiếng, em xin phép đi làm lúc mười giờ rồi ở lại tới sáu giờ được không?”

“Mười giờ tới năm giờ thôi được rồi, Eva.” Mark nhìn tôi dò xét. “Em ổn không?”

“Càng ngày càng đỡ hơn rồi.”

“Tốt. Vậy anh cũng yên tâm.”

Quay lại làm việc, tôi vẫn không thể ngưng nghĩ tới Gideon. Tôi cứ liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay, trong đầu vang lên mấy lời anh nói lúc tặng nó cho tôi. *“Chỉ X là anh đang bảo bọc cho em.”*

Đợi hả. Đợi anh quay lại với tôi sao? Sao phải vậy? Sao anh có thể bỏ rơi tôi như vậy, xong còn kêu tôi chờ anh nữa chứ? Nhất là bây giờ lại có cả Corinne dính líu ở đây nữa.

Tôi bỏ cả buổi chiều cố lục lại trong trí nhớ những gì đã xảy ra trong mấy tuần vừa rồi, xem có lời nói hay hành động nào của anh có thể chứa đựng câu trả lời cho tôi hay không. Lúc bước ra khỏi tòa nhà Crossfire, chiếc Bentley vẫn đang đậu bên đường. Angus mỉm cười khi tôi vẫy tay chào. Suy cho cùng thì mọi chuyện giữa tôi với Gideon đâu có liên quan gì tới ông.

Thời tiết oi bức kinh khủng, nên tôi vô tiệm Duane Reade ngay góc tường mua chai nước và một hộp sô cô la để ăn sau khi tập Krav Maga xong. Xong vừa bước ra thì thấy Angus đã đậu sát lề chờ. Khi quay lại hướng Crossfire để đi bộ về, tôi bắt gặp Gideon và Corinne vừa bước ra. Tay anh đặt trên hông Corinne, đưa cô ta ra chiếc Mercedes màu đen. Cô nàng mỉm cười, còn nét mặt anh thì vẫn khó đoán như mọi khi.

Tôi bàng hoàng, đứng chết trân giữa dòng người qua lại. Một nỗi đau đớn pha lẫn tức giận và cảm giác bị phản bội xâm chiếm lấy tôi, khiến bụng tôi quặn thắt.

Anh ngược lên bắt gặp ánh mắt tôi. Anh chàng tài xế trẻ từng tới đón tôi hôm bố sang bước ra mở cửa cho Corinne lên xe. Gideon đứng yên tại chỗ, không rời mắt khỏi tôi.

Chắc chắn anh nhìn thấy tôi giơ ngón tay giữa lên.

Bỗng tôi sực nhớ ra một chuyện.

Tôi vội quay lưng đi, bước vô một góc, lục túi xách lấy điện thoại ra gọi cho mẹ. Bà vừa nhắc

máy là tôi nói ngay. “Cái hôm mình đi ăn trưa với Megumi, lúc về tới Crossfire tự nhiên mẹ có vẻ hoảng hốt là tại vì mẹ nhìn thấy hắc có phải không? Mẹ thấy Nathan ngay trước tòa nhà phải không?”

“Ừ.” Mẹ thú nhận. “Cho nên Richard nghĩ tốt hơn hết là nên đưa tiền cho nó. Nó nói nếu có đủ tiền ra nước ngoài thì nó sẽ để con yên. Mà sao con hỏi vậy?”

“Tại bây giờ con mới nghĩ ra lý do tại sao mẹ lại bị như vậy.” Tôi quay trở lại hướng cũ bắt đầu đi về nhà. Chiếc Mercedes đã đi mất. Nhưng cơn giận của tôi càng lúc càng dâng cao. “Con phải đi đây. Con gọi mẹ sau nhé.”

“Mọi chuyện có ổn không?” Bà lo lắng.

“Chưa, nhưng chắc cũng sắp.”

“Cần gì cứ nói mẹ nhé.”

Tôi thở dài. “Con biết rồi. Con yêu mẹ.”

Tôi về nhà thấy Cary đang ngồi trên salon gác chân lên bàn, máy tính để trên đùi.

“Chào em.” Mắt anh vẫn không rời màn hình.

Tôi bỏ đồ xuống, hất tung hai chiếc giày ra. “Biết gì không?”

Anh ngược nhìn tôi qua làn tóc xõa trước trán. “Gì?”

“Em cứ tưởng Gideon bỏ em là vì Nathan. Mọi chuyện đang tốt đẹp tự nhiên thay đổi hắc. Rồi sau đó mình bị cảnh sát điều tra. Giờ em hiểu mọi chuyện liên quan với nhau như thế nào rồi.”

“Nghe hợp lý.” Cary nhú mày.

“Nhưng Nathan tới Crossfire vào ngày thứ Hai trước khi anh bị tấn công. Hắc tới đó là để gặp Gideon chứ không phải gặp em. Nathan không đời nào tới tìm em ở một nơi có đầy bảo vệ và người quen của em như vậy hết.”

Cary tựa người, chăm chú. “Ừ, vậy thì sao?”

“Nghĩa là sau khi gặp Nathan xong thì Gideon vẫn không sao.” Tôi giơ hai tay lên trời. “Cả tuần đó anh ấy vẫn không sao, thậm chí còn rất vui khi tụi em đi nghỉ mát nữa. Tới ngày thứ

Hai về lại đây anh ấy vẫn bình thường. Rồi tự nhiên tới tối hôm đó thì Gideon mới bắt đầu lên cơn và cư xử kỳ cục với em.”

“Ừm. Nói tiếp đi.”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra hôm thứ Hai?”

Cary nhướn mày. “Em hỏi anh hả?”

“Thánh thần ơi... Em hỏi cả thế giới đó, có ai trả lời được cái chuyện quái gì đã xảy ra với bạn trai của em không hả?”

“Thì mình đã thống nhất là em phải hỏi anh ta mà.”

“Em có hai câu trả lời: *Hãy tin anh* và *Đợi anh nhé*. Anh ấy vẫn đeo nhẫn, và còn bắt em đeo lại nhẫn của em nữa nè. Anh thấy vậy có khó hiểu không? Mấy chiếc nhẫn này là lời hứa hẹn của tụi em, tượng trưng cho sự sở hữu, cho cam kết. Vậy tại sao anh ấy vẫn còn đeo, và vẫn bắt em đeo? Hay thật sự là anh ấy muốn em chờ để anh ấy bỏ Corinne?”

“Em nghĩ vậy thiệt hả?”

Tôi nhắm mắt, ngả ra thành ghế. “Không. Em chỉ nghĩ là không biết em đang quá ngây thơ hay đã bị hoang tưởng mất rồi đây.”

“Vậy tay bác sĩ Lucas có liên quan gì tới chuyện này không?”

“Không liên quan.” Tôi ngồi dậy. “Anh có tìm thấy gì không?”

“Hơi khó, cưng à, vì anh không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Em chỉ có linh cảm vậy thôi.” Tôi liếc qua màn hình máy tính. “Anh đang đọc gì vậy?”

“Anh đang đọc lại một cuộc phỏng vấn với Brett trên radio ở Florida ngày hôm qua.”

“Vậy hả? Chi vậy?”

“Tại hồi nãy anh nghe bài *Golden* nên tự nhiên muốn kiểm thông tin trên mạng thử.”

Tôi định đọc thử nhưng nhìn không rõ. “Vậy bài phỏng vấn nói gì?”

“Khi được hỏi là nhân vật Eva có thật không thì anh chàng nói là có, còn nói là mới liên lạc lại với cô ấy và đang hy vọng là sẽ được có thêm một cơ hội nữa.”

“Cái gì? Không thể nào!”

“Thật chứ sao không.” Cary cười toe toét. “Vậy là nếu tên Cross không sớm tỉnh ngộ thì em cũng có người chờ sẵn rồi nha.”

Tôi đứng dậy. “Sao cũng được. Em đói quá, anh muốn ăn gì không?”

“Em có cảm giác thèm ăn lại rồi hả? Vậy là tốt.”

“Ừ, em đang có lại nhiều thứ lắm, nhưng đi kèm với sự báo thù.”

Sáng hôm sau tôi đứng trên lề đường chờ Angus tới. Ông vừa dừng xe thì Paul, người gác cửa già, bước xuống mở cửa cho tôi.

“Chào Angus.”

“Chào cô Tramell.” Angus nhìn tôi qua kính chiếu hậu, mỉm cười.

Khi xe vừa lăn bánh, tôi chồm lên sát băng ghế trước. “Ông biết nhà Corinne Giroux ở đâu không?”

Ông nhìn tôi. “Biết.”

Tôi ngồi xuống trở lại. “Tôi muốn tới chỗ đó.”

Tôi biết chắc chắn không phải ngẫu nhiên khi căn hộ của Corinne ở ngay đầu đường nhà Gideon.

Báo với lễ tân xong, tôi ngồi đợi gần hai chục phút mới được cho lên căn hộ trên tầng mười. Sau khi nhấn chuông, Corinne ra mở cửa, mặt hơi đỏ, đầu tóc còn để xõa. Cô nàng mặc cái áo choàng ở nhà màu đen dài tới chân, đẹp lộng lẫy với mái tóc đen óng mượt và đôi mắt xanh thẳm, cử chỉ luôn yêu kiều duyên dáng. Tôi rất mừng là mình đang mặc cái đầm màu xám yêu thích. Đứng trước Corinne tôi cứ thấy mình quê mùa làm sao.

©S.T.E.N.T

“Chào Eva.” Cô nàng thở hỗn hển. “Thật là ngạc nhiên.”

“Xin lỗi vì đã không mời mà tới. Tôi chỉ muốn hỏi nhanh cô một chuyện.”

“Ồ vậy sao?” Corinne chỉ mở hé cửa, đứng tựa người vô tường.

“Tôi vô nhà được không?” Tôi hỏi dứt khoát.

“Ừm...” Cô ả quay liếc nhìn sau lưng. “Có lẽ là không nên.”

“Tôi không quan tâm có ai khác trong nhà đâu. Mà cũng nhanh thôi, chừng một phút là cùng.”

“Eva nè...” Cô nàng liếm môi tỏ vẻ khó xử. “Tôi không biết nên nói sao...”

Tay tôi bắt đầu run, bụng thót lại khi tưởng tượng cảnh Gideon xuất hiện trần truồng sau lưng Corinne, kiểu như mới ngủ dậy, đang làm tình thì bị con bé bạn gái cũ ngu ngốc đến quấy rối. Tôi biết anh rất thích làm tình lúc sáng sớm.

Nhưng tôi cũng hiểu anh trong tất cả mọi chuyện khác. Hiểu đủ rõ để cất lời đáp. “Dẹp màn kịch đó đi, Corinne.”

Cô nàng trở to mắt.

Tôi cười chế giễu. “Người Gideon yêu là tôi. Anh ấy chẳng thèm đụng tới cô đâu.”

Corinne trấn tĩnh lại rất nhanh. “Mà anh ấy cũng có đụng tới cô đâu. Bây giờ hể rảnh là anh ấy toàn đi với tôi.”

Được thôi, vì cô ả muốn nên tôi cứ đứng ngoài cửa mà nói mấy chuyện này. “Không phải lúc nào tôi cũng biết lý do anh ấy làm một số chuyện, nhưng tôi hiểu con người anh ấy. Tôi biết anh ấy đã nói thẳng thắn với cô vì không muốn cho cô hy vọng. Anh ấy biết đã từng làm cô tổn thương, nên không muốn có lỗi với cô lần nữa.”

“Buồn cười quá. Gideon có biết cô đang ở đây không?”

“Không, nhưng thế nào mà cô chả đi méc anh ấy. Tôi chỉ muốn hỏi cái hôm mà cô bước ra từ tòa nhà Crossfire vào buổi trưa, bộ dạng như vừa bị hãm hiếp đó, giống như bây giờ nè, thì cô tới Crossfire để làm gì?”

Cô nàng cười hiểm độc. “Vậy chứ cô nghĩ tôi tới đó làm gì?”

“Chắc chắn là không liên quan tới Gideon.” Tôi nói rất dứt khoát, dù trong bụng thầm cầu

mong là mình không sai. “Lúc đứng trong sảnh là cô đã thấy tôi rồi chứ gì? Hôm trước ở Waldorf, Gideon có nói là tôi rất ghen, nên cố tình làm ra vẻ đầu bù tóc rối cho tôi thấy, hay đúng lúc cô cũng vừa ăn nằm với người khác xong.”

Tôi lập tức nhìn thấy câu trả lời lóe lên trong tích tắc rồi biến mất rất nhanh trên mặt Corinne.

“Tất cả đều là suy diễn ngu ngốc của cô mà thôi.”

Tôi gật đầu, thấy nhẹ nhõm và khoan khoái hẳn. “Cô nghe nè. Cô sẽ không bao giờ có được anh ấy đâu. Tôi hiểu cảm giác đó đau khổ đến mức độ nào, vì tôi cũng vừa trải qua hai tuần như vậy. Tôi thật sự cảm thấy rất tiếc cho cô.”

“Cô đi mà tự thương hại mình đi, đồ khốn. Tôi mới là người ở cạnh anh ấy trong lúc này.”

“Vậy thì đây chính là cơ hội của cô đó. Nếu biết nhìn thì cô đã hiểu anh ấy đang rất buồn. Cô nên làm một người bạn tốt thì hơn.” Tôi quay bước ra thang máy, nói với lại. “Chúc một ngày tốt lành.”

Corinne đóng sầm cửa.

Tôi kêu Angus chở tới phòng khám của Lucas. Ông hơi ngập ngừng. “Gideon sẽ giận lắm đó, Eva à.”

Tôi gật đầu. “Cứ để tôi xử lý chuyện đó.”

Bác sĩ Lucas đặt phòng khám ở một tòa nhà nhìn rất khiêm tốn. Nhưng bên trong chỗ của ông lại rất ấm cúng. Phòng chờ ốp gỗ màu đen, trên tường treo rất nhiều hình con nít đủ mọi lứa tuổi. Sách báo dành cho phụ huynh được xếp gọn gàng trên kệ và bàn nước, còn khu vực vui chơi cũng rất ngăn nắp và luôn có người túc trực.

Tôi vừa đăng ký xong, chưa kịp ngồi xuống đã nghe gọi tên mình, rồi được y tá đưa thẳng vào phòng bác sĩ luôn. Vừa thấy tôi Lucas đứng dậy bước ra khỏi bàn.

“Eva!” Anh ta chìa tay ra. “Em thì cần gì phải đặt hẹn.”

Tôi cố mỉm cười. “Thì tôi đâu có biết cách nào khác để gặp được anh.”

“Ngồi đi đã.”

Tôi ngồi xuống ghế, còn Lucas vẫn đứng, dựa lên cạnh bàn, hai tay bấu mép bàn. Không

hiếu sao anh ta lại thấy cần phải dùng cái tư thế bề trên đó với tôi.

“Anh giúp được gì cho em đây?” Lucas luôn có phong thái tự tin, điềm tĩnh và nụ cười tươi rói. Với ngoại hình và thái độ ân cần như vậy, chắc hẳn các bà mẹ đều tin tưởng vào tay nghề của anh ta.

“Gideon Cross từng là bệnh nhân của anh phải không?”

Nụ cười tắt ngay lập tức. Lucas đứng thẳng dậy. “Anh không được phép tiết lộ thông tin về bệnh nhân của mình.”

“Lúc anh nói câu đó hôm ở bệnh viện, tôi chưa hiểu ra vấn đề. Giờ thì tôi đã hiểu.” Tôi nhíp nhíp tay trên thành ghế. “Anh đã nói xạo với mẹ của Gideon. Tại sao vậy?”

Lucas quay vô phía sau bàn giấy. “Anh ta nói vậy hả?”

“Không, tự tôi suy luận ra thôi. Mà lý do gì lại khiến anh nói dối về kết quả chẩn đoán hả?”

“Không có chuyện đó. Cô ra khỏi đây đi.”

“Coi nào, tôi tưởng anh phải khá hơn chứ.” Tôi dựa người ra ghế, bắt chéo chân. “Đâu mất rồi cái giọng điệu chắc nịch là Gideon là một con quỷ máu lạnh chuyên đi hút máu phụ nữ hả?”

“Tôi đã có ý tốt cảnh báo cho cô.” Ánh mắt Lucas đánh lại, môi nhếch lên khinh bỉ, hết đẹp trai như lúc đầu. “Nếu cô vẫn muốn bỏ phí cuộc đời mình thì tôi đành chịu vậy.”

“Tôi sẽ có cách tìm hiểu mọi chuyện. Tôi đến đây chỉ để nhìn thẳng vào mặt anh thôi, để biết là mình đoán đúng.”

“Không hề. Cross chưa bao giờ là bệnh nhân của tôi cả.”

“Theo logic thì mẹ anh ấy đã tham khảo ý kiến của anh. Trong khi nung nấu nỗi căm thù về chuyện xảy ra với vợ mình thì anh cũng nên suy nghĩ về chuyện mình đã làm với một đứa con nít cần được giúp đỡ.” Giọng tôi hơi lạc đi vì tức giận. Cứ mỗi lần nghĩ tới những chuyện đã xảy ra với Gideon là tôi lại muốn làm cho những người gây ra chuyện đó bị thương thật nặng.

Tôi đứng dậy. “Chuyện xảy ra giữa anh ấy và vợ anh là chuyện tình nguyện của hai người trưởng thành. Còn chuyện xảy ra khi anh ấy còn nhỏ là tội ác, mà anh lại góp phần che giấu thì thật là nhục nhã.”

“Ra khỏi đây ngay.”

“Rất sẵn lòng.” Tôi mở tung cửa ra và suýt nữa đâm sầm phải Gideon nãy giờ đang đứng dựa tường ngay bên ngoài. Anh chụp lấy tay tôi, mắt nhìn Lucas đầy căm ghét và giận dữ.

“Liệu mà đừng có đụng tới cô ấy.” Anh gầm gừ.

Lucas nở nụ cười nham hiểm. “Cô ta tự tìm tới tôi đó thôi.”

Gideon cũng mỉm cười làm tôi rùng mình. “Trong trường hợp đó tôi nghĩ anh nên chạy tránh ra chỗ khác thì hơn.”

“Trùng hợp thật, tôi cũng khuyên Eva nên làm y như vậy khi gặp anh.”

Tôi giờ ngón tay giũa lên cho Lucas.

Gideon khịt mũi, kéo tôi ra hành lang. “Sao em thích xài ngón tay đó quá vậy?”

“Thì có sao đâu? Bình thường mà.”

“Hai người không được gây rối ở đây.” Cô lễ tân quát lên khi chúng tôi đi ra.

Gideon liếc nhìn cô ta. “Không cần gọi bảo vệ nữa đâu, chúng tôi đi đây.”

Hai đứa bước ra ngoài. “Angus lại mách lẻo nữa hả?” Tôi tìm cách vùng thoát khỏi anh.

“Thôi, em đừng có cáu kỉnh nữa. Xe hơi chiếc nào chả có thiết bị định vị.”

“Anh điên rồi anh biết không?”

Gideon đập lên nút gọi thang rồi trừng mắt nhìn tôi. “Anh điên hả? Còn em thì sao? Em chạy lăng quăng đi gặp hết người này tới người khác, nào là mẹ anh, rồi Corinne, rồi bây giờ là Lucas nữa. Em tính làm gì hả Eva?”

“Liên quan gì tới anh?” Tôi hất hàm. “Mình chia tay rồi, anh quên rồi hả?”

Anh nghiêng răng. Dù nhìn rất bảnh bao lịch lãm trong bộ com-ple, nhưng cả người Gideon đang bùng bùng lên một cách hoang dã. Sự tương phản giữa cái nhìn thấy trước mắt với thứ cảm nhận được từ anh lại kích thích nổi khao khát của tôi. Tôi thêm cái cảm giác có được người đàn ông ngon lành, hung tợn bên trong bộ com-ple đó.

Thang máy tới, Gideon bước vô theo sau lưng làm tôi rạo rục. Lúc anh cầm chìa khóa vô bảng điều khiển thang tôi không kiềm được tiếng thở.

“Ở New York này có cái gì không phải của anh không?”

Anh lao vào tôi ngay lập tức, miệng phủ lên tôi một nụ hôn mãnh liệt. Như sợ bỏ phí thời gian, Gideon vội vã ấn lưỡi vào giữa môi tôi, rồi len sâu vào tận bên trong một cách thô bạo.

Tôi rên lên, bầu lấy hông anh, rướn người lên để hôn anh sâu hơn.

Gideon cắn môi tôi đau nhói. “Em tưởng em nói vậy là chia tay đó hả? Không có chuyện đó đâu Eva!”

Tôi bị cái thân hình đàn ông cao lớn rạo rục ép sát vô tường.

“Em nhớ anh quá.” Tôi thì thầm, đưa tay kéo anh sát vô người mình.

Gideon rên rỉ. “Cung à.”

Nụ hôn nồng nàn, thèm khát trong tuyệt vọng của anh làm tay chân tôi run rẩy.

“Em đang làm gì đó hả? Sao em cứ chạy lung tung đào bới mọi chuyện lên vậy.” Anh thở dồn dập.

Tôi cũng trả lời trong hơi thở. “Tại em đang rảnh mà. Vừa đá gã bạn trai cà chớn xong rồi.”

Anh gầm lên, bị kích thích ghê gớm, tay anh nắm tóc tôi giữ mạnh đến mức phát đau.

“Lần này anh không thể hôn hít hay đưa em lên giường để dỗ em nữa đâu Gideon.” Sau hai tuần không được chạm vào anh, tôi gần như không thể từ chối anh lúc này. Tôi cần anh hơn bất cứ thứ gì.

Gideon áp trán lên mặt tôi. “Em phải tin anh mới được.”

Tôi đặt một tay lên ngực đẩy anh ra. Anh không chống cự. Mắt nhìn tôi chăm chú.

“Anh không kể với em thì làm sao em tin anh được.” Tôi vờ tay rút chìa khóa ra đưa trả lại. Thang máy bắt đầu đi xuống. “Anh cố ý làm em tổn thương một cách kinh khủng nhất, làm em đau đớn không còn gì bằng, thậm chí không biết đến bao giờ cơn đau đó mới chấm dứt. Em không biết là anh đang làm cái gì, nhưng cái trò đa nhân cách này không thuyết phục được em đâu.”

Gideon dứt tay vô túi, cái cử chỉ nhẹ nhàng thể hiện sự tự chủ đó cho thấy anh đang rất nguy hiểm. “Em đúng là hoàn toàn không biết nghe lời.”

“Ừ, lúc chưa cởi đồ thì em vậy đó. Tập cho quen đi.” Cửa mở, tôi bước ra ngoài. Gideon đặt tay lên hông làm tôi khẽ rùng mình. Cú va chạm tưởng chừng vô hại đó, qua lớp quần áo, vẫn khiến tôi bị kích thích ngay từ lần đầu tiên. “Anh mà còn để tay lên lưng Corinne kiểu đó lần nữa là em bẻ gãy tay anh đó.”

“Em thừa biết là anh đâu có thèm muốn gì ai. Anh chỉ muốn mình em thôi.”

Cả Angus lẫn chiếc Mercedes đều đang đậu bên ngoài. Trời đã tối sầm lại, xám xịt ảm đạm không khác gì người đàn ông đang đi bên cạnh tôi. Không khí mùa hè nặng trĩu hơi nước báo hiệu một cơn mưa lớn.

Tôi đứng lại dưới mái hiên, quay nhìn Gideon. “Anh kêu họ đi chung xe đi, mình cần nói chuyện riêng.”

“Anh cũng định vậy.”

Angus khẽ nhắc mũ chào rồi lên bước lên xe. Anh chàng tài xế chiếc Mercedes đưa chìa khóa cho Gideon.

“Chào cô Tramell.”

“Eva, đây là Raúl.”

“Ừ, mình gặp một lần rồi. Anh có chuyển lời nhắn của tôi lần trước chưa?”

Gideon vuốt nhẹ lưng tôi. “Chuyển rồi.”

Tôi cười. “Cảm ơn Raúl.”

Raúl lên xe ngồi ghế trước cạnh Angus, còn Gideon đưa tôi qua xe kia. Nhìn anh ngồi xuống sau tay lái, bắt đầu chỉnh ghế, tôi tự nhiên hồi hộp, rạo rực không yên. Gideon nổ máy rồi điều khiển chiếc xe to lớn một cách tự tin, điều luyện hòa vào dòng xe cộ đông cứng trên đường phố New York.

“Nhìn anh lái xe là em lại muốn làm tình với anh.” Tôi nói, để ý thấy tay anh siết lại trên vô lăng.

“Trời ạ.” Gideon liếc tôi. “Đúng là em bị kích thích bởi các phương tiện di chuyển.”

“Em bị kích thích bởi người tên Gideon.” Tôi hạ giọng. “Cả chục ngày rồi còn gì.”

“Từng giây từng phút trôi qua anh giống như bị tra tấn vậy, Eva. Anh không ngủ được, không tập trung làm gì được, lúc nào cũng dễ nổi nóng. Không có em cuộc sống anh như ở dưới địa ngục vậy.”

Tôi không bao giờ muốn thấy anh đau khổ. Nhưng khi nghe anh phải khổ sở như vậy vì nhớ tôi thì tôi cũng thấy mát lòng mát dạ phần nào.

Tôi quay qua nhìn anh. “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Anh có một cơ hội không thể bỏ qua được.” Gideon nghiêng chặt răng. “Nên phải trả giá một chút. Mình sẽ không phải xa nhau hoài đâu. Anh cần em kiên nhẫn.”

Tôi lắc đầu. “Em không thể kiên nhẫn thêm nữa rồi.”

“Em không bỏ anh được đâu, anh sẽ không để em làm vậy.”

“Em đã làm rồi đó, anh chưa thấy sao? Em đang sống một cuộc sống không có anh.”

“Anh vẫn đang có mặt trong cuộc sống của em bằng mọi cách có thể.”

“Bằng cách cho Angus đi theo em hả? Như vậy mà gọi là một mối quan hệ hả?” Tôi tựa mặt lên thành ghế. “Em không muốn yêu đương kiểu đó.”

“Eva à.” Gideon thở mạnh. “Anh nghĩ im lặng là cách tốt nhất trong lúc này. Dù có giải thích hay không thì em cũng sẽ ghét anh, nhưng nếu anh nói ra sẽ có thêm nhiều rủi ro khác nữa. Em cứ khẳng khẳng là phải biết hết mọi chuyện, nhưng anh mà nói là em sẽ hối hận cho coi. Tin anh đi, con người anh có những thứ em không muốn biết đâu.”

“Ít ra anh cũng phải cho em có được chút gì chứ.” Tôi đặt tay lên đùi anh, cảm nhận cơ bắp anh thắt lại. “Hiện giờ em giống như mất hết tất cả vậy.”

Gideon đặt tay lên tay tôi. “Em có lòng tin với anh. Dù em có nhìn thấy những thứ trái ngược, thì em vẫn hiểu anh và tin anh. Chuyện đó vô cùng có ý nghĩa đối với hai đứa mình, Eva à.”

“Không còn *hai đứa mình* nữa đâu.”

“Em đừng có nói vậy nữa.”

“Anh muốn em tin anh một cách mù quáng, thì em đã làm rồi đó. Em chỉ có thể làm tới vậy thôi. Trước đây anh không chia sẻ gì với em hết, nhưng em vẫn chấp nhận được vì ít ra em còn có thân xác anh. Bây giờ thì...”

“Em lúc nào cũng có anh hết.” Anh phản đối.

“Nhưng không phải theo cách mà em cần.” Tôi nhún vai. “Em đã từng có anh, và em luôn khao khát anh bởi vì cơ thể anh là thứ duy nhất mà em chiếm được. Bây giờ thì hết luôn rồi, em chỉ còn lại những lời hứa của anh thôi. Như vậy không đủ. Không có anh bên cạnh, em chỉ còn trong tay hàng tá những bí mật mà thôi.”

Gideon vẫn nhìn thẳng phía trước, mặt lạnh như tiền. Tôi kéo tay về, quay người nhìn ra cửa sổ.

“Nếu phải mất em anh sẽ không còn gì cả, Eva.” Anh hơi lạc giọng. “Tất cả những gì anh đang làm là để không phải mất em.”

“Em muốn nhiều hơn như vậy.” Tôi áp trán lên kính xe. “Nếu em không có được thân xác của anh, ít ra em cũng cần phải hiểu được anh. Anh không bao giờ cho em thứ đó hết.”

Chiếc xe vẫn đều đều lăn bánh qua đường phố đông đúc buổi sáng. Cả hai đứa đều im lặng. Từng giọt mưa bắt đầu rơi lên kính.

Gideon cất giọng nói nhỏ. “Anh bị sốc trước những thay đổi xảy ra sau khi bố anh chết. Anh nhớ khi bố còn sống ai cũng yêu mến ông, vì ông giúp mọi người kiếm tiền mà. Thế rồi bỗng dưng cả thế giới quay ngoắt lại căm ghét ông. Mẹ anh vốn trước đó luôn vui vẻ thì đâm ra khóc lóc liên tục. Anh còn nhớ khi trước bố mẹ anh cãi nhau liên miên, trong nhà lúc nào cũng có tiếng la hét chửi bới.”

Tôi nhìn chăm chú gương mặt lạnh như tiền của anh, không dám lên tiếng vì sợ làm lỡ mất từng lời anh thốt ra.

“Mẹ anh lấy chồng khác ngay lập tức, rồi dọn nhà ra ngoại ô, xong bà có thai. Bất cứ khi nào anh cũng có thể đụng phải những người đã từng bị bố anh lừa, và lúc nào anh cũng bị bắt nạt vì lý do đó, không phải chỉ bởi lũ trẻ con mà còn cha mẹ chúng, cả thầy cô giáo nữa. Vụ đó quá nổi tiếng mà. Cho tới ngày hôm nay chuyện của bố vẫn còn bị đem ra bàn tán. Anh đâm ra căm ghét tất cả mọi người, lúc nào cũng cau kính, thích đập phá đồ đạc.”

Xe dừng lại đèn đỏ. Gideo thở nặng nhọc. “Sau khi Christopher ra đời, tình trạng của anh

càng trầm trọng hơn. Lúc nó được năm tuổi, nó bắt đầu bắt chước anh, có khi ngồi ăn tối nó ném cả cái đĩa xuống đất. Lúc đó mẹ đang mang thai Ireland, thế là mẹ và Vidal quyết định đưa anh đi điều trị.”

Nước mắt chảy dài trên má tôi khi hình dung ra Gideon lúc đó, tổn thương, sợ sệt, và thấy mình bị gạt ra khỏi cuộc sống mới của mẹ.

“Thế là có bác sĩ tâm lý tới nhà, dắt theo một thực tập sinh mà bà ta đang hướng dẫn. Lúc đầu mọi chuyện khá suôn sẻ, cả hai người bọn họ đều sáng sủa, kiên nhẫn, tử tế. Nhưng dần dần bà bác sĩ dành nhiều thời gian để tư vấn cho mẹ anh hơn, vì lúc đó mẹ mang thai nên hay bị căng thẳng vì anh và Christopher. Thế là anh bị bỏ lại một mình với gã thực tập sinh càng lúc càng thường xuyên.”

Gideon đậu xe lại, hai tay bấu chặt vô lăng, cổ họng không ngừng run lên. Mưa nhẹ hạt dần, chỉ còn hai đứa ngồi đó im lặng với sự thật cay đắng.

“Anh không cần phải nói nữa đâu.” Tôi tháo dây an toàn, chồm qua ôm lấy mặt anh bằng mấy ngón tay ướt đẫm nước mắt.

Gideon hít mạnh, cánh mũi phập phồng. “Lần nào hắn cũng làm tới khi anh ra mới chịu thôi. Lần nào cũng vậy, để hắn có thể nói là anh thích chuyện đó.”

Tôi leo hắn qua ngồi vào lòng anh, ôm chầm lấy anh, để yên cho anh siết thật mạnh. Hai đứa cứ thế ngồi trong xe ngay giữa đường sá đang đông đúc kinh khủng, một bên là dòng xe bất tận nối đuôi nhau, bên kia là dòng người đi bộ đang chen lấn. Tôi không quan tâm. Chỉ biết Gideon đang run lên bần bật như khóc, nhưng tuyệt nhiên không phát ra một tiếng nào, cũng không hề có một giọt nước mắt.

Trời cũng đang khóc cho anh, thả từng giọt nước mắt giận dữ xuống mặt đất.

Tôi áp gương mặt ướt đẫm lên mặt anh. “Không sao đâu, cưng à, em hiểu mà. Em biết cái sự hả hê kinh tởm đó của bọn chúng, và cảm giác tội lỗi, bối rối, xấu hổ của anh. Đó không phải lỗi của anh, anh không hề muốn, không hề thích chuyện đó.”

Anh thì thầm. “Lúc đầu anh đã để cho hắn sờ mó anh. Hắn nói anh bị như vậy là do hóc-môn của độ tuổi đó, anh cần phải thủ dâm, giải tỏa để bớt nổi loạn và bình tĩnh hơn. Hắn sờ soạng anh, nói là anh không biết làm, để hắn chỉ cho...”

“Không, Gideon!” Tôi nhìn vào mắt anh, hình dung được mọi chuyện xảy ra từ lúc đó trở đi, và tên kia đã mồm miệng như thế nào khiến mọi người kết luận Gideon đã tự biến mình thành nạn nhân. “Lúc đó anh chỉ là đứa con nít trong tay một gã người lớn biết quá rõ hắn cần phải làm gì. Hắn chỉ tìm cách đổ hết cho anh để thoát tội thôi, nhưng sự thật không phải như vậy

mà.”

Đôi mắt anh mở to như hai hố đen tối sầm trên gương mặt tái bệch. Tôi hôn lên môi anh, nếm được vị mặn nước mắt của chính mình. “Em yêu anh. Em tin anh. Anh không có lỗi gì hết.”

Gideon giữ lấy tóc tôi, rồi hôn tôi điên dại. “Đừng bỏ anh nha.”

“Bỏ anh hả? Em sẽ lấy anh làm chồng!”

Anh thở mạnh rồi kéo tôi vào lòng, vuốt ve khắp người tôi một cách hạnh phúc.

Có tiếng gõ mạnh lên kính làm tôi giật mình. Một nhân viên cảnh sát mặc áo mưa thò đầu nhìn qua kính chắn gió, tấm kính duy nhất không dán màu, cáu kính. “Hai người có ba mươi giây để lái xe đi nếu không muốn bị phạt tội khiếm nhã nơi công cộng.”

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, ngượng nghịu, lồm cồm bò xuống ghế ngồi. Gideon chờ tôi thắt dây an toàn xong, giơ tay chào viên cảnh sát rồi cho xe chạy.

Anh cầm tay tôi đưa lên môi. “Anh yêu em.”

Tôi sửng người, tim đập thành thịch.

Rồi anh đan tay vào tay tôi, đặt lên đùi. Trước mặt, cây gạt nước di chuyển liên tục như chạy đua với nhịp tim tôi.

Tôi nuốt nước bọt, nói nhỏ. “Anh nói lại lần nữa coi.”

Xe chuẩn bị dừng đèn đỏ, anh quay qua nhìn thẳng vào tôi. Gideon nhìn vô cùng mệt mỏi, không còn chút năng lượng nào. Nhưng đôi mắt thì tươi sáng ấm áp, nụ cười đáng yêu và tràn trề hy vọng. “Anh yêu em. Anh vẫn nghĩ đó câu đó không diễn tả được tình cảm của anh, nhưng anh biết em thích nghe như vậy.”

“Em cần nghe câu đó.” Tôi nói khẽ.

“Chỉ cần em hiểu sự khác biệt là được.” Đèn bật xanh, xe lại chạy tiếp. “Người ta có thể sống thiếu tình yêu được, khi mất rồi có thể cố gắng tìm lại cái khác. Nhưng anh đối với em thì không phải vậy. Anh sẽ không sống được nếu không có em, Eva.”

Tôi nghệt thở khi bắt gặp ánh mắt anh liếc nhìn tôi.

“Cung à, anh bị nghiện em, bị em ám ảnh mất rồi. Em là tất cả những gì anh cần, anh ao ước.”

Em là tất cả mọi thứ, ngay cả từng hơi thở của anh là đều là vì em.”

Tôi đặt tay còn lại lên trên cùng. “Cuộc sống vẫn còn rất nhiều thứ phía trước, anh chưa nhìn thấy thôi.”

“Anh không cần bất cứ thứ gì khác hết. Mỗi ngày anh mở mắt dậy, tiếp tục sống là vì cuộc sống này có em.” Xe ngoặt vào một cái khúc cua rồi đậu ngay phía sau chiếc Bentley trước tòa nhà Crossfire. Gideon tắt máy, tháo dây an toàn rồi hít sâu một hơi. “Vì có em nên cuộc sống mới có ý nghĩa đối với anh. Giờ anh mới tìm thấy chỗ của mình trên đời này, là ở bên cạnh em.”

Bỗng tôi hiểu ra lý do tại sao anh làm việc một cách điên cuồng và thành công khi còn quá trẻ. Bởi anh luôn khao khát tìm được chỗ đứng của mình, để không bị “gạt ra rìa” thêm lần nữa.

Anh vuốt má làm tim tôi nhói lên vì bấy lâu nay vẫn đang mong nhớ cái cảm giác đó.

“Khi nào anh mới quay lại với em?” Tôi hỏi nhỏ.

“Ngay khi anh có thể.” Gideon chồm tới hôn lên môi tôi. “Chờ anh nhé.”

Chương 19

Lúc vô tới bàn làm việc, có một lời nhắn của Christopher trên điện thoại. Tôi phân vân không biết có nên tiếp tục tìm hiểu sự thật hay không, bởi Christopher là loại người mà tôi hoàn toàn không muốn dính líu nhiều.

Nhưng tôi bị ám ảnh bởi gương mặt, ánh mắt của Gideon khi anh kể lại chuyện kia, cả giọng nói khản đặc chứa đầy nhục nhã và căm giận.

Tôi đau xót như chính mình là nạn nhân.

Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, tôi gọi lại cho Christopher rủ anh đi ăn trưa.

“Ăn trưa với người đẹp hả?” Giọng anh chàng nghe rõ là đang cười. “Dĩ nhiên là được rồi.”

“Tuần này ngày nào anh rảnh cũng được.”

“Hôm nay luôn thì sao? Tự nhiên tôi thêm cái món lần trước cô đưa tôi đi ăn quá.”

“Cũng được. Mười hai giờ nhé?”

Hẹn với Christopher xong, tôi vừa cúp máy thì Will xuất hiện, mắt long lanh. “Giúp tôi với nhé!”

Tôi ráng mỉm cười. “Được thôi.”

Thế là hai tiếng đồng hồ trôi qua cái vèo. Đúng mười hai giờ tôi xuống sảnh đã thấy Christopher đợi sẵn. Mái tóc nâu vàng hơi xoăn, cắt ngắn, để bù xù một cách tự nhiên, đôi mắt xanh lá cây hơi ngả xám sáng lấp lánh. Trong bộ quần tây đen áo sơ mi trắng, ống tay xắn lên, anh chàng rất bảnh bao và tự tin. Khi Christopher chào tôi bằng nụ cười ngây thơ đặc trưng đó, tôi hiểu là mình sẽ không thể nào mở miệng ra hỏi hồi xưa anh ta đã nói gì với mẹ về chuyện của Gideon được. Lúc đó anh chàng cũng chỉ là một đứa con nít sống trong một gia đình có đủ thứ vấn đề.

“Tôi rất vui khi thấy cô gọi, nhưng tôi tò mò muốn biết lý do. Có liên quan tới chuyện Gideon quay lại với Corinne phải không?”

Nghe câu đó tôi đau lòng kinh khủng, phải hít một hơi để lấy lại bình tĩnh. Dù tự nhủ là mình hiểu Gideon và không nghi ngờ gì anh cả, nhưng cũng phải thừa nhận là tôi muốn khẳng định sự sở hữu của mình đối với anh trước tất cả mọi người.

“Sao anh ghét anh ấy dữ vậy?” Tôi vừa bước ra khỏi cửa. Phía xa xa có tiếng sấm chớp, nhưng cơn mưa lúc sáng đã tạnh hẳn, đường sá ướt và khá dơ.

Christopher bước theo, đặt tay lên hông làm tôi bỗng rùng mình sợ hãi. “Muốn tâm sự một chút không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Ăn xong bữa trưa thì tôi đã hiểu rõ lý do gây nên thái độ thù ghét của Christopher. Vấn đề là anh chàng quá yêu bản thân mình, trong khi Gideon đẹp trai hơn, giàu có hơn, quyền lực và tự tin hơn... nói chung là hơn về tất cả mọi mặt. Rõ ràng Christopher bị đổ kỵ làm cho mù quáng. Hơn nữa cậu em trai còn bị cái ấn tượng từ nhỏ là Gideon lúc nào cũng được bố mẹ quan tâm nhiều hơn, mà thật ra cũng có phần đúng bởi Gideon là một đứa con có bệnh. Nhưng điều tồi tệ hơn là, sự ganh đua giữa hai anh em bây giờ còn dính dáng đến cả công việc kinh doanh, vì Cross Industries đã mua lại phần lớn cổ phần của Vidal Records. Tôi tự nhủ sẽ hỏi Gideon lý do tại sao anh lại làm vậy.

Về tới trước cửa Crossfire bọn tôi đứng lại để tạm biệt nhau. Ngay lúc đó, một chiếc taxi phóng ngang qua vũng nước mưa làm nước bắn tung tóe. Tôi vừa lảo bầm rửa vừa vội vàng né, suýt nữa ngã chúi vô người Christopher.

“Hôm nào tôi đưa cô đi chơi được không, Eva? Ăn tối nhé?”

“Để tôi sẽ gọi cho anh sau.” Tôi vội rào trước. “Anh bạn ở chung nhà đang bệnh nặng nên tôi phải ở nhà thường xuyên với anh ấy.”

“Cô có số tôi rồi đó.” Christopher mỉm cười, nâng tay tôi lên miệng. Anh chàng hẳn cho là cử chỉ đó rất có sức quyến rũ. “Giữ liên lạc nhé.”

Tôi bước vô, đi thẳng tới hàng cửa an ninh.

Bỗng một viên bảo vệ bước ra chặn đường. “Thưa cô Tramell, cảm phiền cô đi theo tôi một chút.”

Tôi tò mò đi theo vô căn phòng bảo vệ, chỗ cấp thẻ nhân viên lúc mới vô làm. Khi anh ta mở cửa, Gideon đang đứng trong phòng.

Anh khoanh tay, hông tựa lên thành bàn, mặt hơi nhăn nhó mà lại có phần chế giễu. Và dĩ nhiên vẫn quyến rũ chết người. Cửa vừa đóng lại là anh lắc đầu, thở dài.

“Em còn định quấy nhiễu nhiều người khác giùm anh nữa hả?”

“Anh lại theo dõi em nữa hả?”

“Anh chỉ bảo vệ em thôi.”

Tôi nhướn mày. “Sao anh biết em có quấy nhiễu gì anh ta hay không?”

Gideon lại cười. “Vì anh biết tính em.”

“Em không làm gì anh ta hết, thật đó.” Tôi cãi khi thấy anh cười nhạt vẻ không tin. “Lúc đầu em cũng định vậy, nhưng rồi thôi. Mà nói em nghe coi sao mình lại nói chuyện trong cái phòng này?”

“Em đang mở chiến dịch gì hả cưng?”

Tôi và anh đều cố ý nói vòng vo, không hiểu lý do vì sao, nhưng tôi cũng mặc kệ. Vì tôi vừa phát hiện ra một chuyện quan trọng hơn.

“Anh có thấy là phản ứng của anh về chuyện em đi ăn trưa với Christopher rất nhẹ nhàng không? Giống như bây giờ cách em phản ứng với việc anh ở bên cạnh Corinne cũng vậy đó. Nếu cách đây một tháng thì hai đứa mình đều đã có thái độ rất khác.”

Chính anh đang rất khác. Gideon nở một nụ cười ấm áp lạ lùng. “Vì mình tin tưởng nhau, Eva. Như vậy mọi thứ trở nên dễ chịu hơn nhiều, phải không?”

“Em tin anh nhưng không có nghĩa là em cảm thấy dễ chịu gì hơn với mấy chuyện này. Nói em nghe coi sao hai đứa mình phải trốn ở đây?”

“Em nói vòng vo khéo ghê.” Gideon đứng thẳng dậy, bước tới nâng mặt tôi lên, đặt một nụ hôn ngọt ngào. “Anh yêu em.”

“Anh nói câu đó càng ngày càng thuận miệng đó.”

Gideon vuốt tóc tôi. “Em có nhớ hôm em bị ác mộng mà anh ra ngoài về trễ không? Em cứ thắc mắc là anh đi đâu tới giờ đó mới về.”

“Em vẫn còn thắc mắc như vậy.”

“Tối đó anh ra ngoài khách sạn để dọn cái phòng mà em ghét đó. Anh nghĩ lúc em đang nôn mửa mà nói chuyện đó thì không phải ý hay.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết tối đó anh làm gì. Càng nhẹ nhõm hơn khi biết anh đã bỏ cái phòng đó.

Anh nhìn tôi trìu mến. “Tại lúc mình đi gặp bác sĩ Petersen anh mới nhớ ra cái vụ phòng khách sạn đó. Em biết là anh không đụng tới nó mà. Người yêu của anh thích làm tình trên xe hơn.”

Rồi anh mỉm cười, bỏ ra ngoài. Tôi nhìn theo không chớp mắt.

Người bảo vệ lúc này lại xuất hiện. Tôi tạm dẹp mọi suy nghĩ trong đầu qua một bên, để khi có nhiều thời gian hơn mới nghiền ngẫm lại.

Trên đường về nhà, tôi ghé mua một chai nước táo có ga để thay cho sâm banh. Thỉnh thoảng lại thấy chiếc Bentley chạy rà theo, sẵn sàng ghé vô đón tôi bất cứ lúc nào. Trước đây tôi rất bức mình vì chuyện đó, bởi vì nó làm cho việc chia tay giữa tôi với Gideon trở nên rối rắm khó hiểu. Còn bây giờ thì tôi đã có thể mỉm cười nhẹ nhàng.

Bác sĩ Petersen nói đúng. Chịu khó kiên nhẫn với Gideon một chút thì tôi sẽ suy nghĩ được nhiều chuyện hơn. Theo một cách nào đó, việc tôi và anh xa nhau khiến hai đứa càng trân trọng nhau hơn. Tôi nhận ra mình yêu Gideon hơn bao giờ hết khi lên kế hoạch thư giãn với Cary mà không hề biết Gideon đang ở đâu, làm gì với ai. Tôi chỉ cần biết anh yêu tôi và nghĩ tới tôi là đủ.

Điện thoại reo. Mẹ tôi gọi. “Chào mẹ.”

“Mẹ thật không hiểu bọn họ muốn cái gì.” Mẹ tôi tức tối, nghe như chực khóc. “Bọn họ chẳng chịu để cho Richard yên. Hôm nay họ tới cả văn phòng anh ấy để lấy bằng ghi hình trên camera an ninh.”

“Cảnh sát hả?”

“Ừ. Họ không biết mật hay sao đó. Thật ra thì họ muốn gì hả?”

Tôi quẹo qua đầu ngõ, gần tới nhà. “Họ muốn tìm thủ phạm mà mẹ. Chắc muốn kiểm tra coi Nathan tới tìm dưỡng và đi lúc mấy giờ thôi.”

“Thật là điên rồ!”

“Ừ, con đoán vậy thôi. Mẹ đừng lo, không sao đâu, dưỡng vô tội mà, họ sẽ chẳng tìm ra gì đâu.”

“Dưỡng rất thương mẹ, Eva à.” Bà nói khẽ. “Ông ấy rất tốt với mẹ con mình.”

Tôi thở dài khi hiểu là bà có ý thanh minh. “Con biết mà mẹ. Con hiểu chuyện đó, bố cũng hiểu chuyện đó. Ai cũng biết là mẹ quyết định đúng, không ai trách mẹ hết.”

Tôi phải liên tục an ủi mẹ cho tới khi về tới cửa nhà. Tôi cũng tự hỏi không biết nếu cảnh sát xem bằng ghi hình ở Crossfire thì họ sẽ tìm thấy những gì. Chuyện giữa tôi và Gideon sẽ được ghép lại từ những đoạn phim quay được ngoài tiền sảnh, hành lang hay trong thang máy, từ lần đầu tiên hai đứa gặp nhau, tới lúc anh thẳng thừng tuyên bố muốn đưa tôi lên giường, hay lúc anh ép tôi sát vô thành thang máy, rồi cả khi anh lạnh lùng hất tay tôi ra. Nếu chịu khó coi lại, cảnh sát sẽ nhìn thấy hết những giây phút riêng tư đó của hai đứa tôi.

“Cần gì thì gọi cho con nhé.” Tôi bỏ túi xách lên quầy trong bếp. “Tối nay con ở nhà thôi.”

Cắt chai nước táo vô tủ lạnh xong tôi về phòng đi tắm. Vừa tới cửa thì nghe tiếng cửa phòng Cary bật mở, và Tatiana bước ra. Tôi trở mắt nhìn cô nàng trọng bộ đồ y tá hở hang với cả tất lưới đen khiêu khích.

“Chào cưng.” Tatiana cất giọng điệu dàng. Là một người mẫu nổi tiếng, Tatiana có gương mặt và thân hình đẹp đến mức choáng ngợp, cao hơn tôi cả cái đầu trên đôi giày cao gót. “Chăm sóc anh ấy giúp mình nhé.”

Tôi trở mắt nhìn cô nàng chân dài biến mất ra phòng khách, rồi nghe tiếng cửa đóng sập lại.

Cary xuất hiện, đầu tóc bù xù, trên gương mặt đỏ bừng gắn một nụ cười thỏa mãn. Trên người anh chỉ có mỗi chiếc quần đùi. “Chào em.”

“Chào anh. Có vẻ như hôm nay anh không tới nổi buồn chán hả.”

“Chứ sao.”

Tôi bật cười. “Em không có ý nhận xét gì, nhưng em tưởng anh với Tatiana đã chấm dứt rồi chứ.”

“Tụi anh có bao giờ bắt đầu đâu.” Cary đưa tay vò đầu. “Bữa nay tự nhiên cô ta xuất hiện, vô cùng lo lắng và xin lỗi liên tục. Bữa giờ cô ấy ở Prague nên sáng nay mới biết chuyện. Thế là cô nàng chạy qua ngay lập tức, mặc bộ đồ đó, làm như đọc được suy nghĩ đen tối của anh vậy.”

Tôi cũng tựa lên thành cửa. “Em nghĩ cô ta cũng hiểu anh.”

“Chắc vậy.” Cary nhún vai. “Để coi sao. Tatiana biết anh quen với Trey và sẽ không bỏ cậu ta mà. Nhưng còn Trey thì... không chấp nhận chuyện này.”

Tôi hiểu cảm giác của hai người đàn ông. Muốn đến được với nhau mỗi người họ sẽ phải hy sinh rất nhiều thứ. “Hay tối nay mình tạm thời dẹp chuyện tình cảm qua một bên để coi phim nha? Em có mua sâm banh không có cần.”

Cary nhướn mày. “Vậy thì còn gì vui nữa?”

“Anh đâu có uống thuốc bằng rượu được.” Tôi chế giễu.

“Tối nay em không tập Krav Maga hả?”

“Mai em tập bù. Tối nay em muốn giải trí một chút, nằm ườn ra sa lông ăn pizza bằng đĩa hay bốc tay đồ Trung Quốc chẳng hạn.”

“Em quậy quá, cưng à.” Cary cười toe toét. “Mà anh đồng ý quậy chung với em.”

Parker rút bịch xuống thẳm trong tiếng hét sung sướng của tôi.

“Phải vậy chứ!” Tôi giơ nắm tay lên khoái chí. Vật ngã được một người nặng như Parker không dễ chút nào. Thậm chí tôi còn phải mất rất nhiều thời gian để tìm được đúng tư thế cân bằng để làm vậy, vì mấy tuần vừa rồi tôi khá mất tập trung.

Lúc chuyện của tôi và Gidein bị xáo trộn thì đối với tôi trên đời chẳng còn thứ gì cân bằng được nữa.

Parker cười tươi, giơ tay ra cho tôi nắm kéo dẩy.

“Giỏi, giỏi lắm.” Anh khen. “Tối nay em dùng được hết sức đó.”

“Cảm ơn anh. Thử lần nữa không?”

“Nghỉ mười phút uống nước đi. Anh phải gặp Jeremy một chút trước khi cậu ta về.”

Jeremy là một huấn luyện viên khác, cao to như người khổng lồ nên lúc nào học viên cũng phải nhón chân mới với tới. Tôi chưa hình dung ra mình sẽ làm thế nào để vật ngã được một đối thủ như vậy, nhưng tôi đã thấy ở phòng tập có vài cô gái nhỏ nhắn làm được chuyện đó.

Cầm khăn lông với chai nước trên tay, tôi đang tiến về phía băng ghế thì bỗng khựng lại khi thấy một trong hai người cảnh sát đã tới nhà tôi hôm trước. Nhưng hôm nay thanh tra Shelley Graves không mặc đồng phục cảnh sát. Thay vào đó là bộ quần áo thể thao, mái tóc xoăn buộc cao ra sau.

Graves đang bước qua cửa chính, mà cửa chính lại ngay bên cạnh mấy băng ghế, nên thành ra tôi đang đi về hướng cô ta. Tim đập mạnh nhưng tôi cố làm mặt tỉnh.

“Chào cô Tramell.” Graves cất tiếng. “Thật ngạc nhiên khi gặp cô ở đây. Cô tập với Parker lâu chưa?”

“Được khoảng một tháng rồi. Rất vui được gặp chị.”

“Tôi thừa biết là không có gì vui đâu.” Vị thanh tra nhếch mép. “Có thể chưa, mà cũng có thể ngay cả sau cuộc nói chuyện này cũng không có luôn.”

Tôi nhú mày, bối rối trước mớ từ ngữ lộn xộn đó. Nhưng tôi vẫn tỉnh táo. “Tôi không thể trả lời gì khi không có luật sư đâu.”

Graves vùng tay. “Tôi đâu có đang làm việc. Mà không sao, cô cũng chẳng cần nói gì đâu. Người nói sẽ là tôi.”

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống ghế theo yêu cầu, thăm đề cao cảnh giác.

Khi đã yên vị, Graves chống tay lên đầu gối, nhìn xuống dưới sàn tập. “Buổi tối ở đây khác quá. Thường tôi toàn tập ban ngày. Tôi tự nhủ là nếu có dịp gặp cô ngoài giờ làm việc thì tôi sẽ nói chuyện với cô. Mặc dù xác suất rất thấp nhưng không ngờ hôm nay chuyện đó lại xảy ra. Hẳn là ý trời.”

Còn lâu tôi mới tin mấy câu đó. “Nhìn cô đâu có giống người tin vào ý trời.”

“Cô nói đúng, nhưng lần này coi như ngoại lệ.” Cô ta mím môi một chút, như thể đang phân vân chuyện gì. Rồi Graves nhìn thẳng vào tôi. “Tôi nghĩ bạn trai của cô chính là thủ phạm giết Nathan Barker.”

Tôi chết sững, nghe rõ hơi thở của mình.

“Tôi sẽ không bao giờ chứng minh được chuyện đó.” Graves mỉm cười. “Anh ta quá thông minh và đã lên kế hoạch chu toàn tỉ mỉ cho tất cả mọi thứ. Ngay khi Gideon Cross quyết định giết Nathan Barker, anh ta đã tính toán hết mọi đường đi nước bước.”

Tôi phân vân không biết có nên bỏ đi hay không, vì không biết hậu quả sẽ ra sao. Trong lúc tôi còn chưa quyết định được thì Graves đã nói tiếp.

“Tôi nghĩ mọi chuyện bắt đầu từ hôm tối thứ Hai sau khi anh chàng ở chung nhà với cô bị tấn công. Lúc lục soát khách sạn nơi thi thể của Barker được tìm thấy, chúng tôi phát hiện rất nhiều ảnh chụp cô, nhưng quan trọng hơn là có cả hình của anh chàng kia nữa.”

“Cary hả?”

“Nếu tôi mà trình bằng chứng đó lên văn phòng công tố, thì kết luận sẽ là Nathan Barker tấn công Cary Taylor để dẫn mặt Gideon Cross. Tôi đoán là do Gideon Cross không chịu đáp ứng yêu cầu tổng tiền của Barker.”

Tôi siết chặt cái khăn lông trên tay, không chịu nổi sự thật Cary bị như vậy là tại vì mình.

Graves nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt sắc bén lạnh lùng của cảnh sát, giống y như bố. “Lúc đó Cross cho là cô đang gặp nguy hiểm tính mạng. Mà anh ta kết luận đúng. Trong phòng của Barker bọn tôi tìm được rất nhiều hình ảnh, lịch trình sinh hoạt hàng ngày, tin tức báo chí,... thậm chí có cả rác của nhà cô nữa. Thông thường khi cảnh sát tìm được những thứ đó thì nạn

nhân đã gặp chuyện rồi.”

“Ý là Nathan theo dõi tôi hả?” Tôi rùng mình.

“Chính xác. Chuyện hắc tống tiền cha dượng cô hay Cross chỉ là chuyện phụ thôi. Tôi cho là hắc tống tiền cô và Cross ngày càng thân thiết nên sợ kế hoạch sẽ bị cản trở. Hắc tống tiền vì hy vọng Cross sẽ bỏ cô khi nhìn thấy mấy tấm hình đó.”

Tôi đưa cái khăn lên miệng phòng khi mình không chịu nổi.

“Tôi đoán mọi chuyện xảy ra như vậy.” Vị thanh tra gõ gõ mấy đầu ngón tay vào nhau, mắt vẫn chăm chú nhìn xuống sàn tập. “Khi Cross xa lánh cô, bắt đầu quay lại với cô người yêu cũ, anh ta có hai mục đích: thứ nhất là làm cho Barker mất cảnh giác, thứ hai giúp bản thân anh ta không còn động cơ trong vụ án. Sẽ không ai nghĩ rằng anh ta lại đi giết người vì một cô gái mà anh ta đã bỏ rơi. Cross sắp xếp chuyện đó rất tài tình, bằng cách là không nói cho cô biết. Chính cái phản ứng rất thật của cô càng chứng minh là anh ta không có động cơ.”

Chân Graves nhịp liên tục, cứ như là cơ thể cô ta có một nguồn năng lượng bất tận không biết để đâu. “Cross không thuê người làm chuyện đó, vì như vậy là rất ngu. Dấu vết về tiền bạc hay cả tên giết thuê đều có thể làm anh ta lộ tẩy. Hơn nữa, đây là việc liên quan tới cô, nên nó mang tính chất cá nhân. Anh ta muốn chắc chắn là mối nguy hiểm phải được loại bỏ hoàn toàn. Cross tổ chức một buổi tiệc ra mắt rượu vodka tại khách sạn vào giờ chót, thế là có luôn bằng chứng vắng mặt tại hiện trường. Có cả báo chí chụp ảnh nữa. Anh ta cũng biết rõ lúc đó cô ở đâu, nên cô cũng có bằng chứng ngoại phạm luôn.”

Tôi bầu chặt cái khăn trên tay. Chúa ơi...

Tiếng người rớt xuống thảm, tiếng huấn luyện viên ra lệnh, cả những tiếng hét chiến thắng... tất cả đều biến mất trong một màn âm thanh ù ù hai bên tai. Trước mặt tôi có biết bao nhiêu là hoạt động đang diễn ra, mà tôi không tài nào xử lý được. Tôi thấy mình như đang rơi xuống một cái hố đen, thực tại xung quanh dần dần tan biến mất.

Graves mở chai nước tu một hơi dài, rồi lấy tay quệt miệng. “Phải thừa nhận là buổi tiệc đó đưa tôi đi lòng vòng một hồi lâu. Làm sao mà lật tẩy được một bằng chứng kiểu đó chứ? Tôi phải quay lại cái khách sạn đó tới lần thứ ba mới phát hiện thêm là vào đêm mọi chuyện diễn ra có một đám cháy nhỏ trong bếp. Không có gì nghiêm trọng, nhưng toàn bộ khách khứa đều phải ra lễ đường đứng, bản thân Cross thì chạy ra chạy vô liên tục để giải quyết sự vụ với tư cách là chủ khách sạn. Tôi nói chuyện với gần cả chục nhân viên đã nhìn thấy hay làm việc với anh ta vào khoảng thời gian đó, nhưng tuyệt đối không ai có thể nhớ chính xác giờ giấc hết. Cũng phải thôi, trong lúc hỗn loạn như vậy thì ai mà để ý tới chuyện một người đi ra đi vào lúc mấy giờ để làm gì, đúng không?”

Tôi gật đầu theo phản xạ, giống như người bị hỏi là mình.

Graves vươn vai. “Tôi đã đo thời gian đi từ cửa khách sạn chỗ Cross đứng trả lời phỏng vấn của đài FDNY tới khách sạn của Barker cách đó vài dãy nhà. Mỗi chiều đúng mười lăm phút. Barker bị giết bằng một nhát dao duy nhất trúng ngay tim. Không cần tới một phút. Không có dấu hiệu kháng cự nào hết, hấn gục chết ngay sau cánh cửa phòng. Tôi đoán hấn vừa mở cửa cho Cross xong chưa kịp chớp mắt là đã bị giết. Còn nữa nè... cái khách sạn đó thuộc về một công ty con của tập đoàn Cross Industries, mà hệ thống camera an ninh lại vô tình bị tắt vào ngày hôm đó để nâng cấp sau bao nhiêu tháng trời trì hoãn.”

“Trùng hợp thôi.” Tôi lạc giọng. Tim đập thình thịch. Đâu đó trong tâm trí tôi nhận thức được xung quanh mình đang có rất nhiều người vẫn tiếp tục cuộc sống thường ngày mà không hề biết một sự việc kinh khủng như vậy đang phơi bày trước mắt tôi.

“Ừ, có thể lắm.” Graves nhún vai. Nhưng đôi mắt vị thanh tra cảnh sát nói lên tất cả. Cô ta biết sự thật, dù không chứng minh được. “Tình thế của tôi như vậy: tôi cứ điều tra hoài mà không chứng minh được Cross có tội, trong khi đó có nhiều vụ khác đang chờ giải quyết. Chuyện đó đâu còn quan trọng gì chứ? Cross không phải là một mối nguy hiểm cho xã hội. Đồng nghiệp của tôi thì cho rằng không ai được tự mình thi hành pháp luật hết, và quả thật trong hầu hết mọi trường hợp tôi cũng tán thành ý kiến đó. Nhưng Nathan Barker sẽ giết cô. Có thể không phải hôm nay hay ngày mai, nhưng chắc chắn hấn sẽ giết cô.”

Graves đứng dậy phúi quần, cầm cái khăn với chai nước lên, tỉnh bơ như không thấy tôi đang khóc nức nở.

Ôi Gideon... Tôi úp cả cái khăn lên mặt.

“Tôi đã đốt hết mọi ghi chép về vụ án. Đồng nghiệp của tôi cũng đồng ý là không thể điều tra thêm được gì. Chả ai thèm quan tâm chuyện một gã như Nathan Barker còn hít thở không khí hay không. Ngay cả bố hấn cũng nói là ông ta coi như hấn đã chết từ lâu rồi.”

Tôi ngược lên, chớp mắt qua làn nước. “Tôi không biết phải nói gì.”

“Hôm thứ Bảy sau khi tôi đến nhà cô, cô gọi điện thoại chia tay với Cross phải không? Lúc đó anh ta đang ở sở cho lời khai. Anh ta ra ngoài nghe điện thoại, nhưng tôi có nhìn thấy qua tấm cửa kính. Lúc đó nhìn Cross như vừa nghe tin người thân nhất đã qua đời vậy. Thú thật đó chính là lý do tại sao tôi lại nói với cô chuyện này, là để cô quay lại với anh ấy.”

“Cảm ơn.” Đó là lần tôi thốt ra hai chữ đó với nhiều cảm xúc nhất.

Graves lắc đầu, bước xuống mấy bậc thang, rồi quay lại nhìn tôi. “Tôi không phải là người cô cần cảm ơn.”

Không hiểu sao tôi có mặt trước căn hộ của Gideon.

Tôi không nhớ mình đã ra khỏi phòng tập và nói gì với Clancy, cũng không nhớ đã vô quầy lễ tân đăng ký hay đi thang máy lên như thế nào. Khi đứng trước cánh cửa ở tiền sảnh nhà anh, tôi mới dừng lại tự hỏi sao mình tới được đây.

Tôi nhấn chuông rồi đứng đợi. Một hồi sau không ai mở cửa, tôi khụy xuống tại chỗ, ngồi dựa lưng vào tường.

Cửa thang máy mở, Gideon bước ra nhìn thấy tôi. Anh mặc bộ đồ thể thao, tóc buộc ra sau, vẫn còn ướt mồ hôi. Anh đẹp hơn bao giờ hết.

Gideon nhìn tôi chăm chăm, tôi phải giải thích. “Em không còn giữ chìa khóa nữa.”

Tôi không đứng dậy vì nghĩ mình không trụ nổi.

Gideon cúi xuống. “Chuyện gì vậy Eva?”

“Tối nay em tình cờ gặp thanh tra Graves.” Tôi cố nuốt cục nghẹn trong cổ. “Họ đóng hồ sơ vụ án rồi.”

Ngực anh giãn ra.

Tôi nghe hình như có tiếng nói nhỏ. “Anh biết mà.”

Đôi mắt đẹp tối đen, u ám. Anh biết tôi đã biết hết mọi chuyện. Sự thật treo lơ lửng trên đầu hai đứa, tưởng như có thể với tay ra chạm vào được.

Anh có thể giết người vì em, anh có thể từ bỏ hết mọi thứ vì em... nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em.

Gideon quỳ xuống sàn gạch lạnh lẽo, đầu cúi thấp, chờ đợi.

Tôi cũng quỳ lên, nâng lấy cằm anh, lướt môi trên khắp mặt anh, thì thầm: *Em mang ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn,...*

Anh vòng tay siết chặt lấy tôi, rồi vùi mặt lên cổ. “Giờ mình làm gì tiếp đây?”

Tôi ôm anh. “Làm gì cũng được, miễn là làm cùng với nhau.”

end

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>